

DUYÊN ANH

điều
ru
nước
mắt

TRỊ BẢN LÊN THỨ NĂM

TRUYỀN ĐẠI

Mục lục

Chương 1: Nhà Văn Duyên Anh

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 1: Nhà Văn Duyên Anh

NHÀ VĂN DUYÊN ANH: ĐỜI LƯU VONG BI KỊCH

Duyên Anh tên thật là Vũ Mộng Long, sinh ngày 16 tháng 8 năm 1935 tại làng Tường An, huyện Vũ Thư, tỉnh Thái Bình. Ông học tiểu học và trung học ở Thái Bình và Hà Nội. Là một trong những nhà văn nổi tiếng của miền Nam trước năm 1975, Duyên Anh được biết đến như một con người nhiều tài, lắm tật, miệng làm hại thân! Duyên Anh thích "thấu cáy" và khích tướng đối thủ, nhưng lại rất cay cú khi bị người khác "thấu cáy".

Năm 1954, Duyên Anh di cư vào Nam. Để kiếm sống, ông đã làm mọi công việc của một thanh niên hè phố, chẳng có nghề nghề nào nhất định. Khi thì theo một nhóm sơn đông mãi võ, khi tháp tùng đoàn cải lương lưu diễn đây, mai đó. Lại có lúc quảng cáo cho gánh xiếc rong, rồi giữ xe đạp hội chợ... Sang trọng nhất là làm gia sư, dạy kèm cho trẻ con và dạy đàn ghita, sáo trúc cho những người theo học võ lòng nghệ thuật.

Duyên Anh làm thơ rất sớm, đến những năm cuối của thập niên 50, ông bắt đầu viết văn xuôi. Viết để thỏa mãn giấc mơ cầm bút, chẳng đăng đâu cả. Mãi đến năm 1960, ông được nhà văn Trúc Sĩ dẫn tới diện kiến nhà văn Nguyễn Mạnh Côn, lúc đó đang làm chủ bút tờ Chi Đạo. Bài thơ "Bà mẹ Tây Ninh" - sáng tác đầu tiên của ông được đăng trên tờ báo này. Một tháng sau, thêm truyện ngắn "Hoa Thiên Lý", rồi "Con sáo của em tôi" tiếp tục có mặt trên tờ Chi Đạo, với lời giới thiệu bốc tới mây xanh của Nguyễn Mạnh Côn. Ngay lập tức, ông được người đọc đón nhận nồng nhiệt. Mỗi truyện được trả nhuận bút 5.000 đồng, thời đó mua được hơn một cây vàng. Nguyễn Mạnh Côn tỏ ra rất ưu ái, tận tình

nâng đỡ Duyên Anh để sáng tác của ông thường xuyên xuất hiện trên văn đàn. Và đây cũng là đầu mối oan nghiệt cho cả hai sau này.

Đến năm 1961, khi ông Nguyễn Mạnh Côn rời tạp chí Chỉ Đạo thì Duyên Anh đã thành danh. Ông bắt đầu tung hoành làng báo Sài Gòn với nhiều bút danh khác nhau: Thương Sinh, Mỗ Báo, Thập Nguyên, Vạn Tóc Mai, Nã Cầu, Lệnh Hồ Xung, Độc Ngữ... bằng một giọng văn châm chọc, hết sức cay độc. Thời đó, có hai nhà văn làm báo mà người ta sợ nhất, đó là Chu Tử với bút hiệu Kha Trấn Ác, trong mục Ao Thả Vịt và Duyên Anh. Nạn nhân của Duyên Anh không phải chỉ toàn là người xấu, mà nhiều khi chỉ là một ai đó bị ông ghét, cũng bị ông lôi lên mặt báo, "đánh" không thương tiếc! Sự kiêu căng, miệng lưỡi cay độc của ông đã gây dị ứng cho không ít người. Một nhân vật lãnh đạo chóp bu của VNCH, khi lưu vong ở Mỹ đã bắn tiếng với ông Tô Văn Lai của chương trình Thúy Nga Paris rằng: "Bảo thẳng Duyên Anh cầm mõm nó lại".

Duyên Anh được xem như tay tổ trong loại sách "xúi con nít đập lộn", với những cuốn tiểu thuyết viết về giới du đãng rất ăn khách như "Điều ru nước mắt", "Sa mạc tuổi trẻ", "Vết thù trên lưng ngựa hoang". Tác phẩm của ông từng ngợi ca tay anh chị Trần Đại (Đại Ca-Thay) như một kẻ giang hồ mã thượng. Trong một bài phỏng vấn, tuần báo Đời hỏi ông: Tại sao trong thời buổi nhiễu nhương lại tôn vinh một tay du đãng, sống ngoài vòng pháp luật lên tận mây xanh? Duyên Anh trả lời: "Chính vì thời buổi nhiễu nhương, không có thần tượng cho tuổi trẻ, nên phải đi tìm cho họ một mẫu thần tượng. Xem ra, Trần Đại là xứng đáng hơn cả".

Duyên Anh là người thẳng thắn, yêu, ghét rạch ròi. Đã quý mến ai rồi thì ông sống trọn tình, trọn nghĩa với người đó.

Năm 1978, Duyên Anh gặp lại Nguyễn Mạnh Côn trong trại cải tạo. Nhà văn Nguyễn Mạnh Côn có thâm niên hơn 40 năm là đệ tử của ả phùng nên sức khỏe rất yếu. Biến chứng tâm, sinh lý của một con người có quá trình "phi yến thu lâm" (đọc trại cho... sang chữ "phiện, thú lảm") quá dài nên khi bị bắt buộc phải cai, cơ thể ông bị hành hạ liên tục. Do đó, sinh hoạt của ông rất bê bối, khiến đa số trại viên khác, dù có thông

cảm đến mấy cũng không muốn gần gũi, chia sẻ, trong đó có Duyên Anh. Người khác chẳng sao, nhưng với Duyên Anh, Nguyễn Mạnh Côn cho rằng đó là bội bạc. Nhiều lần ông Côn nói với mọi người: "Không có tôi thì đã không có Duyên Anh! Tôi mà không biên tập nát ra thì truyện của nó ai mà thèm đọc". Và Duyên Anh đã phản ứng theo đúng tính cách kiêu ngạo của ông: "Không có "Côn Hít" thì Duyên Anh vẫn là Duyên Anh. Ông Côn giỏi sao không biến một thằng cha căng chú kiết nào đó thành một văn tài mà phải đợi đến Duyên Anh?" Từ đó, cả hai nhìn nhau tuy bằng mặt, mà không bằng lòng. Cũng chỉ có thế, ngoài ra Duyên Anh không có bất kỳ hành vi, thủ đoạn nào ác ý với Nguyễn Mạnh Côn, như lời đồn đại đầy ác ý của những kẻ thù ghét Duyên Anh sau này.

Năm 1981, Duyên Anh được trở về với gia đình khi vợ và các con đã định cư tại nước ngoài. Năm 1983, ông vượt biên sang Malaysia, rồi sinh sống tại Pháp, tiếp tục viết. Cùng phận lưu vong nhưng ông không tiếc lời thóa mạ những đảng phái, phe nhóm chính trị lưu manh đang hoạt động tại hải ngoại. Duyên Anh gọi bọn họ là những kẻ giả hình, những tay lừa bịp, mộng du, chiến đấu trong chiêm bao. Ông cũng lên án đả mạt lãnh đạo, chính khách, tướng tá của VNCH toàn là một lũ vô tài, bất tưởng, giàu của cải nhờ bóc lột, nhưng quá nghèo nàn liêm sỉ và nhân cách. Nhưng cho dù Duyên Anh có thể nào đi nữa, thì ông cũng là một người cầm bút, không có lấy một tấc sắc trong tay để tự vệ. Ngày 6/2/1997 ông qua đời vì bệnh xơ gan.

Các tác phẩm chính:

Đêm thánh vô cùng

Hoa thiên lý

Điệu ru nước mắt

Luật hè phố

Thằng Vũ

Dấu chân sỏi đá

Dzũng ĐaKao

Vết thù hằn trên lưng con ngựa hoang

Bồn Lừa

Ảo vọng tuổi trẻ

Gấu rừng

Cỏ non

Ngày xưa còn bé

Nặng nợ giang hồ

Mùa thu

Con suối ở Miền Đông

Danh ná truyện tuổi nhỏ

Giặc cờ đỏ truyện tuổi nhỏ

Nhóc tì phản động truyện tuổi nhỏ

Hồn say phấn lạ tiểu thuyết trường thiên

Cầu Mơ

Ánh lửa đêm tù

Ánh mắt trông theo

Thằng Côn

Trường cũ

Tuổi 13

Nhà tôi

Mơ thành người Quang Trung

Đàn bà

Chương Còm

Mặt Trời nhỏ

Lửa tuổi thích ô mai

Giấc ô kê

Đôi Fanta truyện

La colline de Fanta dịch bản tiếng Pháp nxb Belfond Paris

Một người Nga ở Sài Gòn truyện (1986) Nam Á, Paris

Un Russe à Saïgon dịch bản tiếng Pháp nxb Belfond Paris

Un prisonnier Américain au Vietnam truyện nxb Belfond Paris

Hôn em kỷ niệm nhạc (1986) Nam Á, Paris

Ru tình ngắt ngây nhạc

Thơ tù thơ (1984) Nam Á, Paris

Em, Sài Gòn và Paris thơ

Một người mang tên Trần Văn Bá truyện (1985) Nam Á, Paris

Sỏi đá ngậm ngùi truyện (1985) Nam Á, Paris

Bầy sư tử lãng mạn truyện (1985) Nam Á, Paris

Quán trọ trước cổng thiên đường truyện (1987) Nam Á, Paris

Thơ của đàn bà truyện

Nhánh cỏ mộng mơ truyện

Động lòng chữ nghĩa đoán văn

Nhà tù hồi ký (1987) Xuân Thu Hoa Kỳ

Trại tập trung hồi ký (1987) Xuân Thu Hoa Kỳ

Sài Gòn ngày dài nhất hồi ký, Xuân Thu Hoa Kỳ

Nhìn lại những bến bờ hồi ký, Xuân Thu Hoa Kỳ

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 2

ĐẾN nửa đêm, khu phố bị bao vây. Hai chiếc xe cam nhông chặn ở đầu đường. Trên năm chục người mặc đồ trận, võ trang súng các bin nhưng không nạp đạn ủa vào ngõ hẻm. Họ đi từng tốp năm người không phải bố ráp, hỏi số gia đình mà mục đích của họ là lùng bắt du đảng.

Những bước chân chạy huỳnh huých. Những tiếng gõ cửa. Những tiếng quát tháo làm rộn vang khu phố. Gã chỉ điểm làm trọn nhiệm vụ. Chưa đầy nửa tiếng, người ta đã thộp cổ xước gót hai mươi tên đầu trâu mặt ngựa. Có đứa chống cự. Báng súng cảnh cáo nó. Có đứa vùng chạy. Người ta rượt đuổi. Tới chỗ tối vắng, nó rút dao ra xia. Người ta vất vả lắm mới hạ nổi nó. Cuộc bắt người sôi nổi, hồi hộp cho cả người đi bắt lẫn kẻ bị bắt.

Lúc ấy Trần Đại nằm ngủ trên căn gác xép của Bốn lơ xe. Hẳn vụt thức. Hơi ngạc nhiên đôi chút, Đại ngồi nhòm dậy. Hẳn rút điều xì gà "Havatampa" lột bao giấy và ngậm miệng. Từ dưới nhà, Bốn lơ xe mò mẫm lên. Nó nhìn thấy điều thuốc trên môi đàn anh chưa mồi lửa. Bèn móc túi lấy hộp quẹt bật lia lia. Tay nó run rẩy. Trước mặt đàn anh nó cố bình tĩnh để khỏi bị mắng là đồ hèn. Trần Đại mồi thuốc. Hẳn hít một hơi thật dài. Đoạn hẳn nhả hết khói. Hương thơm quyến rũ lan tỏa kín căn gác xép. Hít một hơi nữa, nuốt quá nửa số khói vào buồng phổi. Trần Đại mới hắt hàm:

- Lộn xộn gì đó?
- Thưa anh, chúng nó bắt du đảng ạ!

Trần Đại nhếch mép cười:

- Liệu chúng nó có bắt anh không?

Bốn lơ xe lo ngại nhìn đàn anh:

- Chúng nó đến từng nhà...

Nó chẳng dám nói hết ý. Nhưng Trần Đại hiểu.

Hắn hỏi:

- Nó có đến nhà chú không?

Bốn lơ xe lắc đầu:

- Em không biết.

Trần Đại lại rít thuốc. Tiếng chân chạy huỳnh huỵch, tiếng gõ cửa, tiếng quát tháo bắt hắn suy nghĩ đôi chút.

- Tụi nào đấy?

Thưa anh tụi "thanh niên chống du đảng".

Trần Đại nhún vai:

- Tưởng lính nhảy dù mới ngán chứ bọn thanh niên thì chú xuống cho anh ngủ thêm chút nữa đi!

Bốn lơ xe không dám cãi đàn anh. Nó ngồi ì người mùi xì gà. Tưởng nó thèm chất khói, Trần Đại đưa cho nó điếu thuốc hẵn đang hút dở:

- Hút giùm anh chút chú mày. Hừ, đang đêm hút thuốc đậm say...

Bốn lơ xe trịnh trọng đỡ lấy điếu thuốc. Nó không hút mà lại dập đi.

- Chú mày chê à?

- Dạ không.

- Thế sao không hút?

- Dạ để... để...

- Để gì?

- Thưa anh em lo lắm ạ!

Trần Đại phát nhẹ lên vai đàn em:

- Lo cái gì?

Bốn lơ xe bối rối:

- Em lo thằng chỉ điếm.

- Thằng chó chết nào đấy?

- Thưa anh nó đeo mặt nạ, lại cũng mặc đồ lính nên em chưa nhận ra nó. Em hứa với anh sẽ điều tra nó và rạch mặt nó bằng dao cạo.

Trần Đại thân mật hỏi:

- Chú vẫn thích chơi trò ấy à?

Bốn lơ xe đáp:

- Thưa anh, em chỉ còn chơi trò này với những quân phản bội.

Tiếng chân chạy, tiếng chân đuổi, tiếng quát tháo, tiếng đánh đập nghe gần hơn. Bốn lơ xe trôn trôn nhìn Trần Đại. Nó muốn nói một điều gì, lại thôi. Trần Đại dục nó:

- Chú xuống đi, chừng nào chúng nó gõ cửa nhà mình hãy hay. Anh có cách "dọt" mà!

Mắt Bốn lơ xe sáng rực như mắt mèo. Nó lặng lẽ tụt xuống cầu thang. Trần Đại đứng hằn lên vờn vai. Rồi nghĩ sao, hấn lại ngồi xuống và

nằm dài thẳng cẳng trên sàn gác xép.

Đại rút điều xì gà "Havatampa" khác, châm lửa hút không để ý chi tới chuyện bắt du đãng của thanh niên. Lần đầu liên Trần Đại trú chân tại khu phố này. Chiều nay đang ngồi trong một "Snack bar" với nhóm đàn em, Trần Đại bỗng nổi máu anh hùng. Và bây giờ, hẳn phải tạm ẩn náu ở nhà Bốn lơ xe.

Nguyên do của sự nổi máu anh hùng rất giản dị. Trần Đại thấy một người cảnh sát lôi một bên quang thúng của người đàn bà bán hàng rong. Người đàn bà có bầu chừng bảy tám tháng. Chị ta chỉ có mỗi tội là dám bán hàng trên vỉa hè đã có lệnh cấm ca Tòa Đô Sát. Mặc dầu chị đàn bà đã sùi bọt mép xin xỏ, người cảnh sát vì quá sốt sắng với nhiệm vụ, không tha thứ. Ông ta bắt chị đàn bà bán hàng rong quây gánh và cầm một bên quang thúng lôi xềnh xệch như lôi một kẻ phạm trọng tội.

Chị đàn bà chửa đi đứng phải gượng nhẹ. Người cảnh sát không thêm hiểu. Ông ta cứ phăng phăng lôi như để trả thù những lần bắt hụt. Vì các chị em bán hàng rong trên vỉa hè lớn của Sài Gòn có một hệ thống báo động đường giây. Nhạc trống cảnh sát tới, người nọ nháy người kia. Cảnh sát ít khi thộp được họ.

Người cảnh sát nọ khuôn mặt lầm lì. Trần Đại, nhất là đàn em của hẳn, vốn rất ghét cảnh sát, Đối với du đãng cảnh sát là kẻ thù và trái lại. Đại theo dõi cảnh bắt người "trái phép" đó. Người cảnh sát cố ý lôi nhanh chị đàn bà bán hàng rong về bót cho xong công tác. Chị đàn bà vừa lo bị phạt vừa hấp tấp theo người cảnh sát. Chị ta vấp ngã trên hè phố. Trái cây đổ ngổn ngang. Người cảnh sát không những chẳng nhặt giùm mà còn dục chị đứng dậy mau. Chị đàn bà nhăn nhó. Đau khổ.

Trần Đại nâng ly bia uống ừng ực một hơi cho cạn. Hẳn rời khỏi đám đàn em, lững thững bước ra hè phố. Túm lấy tay trái người cảnh sát, Trần Đại hỏi:

- Cảnh sát là bạn dân, thương yêu dân ghê lắm, tại sao riêng có ông ác thế?

Người cảnh sát dơ tay phải toan chụp tay của Trần Đại. Nhưng nhanh hơn hẳn đã vồ luôn cả tay phải của người cảnh sát và nắm thật chặt khiến người cảnh sát hết cựa quậy. Trần Đại nhìn vào "Snack Bar" lắc đầu mạnh một cái. Bốn tên đàn em vội trả tiền rồi ào ra.

- Các cậu nhặt dùm những trái cây rớt bừa bãi dùm bà này đi!

Vẫn nắm chặt tay người cảnh sát, Trần Đại nói:

- Chú mày biết anh là ai không?

Người cảnh sát căng mắt nhìn Trần Đại. Ông ta thấy khuôn mặt Đại thật khô ngô. Vầng trán cao, tuy bướng bỉnh song nhất định Trần Đại không thuộc thành phần ít chữ nghĩa. Lâu nay, người cảnh sát đã từng được các xếp khuyên nhủ, hễ gặp các "cậu du đãng" con ông cháu cha thì nên né ngay, kéo bắt nhằm đánh nhằm thì hoặc các xếp sẽ phải xin lỗi xùi bọt mép hoặc cả xếp lẫn nhân viên sẽ bẽ nổi cơm. Các "cậu du đãng" tung hoành ghê lắm. Có cậu lấy xe số VN của cha chú đi thanh toán một món nợ máu hoặc đi "ăn hàng". Có "cậu" mượn nhẹ súng của ông già dọa cảnh sát. Bị thộp cổ, các "cậu du đãng" chửi cảnh sát như tát nước vào mặt. Cảnh sát lậy các "cậu" hơn tể sao rồi mời các "cậu" về. Những vụ tréo căng ngổng này, báo chí một dạo đã tường thuật. Người cảnh sát tuy chưa có kinh nghiệm bản thân nhưng nghe Trần Đại gọi mình bằng "chú mày" một cách trịch thượng thế, đâm ra gờm gờm. Ông ta dịu giọng:

- Cậu là ai, can thiệp việc của tôi làm gì?

Trần Đại nhổ nước miếng vào mặt người cảnh sát:

- Thằng chó chết bành tai nghe cho kỹ...

Đại ngừng lời, hẳn đưa mắt ra hiệu cho bọn đàn em. Hẳn ôn tồn bảo chị đàn bà bán hàng rong:

- Bà quay đi chỗ khác đi!

Chị đàn bà long lanh đôi mắt biết ơn nhìn Trần Đại rồi quay gánh lên vai, rảo bước. Cảnh mã thượng đó lọt hết vào mắt đảm tuổi trẻ ngồi trong "Snack bar". Họ ngưng uống, hướng hết ra vỉa hè xem Trần Đại xử người cảnh sát ra sao. Bị Trần Đại xiết tay đau quá, người cảnh sát nài nỉ:

- Cậu buông tôi ra!

Trần Đại cười gằn:

- Buông sao được, tao phải lấy cái tai của mày làm kỷ niệm!

Người cảnh sát thất sắc, cuống quít hỏi:

- Cậu là ai? Cậu là ai?

Trần Đại hét lớn:

- Tao là du đảng nghe rõ chưa? Là du đảng, là du đảng, là du đảng...

Tiếng hét của Trần Đại chớ chất đầy sự phẫn uất. Hăn thù hăn hai tiếng "du đảng" như mọi người thù hăn những sự việc đã biến cuộc đời mình thành một khoảng đất hoang không ai thèm nhìn nhận.

Trần Đại nhắc lại:

- Tao là du đảng, tao là du đảng, tao là du đảng, kẻ thù của xã hội bản thù, hèn hạ, ti tiện, ích kỷ và đàng điếm này. Tao đây, Trần Đại đây, tao hãnh diện tao là du đảng. Nào, ra tay đi thẳng chó chết!

Trần Đại buông tay người cảnh sát. Hăn lùi một bước và phóng một trái dấm vào thẳng mặt người cảnh sát. Vừa bị đánh đau, vừa bị sỉ nhục, tự ái của người cảnh sát bốc lên, ông ta quên hăn chuyện du đảng... cậu. Đưa cánh tay áo chùi bãi nước miếng trên mặt, người cảnh sát nhào tới ăn thua với Trần Đại.

Bốn tên đàn em chực tiếp tay, Trần Đại né tránh và nói:

- Các chú đừng thềm chơi hội chợ. Minh anh đủ hạ thẳng chó chết này!

Rồi như con sói già thừa kinh nghiệm. Trần Đại vờn người cảnh sát. Quen đâm đá, hẳn coi người cảnh sát như: con nai. Nhưng vì cần tro tài mã thượng còn châu nên hẳn dùng một thế võ duy đô quăng người cảnh sát. Người cảnh sát đã được huấn luyện võ nghệ tại trường nên tránh cái ngã tài tình. Chứ không, via hè lát gạch, tránh sao khỏi vỡ đầu.

Người cảnh sát rút súng toan bắn chỉ thiên để cầu cứu đồng nghiệp. Khẩu súng vừa rút khỏi bao, Trần Đại đã tung người tới đá vào một cái trúng tay kẻ thù. Khẩu súng văng xa. Một tên đàn em Trần Đại chạy tới lượm chiến lợi phẩm nhét vào túi quần.

Trần Đại bồi thêm một cú đá giầy mồm nhọn vô cạnh sườn kẻ thù. Người cảnh sát đơn độc chịu đòn. Trần Đại túm ngực ông ta lôi dậy, phóng một trái đấm bạo tàn giữa ngực người cảnh sát. Ông ta gục ngã trên vỉa hè. Trần Đại hạ ống tay áo, rút lưỡi dao cạo định, hoặc xin một cái tai kẻ thù hoặc rạch mặt vài nhát kỷ niệm thì có hiệu lệnh báo động. Hẳn nhét lưỡi dao cạo trong ống tay áo, nhổ một bai nước miếng nữa lên cái xác chết ngất của người cảnh sát. Đoạn hẳn móc túi ngực, rút điếu xì gà "Havatampa" đưa lên miệng, lấy răng xé lớp giấy bóng bọc ngoài, ngậm vào môi châm lửa hút rồi mới bước xuống đường.

Cử chỉ bình thản của Trần Đại đượm nhiều tính chất hiệp sĩ trên màn ảnh. Khiến các cậu tập làm du đảng thềm nhỏ rãi. Bây giờ tên đàn em đã rõ chiếc "Rumi" và đã sang số 1. Trần Đại vừa nhảy lên đệm là chiếc xe gắn máy vù biến ngay. Ba tên đàn em khác biết chắc mọi người chỉ chú ý đàn anh của mình. Bèn lộn vào "Snack bar" làm những người khách mới.

Xe díp cấp cứu của cảnh sát tới lay tỉnh người bạn của họ. Đôi mắt của người cảnh sát bị đánh mở dần, miệng thều thào:

- Nó... xưng... nó... là... Trần Đại...

Một người nói to:

- Nó là Trần Đại hả? Đang có lệnh tập nã tên chó đẻ ấy đấy. May cho anh là nó chưa kịp rạch mặt anh! Chúng tôi có hết địa chỉ nó trú ẩn. Đêm nay nhất định lùm nó trả thù cho anh.

Người ấy sờ tay lên má:

- Trần Đại, tao không quên những vết rạch của mày đâu! Nó đã thành sẹo rồi con ạ!

Từ trong "Snack bar" những tên đàn em trung thành của Trần Đại nhìn ra, mỉm cười. Một đứa búng tay kêu bồi:

- Cho nghe năm lần bản "O.K. corall" nhé!

Một đứa cao hứng, đập chân hát trước:

- Gun fight at O.K. corall... O.K. corall... Your love, Your love...
Keep the flame, le tit burn...

Nỏ nhớ câu nào hát câu đó. Tới khi đĩa nhạc trỗi lên, giọng chàng ca sĩ Frankie Laine chũu nặng hận thù hát bài "O.K. Corall" nó thối sáo theo, coi "Snack bar" như nhà riêng của nó. Ai cũng biết ba thằng này tham dự trận "xử" người cảnh sát, nhưng không ai dám ngó thẳng chúng. Chỉ nhìn trộm.

Ba tên đàn em của Trần Đại đợi cảnh sát "thu dọn chiến trường" xong mới chịu rời "Snack bar". Chúng gọi Taxi rông vào Chợ Lớn tìm Trần Đại báo cho Đại biết một tin quan trọng.

- Cảnh sát bảo có lệnh tập nã anh đấy. Mẹ kiếp, nó gọi anh là chó hoang. Chúng nó có hết địa chỉ của anh cư trú. Đêm nay nó nhất định lùm anh. Vậy tối nay anh đến nhà em Ái Hoa mà ngủ.

Trần Đại nghiêng nát mẫu gỗ bịt ở dưới điều xì gà "Havatampa". Nghiến chán, hấn thối mạnh mẫu gỗ đụng cánh cửa kêu khẽ một tiếng. Trần Đại lắc đầu:

- Ông chú thân mến thực sự cộng tác với ông bố thân mến rồi?

Bọn đàn em nghe Trần Đại nói, đứng im lặng không dám hỏi han gì nữa. Mắt Trần Đại đỏ ngầu. Hấn gật gù một cách bất đắc dĩ:

- Càng tốt, càng tốt, mất hết liên hệ gia đình. Ôi! cái gia đình khốn nạn, cái xã hội khốn nạn, Trần Đại này lưu luyến gì đâu.

Hấn vỗ vai một tên đàn em:

- Bằng lòng chưa, chủ mình?

Tên đàn em nhếch mép cười. Trần Đại nguôi uất ức, hấn nói:

- Khổ nỗi tao vừa tát con Ái Hoa hai cái. Bây giờ tính sao với nó. hả Quyền Tân định?

Quyền Tân định cười hì hì:

- Thì đàn anh cứ nhào đại, lấy thịt đè người là chu tuốt.

- Kế của chú mình "yếu" quá. Năm Hòa Hưng đồng ý không?

Năm Hòa Hưng xua tay:

- Dạ, Năm này xin anh miễn hỏi vì Năm này không có khiếu về... đàn bà. Đàn anh hỏi James Dean Hùng, hấn sành điệu hơn.

Trần Đại hất hàm:

- Chú khuyên anh thế nào đây James Dean Hùng?

- Em nghĩ cảnh sát chắc chắn biết cả nhà con Hoa nữa. Anh tới đó không có lợi. Vừa bị Ái Hoa chê vừa lo chạy.

Trần Đại phá ra cười khoái chí:

- Hay lắm, chú mày hay lắm. Vậy đêm nay Trần Đại này lưu vong miệt nào?

James Dean Hùng thưa:

- Em có tên đàn em rất trung thành, một thứ "chì" ở bến xe đò Vũng Tàu. Tên nó là Bốn, Bốn lơ xe. Đêm nay anh tạm ngủ đó, mai mình thu xếp sau. Hiện giờ cảnh sát biết hết đường đi nước bước của mình rồi. Anh đồng ý không?

Trần Đại hỏi:

- Bốn lơ xe ở với ai?

- Nó ở một mình, ngưỡng mộ anh hết chỗ nói.

Rút điếu "Havatampa" khác, Trần Đại nói:

- Ừ, đêm nay độ nhờ Bốn lơ xe.

James Dean Hùng bèn lấy chiếc xe "Rumi" của Quế cao, chở Trần Đại tới nhà Bốn lơ xe. Lần đầu tiên, từ ngày thoát ly gia đình sống ngoài vòng cương tỏa, Trần Đại mới chịu nghe lời đàn em. Hẳn bảo James Dean Hùng:

- Anh không sợ cảnh sát đâu. Nhưng chiều chú mày anh chịu nước lép đấy. Và lại anh cũng muốn "thưởng thức" một đêm khổ hạnh ở nhà Bốn lơ xe xem cảm giác của thằng đi trốn nó như thế nào. Đạo này anh đâm ra cay văn nghệ. Anh định viết quãng đời du đãng của mình. Anh sẽ viết rất hào hùng, rất thật, sẽ chửi vào mặt những thằng đạo đức giả, không hiểu chúng mình sống ra sao nghĩ thế nào mà cứ bai bai cái mồm chửi anh em mình. Chủ nghĩ sao hở Hùng?

James Dean Hùng nhìn Trần Đại bằng đôi mắt chiêm ngưỡng:

- Anh viết văn đấy à?

Trần Đại móc túi quần lấy ra gói kẹo "Dragée" Hắn ném cho James Dean Hùng và chỉ giữ lại hai viên. Đưa viên kẹo vô miệng, Trần Đại vừa nhai vừa nói:

- Viết văn chứ sao, Hùng lạ lắm ư? Cuộc sống hào hùng và đôi khi tủi nhục của chúng ta là nguồn cảm hứng phong phú cho nhà văn. Tiếc thay, bọn nhà văn chỉ biết có tội khốn nạn chuyên bắt nạt học trò con nít để "ăn địa", chuyện đón đường vắng để hãm hiếp nữ sinh chân yếu tay mềm, rồi về hùa với chính quyền, vợ dứa cả năm, lên án chúng ta là bọn du đảng. Họ biết đâu, chính bọn tiểu yêu chó chết đó là kẻ thù đáng phi nhổ của chúng ta. Dù sao, chúng ta trót bị đời liệt vào giai cấp du đảng. Vậy hãy hãnh diện nhận danh từ đó, hãy bắt cuộc đời biết chính cuộc đời đê tiện đã dồn chúng ta vào con đường du đảng...

Trần Đại say sưa ca ngợi du đảng như một nhà đạo đức ca ngợi những cuốn sách luân lý. James Dean Hùng thấy khoan khoái cõi lòng. Nó hỏi đàn anh:

- Anh đã khởi sự viết chưa?

Trần Đại hơi nhún vai:

- Sắp sửa rồi. Hồi gần đây anh được đọc cuốn "Đường Về" của nhà văn Thiên Chương. Cuốn tiểu thuyết này viết về du đảng, bệnh du đảng và kết tội xã hội. Nhân vật chính trong "Đường Về" xưng "tôi". Hình như ông Thiên Chương đã có thời làm du đảng. Anh đọc cuốn ấy, nhiều đoạn cảm động phát khóc. Tuy nhiên, cuốn tiểu thuyết ngắn quá, nói không đủ. Anh muốn gặp ông Thiên Chương bảo cho ông biết điều đó.

James Dean Hùng long lanh đôi mắt:

- Ông ấy viết báo nào?

- Báo "Hy Vọng".

- Sao anh không gặp ông ấy từ hồi mới đọc xong truyện của ông ta?

Trần Đại lắc đầu:

- Đối với cuộc đời, muốn thanh minh cách nào, chúng ta vẫn là du đãng. Chẳng hiểu lòng ông Thiên Chương có rộng rãi tựa văn chương của ông ta không? Anh ngại mình đến, ông ta sợ "không muốn giây với hủi" hắt hủi, xua đuổi mình thì mình lại coi ông ta như kẻ thù và hết thiện cảm với tác phẩm "Đường Về" của ông ta.

James Dean Hùng ngơ ngác, tỏ vẻ thất vọng:

- Khó quá anh nhỉ!

Trần Đại mỉm cười hết sức kênh kiệu:

- Cũng chẳng khó, để anh viết thư xem thái độ của ông ta ra sao. Dù sao, anh vẫn hứa với chú rằng, anh sẽ viết một cuốn truyện dài...

- Về du đãng?

- Dĩ nhiên! Anh khuyên chú nên tìm cuốn "Đường Về" mà đọc. Ít ra trong cuộc đời khốn nạn này cũng có một người đã hiểu chúng ta, đã biết phong phanh cái nguyên do vì đâu những thằng cờ Trần Đại bỏ rơi tương lai, bỏ rơi tuổi trẻ đi làm du đãng...

Trần Đại đang "thuyết pháp" James Dean Hùng thì Bốn lơ xe lách cửa bước vào. Nó cúi đầu chào James Dean Hùng và Trần Đại. James Dean Hùng vẫy nó lại gần:

- Đại ca Trần Đại đây, hôm nay thì chú mày rõ mặt đại ca rồi nhé!

Bốn lơ xe khoanh tay, cung kính:

- Đàn em xin chào đại ca...

- Trần Đại chìa bàn tay phải. Bốn lơ xe rụt rè mãi mới dám bắt. Trần Đại thân mật hỏi:

- Chú ở đây với ai?

- Thưa đại ca, em ở một mình ạ!

- Kiểm ăn khá không?

- Dạ, đủ sài.

- Có bị đũa nào "ế" không?

James Dean Hùng đỡ lời Bốn lơ xe:

- Thưa anh, chú ấy coi vùng này.

Bốn lơ xe là xếp sòng bến xe đò Vũng Tàu. Ban ngày nó chỉ huy bọn lơ xe, ban đêm nó chỉ huy bọn cao bồi ngã tư quốc tế. Trước đây một năm, Bốn làm lơ xe cho hãng Nam Thái. Sau vụ đâm một người cảnh sát giữ trật tự ở bến xe học máu mồm để bênh một thằng nhãi mới tập sự nghề lơ bị người cảnh sát bợp tai, Bốn phải bỏ hãng. Cảnh sát ruồng nó nhưng nó rời bến xe Vũng Tàu đi kiếm ăn bến khác.

Cảnh sát quên nó. Một năm sau, Bốn trở về chốn cũ. Nó đã dùng dao Trung Cộng bắm một phát bay ra ba bốn lưỡi mới hạ nổi thằng Tư Thọ ma ni ven và lên ngôi xếp sòng. Bốn không làm lơ nữa. Các đàn em đóng góp tiền nuôi nó. Các chủ xe kiềng mặt nó nên tháng tháng cũng đâm dúi cho nó ít nhiều. Các gánh hát biết điều tìm bến Bốn lơ xe, chắc chắn khỏi gặp nạn cạp coi phở tuồng. Thằng nào lơ ngớ tới vùng đất của Bốn lơ xe làm bậy, nó hạ ngay bằng bất cứ một giá nào.

Dưới trướng Bốn lơ xe, có chừng ba mươi tên đàn em dám chết vì đàn anh. Bốn không có cha mẹ. Nó lớn lên ở viện mồ côi. Rồi một hôm, nó cảm thấy nó chán ghét các bà phước, nó chán ghét những mệnh phụ phu nhân hay bố thí bong bóng, kẹo cho nó và hay xoa đầu nó hỏi nó có sung sướng không, Bốn leo tường cô nhi viện, trốn ra ngoài cuộc đời thang thang. Nó tưởng cuộc đời bên ngoài dang rộng tay đón nó. Nó chẳng nghĩ chuyện ngoài đời không có những bàn tay đeo găng vờ vẫn xoa đầu nó như ở viện mồ côi mà chỉ có những bàn chân hung bạo sẵn sàng đạp ngã những đứa trẻ lạc loài nghèo khổ, bơ vơ. Khi nó biết nghĩ,

nó bị đập ngã, Bốn mới thương các bà phước. Nó muốn trở về song nó sợ tội. Vì ngày bỏ đi, nó đã ăn cắp ít đồ của viện.

Bốn được tôi luyện trong cái lò tủ nhục, đói rách. Nó đã đi bán báo, đánh giầy, giữ xe. Bán báo nó bị bắt nạt. Đánh giầy nó bị đóng tiền nộp chúa đảng. Giữ xe nó bị quẹt tiền. Trái tim Bốn chai lại. Thanh thép tôi đã chín. Mười tám tuổi, Bốn cảm thù cuộc đời hết chỗ nói. Nó trở nên tàn nhẫn khốn nạn. Nó đánh lộn lung tung. Vào bóp như cơm bữa. Cuối cùng Bốn đi làm lơ xe. Nó vẫn nung nấu hận thù, hận thù tạo cho nó một sức mạnh ghê gớm. Bốn đâm thẳng nào là thẳng ấy gục. Ghét ai, nó choảng người đó. Không cần biết người đó là cảnh sát hay lính.

Bốn lơ xe nổi tiếng ở khu vực ngã tư quốc tế. Từ dạo được tôn làm xếp sòng. Bốn thay đổi tính nết. Nó điềm đạm, thương đàn em và luôn luôn chịu thiệt thòi để tỏ rằng nó cao thượng. Bốn quen James Dean Hùng trong một trường lớp rất... võ hiệp tiểu thuyết.

Đêm hôm James Dean Hùng tới rạp Hưng Đạo coi "Đại nhạc hội" James Dean Hùng đi với hai tên thuộc hạ. Tôn chỉ của du đảng là không bao giờ xem hát chịu mất tiền cả. James Dean Hùng móc dao con chó đưa cho người soát vé. Hành động này lọt vào mắt đàn em của Bốn lơ xe. Chúng thấy James Dean Hùng cao ráo, to con lại mặc "blouson" da, ngỡ Hùng là một "tay tổ" nên không thẳng lao dám đụng. Chúng chạy về gọi Bốn lơ xe.

"Giang sơn nào, anh hùng ấy", Bốn lơ xe nghe đàn em tường thuật bèn nổi máu anh chị. Nó thủ con dao Trung Cộng bấm một phát bay ra bốn lưỡi, đặng đặng sát khí vào rạp Hưng đạo tìm thẳng "bạn đồ da". Nhờ người soát vé chỉ điểm, Bốn lơ xe kiếm ra James Dean Hùng ngay. Nó vờ vai James Dean Hùng, vẩy tay ra hiệu cho James Dean Hùng rời khỏi ghế ngồi. James Dean Hùng nhếch mép cười. Bốn lơ xe nổi nóng, dí con dao Trung Cộng vào gáy James Dean Hùng:

- Đứng lên, thẳng các kẻ! Hay muốn tao bấm nút dao?

James Dean Hùng vươn vai rồi nhanh như chớp nắm lấy cánh tay Bốn lơ xe, hất mạnh:

- Đừng đùa ông bạn! Dùng dao Trung Cộng cảnh sát bắt được thì rũ tù nghe!

Bốn lơ xe biết gặp tay "chì" lẳng lẳng đút dao vào túi. Nó ghé miệng kể tai James Dean Hùng nói:

- Chú nhãi con coi hát không có giấy, anh mời chú ra khỏi rạp ngay.

James Dean dùng hỏi:.

- Ra khỏi rạp làm gì?

- Chú nhãi muốn đàn anh làm gì anh cũng chiều.

James Dean Hùng ngoan ngoãn đứng lên:

- Nào thì ra... Gớm, ông bạn khó tính quá.

Ném thanh kẹo "Chewing gum" cho hai tên đàn em. James Dean Hùng dặn:

- Hai chú giữ chỗ dùm anh nhé! Anh mắc hầu chuyện ông bạn này một chút.

Bốn lơ xe cười thềm. Nó chẳng thềm đuổi hai thằng nhãi làm gì vội. Hạ tên "bạn đồ da" xong, nó túm cổ hai thằng nhãi mấy hồi. Bốn lơ xe đi trước, James Dean Hùng theo sau. Qua chỗ soát vé, nó véo khẽ cánh tay người soát giấy. Anh này nhìn Bốn lơ xe, cảm phục sát đất. Bọn đàn em Bốn lơ xe, căng mắt chiêm ngưỡng đàn anh. Bốn dắt James Dean Hùng tời bến xe, vùng đất của nó. James Dean Hùng không phản đối.

Bốn lơ xe dừng chân, hất hàm:

- Thằng các kẻ, lúc nãy trong rạp hát có cảnh sát tai nể đôi chút. Giờ tao trị tội mày.

Bốn lơ xe đủ chữ nghĩa để đọc truyện kiếm hiệp, nó bị ảnh hưởng rất nặng. Bởi thế, trước khi hạ James Dean Hùng, nó khoanh tay, kênh kiệu:

- Mà ở ngõ ngách nào, tên là gì hử các kẹ?

James Dean Hùng trả lời:

- Dạ, tôi là James Dean, không có chỗ ở rõ rệt.

Bốn lơ xe cười hô hố:

- Dêm Đin à? Mà lai tây hử? Khoái quá ta, mà là kẻ thù của người Việt-Nam. A lê hấp, cởi "bộ đồ da" của mà ra tây lai các kẹ!

James Dean Hùng lắc đầu:

- Cởi áo lạnh lắm đại ca Bốn lơ xe ạ!

Bốn lơ xe vừa ngạc nhiên vừa thích thú:

- Mà biết Bốn hạ, các kẹ?

James Dean Hùng xỏ ngọt:

- Bắt nạt con nít, bắt địa, lột áo quần ở khu này thì chỉ cỏ thẳng hèn mặt Bốn lơ xe chứ thẳng nào nữa. Bộ ông bạn quen Bốn lơ xe à?

Bốn lơ xe hét lớn:

- Câm mồm thôi của mà lai các kẹ! Ông nội của mà đây là Bốn lơ xe...

James Dean Hùng khích:

- Ông là bạn Bốn lơ xe thật đấy ư? May quá, đêm nay tôi được ông bạn chiều chuộng. Nào ông Bốn lơ xe định chiều gì đây?

Bốn lơ xe rút dao khỏi túi. Nó nhào tới phía James Dean Hùng. James Hùng hơi né, tiện tay chụp lấy Bốn lơ xe tặng Bốn một thế võ nhu đạo. Bốn lơ xe té nhào. James Dean Hùng phóng lại, dùng chân đè chặt lấy cánh tay phải của Bốn lơ xe. Nó đè mạnh quá, khiến Bốn đau điếng. Con dao Trung Cộng tuột khỏi bàn tay Bốn lơ xe. Nó nhào người, ôm chân James Dean Hùng trả miếng. Ngay lúc ấy bọn đàn em của Bốn lơ xe từ rạp hát kéo ra trợ chiến cho đàn anh. Trông rõ thế nguy của Bốn lơ xe, James Dean Hùng nói:

- Bốn lơ xe, ông bạn bằng lòng bỏ qua chuyện này nhé!

Bốn im lặng. Nó vẫn ghì chân James Dean Hùng định cấn. James Dean Hùng bỏ nhỏ:

- Ông bạn không sợ mất mặt với đàn em à?

Bốn nghiêng răng, rít tiếng nói căm hờn:

- Im mồm đi cầu ké!

James Hùng cười nhạt:

- Này Bốn, tao quá tử tế với mày rồi đấy. Mày chỉ còn một phút để lựa chọn hai con đường. Một là mày sẽ bị tao chơi cái trò rạch mặt bằng dao cạo và mày sẽ tiêu sự nghiệp xếp sòng, đàn em mày khinh mày như chó và mày sẽ tự tử nếu mày can đảm. Còn hèn nhát thì mày bán xối vùng này. Hai là mày nên ngoan ngoãn nghe tao, uy tín của mày, tao bảo đảm không sút mẻ một chút nào.

Bốn lơ xe không ngờ địch thủ của mình chơi trội. Trội cả văn lẫn võ. Nó cố dồn hết nhân điện vào đôi mắt, nhìn James Dean Hùng xem thẳng này có tướng anh hùng không. Bỗng James Dean Hùng hỏi:

- Này Bốn, mày biết Trần Đại chứ?

Bốn gật đầu lia lịa.

- Tao là đàn em cứng của Trần Đại đây.

Không hiểu hai tiếng Trần Đại có một mãnh lực gì mà khiến Bốn lơ xe vội vàng buông chân James Dean Hùng ra. Nó không van nài nhưng James Hùng nhắc chân, thôi đề lên cánh tay nó. James Dean Hùng cúi xuống lượm con dao Trung Cộng dắt vào tay Bốn lơ xe và nâng nó dậy. Bốn lơ xe ngạc nhiên hỏi:

- Sao anh không hạ Bốn lơ xe?

- Hạ làm gì?

- Hạ Bốn lơ xe, anh nổi tiếng liền.

James Dean Hùng phui bụi áo Bốn lơ xe:

- Tôi không thù hằn gì Bốn lơ xe cả.

- Nhưng nó đa xỉ nhục anh!

- Nhắm gì, tôi khoái "kiểu chơi" của nó lắm.

James Dean Hùng phát khẻ vào mông Bốn lơ xe dục:

- Thôi đàn em của Bốn tới kia kìa, liệu lời mà giới thiệu nghe Bốn.

Bốn nao nao tâm hồn. Trong quãng đời du thủ du thực của nó, nó chưa từng gặp một địch thủ nào mã thượng như James Dean Hùng. Thường thường những thằng "trội" hơn Bốn, đều đối xử với Bốn, hết sức tàn nhẫn. Riêng James Dean Hùng... Bốn chớp mắt thật mau.

Đàn em Bốn vừa kịp tới. Bốn lơ xe quát:

- Chào đại ca James Dean Hùng đi tụi bay!

Bọn đàn em Bốn lơ xe tưởng ra chào mừng chiến công mới của đàn anh. Không dè chúng gặp sự bất ngờ trên sức tưởng tượng của chúng. Bốn lơ xe giải thích:

- Tụi bay lạ hả? Người nhà tao nhận lầm. Đại ca James Dean Hùng muốn rờn tao chơi. Hà, hà, suýt nữa thì bị đại ca cho ăn đòn...

Bọn đàn em cúi đầu chào James Dean Hùng. Mỉm cười cởi mở rất đàn anh, James Dean Hùng nói:

- Anh em cả mà, các chú vô coi hát đi.

Bốn lơ xe tiếp lời James Dean Hùng:

- Đại ca nói đúng, tụi bây vô coi hát đi đặng tao với đại ca kiếm quán nhậu nhẹt tán chuyện chơi.

Bọn đàn em rám rắp vâng lời. Nhưng chúng đi được mười bước, Bốn lơ xe gọi giật:

- Ê tụi bay sẵn sóc hai người em của đại ca nghe! Biểu họ, chút nữa đại ca vô.

Chờ bọn đàn em khuất hẳn, Bốn lơ xe quỳ xuống lạy James Dean Hùng:

- Em vô lễ mong đàn anh tha thứ.

James Dean Hùng lại phải nâng Bốn lơ xe đứng dậy:

- Đừng kiêu cách quá Bốn lơ xe. Gọi tôi là James Dean Hùng đủ rồi.

Bốn lơ xe vẫn khúm núm:

- Em đâu dám.

James Dean Hùng vỗ vai Bốn khen ngợi:

- Tôi chưa thấy tay xếp sòng nào "thức thời" như chú! Đây là một kinh nghiệm lớn cho chú, một bài học "du đãng" thiết thực nhất. Khi cần xuống nước, cứ nhịn. Rồi sẽ mài móng vuốt phục thù sau. Nếu nông nổi, khư khư anh hùng rơm trước bạo lực thì chỉ tổ tiêu ma sự nghiệp.

Bốn lơ xe được James Dean Hùng dậy dỗ, lắng tai ghi nhận. Nó cũng khen James Dean Hùng:

- Em chưa thấy ai cao thượng như anh. Trong đời du đãng của em lần đầu tiên em gặp đàn anh để tôn thờ. Thừa anh em xin nhường chức xếp sòng vùng này cho anh.

James Dean Hùng xua tay:

- Chú đừng nghĩ thế. Được quen chú tôi hài lòng lắm. Chú cứ tiếp tục trông nom anh em. Nhưng tôi khuyên chú một điều...

Bốn lơ xe lễ phép:

- Thừa anh dậy điều chi?

James Dean Hùng đáp:

- Trước nhất, chú bỏ lối khách sáo đi đã. Điều tôi khuyên chú là đừng bao giờ bắt nạt những kẻ yếu hèn, đừng bao giờ sinh sự với những kẻ không sinh sự với mình. Bất đắc dĩ mới đánh lộn. Càng những kẻ cắc kè chửi mình, càng nên nín. Nhưng trước sự bất công, trước uy quyền của bạo lực, biết mình đủ sức chơi thì bằng giá nào cũng nên can thiệp. Hào hiệp ở đó, danh dự ở đó. Và cuộc đời se không khinh bỉ du đãng nữa cũng ở đó.

Bốn lơ xe im lặng học hỏi. James Dean Hùng tiếp:

- Tôi để chú một thời gian "hành sự" nếu chú thực hiện đúng lời tôi, tôi giới thiệu chú với anh Trần Đại.

Bốn lơ xe sáng rực đôi mắt. Nó nắm chặt cánh tay James Dean Hùng, hứa:

- Đàn em sẽ tuân lời anh dậy. Xin phép anh bắt đầu từ giờ cho đàn em xưng tụng anh là đàn anh.

James Dean Hùng chưa kịp nói năng gì hơn, Bốn lơ xe đã rút dao, bấm nút tách một cái. Lưỡi dao sáng loáng bật ra. Bốn rạch khẽ vào ngón tay chỏ. Nó đưa con dao cho James Dean Hùng, ngửa bàn tay phải để máu nhỏ giọt vào giữa lòng bàn tay.

Bốn lơ xe ngược nhìn James Dean Hùng:

- Anh cho em thề!

James Dean Hùng chìa ngón tay chỏ, rạch khẽ lưỡi dao trên làn da. Nó đợi máu trào mới cho nhỏ giọt vào lòng bàn tay phải của Bốn lơ xe. Sau đó James Dean Hùng ngậm ngón tay vô miệng để máu ngừng rỉ. Bốn lơ xe lè lưỡi liếm vũng máu nhỏ giữa lòng bàn tay. Nó nói:

- Từ phút này, anh bảo lao đầu vào chỗ chết, em sẽ tình nguyện chết vì anh.

James Dean Hùng dìu nó đi ra phía có ánh sáng. Hai tên du đãng đã liên kết. James Dean Hùng thổi vào tâm hồn Bốn lơ xe một luồng gió "chính nghĩa" cũng như trước đây, Trần Đại đã thổi vào tâm hồn nó. Bốn lơ xe nhắc lại lời hứa của James Dean Hùng:

- Bao giờ em được gặp đại ca Trần Đại?

James Dean Hùng trả lời:

- Chú yên chí, tình cờ một hôm nào đấy, Trần Đại sẽ viếng chú.

Sau đêm đó, Bốn lơ xe liên lạc với James Dean Hùng thường xuyên. Nó giấu chuyện bị James Dean Hùng hạ, vì James Dean Hùng dặn nó phải dấu kín. Từ buổi gặp James Dean Hùng, Bốn thấy con người du thủ du thực của nó lớn hẳn lên. Nó ra lệnh cấm đàn em không được "bắt địa" học sinh và trêu chọc đàn bà con gái. Một vài tên đàn em lén lút làm hõn, Bốn trừng trị thẳng tay. Nó học đòi James Dean Hùng lấy dao cạo rạch mặt đàn em và tước đoạt quyền anh chị. Hình phạt của Bốn lơ xe nghiêm

ngặt quá, đàn em đứa nào cũng ngán. Chúng ít lộng hành. Và khu ngã tư quốc tế tự nhiên, nạn du đãng ít đi. Không ai hiểu tại sao nữa.

Bốn lơ xe cảm phục lòng cao thượng của James Dean Hùng, nó chuyển hướng "hành sự" hy vọng sẽ được gặp Trần Đại, một thần tượng du đãng mà báo chí nhắc nhở tới luôn, một tay đàn anh trong làng, dám thách thức cảnh sát. Ngày tháng trôi qua, Bốn lơ xe vẫn chưa thỏa ý muốn. Mãi tới một buổi chiều, James Dean Hùng phóng xe "Rumi" vào ngõ nhà Bốn lơ xe kêu một thằng nhãi đi kiếm nó về gặp Trần Đại, niềm ao ước của nó ấp ủ bấy lâu này mới được thành tựu.

Dưới mắt Bốn lơ xe Trần Đại chỉ là một công tử con nhà giàu. Đại ăn mặc sang trọng quá. Quần áo may ở "Văn Quân" giày đồng ở "Trinh", thắt lưng "Hít Cốc", đồng hồ "Oméga". Trần Đại rất đẹp trai. Giá không có James Dean Hùng, Bốn lơ xe không biết gã công tử bảnh bao bang đứng trong nhà nó lại là một du đãng ngoại hạng. Và giả gặp Trần Đại ở bến xe đò Vũng Tàu một mình, ngứa mắt, Bốn lơ xe chắc phải "bắt địa" và rồi sẽ ồm đòn...

Bốn lơ xe được Trần Đại thân mật hỏi han lấy làm xấu hổ ghê lắm. Đối với Trần Đại và James Dean Hùng, nó chỉ là một thứ Mạc Rô hạng bét 1 vừa vô học, vừa nghèo, vừa bất tài. Vậy mà, cư xử cùng đàn em, Bốn lơ xe luôn luôn phách lối, chửi thề, dọa nạt. Bốn lơ xe vừa thoát khỏi miệng giếng, nó nhìn Trần Đại, đôi mắt chan chứa tình cảm và sự kính mộ.

Bốn lơ xe ngượng ngập, may quá, James Dean Hùng đã trả lời giùm nó. Trần Đại hỏi:

- Chú vào trại tế bần làn nào chưa?
- Dạ, thưa đại ca chưa ạ!

Trần Đại nhăn mặt:

- Này chủ Bốn đừng gọi anh là đại ca nữa. Cứ coi anh như anh cả là đủ rồi. Nhường hai tiếng đại ca cho quân trộm cắp. Chúng ta không ăn trộm, ăn cắp, chú nhớ chưa?

Bốn lơ xe đáp:

- Thưa anh em nhớ.

- Hùng hay nói với tôi về chú. Có chú tôi mừng lắm.

- Cám ơn anh.

- Đạo này chúng nó bắt du đãng, khu của chú bị bố lần nào chưa?

- Thưa anh mới bị một lần.

- Có anh em nào bị thộp không?

- Dạ không. Khu này không có tên nào dám chỉ điểm và lũ đàn em không phản bội nên chúng nó có bố rập cũng vô ích.

James Dean Hùng nói rõ lý do Trần Đại viếng nhà Bốn lơ xe. Nó mừng quỳnh. Nó mua bia, cua nướng, chả, thiết đãi Trần Đại. Khi Trần Đại ăn uống, Bốn lơ xe phục dịch như một tên hầu. Nó quả quyết:

- Nhà em nghèo không có giường nệm thơm tho, nhưng anh nghỉ đêm tại đây, em hứa không đứa nào dám phá giấc ngủ của anh.

Trần Đại đập điếu xì gà "Havatampa" nhếch mép cười nói đủ nghe:

- Không đứa nào dám phá giấc ngủ của anh!

Lúc này tiếng quát tháo, tiếng chân đuổi trước nhà Bốn lơ xe, Trần Đại vẫn nằm im. Hẳn nghe rõ tiếng gõ cửa nhà Bốn lơ xe và tiếng người hách dịch gọi:

- Bốn, mở cửa cho thanh niên xét sổ gia đình!

Bốn lơ xe không trả lời. Trần Đại ngồi dậy, lấy giày mang. Vừa thắt nút giày hẳn vừa thương Bốn lơ xe. Bốn nhăm to. Đàn em nó đã phản nó rồi. Mang giày xong, Trần Đại đứng lên, mặc quần áo. Hẳn đẩy cửa sổ của căn gác xếp chui đầu nhìn ra ngoài. Tiếng kêu gọi Bốn không dứt:

- Bốn, mở cửa đi, mà không thoát đâu?

Bốn vẫn im lặng. Tiếng gọi chuyển thành lời buộc tội:

- Mở cửa đi Bốn. Ra hàng thì mà thôi đi Nông Sơn. Không mở cửa chúng tao tông cửa vô tóm cổ mà du đặng ạ!

Bốn lơ xe thận trọng leo lên cầu thang. Nó thấy Trần Đại đã mặc quần áo tươm tất. Nước mắt nó ứa ra. Bốn lơ xe mếu máo:

- Em đáng tội quá...

Trần Đại ngậm điếu xì gà chưa mồi lửa. Hẳn lấy điếu thuốc khỏi miệng nhẹ nhàng hỏi:

- Tội gì?

Bốn lơ xe đưa tay quệt nước mắt:

- Tội chúng nó quấy rầy anh...

Trần Đại an ủi nó:

- Đâu phải lỗi tại chú. Chú chẳng có tội gì cả. Hãy nghĩ cách đối phó với chúng nó đi.

Bốn lơ xe ập úng:

- Còn... anh...

Trần Đại hỏi:

- Có lối lên mái lâu không?

- Thừa có.

- Chú chỉ dùm anh.

Bốn lơ xe bước hẳn lên gác xép. Trong khi đó, tiếng nói của thanh niên chống du đăng quyết liệt hơn: ';

- Chúng tao cho mày năm phút để suy nghĩ. Quá năm phút không mở cửa, vào tóm cổ mày nghe chưa, du đăng!

Bốn lơ xe không thèm nghe. Nó chỉ lổn leo lên mái gác xép cho Trần Đại. Nó nài nỉ:

- Xin anh tha thứ.

Trần Đại nắm chặt tay nó:

- Chú không cở lỏi thì tha thứ cái gì?

Nhưng Bốn lơ xe cứ khăng khăng:

- Xin anh tha thứ, em có lỏi nhiều...

Trần Đại đành làm vui lòng nó. Bốn lơ xe nghẹn ngào nói:

- Nếu em sống, phải làm du đăng đến già mới bình tĩnh nổi như anh.

Trần Đại ngạc nhiên:

- Chú nói gì? Sống chết sao?

Bốn lơ xe đã ráo nước mắt. Giọng nó trở nên can đảm lạ thường. Nó bước dần tới cầu thang, đoạn quay mặt lại trả lời Trần Đại:

- Em không để chúng nó bắt em đâu.

- Bốn lơ xe chú đừng liều!

Bốn lơ xe cởi phanh khum áo. Nó ngạo nghễ:

- Anh đã gọi em là Bốn lơ xe. Như thế đủ lắm rồi. Ít ra kẻ vô học vô tài là em cũng xứng đáng để sau này anh nhắc tới bằng ba tiếng Bốn lơ xe...

Trần Đại mím môi suy nghĩ. Bốn lơ xe dục hẳn:

- Anh nói anh cở cách "dọt", Bốn lơ xe hèn mọn này bớt lo dùm anh. Giờ mời anh leo lên mái gác đi!

Trần Đại búng tay tách một cái:

- Bốn lơ xe, anh khuyên chú...

Trần Đại chưa dứt hết câu, tiếng đập cửa thình thình và lời nhắc nhở Bốn lơ xe vọng lên căn gác xép:

- Du đang Bốn, thằng khốn kiếp, còn có hai phút nữa thôi đấy!

Bốn lơ xe dục Trần Đại:

- Anh "vù" đi anh...

- Còn chú?

- Em ở lại.

- Để bị bắt à?

- Không, để cho chúng nó biết Bốn lơ xe không dễ bắt như chúng nó tưởng.

- Chú định trở "ngóm" gì?

- Trước tiên em "xử" thằng chỉ điểm!

- Rồi sau?

- Em sống mái, với tụi nó.

- Chú sẽ chết!

- Em muốn chết anh hùng.

Bốn lơ xe không kéo dài chuyện nữa. Nhanh như vượn nó tụt xuống cầu thang, kéo sập cánh cửa lên lầu, khóa chặt lại rồi nó ném chìa khóa vào lu nước. Bốn lơ xe ghé miệng vô khe cửa lên lầu, nhắc Trần Đại:

- Cùng lắm anh hãy "dọt". Còn không anh cứ nằm ngủ mai thằng Bốn bù loong hện lại em. Nó đúng hện lắm. Em thương nó lắm. Nhờ đàn anh dậy đỡ nó. Chìa khóa em dấu trong lu nước.

Trần Đại không đáp. Bốn lơ xe nhào tới gần cửa ra vào. Nó ép tai sát vách gỗ, nghe ngóng. Một anh thanh niên chống du đặng hỏi:

- Mà bảo hồi chập tối thằng nào đưa thằng nào tới gặp thằng Bốn?

Người bị hỏi trả lời:

- James Dean Hùng!

Bốn lơ xe giật mình đánh thót một cái. Nó nghiêng rang, nắm chặt hai tay đến nỗi các đốt ngón tay chuyển động kêu răng rắc. Bốn uất nghẹn chỉ rít khẽ được mấy tiếng:

- Thằng chó đẻ!

Nó rút con dao Trung Cộng khỏi túi quần, thăm rủa:

- Tám mở lết, đồ phản phé, mà sẽ biết tay đàn anh mà!

Thanh niên vừa hỏi Tám mở lết, lại cật vấn:

- James Dean Hùng nào?

- Đàn anh của Bốn lơ xe.

- Nó cũng ở bên xe à?

- Không, nó ở khu khác, "chì" hơn Bốn lơ xe.
- Nó chở thằng nào mà biết không?
- Hình như Trần Đại.
- Trần Đại là thằng nào?
- Tôi không rõ.
- Thật chứ?
- Dạ thật.
- Nó chở bằng gì?
- Xe xì cút tơ.
- Mà chắc thằng Bốn lơ xe có ở nhà hả?
- Chắc.
- Sao mà dám chắc?
- Chạp tối Bốn lơ xe sai tôi đi mua la de mời khách mà.
- Khách là thằng Trần Đại hả?
- Dạ.

Người thanh niên khác dơ đồng hồ coi rồi nói:

- Hết năm phút. Gọi nó đi bồ Hiền!

Hiền là thanh niên ộp Tám mở lết, trả lời:

- Đợi cảnh sát tới, mình tông cửa vào mới đúng luật.
- Bao giờ cảnh sát tới?

- Sắp sửa.

Bốn lơ xe lợi dụng thời gian chờ cảnh sát của thanh niên chống du đặng để chuẩn bị đối phó. Nó dứt cầu chì ném xuống rãnh.

Bốn tháo luôn cả bóng đèn điện đút vào xó tối. Nó kiểm cái đèn bấm, dặt cặp quần, thủ thanh sắt nhỏ, dài dựng kê cửa. Xong đâu đó, Bốn lên tiếng:

- Chúng mày còn đợi gì chưa tông cửa?

Nó phá ra cười rũ rượi:

- Bộ chúng mày sợ cửa tao gài lựu đạn hả? Hết năm phút rồi đó những thằng cặc ké!

Người thanh niên chống du đặng chửi bới:

- Rán chờ chút nghe Bốn, đời mày kể như lúa rồi con ơi!

Bốn gầm vang như tiếng rống của sư tử:

- Tông cửa đi. Tao chờ cắt thịt hôi thối của chúng mày. Tông cửa đi bọn cặc ké! Bọn cặc đông ăn hiếp người, tông cửa đi chúng mày sẽ biết đời thằng nào lúa trước!

Trần Đại nghe Bốn lơ xe tỏ chí khí. Hấn lắc đầu, thở dài. Bên ngoài, tiếng chửi bới không kém phần sôi nổi. Bốn thôi trả đũa. Nó đứng lùi lại, cách cửa năm thước. Tư thế đó Bốn lơ xe cho rằng rất lợi. Hể bên ngoài tông cửa đi vào là mắc bẫy của nó.

Bốn lơ xe khiêu khích:

- Sao chưa tông cửa bắt tao đi? Bộ chúng mày gờm Bốn lơ xe hả, bọn khốn nạn!

Một người thanh niên chống du đặng trả lời:

- Đừng vội vàng tên lơ xe thô bỉ. Mà cứ yên tâm rồi cái tròng sẽ tròng vào cổ mày và mày sẽ bị lôi xềnh xệch như con chó chạy rông ngoài lộ...

Bốn nổi giận. Nó vớ hòn gạch, ném mạnh vào cánh cửa. Bên ngoài, một loạt cườì khoái chí tiếp đón viên gạch trút hận của Bốn lơ xe. Nó chửi thề luôn mồm. Khiến một người thanh niên khác phải "đáp lễ":

- Đồ lơ xe, mày sẽ đi Nông Sơn con ạ! Người ta sẽ rút hết máu du đãng trong người mày ra và sẽ chích máu heo vô thân thể mày. Mày sẽ biến thành đồ heo, lơ xe ạ!

Bốn đứng một chỗ không yên. Sự căm phẫn làm nó muốn di chuyển. Bốn thét:

- Bọn chó đẻ, có giỏi tông cửa vô coi!

Một bàn chân đạp rình một cái đáp lời thách thức của Bốn lơ xe. Nhưng cửa gài kỹ nên không bị tông. Bốn nín thở, nó nhẹ nhàng bước tới phía cửa, cẩn thận rút cái then ra. Rồi nó lui về chỗ cũ. Nó không quên mang thanh sắt theo. BỐ trí xong xuôi, Bốn lơ xe chửi bới om xom:

- Bọn chó đẻ, vô đi chứ!

- Để mày sống thêm vài phút nữa Bốn lơ xe ạ!

- Bọn chó đẻ không dám vô à?

- Chưa thềm vô.

Bốn lơ xe cười khanh khách:

- Ông nội chúng mày sống lại, cho ăn hủ tít, biểu chúng mày vô cũng không dám vô nữa là...

- Lơ xe, hãy coi chừng!

- Vô đi bọn chó đẻ! Tao chờ chúng mày mà...

Nghe Bốn lơ xe phách lối quá, đám thanh niên chống du đang nổi sùng. Một người đập mạnh cửa cái nữa. Cánh cửa bật tung. Người thanh niên đó ngã chúi vào trong. Bốn lơ xe lợi dụng trong tối, nhảy lại đá bộp một cái trúng cạnh sườn kẻ thù. Nó tùm áo đối thủ, dựng lấy làm cái mộc đỡ đòn cho nó.

Bốn ra điều kiện:

- Chúng mày nhào vô tao đâm chết thằng này! Nó rút dao bấm tách một cái. Lưỡi dao bật ra sáng loáng. Bốn lơ xe dí sát gáy người thanh niên thất thế: đứng im, mày nhúc nhích tao bấm liền. Bốn lơ xe không nói láo bao giờ. Mày nghe chưa!

Bốn ấn lưỡi dao thêm chút nữa. Người thanh niên hoảng hồn:

- Tao nghe rồi.

- Cấm mày không được xưng tao. Nói lại nghe coi thằng chó đẻ.

- Tôi nghe rồi.

- Chưa được.

Em nghe rồi.

- Chưa được.

- Con nghe rồi ạ!

Bốn bắt người thanh niên đứng im. Nó nhảy vèo một cái tới cửa đóng sập lại, gài then như cũ. Đám thanh niên ở ngoài chưa kịp có phản ứng gì. Vì Bốn lơ xe hành động chớp nhoáng và cũng vì vậy đồng bọn đã lọt bẫy của Bốn. Bốn lấy đèn bấm rọi thẳng vào mặt đối thủ:

- Bốn lơ xe không giết mày đâu. Nhưng nếu mày nhích lưỡi dao này sẽ xả đồng thịt hôi của mày ngay lập tức.

Người thanh niên thất thế nín thình. Bốn lơ xe biết chắc rằng nó chỉ hoa lưỡi dao trước mặt đối thủ một lần thôi là đối thủ của nó sẽ hụt "chí khí". Nó để người thanh niên đứng chết dí một chỗ, Bốn lơ xe lùi về lu nước xắn ống tay áo, thò tay vào lu nước tìm cái chìa khóa. Sau đó vẫn âm thầm lùi trong bóng tối, Bốn lơ xe tới cầu thang. Nó trèo lên rất khẽ, mở ổ khóa và nâng cánh cửa gác xép. Bốn lơ xe không gây một tiếng động nhỏ nào nên người thanh niên cứ tưởng kẻ thù đang đứng sau lưng mình. Bởi vậy Bốn mới đủ thì giờ vẽ lại chiến thuật.

Nó rút đèn bấm quệt một vệt ánh sáng kiếm Trần Đại.

Bốn ngạc nhiên đến rụng rời. Nó thấy Trần Đại dựa lưng vào cửa sổ, dương phỉ phèo điệu "Havatampa". Bốn lơ xe gọi khẽ:

- Thưa anh...

Trần Đại bước nhẹ đến gần. nói nhỏ:

- Gì thế chú?

- Mời anh xuống gấp!

- Đi "đường bộ" à?

- Vâng, khỏi "nhảy dù".

- Chú chắc chứ?

- Dạ, em có mợ rồi. Thôi, mời anh xuống gấp kéo con vật hy sinh của em nó thoát lưới.

Bốn lơ xe nhảy vèo xuống trước. Nó túm cò áo gáy người thanh niên dọa:

- Mà muốn chết không?

Người thanh niên lắc đầu:.

- Tao với mày không thù, không oán sao mày tiêu diệt tao?

- Người ta thuê tôi.

- Thuê mày bao nhiêu?

- Thuê từng tối.

- Nghĩa là chúng mày đi bắt du đảng vì chúng mày cần tiền chứ chẳng phải vì xã hội mà diệt du đảng hả?

- Mày nói đúng.

Bốn lơ xe lơ bỗng hét lớn:

- Câm mồm lại!

Trần Đại đã đứng cạnh nó. Vỗ vai Bốn lơ xe, Trần Đại nhỏ nhẹ:

- Gì thế chú?

- Thưa anh, xin phép anh, em dậy thẳng chó đẻ này bài học.

Trần Đại gật đầu. Lúc ấy, bên ngoài, đám thanh niên chống du đảng đã có phản ứng. Họ sầm sì bàn tán. Một người nói:

- Bốn lơ xe, mày mà đụng đến một sợi lông chân nào của bạn tao, tao sẽ lột da đầu mày!

Bốn lơ xe nhìn Trần Đại. Nó nhe răng cười. Trong bóng tối, hàm răng trắng hếu của nó có một vẻ gì dễ sợ. Bốn lơ xe không thèm trả lời. Nó rút dao bấm tách một cái rồi dí vào gáy người thanh niên:

- Nói đi thẳng chó đẻ, cái gì đang cọ trên da thịt mày?

Người thanh niên run rẩy:

- Con... dao...

- Con dao dùng để làm gì?

- Tôi không biết...

Bốn lơ xe rạch khẽ mũi dao trên làn da gáy của người thanh niên.
Khiến anh ta rùng mình.

- Nói lại đi "Thưa ông con không biết".

-...

- Nói đi!

- Thưa anh...

- Tao biểu mày nói "Thưa ông du đang Bốn lơ xe..." Nhanh lên tao không thức cả đêm dậy mày được.

- Thưa ông du đang Bốn lơ xe, con không biết ạ!

Bốn lơ xe lại hỏi:.

- Mày muốn chết không?

- Thưa ông, không ạ!

Vậy phải nghe lời tao.

- Dạ.

- Mày khóc ầm lên đi...

Người thanh niên thắc mắc:

- Thưa ông khóc làm gì?

- Khóc để sống. Thứ hèn hạ như mày muốn sống thì phải khóc chứ đâu xứng đáng cười ngạo nghễ trước tử thần.

Trần Đại nghe Bốn lơ xe xài văn chương "cải lương", súyt phì cười. Hắn cố nín để coi đàn em dở trò "văn nghệ". Bốn lơ xe có thể, đã biểu diễn vài đường đấm đá nếu nó không đứng trước mặt Trần Đại. Nó hiền khô thích nói văn hoa hơn là dùng quả đấm. Thành thử, hình ảnh thô bạo của nó chọt mờ đi trong trí óc của người thanh niên chống du đảng.

- Mà y bả1ng lòng khóc để sống chứ?

- Dạ.

- Vậy khóc đi!

- Khóc thế nào?

- Tùy mà y.

Người thanh niên bỗng ôm mặt rống lên:

- Con lạy ông... Ồi trời đất ơi... Ông tha chết cho con...

Bên ngoài, đám thanh niên chống du đảng hoảng hồn, Người thanh niên la to hơn:

- Ồi trời ơi! Ông tha chết, ông tha con ông Bốn lơ xe ơi!...

Một giọng nói vọng vào:

- Ngải, Ngải! Anh làm sao thế?

Người thanh niên bị Bốn lơ xe thộp cổ, đáp:

- Tôi sắp bị giết! Các anh cứu tôi với...

Bốn lơ xe khen Ngải:

- Tao chưa dậy "bài" mà sao mà y đã "thuộc vở" của tao. Thằng này tài dzách đa! Cứ vậy la lớn đi mậy!

Ngải hiểu rõ tình thế, anh ta tin rằng Bốn lơ xe dùng anh để thoát thân chứ không nỡ giết mình nên Ngải rất bình tĩnh khi cầu cứu. Nghe lệnh Bốn lơ xe, Ngải diễn xuất.

- Các anh cứu tôi với...

Giọng nói khác nói với Bốn lơ xe:

- Bốn lơ xe, mà "điều đình" không?

Bốn lơ xe chưa thềm trả lời. Câu hỏi được lặp lại:

- Bốn lơ xe, mà "điều đình" không?

Bốn gật gù ra chiều đặc ý. Nó lên tiếng:

- Điều đình giá nào?

- Mà thả bạn tao ra, chúng tao tha mà đêm nay...

Bốn văng tục đủ cho thanh niên Ngải nghe. Rồi nó cười hô hố:

- Chúng mà ngậy thơ thế?

- Ngậy thơ sao?

- Thả thẳng Ngải trước để chúng mà dễ thộp cổ tao à? Đ. m. ông biết rõ chúng mà quá mà... Chúng mà chỉ cậy đông người, cậy có súng, cậy có chính phủ chứ chúng mà đâu có anh hùng như chúng ông. Lời hứa của chúng mà là lời hứa cho trẻ con ăn cá rô sống. Nói cho chúng mà hay, Bốn lơ xe là du đảng thật đấy. nhưng ông dám giữ lời hứa và dám chết lắm à!

Bốn nói dứt câu, nó hoa dao dục thanh niên Ngải:

- Mần tuồng đi mà!

Thanh niên Ngải la ầm!

- Ối! Ối Các anh cứu tôi...

Bên ngoài, giọng nói bớt kiêu căng:

- BỐn, mày muốn điều kiện gì?

- Tao không muốn điều kiện.

- Vậy mày muốn gì?

- Tao muốn... muốn... thịt thằng Ngải!

- Thịt nó mày vô tù con ạ!

- Ông nội mày đâu ngán tù. Suốt quãng đời thơ ấu của tao đã ở tù rồi, vô tù nữa có sao...

BỐn lại hoa dao. Thanh niên Ngải hét:

- Ối! Ối... Em lậy anh...

BỐn nói nhỏ:

- Mày giả đồ xin tha chết đi!

Thanh niên Ngải bù loa:

- Em lậy anh, anh tha chết cho em, anh đừng giết em, em cần cở lậy anh...

BỐn lơ xé ri tai Trần Đại:

- Thưa anh em xỉ nhục chúng nó được không ạ?

Trần Đại xoa đầu BỐn:

- Hay đấy, nhưng anh buồn ngủ quá. Chú mau dẹp đường đi BỐn ạ!
Để lâu, cảnh sát tới "đường bộ" lại "gặp mìn" mất.

Bốn lơ xe hối thanh niên Ngải:

- Rán chút nữa xem nào, cừ non!

Thanh niên Ngải van xin: ';

- Em lậy anh, em lậy đại ca Bốn lơ xe, đại ca thương em...

Bốn hét. Giọng nó ngập đầy sự thỏa mãn:

- Anh dừng quả! Chúng mày anh dừng quá! Nào, có thằng nào anh dừng hơn nhào vô coi!

Đám thanh niên ở vào tình thế bất lợi. Họ không trả đũa Bốn lơ xe nữa. Họ định bụng rằng, sẽ đối xử với nó "xứng đáng" một lần tới. Và, bây giờ, họ nhin nhục. Một người đại diện cả bọn, kêu gọi Bốn:.

- Bốn mày muốn gì cũng được.

- Thật chứ?

- Thật...

- Vậy thì chúng mày hãy đứng cách xa cửa nhà tao chừng chục thước đã.

- Đồng ý.

- Tao trông thấy thằng nào ẩ núp, hể hạ tao, tao sẽ hạ thẳng Ngải trước. Chúng mày nên nhớ rằng, Bốn lơ xe không bán rẻ sự chết của nó đâu.

- Đồng ý.

- Gấp lên, tao ít thì giờ lắm.

Những bước chân lục tục bước chứng tỏ đám thanh niên chống du đãng đã chịu nước lép. Bốn lơ xe dặn Trần Đại:

- Ngã sau cỏ nhiều lối ra lộ, em giữ thẳng này lại thật lâu để anh "về ngủ" cho sớm.

Trần Đại không nói năng gì. Hắn theo Bốn lơ xe ra phía cửa. Bốn kéo nhẹ con chốt, mở rộng cửa. Nó túm lưng áo Ngải, đẩy đi trước. Con dao Trung Cộng đã bật lưỡi sáng loáng, dí sát vào cạnh sườn thanh niên Ngải. Thoát khỏi căn nhà tối om, Bốn lơ xe dục Trần Đại:

- Thưa anh mời anh "về ngủ" ạ!

Trần Đại hút miếu "Havatampa" khác, châm lửa hút đoạn hắn nói:

- Chú cứ lo điều đình đi.

Bốn lớn tiếng hỏi:

- Bây giờ chúng mày muốn gì?

Người đại diện đám thanh niên chống du đảng đáp:

- Muốn mày buông người của chúng tao ra.

- Với điều kiện gì?

- Điều kiện gì cũng được.

- Tốt, chúng mày biết điều đấy. Vậy điều kiện của tao là đổi thẳng Ngải lấy thẳng Tám mỗ lết!

Đám thanh niên chống du đảng sừng sốt. Họ không ngờ Bốn lơ xe biết rõ tên chỉ điểm của họ là Tám mỗ lết. Giao Tám mỗ lết cho Bốn tức là đày thẳng phản phè này vào chỗ chết. Đám thanh niên chưa có quyết định rõ rệt thì Bốn lơ xe đã hỏi:

- Chúng mày bằng lòng không?

Người đại diện nói:

- Mà y nhầm rời Bốn lơ xe ạ!

- Nhầm gì?

Chúng tào đâu biết Tám mỗ lết là thằng nào. Vừa hót được một mớ, chúng tào đưa đi nhốt cả rồi. Lúc ghi tên từng thằng, chúng tào không thấy tên Tám.

Bốn lơ xe nhỗ bãi nước miếng. Nó chửi thề ầm ỹ:

- Đồ chó đẻ! Đừng xạo với cha nội mà y nghe! Trả thằng Tám mỗ lết ngay kẻo tào xẻo tai thằng Ngải.

Nó ghé sát tay Ngải:

- Rống lên đi mà y!

Bốn lơ xe kề lưỡi dao và tai Ngải. Người thanh niên thất thế nghe lời Bốn:

- Đừng! Đừng xẻo tay em đại ca! Các bạn trả Tám mỗ lết đi, giữ làm chi.

Bốn phụ họa:

- Chối dài hoài vậy tụi mà y! Thằng Ngải thú thật tụi mà y "mua" thằng Tám mỗ lết mà. Trao nó ngay cho tào, "nội bồ của tào để tào lo!

Người đại diện hỏi:

- Sao mà y biết chúng tào giữ Tám mỗ lết?

Bốn lơ xe hăn học:

- Nghe tiếng nó "chỉ điểm" cho tụi bay tào biết ngay là nó. Lẹ lên, tụi bay chịu đối tù binh chứ?

- Để tào nghĩ đã.

Tới lượt Bốn lơ xe làm tàng:

- Tao cho tụi bay ba phút thôi nhe!

Trong khi tám thanh niên bàn bạc xem có nên trao Tám mỗ lết cho Bốn lơ xe không thì Bốn ngoạn cổ nhìn Trần Đại. Nó thấy thần tượng của nó vẫn chưa thềm "dọt". Trần Đại đứng xem Bốn lơ xe điều đình như một người ngoài cuộc. Hẳn thân nhiên hút thuốc. Mùi thơm của khói "Havatampa" lan tỏa trong một khoảng không gian khuya vắng. Khiến những kẻ nghiện thuốc lá thơm bắt thềm nhỏ rãi.

Bốn lơ xe mới được hân hạnh gặp Trần Đại lần đầu nên nó không biết rõ những hành động lạ lùng của Trần Đại. Nó đã dục đôi ba lần nhưng thần tượng của nó chẳng thềm nhúc nhích mà cũng chẳng tỏ thái độ gì. Bốn lơ xe đoán rằng, thần tượng của nó nhiều thủ đoạn "chọc trời khuấy nước". Lúc còn mắc kẹt trên căn gác xép đã không bối rối thì bây giờ thoát ra ngõ, có coi dám thanh niên chống du đăng kia vào đâu.

Riêng Trần Đại, hẳn muốn xem Bốn lơ xe xử trí thế nào với Tám mỗ lết. Mặc dù, Bốn lơ xe lợi điểm nhờ cái "mộc" thanh niên Ngải, song đám thanh niên đông hơn, tình trạng kéo dài, cảnh sát tới thì Bốn lơ xe hết cơ hội thanh toán kẻ phản phè và thoát thân. Tư cách của một trùm du đăng không cho phép hẳn "dọt" êm ả trong lúc đàn em của hẳn đang lâm trận. Trần Đại nán lại với chủ đích của hẳn. Hẳn sẽ ra tay nếu Bốn lơ xe thất thế.

Bốn lơ xe chẳng kịp hiểu thế. Nó kéo thanh niên Ngải lùi gần chỗ Trần Đại đứng. Bốn lơ xe ngập ngừng:

- Thưa... anh...

Trần Đại cầm điếu xì gà "Havatampa" đương hút dở vào miệng Bốn lơ xe:

- Chú kéo vài hơi cho ấm áp.

Bốn lơ xe chưa kịp nói, Trần Đại đã tiếp lời:

- Chú rán lo việc "nội bộ" của chú đừng lo cho anh. Bọn chuột nhắt ấy không gặm nổi đế giày của anh đâu.

Bốn lơ xe hút thuốc. Nó đã yên lòng. Bốn hỏi:

- Em phải "chơi" tụi nó ra sao?

- Cứ "chơi" thế. Nhưng quyết liệt hơn và không xuống giá. Anh dặn chú điều này nữa...

Trần Đại ngừng nói. Hắn đảo mắt nhìn quanh quân rồi bảo Bốn lơ xe:

- Anh sẽ kiểm một chỗ khuất đứng coi, từ giờ chú đừng lưu ý đến anh nữa nhé.

Bốn lơ xe gật đầu tuân lệnh. Trần Đại nhắc nó:

- Hết ba phút rồi chú Bốn lơ xe ạ!

Bốn sức nhớ, nó dục đám thanh niên:

- Tụi bay nghĩ xong chưa?

Người đại diện đáp:

- Khoan chút!

- Không khoan gì hết trời. Tao đếm từ một đến mười, không dao thang Tám mo lết, tao thịch thẳng Ngải...

Bốn lơ xe bắt đầu:

- Một...

Người đại diện năn nỉ:

- Để tao nói vài lời đã.

Bốn lơ xẻ không thèm chú ý:

- Hai...

Người đại diện chịu lép vế:

- Tao xin mày vài phút nữa, Bốn lơ xe!

Bốn lơ xe gật gù khoái chí:

- Được, tao cho tụi bay vài phút để cho tụi bay biết du đặng bến xe là Bốn lơ xe đây "chịu chơi" cả võ lẫn văn. Chơi trội hơn tụi bay là cái chắc. Nào, nói đi...

Người đại diện đã hội ý anh em. Họ đành đổi Tám mỏ lết lấy Ngải. Họ đồng ý rằng, một thằng du đặng khốn nạn như thằng Tám mỏ lết, nhặt ở xó xỉnh nào cũng có. Từ ngày phong trào bắt du đặng khởi phát, họ đã bắt được hàng trăm thằng cờ Tám mỏ lết. Nay cứ khư khư hai tiếng "chính nghĩa" không trả Tám mỏ lết cho Bốn lơ xe có thể Bốn lơ xe thanh toán Ngải. Đối với họ, Ngải mới là kẻ đáng sống. Ngải lương thiện, Ngải mẫu mực, Ngải không phải là hạng đá cá lặn dưa, là quân "bắt địa" đứng bến như Tám mỏ lết, Ngải không thể chết. Tám mỏ lết mới đáng chết. Vì nó là mầm ung thối của xã hội. Chưa chắc gì đã "chiêu hồi" nổi nó. Một buổi sáng hay một hôm nào đó máu du đặng nổi dậy. Tám mỏ lết lại bỏ chuồng ra đi, sống du thủ du thực. Ngựa quen đường cũ, Tám mỏ lết đâu chịu làm lại cuộc đời.

Rồi lại đi bắt nó lại, lại nhốt nó vào trại Tế Bần hay tống nó đi Nông Sơn. Rốt cuộc nó vẫn là nó, vẫn là thằng du đặng thối tha. Thôi thì, gặp nước bí hãy đổi nó lấy người của mình. Tuy thế, họ sợ "luật du đặng" mà Bốn lơ xe sẽ sử Tám mỏ lết, nên người đại diện nói:

- Mày phải hứa với tao một điều.

- Tao không hứa điều gì cả.

- Mày phải hứa tao mới trả Tám mỏ lết.

- Không hứa nào bắt tao hứa được, trừ phi...

Bốn lơ xe ngó nhanh sang hai bên kiếm Trần Đại. Đàn anh của nó đang dựa lưng vào bức tường gỗ, ghếch cẳng chân phải lên đầu gối chân trái, ung dung hút điếu xì gà "Havatampa" khác. Bốn lơ xe yêu cử chỉ "cha chú" hào hoa phong nhã đó quá. Nó toan nhắc nhở đến tên Trần Đại song chợt nhớ lời dặn của đàn anh. Lại thôi. Người đại diện thấy nó ngập ngừng, bèn hỏi:

- Trừ phi gì?

- Trừ phi dao kề vào cổ tao. Mà cũng chưa chắc đã bắt tao hứa nổi.

- Vậy tao yêu cầu mày hứa nhé!

Bốn lơ xe lắc đầu:

- Đã bảo tao không hứa. Trừ phi...

- Trừ phi gì?

- Trừ phi mày lậy tao hứa!

Người đại diện nổi sùng:

- Bốn lơ xe, mày cầm cái mõm heo chó của mày lại.

Bốn nhếch mép cười, hoa lưỡi dao Trung Cộng trước mặt Ngải.
Người thanh niên thất thế rú lên:

- Ối! Ối em lậy đại ca... Các bạn ơi! Tôi lậy các bạn, các bạn nhin đại ca Bốn lơ xe đi.

Người đại diện thấy mình nóng tính lúc nầy bất lợi, đổi giọng:

- Được rồi, tao xin mày hứa vậy, Bốn lơ xe ạ!

Bốn lơ xe khinh khinh:

- Hứa gì?

- Hứa không hạ thằng Tám mỏ lết.

- Sao mà biết tao hạ nó?

Người đại diện không trả lời câu hỏi của Bốn lơ xe. Anh ta nói:

- Mà hứa chứ?

Bốn lơ xe cúi tiết:

- Không hứa gì cả.

Được, không cần mà hứa nữa, nhưng nếu mà hạ thằng Tám mỏ lết, chúng tao sẽ không để mà ăn ngon ngủ yên đâu.

Bốn lơ xe chửi thề:

- Đ. m., chúng bay sẽ làm gì ông?

Bỗng nó hét:

- Lẹ lên, trao thằng Tám mỏ lết đi! ông đếm lại:

- Một, hai, ba, bốn...

đám thanh niên chống du đãng không dám kéo dài thi giờ nữa. Họ kéo Tám mỏ lết, nói nhỏ với nó:

- Mà có kế thoát thân không?

Tám mỏ lết run rẩy:

- Bốn lơ xe sẽ giết tôi trước mặt các anh.

- Nó không dám giết mà đâu.

- Nó dám lắm. Biết các anh hèn thế, tôi đã không phản Bốn lơ xe.

Tiếng đếm của Bốn rõ rõ ràng:

- Bảy, tám...

Khiến đám thanh niên hết thì giờ vẽ kế hoạch cho Tám mở lết. Tên phản phè khốn nạn lột cái mặt nạ ra. Người ta đẩy nó sang phía Bốn lơ xe. Tám mở lết cúi đầu lầm lũi đi. Bên kia Ngải cũng được Bốn buông tha. Cuộc trao đổi tù binh diễn ra sôi nổi và hồi hộp giống một xen trong phim Rio Bravo.

Bốn lơ xe đã đề phòng sự lường gạt. Nó lăm lăm con dao Trung Cộng bặt lưỡi sáng lóe trong tay. Con dao sẵn sàng phóng vào tù binh nếu đối thủ nuốt lời hứa. Khi Ngải và Tám mở lết cách nhau chừng ba thước Tám mở lết nghĩ sao, chạy lại. Bốn lơ xe phóng nhanh khí giới. Lưỡi dao cắm phập vào lưng Tám mở lết, lút cán. Thằng phản phè gục ngay xuống. Máu phun ra có vòi...

Trần Đại biết cơ sự đã nguy, hăn rời chỗ đứng, lững thững rút lui như một khán giả đã xem hết trò. Ngải ngó lại nhìn Bốn lơ xe thấy trong tay nó còn một lưỡi dao khác, đứng im không nhúc nhích. Ngay lúc ấy những bước chân huỳnh huých chạy tới. Đám thanh niên reo mừng:

- Cảnh sát đã tới!

Cảnh sát đã tới, có nghĩa là cảnh sát đã mang súng có đạn tới. Bốn lơ xe đảo mắt thật nhanh kiếm Trần Đại. Nhưng Trần Đại không còn đứng ở chỗ cũ nữa. Nó vùng chạy. Ngải lợi dụng hình thế, chạy một mạch. Anh bỏ đám thanh niên bắt du đảng. Chắc chắn, anh ta sẽ bỏ luôn cái "nghề" này vì anh ta vừa sợ du đảng loại Bốn lơ xe, vừa phục cái lối ngang tàng của nó.

Đám thanh niên chống du đảng kể qua sự thể, cảnh sát hỏi:

- Các anh vừa nói có thằng Trần Đại hả?

- Dạ tối nay Trần Đại ở với Bốn lơ xe.

Người cảnh sát thờ dài tiếc của:

- Trời ơi! Có Trần Đại mà để nó thoát thân...

Người đại diện thanh niên ngơ ngác:

- Trần Đại là ai?

Người cảnh sát dậm chân:

- Cậu không biết nó là ai hèn chi chỉ lo đối phó với thằng Bốn. Nó là kẻ thù số một của xã hội này, là tay tổ du đảng.

Rồi ông ta rối rít:

- Đâu, đâu nó đâu rồi?

Người đại diện chỉ tay vào phía Bốn lơ xe đang chạy:

- Nó đi trước thằng Bốn...

Người cảnh sát dặn:

- Các cậu lo chở cái xác này vô bệnh viện gấp, để chúng tôi lo hai tên chó chết này...

Và người cảnh sát phất tay. Người bạn đồng nghiệp của ông ta tới gần:

- Rút súng ra, nếu cần cứ bắn què cẳng nó.

Hai người chạy theo Bốn lơ xe, miệng hét:

- Trần Đại, khôn hồn đứng lại, tao có lệnh bắn chết mày. Nếu mày chịu đứng yên trận thì thoát ăn đạn con ạ!

Bốn lơ xe bắt kịp Trần Đại. Nó dục:

- Dọt đi anh!

Trần Đại nghiên răng:

- Anh không muốn bỏ rơi chú.

- Em xin anh.

- Im mồm.

- Em chết là đáng kiếp, còn anh, anh phải sống để trả thù cho em.

Trần Đại ứa nước mắt vì câu nói của Bốn lơ xe. Hắn vừa chạy vừa hỏi:

- Máy đưa đuổi anh em mình?

Bốn lơ xe ngoảnh lại. Mắt nó rục sáng:

- Có hai thằng mã tà thôi.

Trần Đại trách Bốn:

- Thế mà chú cứ nhặng lên. Đấu hay dọt? Một công một mà...

- Thưa anh dọt.

- Sao?

- Nó dám bắn.

- Nó chỉ dọa.

- Nó nhất định bắn anh bả ng súng.

- Thế dọt à?

- Dạ.

- Thì dọt vậy.

Hai tên du đãng rảo căng, bỏ rơi cảnh sát chừng trăm thước.

- Trần Đại, mày hết can đảm rồi à?

Trần Đại bảo Bốn:

- Chúng nó dụ khi đó.

- Sao ọ?

- Nó gọi lòng tự ái của anh để anh đứng lại cho chúng nó bắn què.

Bốn lơ xe tăm tặc khen thầm Trần Đại. Nó hỏi:

- Anh nghĩ thế nào?

- Đứng lại coi.

- Để chúng nó bắn què à?

- Không.

- Vậy để làm gì?

Bốn lơ xe bị kích thích bởi trò chơi khá nguy hiểm của đàn anh. Nó tin rằng, vụ này mà thoát, nó sẽ lên một ngôi cao hơn là xếp sòng bến xe đò lục tỉnh.

- Anh vẽ trận chưa?

- Rồi.

- Anh ra lệnh đi!

- Chúng mình bỏ xa chúng nó chút nữa. Có ngõ rẽ không?

- Có

- Bên trái hay phải.

- Trái.

- Ngõ ra lộ được hả?

- Được

- Rẽ bên trái.

Hai tên du đang "rồ ga". Nháy mắt, chúng nó đã khuất bóng trong con ngõ hẹp. Cảnh sát không bỏ mồi. Họ cũng biết lối chúng đang đào tẩu.

Trần Đại nói:

- Tốp ga lại. Bây giờ chú nấp ở ngách này. Anh chạy chú hạ thẳng đằng sau nhé!

- Dạ.

Trần Đại dặn thêm:

- Nhớ rằng nó có vợ con, mẹ già, đừng hại đời nó chỉ cảnh cáo thôi nhé!

- Dạ.

- Chú mày giết nó anh cắt gân chú đa!

- Dạ.

Bốn lơ xe núp trong một ngách để một mình Trần Đại lững thững bước. Cảnh sát đã rẽ vào con ngõ hẹp. Họ thấy có một tên, Một người võ mông bốp một cái:

- Uổng quá, chắc thằng khốn'; nạn Trần Đại thoát rồi.

Con ngõ hẹp, hai người cảnh sát không chạy song hành được. Người chạy trước, kẻ chạy sau. Đã có chủ đích, Trần Đại dừng bước đi bỗng

quay phắt lại. Đúng giây đó Bốn lơ xe đã phóng chừa ra ngang. Người cảnh sát bị ngang té bổ nhào. Trần Đại lên tiếng:

- Trần Đại đây, quý ngài cảnh sát muốn xem căn cước không?

Người cảnh sát chạy trước gặp đúng con mồi, mặc kệ bạn mình ngã, chạy vượt lên. Trần Đại cũng chạy. Người cảnh sát dọa:

- Trần Đại, đừng để tao nổ đạn.

Trần Đại cười sảng sặc:

- Ông có mấy phát mà làm tàng thế ông?

- Đủ để bắn vỡ đầu mày thành du đặng khốn nạn ạ!

- VẬY BẮN ĐI, PHÚ LÍT.

Trần Đại nói dứt lời, ngồi thụp xuống, vớ hòn gạch. Hắn ném viên gạch trúng bụng người cảnh sát. Người cảnh sát toan bắn Trần Đại, nhưng khoảng cách còn hơi xa bắn cũng vô ích. Ông ta cố đuổi gần Trần Đại. Trong thời gian đó. Bốn lơ xe hạ được người cảnh sát thì mừng lắm. Nó bấm con dao Trung Cộng thứ hai. Lưỡi dao bật ra.

Bốn lơ xe hoa dao trộ người cảnh sát:

- Hi hi, mày sắp về châu tiên tổ rồi con ạ!

Người cảnh sát không nói năng. Ông ta xoay mình lật ngửa. Khẩu súng lục bị văng khỏi tay, nằm dưới chân ông ta. Bốn lơ xe nhe răng cười đắc thắng:

- Tụi mày bắt nạt tao nhiều quá, hôm nay Bốn lơ xe trả thù. Tao sẽ rạch mặt mày làm kỷ niệm.

Bốn lơ xe tới. Nó rút đèn bấm chiếu thẳng vào mặt người cảnh sát. Rồi nó chiếu đèn kiểm khẩu súng. Mắt nó sáng rực như ánh đèn bấm. Nó chiếu đèn vào khẩu súng. Bốn lơ xe chắc mẫm phen này có "chó lửa"

làm le với đàn em. Nó tiến lên. Người cảnh sát vẫn nhắm mắt nằm im tưởng chừng đã chết ngất.

Nhưng bất thần ông ta co hai giò đạp Bốn lơ xe mộ cái. Không đề phòng, Bốn lơ xe lãnh đủ cái đạp đó. Nó gục ngã. Con dao Trung Cộng đâm trúng ngực nó lút cán. Bốn lơ xe vừa xử tên phản phè Tám mở lết bằng dao. Cũng vẫn bằng dao, nó đã tự kết liễu đời nó nhờ cái đạp của người cảnh sát. Con dao phản phè ngập sâu đến cán, Bốn lơ xe còn đủ sức hét lớn:

- Đại ca... em bị hạ rồi!

Tiếng hét của nó rùng rợn và vang vọng trong đêm tối cơ hồ một con mãnh thú bị trúng đạn găm lên trước khi chết hẳn. Trần Đại nghe tiếng hét đó dừng chân. Hắn chờ Bốn lơ xe gọi mình nữa. Song Bốn lơ xe chỉ còn sức rút con dao phản phè khỏi ngực nghiêng răng định nguyện rửa một câu gì mà nói không được. Nó cựa quậy một chút rồi im hẳn. Máu "anh chị" chảy ròn ròn trong ngõ nhỏ.

Người cảnh sát tưởng phóng chân đạp Bốn lơ xe để thoát thân. Dầu có thộp cổ Bốn lơ xe thì cũng cho nó đi Nông Sơn làm lại cuộc đời khác hoặc đi pháp luật xử tội giết người của nó. Ông ta không ngờ đã đạp quá mạnh. Chân ông ta chạm đúng cánh tay của Bốn lơ xe. Con dao Trung Cộng quay mũi ngược lại và đâm vào ngực tên anh chị bên xe dò lục tinh. Người cảnh sát đứng dậy ông ta vớ chiếc đèn bấm đứng xa quét ánh sáng trên thân thể Bốn lơ xe nằm co quắp. Người cảnh sát biết nó đã chết. Ông ta tới gần cúi xuống lật mặt Bốn lơ xe lên.

Đôi mắt tên anh chị mở thao láo. Tuy đôi mắt đã ngậy dại, người cảnh sát vẫn rùng mình. Ông ta không hiểu chuỗi quá khứ sâu thẳm tối đen của Bốn lơ xe nên chẳng rõ tại sao nó căm thù xã hội đến nỗi chết không nhắm mắt nổi. Ông ngỡ rằng Bốn lơ xe oán hận mình. Người cảnh sát ứa nước mắt. Ông ta chùi bàn tay vào cho sạch đất cát tay trái vuốt mắt Bốn lơ xe. Ông ta thủ thỉ với xác chết của tên anh chị:

- Xin chú hiểu tôi, quả thật tôi không có ý hại chú... Tôi có đưa em bằng tuổi chú. Em tôi chết rồi. Tôi cũng thương chú lắm. Chú đừng oán hận tôi...

Người cảnh sát ngạc nhiên vì đôi mắt của tên anh chị trào ra hai dòng lệ và từ từ khép kín. Rút chiếc khăn mùi xoa, người cảnh sát phủ lên khuôn mặt mà từ giây phút này, ông ta không coi là khuôn mặt của tên du đảng khốn nạn nữa... Người cảnh sát đứng lên. Ông ta chán nản không muốn đuổi theo bạn. Rút thuốc lá, ông ta châm lửa hút chờ đợi người bạn mình trở về.

Lúc ấy, nhân cơ hội Trần Đại nghe tiếng thét náo nùng của Bốn lơ xe, dừng lại, người cảnh sát rượt kịp tầm súng. Ông ta nhắm cẳng Trần Đại nổ đạn liền. Tiếng nổ chát chúa nhưng đã sai đích. Trần Đại kịp hiểu ngay rằng Bốn lơ xe nói đúng. Và hẳn chợt nhớ sự lo ngại của bọn James Dean Hùng. Cảnh sát đã cương quyết thanh trừng Trần Đại. Thảo nào người cảnh sát này nổ súng không một chút đắn đo.

Vốn khinh thường tài bắn súng lục của cảnh sát Trần Đại rất bình tĩnh. Hẳn dự người cảnh sát bắn hết đạn để đấu tay không. Trần Đại tin chắc hẳn sẽ rạch trên mặt người cảnh sát vài vết dao cạo làm kỷ niệm. Ý nghĩ trả thù cho Bốn lơ xe thôi thúc Trần Đại mãnh liệt. Hẳn trêu người cảnh sát:

- Bắn nữa đi phú lít!

Người cảnh sát nguyên rủa:

- Thằng du đảng khốn nạn. Tao sẽ bắn vỡ ngực mày ra.

Trần Đại cười khanh khách:

- Cho ăn kẹo mày cũng không dám bắn chết tao phú lít ạ!

Người cảnh sát nổ phát đạn thứ hai. Trần Đại rút con dao con chó ra. Hẳn quay lại đối diện với người cảnh sát:

- Bắn tòi quá phú lít! Hãy xem tài phóng dao của tao...

Trần Đại đưa tay về đằng sau lấy đà. Người cảnh sát không dám bước thêm. Trần Đại phóng tay. Người cảnh sát cuống quýt nhảy sang một bên tránh mũi dao của Trần Đại. Tên du đảng ngoại hạng phá ra cười:

- Mới đùa mà phú lít sợ vãi đá ra quần. Lưỡi dao còn trong tay đây mà. Mở mắt nhìn cho rõ, phú lít!

Người cảnh sát không bước thêm nên Trần Đại cũng chằng thềm chạy nữa. Hắn đứng lại xem địa thế. Từ chỗ hắn đứng chạy ra lộ còn 50 thước nữa. Trần Đại khích người cảnh sát:

- Phú lít, mà hết đạn rồi à?

Người cảnh sát trả lời ngay. Phát đạn thứ ba nổ vang. Trần đại chửi thề:

- Mẹ kiếp thế mà cũng đòi bắn!

Trần Đại tưởng tượng một cảnh đấu súng tay đôi trong phim cao bồi. Hắn ước ao lúc này đây có một khẩu súng, hắn sẽ biểu diễn bắn văng súng của người cảnh sát như tay súng Henry Fonda, John Wayne, Kirk Douglas trên tấc bộn cao bồi nhãi tép. Trần Đại nghênh ngang bước tới. Người cảnh sát đã nhắm kỹ. Ông ta nổ phát súng thứ tư. Trần Đại khinh thường không tránh né. Và phát đạn đã trúng căng Trần Đại.

Phần uất, Trần Đại quên cả những lời dặn Bốn lơ xe không được giết cảnh sát, hắn phóng dao sang phía đối thủ. Lưỡi dao tuyệt tác của một du đảng ngoại hạng đã trúng bụng người cảnh sát. Ông ta hét:

- Cứu tôi với, cứu tôi với, anh Năm!...

Rồi bắn nốt hai viên đạn. Người cảnh sát đang đứng cạnh xác Bốn lơ xe vội vàng ném mẩu thuốc lá, chạy thẳng tới nơi bạn mình kêu cứu. Tiếng chạy huỳnh huých nghe mỗi lúc một gần khiến Trần Đại không kịp đến bên người cảnh sát trúng dao, rút lưỡi dao giết người của hắn.

Trần Đại đành để lại một chứng tích sát nhân. Hắn co giò chạy mặc cho máu ở vết thương chảy ròng ròng.

Người cảnh sát thứ hai rượt theo. Nhưng Trần Đại chạy thật nhanh. Khoảnh khắc hắn đã thoát ra lộ. Bằng thêm một quãng đường đêm khá dài, Trần đại gặp chiếc xích lô máy. Hắn vẩy xe, móc ra tờ giấy 200 nhét vào tay người phu xe. Chiếc xe ngoan ngoãn chạy theo hướng chỉ của Trần Đại.

Tên du đảng ngoại hạng đã rút "Havatampa" ra châm lửa hút. Nghĩ đến Bốn lơ xe, tâm hồn Trần Đại nao nao một nỗi buồn.

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 3

Dưới cái hầm của ngôi biệt thự ở gần Phú Lâm, nơi mà bọn đợc sống mới thường kéo nhau đến nhẩy lậu, Trần Đại tạm trú tại đó. Đêm qua, khi ăn đủ đạn của cảnh sát, Trần Đại mò mẫm về nhà cũ. Hắn đã gặp James Dean Hùng.

James Dean Hùng quanh quẩn gần căn nhà mượn của Trần Đại xem đứa nào đã chỉ điểm cho cảnh sát. Nó chưa biết đứa khốn nạn ấy. Nhưng cảnh sát đã bố ráp nhà Trần Đại lục soát rất lâu. Khi cảnh sát bỏ đi, James Dean Hùng trở vào thu dọn "chiến trường". Và nó tính ngủ luôn một giấc đến sáng mai gặp Trần Đại sẽ bàn tính sau.

Nó không ngờ Bốn lơ xe bị phản bội, chết oan nghiệt bằng lưỡi dao của nó. Trần Đại bị rượt bắn què cẳng lại liêu lĩnh về nhà mình. May mà hắn gặp James Dean Hùng. Công việc đầu tiên của James Dean Hùng là tìm một người y tá cùng nghề chích thuốc cầm máu, băng bó vết thương cho Trần Đại. Tờ mờ hôm sau, nó đưa Trần Đại sang Phú Lâm.

Chủ nhân tiệm nhẩy đầm lậu thường bị bọn du đấng tép riu nhẩy quyt và uống nước gờ. Mụ nhờ người kiếm James Dean Hùng giao phó nhiệm vụ "an ninh" nơi tiệm nhẩy, mỗi tháng mụ trả lương ba ngàn. James Dean Hùng đang ở vào thời kỳ đói rách. Nó nhận lời. Thuê đợc nó, mụ chủ tiệm nhẩy đầm lậu không còn sợ nạn nhẩy quyt nữa. James Dean Hùng nghĩ rằng, tối tối chỉ ghé tới độ nửa giờ, nhẩy vài bản biểu diễn để bọn du đấng tép riu thấy nó luôn luôn có mặt mà ăn ba nghìn lương, ngon chán. Lúc Trần Đại bị thương trở về, James Dean Hùng mới sực nhớ cái hầm nhẩy lậu này. Giá nó nhớ sớm hơn thì Trần Đại khỏi tai nạn và Bốn lơ xe đâu đã chết. Cả Trần Đại cũng không nhớ, mặc dù hắn đã từng đưa người yêu tới đó nhẩy nhót. Bây giờ nhớ ra, James Dean Hùng

bền chờ Trần Đại nướng náu ở đó. Nó cho rằng nơi này an ninh nhất. Nhảy lựu không việc gì thì du đảng tạm trú trị bệnh dễ chi đã bị khám phá. Vì thế Trần Đại đến Phú Lâm. Hắn nằm trên chiếc ghế bố mới. Cơ sốt kéo dài liền hai tiếng đồng hồ. Mồ hôi đầm đìa trên khuôn mặt bảnh trai bướng bỉnh của hắn. Vết thương bắt đầu đau nhức. Trần Đại trở mình nhăn nhó. James Dean Hùng đứng bên hỏi:

- Anh thấy thế nào?

- Trần Đại mệt mỏi đáp:

- Nhức quá. Không hiểu đạn có nằm trong thịt không?

- Chắc không.

- Sao chú dám chắc?

- Vì anh vẫn còn chạy được.

Trần Đại khẽ xoa tay:

- Không chắc đâu, việc này chỉ có bác sĩ mới đủ thẩm quyền.

James Dean Hùng long lanh đôi mắt:

- Hay em đi mời bác sĩ nhé!

Trần Đại gượng cười:

- Khó lắm.

- Mình có tiền mà!

- Có tiền mà nhưng chú đi thì hỏng việc.

James Dean Hùng chưa hiểu Trần Đại nói hỏng việc là hỏng việc gì. Thì Trần Đại đã vẫy tay áo cho nó tới gần:

- Anh nhờ chú một việc khác vậy.

James Dean Hùng ngạc nhiên:

- Thưa anh, anh đang bị sốt...

Nhếch mép cười thông cảm, Trần Đại nói nhỏ:

- Chú lo dùm anh nhiều quá. Phải chi gia đình ta...

Trần Đại không nói tiếp. Nước mắt hắt tự nhiên ứa ra. Khiến James Dean Hùng phải quay đi chỗ khác, che dấu sự xúc động từ đáy lòng mình. James Dean Hùng móc miếu xì gà "Havatampa" bóc giấy và châm lửa. Nó cắm vào đôi môi mấp máy đang định nói điều gì của Trần Đại. Để xua đuổi nỗi buồn riêng của Trần Đại, James Dean Hùng khoe:

- Mới mua tặng anh hai hộp "Havatampa" Nhờ con Hồng Hảo bồ của chú Mèo đẩy đàn anh ạ! "En" bảo hai đôn rưỡi. Nhưng lấy em có hai bồ...

Trần Đại bỗng phi cười:

- Chú tài quá!

James Dean Hùng nhún vai:

- Tài gì đâu, "En" lợi dụng cái "mác" du đặng của em để các "khứa" nhãi khỏi quấy rầy. Đờì chó má thật!

Trần Đại đùa:

- Được người đẹp lợi dụng chú còn kê ca gì nữa?

James Dean Hùng búng tay tách một cái. Từ kiểu búng tay đến kiểu nhún vai, James Dean Hùng đều bắt chước Trần Đại. Tên du đặng chiếu nhì nheo mắt:

- Kêu ca gì đâu, em cũng lợi dụng cái "mác" Mèo của nó để nhờ mua "Havatampa".

Rồi nó hỏi:

- Lúc này anh định nhờ em việc gì?

Trần Đại hít một hơi thuốc thật đầy. Hẳn phả hơi từ từ ra đặng mồm rồi lại hít hết vào mũi. Đoạn hẳn nhả ra một vòng tròn lớn và những vòng tròn nhỏ tiếp theo luồn qua vòng tròn lớn trông rất đẹp mắt. Gãy chút tàn thuốc vô lý sữa uống chưa hết. Trần Đại nói:

- Việc hơi khó.

- Phải dùng dao?

- Không.

- Thế dùng gì?

- Tùy ý chú. Anh muốn nhờ chú tìm dùm Tường Vi và đưa nàng tới đây.

James Dean Hùng dừng sốt:

- Để làm gì?

- Để nàng đưa anh đi gặp viên đạn ra. Chú bằng lòng chứ?

- Vâng.

- Chú kiểm bút cho anh viết vài hàng cho bà phước.

- Như thường lệ ạ?

- Ừ, như thường lệ. Nhớ kiểm cho cái phong bì nữa nhé!

- Vâng.

James Dean Hùng bỏ Trần Đại nằm một mình trong hầm bật sáng điện. Nó đẩy cửa toan bước ra, Trần Đại gọi với:

- Chú Hùng...

James Dean Hùng bước nhanh trở lại:

- Anh cần dặn gì em nữa.

- Chú cho anh nghe vài đĩa của Nat King Cole.

James Dean Hùng biết rằng, lúc này đây, đàn anh của nó đang cô đơn lắm. Sự cô đơn làm rơi nước mắt của kẻ xem thường cái chết, coi thường ngục tù. Cô đơn đến nỗi Trần Đại phải tìm người yêu trong cơn thất thế. Bất giác, James Dean Hùng thương Trần Đại hơn cả bao giờ.

Nó tới giàn máy hát, lắp một chồng đĩa của Nat King Cole, cho máy chạy. Rồi, chẳng cần nói thêm lời nào với Trần Đại, nó rời khỏi căn hầm.

Tiếng nhạc trỗi lên nghe dịu dàng và tha thiết. âm thanh nổi lại không thoát được ra ngoài căn hầm, nên nhạc "Blue" mơ hồ như một thứ nhạc thần tiên hòa hợp cùng ma quỷ. Giọng của Nat King Cole róc vào tai Trần Đại từng lời rõ rệt và êm ái:

- Anh yet we were not too young to know

this love will last the years may go

Anh then, some day they may recall

we were not too young at all...

Trần Đại xòe bàn tay xoa cằm. Hắn nói thầm:

- Đời đã cảm nhiều chông lên mảnh vườn tuổi trẻ của mình quá. Râu ria lởm chớm như ông cụ non...

Rồi hắn hát bài hát "Too young" theo Nat King Cole:

- We were not too young at all...

Trần Đại nghe hết bài "Autumn leaves" thì điệu "Havatampa" cũng cháy tới mức gỗ. Hấn vẫn ngậm không chịu vứt đi. Âm nhạc dịu dàng và sự im lặng giúp Trần Đại bớt trống trải tâm hồn. Hấn đang muốn tìm lại một hình ảnh đẹp nào đó trong cuộc đời du đãng. Thì James Dean Hùng đã về. Nó đưa giấy bút cho Trần Đại:

- Anh mượn người dậy được không?

- Không cần, chú kiểm cho anh cái đồ kê. Lấy chiếc đĩa hát được đấy.

James Dean Hùng làm y như lời Trần Đại. Hấn nằm ngửa, viết giấy xin phép cho người yêu ra khỏi nội trú và viết thư cả cho người yêu nữa. Trần Đại hỏi James Dean Hùng:

- Có bản "Smoke gets in your eyes" không chú?

- Dạ có.

- Cho anh nghe đi, anh thích nhất bài này, thích tới khi nhắm mắt. Có lẽ, ban "Platters" đi sâu vào lòng người mộ điệu là nhờ bài này...

Trần Đại đã bớt sốt. Âm nhạc làm hấn quên cả vết thương ray rứt. Hấn ném mẫu gỗ thay píp của điệu "Havatampa" cất tiếng hát:

- Yet today my love has flown away. I am without my life..... when a lovely flame dies smoke gets in yours eyes...

Dứt câu hát, Trần Đại bảo James Dean Hùng:

- Chú đưa Tường Vi lại đây ngay nhé!

- Vâng.

- Bảo nàng anh bị ốm nặng. Chú còn tiền xe pháo không?

- Còn.

- Nhiều hay ít?
- Em mới lãnh lương của mẹ Tám Thơm.
- Chú cho anh mượn hai ngàn.

James Dean Hùng móc ví đưa tiền cho Trần Đại:

- Anh dùng tạm cả ba ngàn đi, em mới "chộp" được cái áp phe cũng đủ tiêu rí rả mười hôm.

- Càng tốt. Thôi chú cầm lấy thư đi giùm anh đi!
- Thưa anh có cần cho bọn nó biết anh nằm ở đây không ạ?
- Tùy chú.

James Dean cầm hai lá thư bỏ vào túi ngực. Trần Đại nói:

- Chú tắt máy hát và bớt ánh sáng đi một chút.

Căn hầm trở nên im lặng. Dưới ánh đèn xanh huyền ảo Trần Đại nằm cô độc trên chiếc ghế bố. James Dean Hùng đã đi rồi. Một lát nữa, có thể chừng tiếng đồng hồ, Tường Vi sẽ tới với hẳn. Trần Đại chưa biết nên nói gì với người yêu.

Hơi trở mình nghiêng nghiêng, hẳn thò tay vào túi quần sau rút cái ví lấy ra một tấm ảnh ngắm nghía. Trần Đại lẩm bẩm:

- Nàng khổ hơn mình...

Nỗi sầu đùn lên mắt tên du đãng. Hẳn nhét vội tấm ảnh vào ví rồi rút điếu "Havatampa" châm lửa hút. Khói thuốc thơm lan tỏa. Mùi thơm của xì gà "Havatampa" quyên rũ vô cùng Trần Đại mở tròn mắt nhìn khói thuốc bay. Hẳn mừng tượng thấy Tường Vi và chuỗi ngày đơn độc sống heo hút trong một nội trú nhỏ ở Hòa Hưng của nàng.

Trần Đại tự hỏi không biết nàng buồn đến thế nào khi bị giam cầm tuổi con gái? Hẳn sống ngoài vòng cương tỏa của gia đình, xã hội mà còn cảm thấy buồn nôn thì nỗi buồn của nàng phải gấp hai, ba lần nỗi buồn của hắn! Trần Đại thở dài. Kỷ niệm hiện về cùng với cơn sốt sắp sửa dấy vò hắn...

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 4

Quán cà phê "Gió Nam" ở giữa phố Phan Đình Phùng. Quán khai trương chừng tuần lễ thì nổi tiếng ngay. Quán được các văn nghệ sĩ chiêu cố rất đông đảo. Người ta đến đó để uống cà phê và để ngắm cô Tường Vi, con gái của chủ quán. Cà phê "Gió Nam" ngon nhất Sài gòn. Cô Tường Vi đẹp như các nhân vật trong tiểu thuyết của nhà văn tình cảm.

Nghiễm nhiên, quán "Gió Nam" trở thành một thứ quán của nghệ sĩ. Người ta dùng nó làm cái "trụ sở" riêng để hẹn hò nhau tới bàn chuyện nghệ thuật. Một ly cà phê phin hay một ly ca phê phin đá, dăm đồng thuốc lá thơm, hoặc sang hơn, vài ba điệu ba con năm, ba con chín, người ta có quyền ngồi hàng giờ, dọn đường đi vào văn học sử. Người ta nói thật to, tỏ cho cuộc đời, và tỏ cho cô Tường Vi biết rằng, người ta là các văn nghệ sĩ.

Người ta chia từng nhóm - Mỗi bàn là một nhóm - thảo luận về các chiều tư tưởng của văn chương thế giới hiện đại. Mỗi ông bê một chồng sách tây tới quán. Có ông vác sách của Satre, có ông vác sách của Camus, có ông vác sách của Kafka. Cũng có ông vác sách của bà Tùng Long, Dương Hà, Trọng Nguyên... Thịnh thoảng có ông ôm kè kè một cuốn rất dày. Tưởng là cuốn trường giang tiểu thuyết của Tolstoi, của Dostoievski... ai dè nó lại là cuốn tự điển Việt Anh, Anh Việt tiêu chuẩn của Lê Bá Kông! Tuy có "hiện tượng" văn nghệ đó, nhưng cà phê "Gió Nam" vẫn ngon vẫn nổi tiếng. Những nhà làm văn nghệ chính cống thì mang một mặc cảm tự tôn tới quán. Còn những nhà không làm văn nghệ thì mang mặc cảm tự ti, ít dám bước vào quán. Quán "Gió Nam" vì vậy hiếm những bộ mặt sạch sẽ. Toàn những bộ mặt nham nhở, lập dị, những kiểu đầu rối bù ba bốn tháng chưa thềm cắt tóc; những con mắt ngái ngủ

bởi thức trắng nhiều đêm sáng tác và những ngón tay vàng khè bởi hút quá nhiều thuốc lá.

Cà phê, thuốc lá là nguồn rung cảm thứ hai. Nó liên đới với nguồn rung cảm tâm hồn. Người ta nghĩ rằng, dầu ý văn trà trề, dầu tứ thơ dàn dụa mà thiếu cà phê, thuốc lá, khó mà biết hay được. Bởi vậy đã là văn nghệ sĩ phải biết hút thuốc lá và uống cà phê. Và điều này nữa, phải biết la cà ở các quán bán cà phê, để tìm nguồn rung cảm. Vì cái định luật trên mà quán "Gió Nam" mới đông khách văn nghệ.

Chủ quán sẵn tài đấu hót. Ông ta cũng bằng lòng để khách đấu hót con mình nên càng hợp "gu" nghệ sĩ. Mỗi người đồn một tiếng, quán "Gió Nam" trở thành nơi lý tưởng, nơi mơ ước của mầm non văn nghệ. Xa Sài gòn ít lâu, khi trở về, người ta tới quán "Gió Nam" đã, mọi việc tính sau. Người ta tương tư bộ ria mép lưu manh của ông chủ quán và tương tư khuôn mặt đẹp náo nùng của cô Tường Vi.

Nhưng cô Tường Vi rất đoan trang. Cô là nữ sinh, trường Trưng Vương. Cha cô hồi ở Bắc khá giả. Di cư vào Nam không còn vốn để kinh doanh mới tính chuyện "buôn thất nghiệp lã quan viên". Cái dáng phong lưu quá khứ chưa tàn phai trên vầng trán thông minh của cô Tường Vi. Cha cô bị cái mặc cảm "bán cà phê" nên thích đấu hót với khách đủ mọi vấn đề văn hóa, chinh trị xã hội. Nhất là văn chương nghệ thuật... Ông cố tỏ cho khách hiểu rằng ông là thứ "người biết quá nhiều" mặc dù, đôi khi, cái biết quá nhiều của ông chẳng biết một tí gì cả.

Vì chủ quán mang cái mặc cảm "bán cà phê", vì cô Tường Vi là nữ sinh Trưng Vương và chỉ ngồi ở quầy tiền làm cảnh thôi, thành thử nhiều chàng chết mệt. Có anh uống cà phê thường trực. Có anh uống ngày ba xuất. Anh nào anh ấy nói toàn truyện vá biển lấp trời. Nói thật lớn để người đẹp Tường Vi nghe lọt vô tai.

Giải đoạn văn nghệ sĩ chính cống chiếu cố quán "Gió Nam" chấm dứt, nhường chỗ cho giai đoạn sinh viên, học sinh. Các ông văn sĩ cảm thấy tán mãi không ăn cái giải gì, bầy tám đồng một ly cà phê hơi đắt,

xoay tiền đầu mà kéo dài sự chiêm ngưỡng đôi bàn tay ngà ngọc của cô Tường Vi thường trực được. Họ bèn rủ nhau đi uống cà phê túi. Mỗi ly có hai đồng rưỡi. Quán "Gió Nam" nhờ thế chấm dứt một hiện tượng văn nghệ bằng... mồm.

Đến lượt các cậu học sinh, sinh viên chiếm cứ quán "Gió Nam" thì "hiện tượng" thứ hai xảy ra. Đó là "hiện tượng" ... trí thức. Các cậu vắc sách luật, sách thuốc, sách dược vào quán, bàn cãi bô bô ra cái điều ta là sinh viên. Nhiều cậu học sinh lập dị hơn, chọn một cái bàn trống gần quầy tiền, dở sách toán lý hóa làm hết con tính này đến con tính khác. Miệng phì phèo thuốc lá tay viết lia lịa. Thỉnh thoảng vờ liếc người đẹp Tường Vi xem phản ứng của nàng ra sao.

Mỗi "hiện tượng" phát hiện ở quán "Gió Nam" khá lâu đủ thời giờ để chủ quán nhét tiền chặt túi. Sang giai đoạn thứ ba tức là giai đoạn của các thi văn toàn xâm nhập "Gió Nam" mùi văn nghệ bốc hung hơn bao giờ hết. Năm cậu một đoàn, một nhóm. Mỗi nhóm một bàn vừa uống cà phê vừa sáng tác ngay tại chỗ. Các mầm non văn nghệ viết lách nhanh như điện. Ba phút một bài thơ tự do. Chín mươi chín phần trăm các cô cậu trong thi văn đoàn thích làm thơ. Làm thơ xong, tác giả ngâm vang lên để bạn bè phê bình. Quán "Gió Nam" giá có "hiện tượng" đàn địch nữa, chắc chắn sẽ biến thành phòng trà ca nhạc phước thiện.

Đôi bạn người ta gặp vài chú nhãi, tóc rậm rối bù, đeo kính trắng, ôm một chồng bản thảo hiên ngang bước vào quán. Chú nhãi chỉ chồng bản thảo khoe với các bạn đồng nhóm rằng đó là bản thảo của thiên trường giang tiểu thuyết viết về kháng chiến! Chú nhãi đem bán nhưng nhà báo trả ít tiền quá lại thôi. Chú nhãi vỗ ngực nói âm ỹ là mình được nhà văn nọ khen, nhà thơ kia khuyến khích, coi chú như một thứ thiên tài chưa xuất hiện. Chú nhãi nói xong, nhìn nàng Tường Vi. Thi thấy người đẹp đang cắt móng tay một cách rất hững hờ. Chú nhãi thở dài, thất vọng. Bèn gọi cà phê thuốc lá uống và hít ố tiêu sầu trên những bài thơ tự do...

Mỗi ngày, Tường Vi nhận được vài chục lá thơ tình. Nàng chưa yêu ai nên không hiểu trong những bức thơ đó những người ái mộ nàng đã

viết những gì. Tường Vi muốn bóc ra coi nhưng ông bố nàng vội chộp lấy, kiểm duyệt một lần trước khi đút những tác phẩm ái tình của các văn nghệ sĩ, sinh viên, học sinh vào bếp.

Rồi "hiện tượng" thi văn đoàn cũng tàn lụi, quán "Gió Nam" không còn phải là nơi độc quyền cho một giai cấp nào trong xã hội nữa. Khách của quán "Gió Nam" gồm đủ hạng người biết thưởng thức cà phê. Chủ quán càng ngày càng phát đạt. Riêng Tường Vi nàng cảm thấy cuộc đời không thơm như khói thuốc ba con chín và đẹp như những giọt cà phê dàu dậu rơi xuống đáy tách nữa. Một kẻ nàng không yêu đã phá vỡ cánh cửa tuổi thơ đi vào tâm hồn nàng.

Người ấy là một sinh viên y khoa. Chàng, thoát tiên cũng là một người khách uống cà phê. Chàng say mê nàng ngay từ buổi đầu quán "Gió nam". Ông bố của nàng mẫn chàng lắm. Bề ngoài chàng rất đứng đắn, tư cách. Trong những câu chuyện với bố nàng, chàng luôn luôn tỏ vẻ khiêm tốn. Những người khiêm tốn rất khó tìm trong các quán cà phê có cô hàng kiêu diễm. Bởi thế, bố Tường Vi mới quý chàng. Chàng lại cho biết chàng là sinh viên năm thứ sáu trường thuốc, sắp ra trường. Ông Tường Vi hả hê ra mặt. Ông ban riêng cho chàng cái ân huệ được tán tỉnh Tường Vi bất cứ lúc nào.

Mộng của "Người biết quá nhiều" hơi giản dị. Ông ta nghĩ rằng, nếu chàng sinh viên y khoa kia lấy Tường Vi, chẳng lâu la gì, ông sẽ biến quán "Gió Nam" của ông thành cái phòng thăm mạch. Mơng đó khiến ông chủ quán cà phê trẻ thêm mấy tuổi. Cả bà vợ kế của ông, dì ghẻ của Tường Vi, vốn ghét nàng thậm tệ, khi hay giấc mơng của chồng, cũng thay đổi lòng dạ, quý hóa Tường Vi hết chỗ nói. Bà thường gọi đùa "cô đốc" mỗi lần bà trách yêu Tường Vi làm cho nàng xấu hổ và khó chịu vô cùng. Nàng không rõ tại sao bố nàng nỡ dùng nàng làm bậc thang để ông leo lên cái giấc mơng tầm thường kia.

Chàng có xe hơi. Xe hơi cũ. Ông chủ quán "Gió Nam" bỏ tiền lãi cà phê sắm tặng chàng chiếc xe khá hơn. Tường Vi đi học chàng đưa nàng tới trường. Tường Vi tan học, chàng rước nàng về nhà. Chàng đẹp trai,

học giỏi tương lai tràn trề, thừa xứng với nàng. Nhưng không hiểu tại sao nàng khó cảm nổi chàng, dù tim nàng chưa trao gửi cho một người nào khác. Được bố nàng cho phép, chàng đã đi quá vội vàng, càng khiến Tường Vi chán nản. Chàng ôm ấp nàng. Trong vòng tay thương mến ấy Tường Vi có cảm giác như chàng lợi dụng sự khờ dại của nàng, sự mù quáng của bố nàng triệt để. Và Tường Vi phát ốm. Những chiếc hôn ăn cướp của chàng, Tường Vi không kịp đề phòng, nàng thường quay mặt đi chỗ nước miếng.

Mới lớn lên, Tường Vi rất khao khát chuyện yêu đương. Nhưng tình yêu đi vào tâm hồn người con gái còn trong trắng không thể hối thúc, cuồng nhiệt, phũ phàng, đốt cháy giai đoạn như kiểu ân ái tây phương. Mà nó bắt buộc phải đi bằng những bước chân nhẹ nhàng trên con đường đầy hoa đầy mộng phải có những giận hờn, những tiếng thở dài, những giọt nước mắt tưởng vỡ tan mộng ước, những đêm không ngủ nghĩ đẹp cho nhau những bức thư viết xong rồi lại đem xé; những chiếc hôn môi ngập ngừng không dám chỉ lướt nhẹ trên trán người yêu, những bàn tay đan lấy bàn tay và những con mắt long lanh ngược nhìn vu vơ để che dấu sự bối rối sự rung động xao xuyên cõi lòng...

Tường Vi thêm niềm mến yêu mong manh nắng lụa của thừa ban đầu. Song nàng đã thất vọng. Chàng chỉ là một tên vũ phu, thô bạo. Tên vũ phu vác gậy bóp nát trái tim nàng, bóp nát mộng đẹp của nàng.

Tường Vi buồn khôn tả. Đêm đêm trên căn gác nhỏ nàng thường khóc âm thầm. Bất giác, nàng nhớ mẹ. Giá mẹ còn sống, đời nàng đâu còn tủi nhục thế này. Tường Vi chán nản học hành. Nàng muốn tự tử nhưng chưa có can đảm. Suy nghĩ mãi, nàng viết cho chàng một bức thư, van xin chàng buông tha nàng. Chàng đâu chịu. Bức thư của nàng, chàng trình bố nàng.

Giấc mộng bố vợ ông bác sĩ sắp thành mà con gái chực phá vỡ, ông chủ quán cà phê "Gió Nam" nổi giận. Ông đã trút sự giận hờn xuống thân thể mảnh mai của cô con gái. Người dì ghẻ về hòa với chồng, chửi rủa nàng thậm tệ. Ông bố Tường Vi bắt nàng thôi học. Ông mượn một

căn gác, bày biện khá lịch sự bắt nàng sống chung cùng chàng sinh viên y khoa.

Tường Vi phục dịch chàng như một con ở hầu hạ chủ. Nàng không ngờ bố mình lại bị ổi đến thế. Lòng nàng nguội lạnh. Con chim khuyên vừa mới ra ràng đã lọt cạm bẫy. Tường Vi kinh tởm bộ mặt khả ố của chàng. Thế mà, nàng bị sống chung cùng phòng, ăn uống cùng bàn, ngủ cùng giường với chàng. Kết quả của sự giàn xếp của ông chủ quán "Gió Nam" thành công. Ba tháng sau, nàng có bầu với chàng. Sự thể đã lờ, nàng ngậm ngùi oán trách thân phận và hy vọng rằng sống lâu bên chàng, nàng sẽ đổi tâm tính để cảm nổi chàng. Và đứa con nàng may ra sẽ tạo cho nàng một chân trời hạnh phúc mới.

Bố nàng hả hê nhất. Kế hoạch của ông chu tất quá. Ông đã buộc chân chàng sinh viên y khoa vào chân con gái mình. Ông mừng tượng quang cảnh một hôm trời đẹp nào đó, ông đứng chứng kiến phu phen hạ cái biển quan cà phê "Gió Nam" xuống và trưng cái biển phòng mạch của bác sĩ X... lên, mặt ông ngời sáng, bộ ria của ông rung rìng.

Nhưng đùng một cái, chàng sinh viên y khoa tốt nghiệp lấy liền tay một cô con gái nhà giàu khác. Ông chủ quán cà phê "Gió Nam" chết lặng người. Giấc mộng của ông nổ tung. Ông chột tỉnh ngộ. Muộn quá rồi. Vợ ông cho rằng con gái ông không biết cư xử nên chàng bác sĩ mới thay dạ đổi lòng. Ông chủ "Gió Nam" nổi trận lôi đình, đánh trả thù con gái, những trận đòn thập tử nhất sinh. Những thanh củi tạ tới tấp nện vào người Tường Vi. Nàng xin, nàng lạy. Vô ích, bố nàng mất cả chì lẫn chài thì phải đánh nàng gở nợ.

Mỗi ngày chịu mấy trận đòn thù, Tường Vi chịu không nổi. Chiếc bào thai hơn một tháng băng hư. Người bố nhẫn tâm hơi chột dạ, vội vàng đưa đứa con gái khốn nạn tới nhà thương. Hơn hai tuần sau, Tường Vi trở về nhà cũ. Tủi thân, nàng đã uống năm ống "Optalidon" để kết liễu cuộc đời. Nhưng số nàng chưa chết. Gia đình biết sớm cứu chữa kịp. Hai năm liền, Tường Vi không hề bước xuống khỏi căn gác nhỏ. Người nàng

xanh mướt, đáng thương. BỐ nàng thua canh bạc đời bớt giận nàng. Dì ghẻ nàng sợ nàng tự tử, cũng thôi chửi bới.

Vào những ngày tháng nỗi buồn của Tường Vi tiêu tan dần, quán "Gió Nam" đột nhiên khởi sắc. Khách tới "GIÓ Nam" uống cà phê toàn là thanh niên đợt sống mới trên dưới hai mươi tuổi. Đây là giai đoạn chót. Giai đoạn của, du đãng ngự trị quán "Gió Nam".

Là du đãng, nhưng đám người tuổi trẻ này tỏ ra hết sức đứng đắn. Họ chưa hề uống quýt một ly cà phê hay buông lời chọc ghẹo chủ quán. Họ cũng chưa hề đập lộn ở quán "Gió Nam". Bởi vậy ông chủ quán rất hài lòng. Cô Tường Vi nằm dài trên gác nhỏ ôm nỗi sầu vô hạn mãi cũng chán, cô đã xuống quầy hàng thu tiền, làm công việc của hơn hai năm về trước. Quán "Gió Nam" có bóng Tường Vi chẳng khác gì cơn râm trong buổi trưa nắng. Cà phê đậm đà hơn. Hương thuốc lá thơm tho hơn. Bài "Cô hàng cà phê" của Canh Thân có ý nghĩa hơn. Những cặp mắt du đãng dăm dăm nhìn nàng. Du đãng đa tình lắm. Tuy nhiên du đãng rất kính trọng các thiếu nữ đẹp. Trước một mối thù cần thanh toán, đôi mắt tên du đãng đỏ ngầu, sôi sục. Trước người đẹp, nếu người đẹp là nữ sinh, đôi mắt tên du đãng ngần ngợ, tha thiết và chứa đựng cả một chân trời tình ái.

Du đãng không thích ba hoa, bốc thối trong các tiệm cà phê, trừ bọn du đãng hạ cấp. Thì bọn này lấy tiền đâu mà uống cà phê "Gió Nam"? Trần Đại ở trong đám khách du đãng đó.

Hắn tới quán "Gió Nam" là do James Dean Hùng hẹn. Hôm đó, cần thanh toán một thứ "chì" mới xuất hiện ở Phan Đình Phùng. Thứ "chì" này tên là Sinh ống nước. Sinh ống nước "bắt địa" của bạn James Dean Hùng chiếc Vélosolex. Bạn James Dean Hùng cầu cứu. James Dean Hùng nghe bạn tả hình dáng Sinh ống nước và chỉ số nhà Sinh ống nước đang làm mướn, nó sôi ruột.

Trên đời này James Dean Hùng chỉ thờ Trần Đại. Còn nó chê hết thiên hạ. Nó mời Trần Đại chờ nó ở quán "Gió Nam" đợi nó hạ thẳng Sinh

ống nước xong, sẽ dẫn Trần Đại đi xem một phim cao bồi ngoại hạng có Yul Brynner, James Coburn và Steve McQueen đóng. Trần Đại rất thích xem phim cao bồi. Hắn đang buồn nên James Dean Hùng rủ là đi ngay. Nghe James Dean Hùng ca ngợi cà phê "Gió Nam" hắn bèn kêu cà phê uống thử.

Ngoài xì gà "Havatampa", Trần Đại không nghiện một thứ gì khác. Bởi thế hắn chẳng cần biết ở Sài Gòn có những quán cà phê nào ngon. Quán "Gió Nam" khai trương đã ngót ba năm mà hôm nay, Trần Đại mới biết.

Lúc ấy Trần Đại đang ngồi gần quầy tiền của Tường Vi. Hắn nhìn những giọt cà phê ra chiều mơ mộng lắm. Trên đôi môi hắn lúc nào cũng có dấu "Havatampa". Trần Đại hướng mắt ra đường trông chờ James Dean Hùng. Khác hẳn tất cả những khách đã tới "Gió Nam", hắn không thèm liếc nhìn Tường Vi. Nhưng Tường Vi thì dăm dăm nhìn Trần Đại.

Tên bồi lấy cái phin ra và bỏ đá vào cà phê của Trần Đại. Hắn xúc thêm đường, ngoáy lia lịa. Xong, hắn hít đầy hơi "Havatampa" thả một vòng tròn dày đặc. Vòng khói này theo sự điều khiển của Trần Đại, từ từ xuống ly cà phê. Gặp chất đá lạnh, vòng khói tụ lại và tan trên mặt ly. Nhiều chú nhãi trông thấy Trần Đại biểu diễn trở mắt nhìn. Tường Vi buột mồm khen:

- Đẹp quá!

Trần Đại quay lại. Hắn gặp đôi mắt long lanh tình cảm nhìn mình. Trần Đại xao xuyến tâm hồn. Từ ngày bỏ nhà đi làm du đãng, lòng hắn chỉ chờ chất những cảm hờn. Hắn chưa yêu ai, trừ những mối tình tạm bợ với mấy cô ca sĩ, mấy nàng vũ nữ. Trần Đại gọi những mối tình tạm bợ đó là "tình hộ tống". Các nàng mê hắn vì biết hắn là du đãng thứ chiến. Đi với hắn, không đứa nào dám phá hoại cuộc đời ái tình và sự nghiệp của các nàng.

Trần Đại mỉm cười ngậm cảm ơn Tường Vi đã khen mình. Hắn nhả vòng khói thứ hai. Vòng khói này bay thẳng lên mặt Tường Vi. Nàng

nghiêng đầu tránh. Khói ủa vào tóc nàng, tản mạn dần nom như khói sương bốc lên từ một khu rừng cây. Tường Vi trách nhẹ.

- Ông suýt làm tôi ho đấy nhé!

Trần Đại nhún vai:

- Tôi xin lỗi, vì tưởng cô thích khói "Havatampa".

Tường Vi vẫy nhẹ bàn tay xua khói thuốc:

- Đâu có thích khói thuốc, tôi thích cái vòng tròn ông thổi cơ. Ông thổi nữa đi!

Trần Đại lắc đầu. Tường Vi hỏi:

- Sao thế ông?

- Tôi chưa bao giờ thổi vòng khói thứ ba ở mỗi điếu thuốc.

Vẫn giọng nói ngây thơ, dễ cảm, Tường Vi nheo mắt:

- Sao thế ông?

- Vì khai thác điếu thuốc quá, nó kiệt...

Tường Vi cười khúc khích. Nàng như đám rừng cuối thu, tình cảm chết mục cơ hồ những chiếc lá. Còn linh hồn chơ vơ giống hệt như những cành cây khô. Nhưng nhân gian không phải có một mùa thu. Và đám rừng cuối thu tàn tạ đã nhú lộc non xanh khi mùa xuân tới. Trần Đại chưa là mùa xuân, Trần Đại mới chỉ là cánh én từ rừng đời xa xăm đưa tin về rằng mùa xuân sắp trở lại. Mùa xuân sắp trở lại với mùa xuân cuộc đời của Tường Vi. Quá khứ sắp tiêu tàn quá khứ sẽ tiêu tan hẳn. Mắt nàng đen hơn, tóc nàng xanh hơn. Tim nàng lại rung động nhịp cũ như thửa còn trong trắng. Nàng ngượng ngập nói:

- Này ông, nếu ông không thổi vòng khói thứ ba thuốc lá mới kiệt ông.

Trần Đại nâng ly cà phê uống một ngụm:

- Có thể lắm, nhưng thời vòng khói thứ ba ở đây thì thà tôi chịu bị kiện còn hơn.

Tường Vi ngạc nhiên:

- Sao thế ông?

- Khó nói quá cô... Cô gì nhi?

- Dạ, Tường Vi.

- Tên cô làm tôi nhớ bài hát của Hoàng Quý.

- Bài gì đấy ông?

- Bài "Cô láng giềng". Cô đã nghe bài này lần nào chưa?

Tường Vi lắc đầu:

- Bài mới hử ông?

Trần Đại búng tàn thuốc lá cười hóm hỉnh:

- Khó nói quá cô Tường Vi ạ!

- Sao thế ông?

- Vì...

- Vì sao hử ông?

- Vì... cô cứ gọi tôi bằng ông...

Tường Vi then đỏ mặt. Khuôn mặt hiền hậu sau chuỗi ngày sầu muộn của nàng xanh rớt như lá non tưởng chừng vừa được phép màu làm thắm hồng lại. Nàng đặt ngón tay út giữa hai hàm răng, cắn lia lia:

- Vì...

Trần Đại bắt chước câu hỏi của nàng:

- Vì sao hờ cô?

- Vì mới gặp... anh lần đầu...

Trần Đại thổi vòng khói tròn. Như vòng khói thứ nhất, vòng khói này từ từ bay xuống miệng ly cà phê. Trần Đại nâng ly, uống cả cà phê lẫn khói thuốc. Tường Vi suýt xoa:

- Anh tài quá!

- Cô làm lòi ngượng,

- À... anh gì nhỉ?

- Đại.

- Họ gì?

- Không có họ.

- Sao lạ thế?

- Tôi có hỏi cô Tường Vi họ gì đâu?

Tường Vi đưa tay vuốt tóc mai:

- Thua anh rồi.

- Cô thẳng tôi đấy chứ!

- Thẳng gì hờ anh?

- Thẳng lời thề của tôi.

- Anh đã thề gì?

- Thề không để các cô gái đẹp "sùy" mình.

Tường Vi tròn đôi mắt:

- "Sùy" là gì hở anh?

Trần Đại vội vàng nói:

- Xin lỗi cô nhé! Tôi quen nói tiếng lóng. À, "sùy" là... là... bảo mình thối khúi thuốc ấy mà...

Tường Vi cười:.

- Anh thối đẹp ghê. Có lẽ anh là người thối khúi đẹp nhất thế giới.

Trần Đại nhún vai rất kiểu cách:

- Tôi thối hạng nhì thôi.

- Ai nhất?

Một tài tử trẻ trong phim "Les demi-sel". Cô coi phim này chưa?

- Chưa.

- Hèn chi cô bầu tôi hạng nhất.

- Tường Vi chưa xem "Les demi-sel" thì chỉ cần biết anh là đủ.

Trần Đại có cảm giác Tường Vi đã dành cho hắn nhiều cảm tình lắm rồi. Tự nhiên lòng hắn xốn xang một nỗi niềm thương nhớ. Một cô con gái có học, ngoan ngoãn xưng tên với hắn, gọi hắn bằng anh. Thân mật quá. Giá Tường Vi xưng em với Trần Đại, chưa chắc hắn đã sung sướng. Tiếng em, Trần Đại nghe đã nhảm tai, bất buồn nữa. Một con điếm mặt hạng, chi cần đón mỗi bằng tô phở tái và chai xá xí cũng "em em, anh anh" với hắn. Một con vũ nữ già cộc đế, gần bằng tuổi mẹ hắn cũng "em em, anh anh" với hắn... Hai tiếng "em, anh" hầu chết hắn ý nghĩa đẹp đẽ

rồi. Trần Đại phát tởm khi nghe bất cứ một đứa con gái nào xưng "em" trước mặt hắn.

Chỉ có Tường Vi là không xưng "em". Trần Đại bỗng ước ao một điều. Hắn sẽ chinh phục Tường Vi. Dĩ nhiên, không bằng dao con chó mà bằng tình cảm chân thật của hắn. Nhưng, Trần Đại hứa sẽ không để Tường Vi thất vọng, khi nàng biết hắn là một tên du đãng ngoại hạng. Trần Đại quay hẳn người lại đối diện với Tường Vi. Giọng của hắn chiu nặng tình yêu mến:

- Tường Vi chắc thế chứ?
- Tại sao không hờ anh? À, anh tập thối hồi nào đấy?
- Hồi mới hút thuốc.
- Anh hút thuốc lá nặng lắm hờ?
- Sao Tường Vi biết?
- Vì Tường Vi thấy anh hút xì gà. Tập thối khói tròn lâu không anh?
- Tùỵ.
- Tùỵ gì?
- Tùỵ có khiếu hay không có khiếu.
- Thối khói cứ tập mãi cũng phải được, cần chi khiếu?
- Tường Vi quên rằng, thối khói là một nghệ thuật à!

Hai người say sưa bàn chuyện khói thuốc, ríu rít y hệt đôi chim mới ra ràng. Họ không chú ý cái cảnh thơ mộng đó đã lọt vào cặp mắt tràn ngập sự ghen hờn của tên du đãng. Nó mặc áo ca rô đỏ, ngồi uống cà phê trước cả lúc Trần Đại tới quán "Gió Nam". Là một tay "chì", đồng vai vế với Sinh ống nước, nhưng nó có học. Nó trồng cây si ở "Gió Nam" mấy tháng rồi. Vì muốn chinh phục Tường Vi nên chúng nó nhện nhau. Và

quán "Gió Nam" nhờ thế, chưa xảy ra một vụ đập lộn nào. Một phần cũng bởi Tường Vi đứng đẵn, không thềm hứa hẹn với cậu nào hết.

Hôm nay thì khác, tên du đấng mặc áo ca rô ngứa mắt lắm rồi. Sự ghen tuông làm mờ mắt nó. Trước khi hỏi tội kẻ tình địch, nó biểu diễn vài đường cho Trần Đại rụng rời. Tên du đấng hăng giọng. Nó hạch người bồi:

- Nè, bớt đá đi, "lạnh" lắm đó cha nội ạ!

Nghe danh từ của "hội", Trần Đại ngoảnh lại nhìn nó. Tên du đấng lẳng lẳng đứng lên. Nó rời bàn của nó, sang bàn khác có hai cậu nhãi mới lớn lên đua đòi cà phê thuốc lá. Nó vỗ vai một cậu mặc áo rằn ri, hất hàm hỏi:

- Vải nào chú mày mua ở tiệm nào?

Trần Đại theo rõi cảnh này, Tường Vi nói nhỏ:

- Đừng nhìn nó anh...

Trần Đại vờ sợ hãi:

- Thằng nào đó?

- Tường Vi không biết tên. Nhưng nó ghê lắm, bố nó làm gì to lắm đấy. Anh nhìn nó, nó sẽ gây sự đánh anh cho mà coi. Đừng nhìn nó anh nhé!

Trần Đại lè lưỡi:

- Sợ quá ai dám nhìn.

Tuy nói thế chiều Tường Vi, Trần Đại vẫn liếc mắt theo rõi. Cậu nhãi mặc áo rằn ri mặt không còn hột máu, lấp bắp:

- Em may ở tiệm...

Tên du đang hỏi dồn:

- Tiệm nào trả lời mau lên!

- Dạ, tiệm... Văn Quân...

Tên du đang ca rô gặt đầu khen:

- Ăn chơi đó, may áo ở Văn Quân. Vải đẹp thật. Cho anh tí làm mẫu nghe chú mày!

Nó không đợi cậu nhỏ lép vế nói thêm, móc túi lấy lưỡi dao cạo, cắt một mẫu vải trước ngực cậu nhỏ. Tên du đang bĩu môi:.

- Đừng giận nhé!

Khách uống cà phê trong quán "Gió Nam" bị nghẹt thở. Vài cậu đứng lên định chuồn. Nó muốn sỉ nhục Trần Đại có người chứng kiến, nên lạnh lùng nói:

- Các bạn ở lại xem Tony Hải "chơi" xi nê! Cấm ra khỏi quán.

Tony Hải đảo mắt ra lệnh. Hai tên đàn em của nó ngáng chân chắn cửa. Khách đành thúc thủ, ngồi chờ sự gay cấn thứ hai. Trần Đại ném mẫu gỗ ở cuối điếu "Havatampa" xuống đất. Hấn rút điếu khác, lấy một que diêm quẹt vào đế giày châm hút. Hấn làm bộ như chưa thấy việc gì xảy ra cả. Cao hứng hấn thổi một vòng khói rồi nhếch mép cười. Khiến Tony Hải càng cáu tiết. Nó gọi bồi:

- Cho hai chai la de đi!

Bồi khui la de. Hai cái nút bắn về phía Trần Đại. Hấn cui xuống lượm hai cái nút, đặt vô giữa lòng bàn tay phải cái thứ nhất. Trần Đại bóp bẹp. Hấn ném ra chỗ hai tên đàn em của Tony Hải chặn cửa. Chẳng thèm để ý bọn các ké ngạc nhiên. Trần Đại bóp cái nút thứ hai. Hấn lại ném ra chỗ hai tên đàn em của Tony Hải.

Tony Hải hơi gờm địch thủ. Trần Đại biết chắc, giờ mà hăn xưng hăn là Trần Đại thì bọn Tony Hải co vòì ngay. Song, hăn muốn dấu cái sự nghiệp du đấng trước Tường Vi. Nên hăn chịu lặng im để Tony Hải làm trò. Tony Hải hăn học băng quơ:

- Hừ cái tài vật, tưởng hay hóm à?

Tường Vi lo ngại giùm Trần Đại. Nàng so sánh hăn với Tony thì thấy hăn nhỏ thó hơn. Đối địch vờì du đấng khét tiếng, hăn sẽ bị Tony Hải hạ nhục. Nghĩ thế, nàng giả ò gọi người bồi:

- Này anh Tám, anh nhin đi!

Người bồi không rõ "mưu mô" của nàng, ngờ ngác giây lát. Trần Đại thối vòng khói tròn ðền ðáp lại sự lưu tâm của nàng. Muốn kết thúc chóng vánh, hăn móc tiền ðặt lên bàn. Tony Hải gặm lên:

- Thág kia!

Trần Đại nhún vai:

- BẠN gọi tôi hả?

- Phải.

- Để làm gì? Tôi uống cà phê chứ có thất lễ với ai ðâu?

Tony Hải cười khinh khỉnh:

- Bộ mà dám thất lễ ư?

Trần Đại chậm rãi lắc ðầu. Tony Hải hỏi:

- Mà ở khu nào?

- Ở Sài Gòn.

- Tới ðây làm gì?

- Uống cà phê.
- Sao không chỉ uống cà phê?
- Tôi có làm gì khác nữa đâu, thưa bạn!
- Có
- Bạn chỉ giúp xem tôi đã làm gì nhỉ?

Tony Hai nhắc chai la de đập mạnh lên cạnh bàn.

Chai la de gãy đôi. Nửa dưới vỡ tan tành, nửa trên nằm trong tay Tony Hải. Các tay đột sống mới du đãng và du đãng hình thức giật mình. Tony Hải hạch tội:

- Mày đã dám...

Trần Đại hít xong một hơi thuốc, nhả khói rồi mới hỏi:

- Dám gì?

Tony Hải dẫn giọng.

- Dám tán tỉnh người đẹp!

Trần Đại vờ ngớ ngẩn:

- Tán tỉnh người đẹp thì đã sao?

Tony Hải cứng lưỡi, chưa biết trả miếng tình địch bằng đòn nào để vừa chế ngự được tình địch, vừa làm đẹp lòng Tường Vi. Thì Trần Đại đã gọi bồi:

- Cho một chai la de 33 đi!

Trần Đại dốc hết chai bia vào ly. Chai bia rỗng không. Hắn cầm vỏ chai, vỗ mạnh bàn tay vào miệng chai. Sức ép của cú vỗ dồn nén khiến

cái đáy chai bung ra. Tiếng thủy tinh vỡ vụn trên sàn gạch nghe rờn rợn. Tony Hải nóng mặt. Nó không ngờ tình địch của nó luyện được nhiều tài vật quá. Muốn sỉ nhục nó, Tony Hải còn cách chơi võ "giang hồ" nghĩa là đánh hội đồng.

Tony Hải ra lệnh ngầm cho hai tên đàn em sửa soạn đối phó. Nó lặng lẽ ngồi xuống ghế cơ hộ đã chịu thua. Bất thành linh, Tony Hải ném nửa chai bia vỡ sang phía Trần Đại. Đã đề phòng trước, Trần Đại né người tránh. Chai bia trúng quây tiền của Tường Vi. Nàng hét lớn. Hãi hùng.

Trần Đại nheo mắt hỏi:

- Còn trò gì khác hơn không hở ông Tô tô Hải?

Tony Hải nghiêng răng ken két:

- Còn đòn "giang hồ".

Trần Đại hất hàm:

- Sao chưa dỡ nốt ra?

Tony Hải đứng dậy, ghéch chân lên ghế rất cao bồi:

- Mà biết đòn "giang hồ" là gì chưa?

- Chưa.

Nó rút dao con chó khỏ túi quần:

- Là cái này!

Trần Đại đùa:

- Cái đó để làm gì?

- Để cắt thịt hôi thối của mày.

Tony Hải bấm lưỡi dao. Nó toan tiến gần lại chỗ Trần Đại thì James Dean Hùng tới. Nó ngạc nhiên thấy Tony Hải đang hoa dao. Nhưng nó chưa biết thằng du đảng này sắp "chơi" ai. Trần Đại nhắc trông James Dean Hùng, ngờ ngác bèn giải thích:

- Này chú Tô tô Hải, chú nên cắt dao con chó của chú vào túi và rút đi...

Tony Hải gầm như sư tử rống:

- Tao phải cắt thịt hôi thối của mày, phải cắt gân mày nghe chưa thằng khốn nạn.

Trần Đại hút thuốc, phà khói:

- Sợ quá nhỉ?

Nó bảo James Dean Hùng:

- Ra tay đi chứ!

Nhưng Tony Hải tưởng Trần Đại khích mình. Nó bước tới. Không khi quán "Gió Nam" lúc ấy nghẹt thờ y hết một quán rượu miền Texas trong phim cao bồi khi hai tay cao thủ súng sắp thanh toán nhau. Những tay có máu dấm đá chăm chăm theo rồi. Tường Vi lo ngại cho số phận Trần Đại. Nàng run rẩy:

- Anh... anh... nguy rồi...

Trần Đại nhìn nàng. Đôi mắt hãn mênh mông đại dương thương mến. Hãn khê lắc đầu ngậm nói với Tường Vi rằng cứ yên trí, đừng sợ. James Dean Hùng lững thững bước tới chỗ Hải. Bất chợt, nó vỗ vai Tony Hải. Tony Hải quay lại. James Dean Hùng phóng luôn một trái thẳng vào mặt Tony Hải. Đồng thời, nó hất cánh tay Tony, bóp mạnh đến nỗi con dao rơi khỏi bàn tay Tony.

James Dean Hùng cũng biết Tony Hải không phải là đối thủ của nó, song quần nhau ở chỗ ngổn ngang bàn ghế này thật bất lợi. Nên nó lợi dụng phút bất thần, đánh Tony Hải liên tiếp. Những trái dấm nẩy lửa đánh trúng mặt Tony Hải. Tên du đãng hoa cả mắt không dấm trả địch thủ được trái nào. Hai tên đàn em của nó sợ Trần Đại can thiệp, không dám nhào vô cứu đàn anh. James Dean Hùng rảnh tay, nó dấm một trái vào bụng Tony Hải. Tên du đãng cắc kè gục. Máu trào ra hai bên mép.

James Dean Hùng xốc nó đứng lên:

- Mà y vừa hỗn gì đấy?

Tony Hải chối bai bãi:

- Em có hỗn gì với anh đâu.

- Mà y định chơi đòn "giang hồ" với ai?

Tony Hải chỉ Trần Đại:

- Thằng kia sinh sự trước.

Trần Đại lên tiếng, cốt để James Dean Hùng lờ mình.

- Ông Tô tô Hải vu oan cho tôi đấy hiệp sĩ ạ!

Quay nhìn Tường Vi, hấn phân trần:

- Cô Tường Vi làm chứng cho tôi nhé!

James Dean Hùng liếc qua Tường Vi. Nó nghĩ thầm:

- Bố Trần Đại mệt rồi, mệt là phải.

Nó vờ hỏi:

- Anh ta nói đúng không, thưa cô?

Tường Vi gật đầu. James Dean Hùng kéo mạnh Tony Hải một cái. Thằng du đảng cắc kè lao đao. Nó xô bàn ghế đổ ngổn ngang, James Dean Hùng lại xốc nó lên:

- Mà y vừa làm gì?

Tony Hải thở hỗn hển:

- Em xin anh...

James Dean Hùng quát:

- Tao có bảo mà y van đâu? Mà y vừa làm gì?

- Em... mới... ném chai... la de... vào thằng kia... nhưng... nhưng... không trúng...

- Riêng tội đó đủ rạch mặt mà y rồi.

Tony Hải đưa cánh tay áo quệt máu ứa ra hai bên mép. Giọng nó hết sức thiếu não:

- Em... trót... dại...

James Dean Hùng bộp tai nó một cái đau điếng:

- Để tao làm cho mà y khôn ra nhé!

- Em lậy anh...

- Tên mà y là gì?

- Tony Hải.

- Tên nghe công tử quá. Mà y có mấy miếng "nghề" mà dám làm du đảng?

Tony Hải lắc đầu:

- Em lậy anh...

- Màỵ hoạt động ở khu này chắc màỵ biết thằng Sinh ống nước chú?

- Dạ biết ạ!

- Màỵ là đàn em nó hả?

- Em là bạn nó.

- Tao vừa rạch mặt nó xong. Những thằng khốn nạn chuyên bắt địa của con nít tha sao được. Chúng màỵ liệu thần hồn. Ti toe mấy miếng võ quèn đã học đòi hõn. Tao mà thấy màỵ còn "hành nghề" sẽ cắt gân đả! Màỵ sạch sẽ thế này sao không lo học hành hở thằng khốn?

Trần Đại nói trống không:

- Bát đèn giùm chiếc áo của chú nhỏ đi!

James Dean Hùng tát Tony Hải thêm cái nữa:

- Màỵ vừa bắt địa chú nhỏ nào?

Tony Hải chối:

- Em không bắt địa.

- Thế màỵ làm gì?

- Em... em... xin nó miếng vải mẫu.

James Dean Hùng nhe răng cười. Nó búng tay tách một cái:

- Chú nhỏ nào vừa bị thằng này bắt nạt đấy?

Cậu du dăng hình thức mặc áo ran ri đứng lên:

- Thưa em đây ạ!

James Dean Hùng ngấm cái áo rằn ri bị khoét nhột mảng trước ngực. Nó vung tay tát Tony Hải lia lịa. Đến nỗi Trần Đại phải xin:

- Tha cho nó.

James Dean Hùng hạch Tony Hải:

- Ai dạy mày chơi trò này?

Tony Hải không dám nhìn James Dean Hùng nữa. Nó cúi gầm mặt khẽ đáp:

- Sinh ống nước!

James Dean Hùng cười gằn:

- Mày học lớp mấy?

- Dạ, đệ tam.

- Trường nào?

- Dạ trường Tây ạ!

- Mày có biết Sinh ống nước là thằng nào không?

- Dạ biết.

- Nó là thằng nào?

- Thưa anh nó là thằng sửa ống nước.

- Nó có đi học như mày không?

Trần Đại lảng lơ nhìn Tường Vi. Hấn nói khẽ đủ để nàng nghe:

- Hấn sắp giảng "luân lý" cho ông Tô tô Hải đấy.

Tường Vi ngạc nhiên:

- Hấn là lính hờ anh?

- Không.

- Thế hấn là ai?

Trần Đại nhả khói "Havatampa" vào mái tóc Tường Vi lần nữa:

- Hấn là du đảng!

Không đợi nàng hỏi thêm, Trần Đại nói tiếp:

- Là du đảng thứ nổi loạn tâm hồn, thứ bất mãn gia đình, học đường, tổ quốc. Thứ du đảng dám khinh miệt cuộc đời vì cuộc đời cứ coi nó là du đảng.

Tường Vi khó nhọc suy nghĩ. Mà cũng không hiểu Trần Đại muốn nói gì. Nàng tròn đôi mắt:

- Làm du đảng thì đời liệt vào du đảng đúng rồi còn bất mãn chi nữa?

Trần Đại xua nhẹ bàn tay ngậm bảo Tường Vi hãy theo rồi bài "luân lý" của James Dean Hùng.

- Nó không đi học như mày tức là nó ngu hơn mày phải không?

- Dạ.

- Nó có gì "trội" hơn mày không?

- Có.

- Thí dụ!

- Nó dám đánh địch thủ vỡ đầu bằng ống nước...

James Dean Hùng nổi lời Tony Hải:

- Và bắt địa xe Solex, đồng hồ, bút máy của trẻ con nữa hả?

Tony Hải ngưỡng nghịu:

- Dạ.

- Mà có học mà đi học những "trò chơi" hèn hạ của một thằng vô học. Mà làm cho đời càng ngày càng tởm du đãng. Chúng tao đang cố gắng bắt đời phải hiểu chúng tao để hết khinh bỉ chúng tao. Thì chính bọn mà lại nhổ những bãi đờm nhầy nhựa lên hai tiếng du đãng khiến đời càng tởm du đãng hơn. Tao ban cho mà một cái ân huệ cuối cùng là tha rạch mặt mà. Nhưng mà phải về với gia đình, học hành ngoan ngoãn. Tao nhìn khuôn mặt mong sữa của mà, tao thương hại mà lắm. Mà chưa xứng đáng làm du đãng đâu, đừng đua đòi. Du đãng đâu có hành động như chúng mà. Du đãng như chúng mà là du đãng chó ghê. Làm du đãng như chúng mà, đến thuở nào mới rửa nhục được hờ ranh con?

Tony Hải chợt tỉnh ngộ. Nó chấp tay:

- Thưa anh...

James dean Hùng dịu giọng:

- Gì?

- Thưa anh, em xin lỗi anh.

- Chú mà biết nhận lỗi đáng khen đấy.

- Thưa anh...

- Gì, chú muốn gì?

Thưa anh, anh cho em biết tên anh.

- James Dean Hùng!

Tony Hải cúi đầu tạ tội:

- Anh là James Dean Hùng mà em hằng sợ hãi, không ngờ hôm nay được anh "chiếu cố". Em xin ghi nhớ lời anh.

James Dean Hùng vỗ vai Tony Hải, an ủi:

- Chú bỏ qua chuyện vừa rồi nhé! Anh xin lỗi chú.

Tony Hải đâu dám tin rằng trên đời lại có những thằng trên nước nó, trên tài nó, vừa xỉ nhục nó và có quyền cắt gân nó lại nhũn nhặn như James Dean Hùng. Nó mới sáng con mắt và hiểu thấu bài "luân lý" du đãng mà James Dean Hùng vừa giảng giải cho nó nghe. Nó trở nên hiền lành, ngoan ngoãn:

- Em phải xin lỗi anh, chứ anh có lỗi gì...

James Dean Hùng chìa tay bắt chặt tay Tony Hải:

- Hân hạnh gặp chú.

Rồi nó chỉ tay về phía cậu nhỏ bị khoét miếng vải, bảo Tony Hải:

- Chú làm vui lòng cậu nhỏ đi!

Tony Hải tiến tới gần cậu nhỏ, phân thiện:

- Em may áo này bao nhiêu tiền?

- Dạ, ba trăm.

Tony Hải rút bóp, lấy ba trăm trao cho cậu nhỏ.

- Tôi đền em. Đừng giận tôi nữa. Tôi hối hận việc tôi làm lắm.

Cậu nhỏ phân vân. James Dean Hùng khuyên:

- Cậu đi may áo khác, kéo về ba má rầy. Còn nhớ không nên la cà ở các quán cà phê. Đừng hút thuốc lá hại phổi.

Tony Hải dúm tiền vào túi quần cậu nhỏ. Nó bước lại sát James Dean Hùng:

- Anh ở đâu?

James Dean Hùng nhún vai, kiểu nhún vai của Trần Đại.

- Vô gia cư.

- Tìm anh chỗ nào?

- Chú cần tìm anh làm gì?

Tony Hải rầu rầu nét mặt:

- Ba em mới lấy vợ kế, bà này không ưa em. Em chán gia đình muốn đi hoang...

- Chú tưởng đi hoang sướng lắm hả? Nếu muốn gặp anh thì đi xi nê với anh.

James Dean Hùng nói lớn, cố ý cho Trần Đại nghe.

- Chúng mình tới Đại Nam coi "Les Sept Mercenaires" nhé! Mua vé trên lầu.

Chợt nhớ ra điều gì cần thanh toán, James Dean Hùng hỏi Tường Vi:

- Ông chủ đâu thưa cô?

Chủ quán "Gió Nam" miễn cưỡng ra tiếp James Dean Hùng.

- Có việc chi đó cậu?

- Ông tính tiền giùm số ly tách, chai bẻ...

Chủ quán nuốt giận xuề xòa:

- Đáng bao nhiêu, thôi bỏ qua đi cậu...

- Không được, chúng tôi gây phiền phức cho ông chủ quá. Xin để tôi đền.

James Dean Hùng đặt hai trăm bạc lên mặt bàn. Rồi chẳng đợi cho chủ quán nói năng thêm, nó kéo tay Tong Hải chuồn khỏi quán.

Đám khách đột sổng mới nhìn theo nó, cảm phục sát đất.

Trần Đại vờ khen:

- Có vẻ hiệp sĩ quá.

Tường Vi i hỏi:

- Anh quen hẳn đấy à?

- Sẽ quen. À, mình đang nói chuyện gì cô Tường Vi nhỉ?

Tường Vi chúm chím cười:

- Đang nói về cái tên Tường Vi.

Trần Đại nâng ly bia nốc một hơi. Hắn vỗ nhẹ năm ngón tay lên trán, ra điều vừa nghĩ tới một chuyện gì.

- Phải, tên Tường Vi làm tôi nhớ lại "Cô láng giềng" của Hoàng Quý.

Rồi như quên hẳn rằng đã hỏi Tường Vi, Trần Đại nhắc lại:

- Cô biết bài này không?

- Không.

- Tiếc nhỉ?

- Bài ấy hay đến thế cơ à?

- Hay vừa vừa thôi. Nhưng vì cô tên là Tường Vi và vì tôi vừa quen cô nên hai tiếng Tường Vi trong bài hát của Hoàng Quý, đối với tôi, có

lẽ, đã thành bất tử.

Trần Đại nói bay bướm quá. Khiến Tường Vi lảng tai nghe. Nàng muốn mỗi lời hăn nói là một thanh kẹo "Chewing-gum" để nàng vừa nuốt chất ngọt vừa nhai chất dai dăng! Mặc kệ bố mình đứng la hét bọn gia nhân kê lại bàn ghế, thu quét miếng chai, miếng cốc, tách, Tường Vi chỉ chăm chú nghe chuyện của Trần Đại. Nàng dực:

- Anh thử hát một câu cho Tường Vi nghe xem nào!
- Tôi không biết hát.
- Cần gì biết, anh tưởng Tường Vi thích nghe anh hát như ca sĩ hả?
- Cô thích nghe giọng tôi à? Giọng tôi tồi lắm.
- Chưa chắc đã tồi. Có điều, đối với Tường Vi, ca sĩ chỉ là thứ thợ.

Trần Đại rút điệu "Havatampa" khác. Hăn mời thuốc xong, vui vẻ nói:

- May quá, tôi không có máu ca sĩ trong người. Vậy tôi hát cho một mình cô nghe thôi nhé!

Tường Vi chận hỏi:

- Anh đã hát cho bao nhiêu cô nghe rồi?

Trần Đại thành thực:

- Với những đào khác, tôi không cần hát.
- Thế anh cần gì?
- Tôi chỉ cần búng tay tách một cái thôi..

Tường Vi ửng hồng đôi má. Không hiểu nàng sung sướng hay nàng xấu hổ.

- Anh nói thật chứ?

- Thật mà.

- Tại anh sợ giọng mình tồi hay các cô không đáng nghe giọng anh?

Trần Đại nhả vòng khói tròn:

- Cô nêu giả thuyết thì cô tin cái nào?

Tường Vi hóm hỉnh:

- Tường Vi không tin cái nào cả.

- Thế thì tôi không trả lời cô đâu cô Tường Vi ạ.

- Nhỡ Tường Vi tin một trong hai cái?

Trần Đại khe khẽ huýt gió:

- Thì tôi trả lời ngoài câu hỏi của cô.

- Nghĩa là...

- Lần đầu tiên trong đời, tôi hát cho một người con gái nghe. Người ấy là cô. Cô tin không?

Tường Vi chớp mắt thật mau. Nàng se sẽ gật đầu. Trần Đại vờ nhìn ra nơi khác. Giây phút xao xuyên thoáng qua Tường Vi dục dã:

- Anh hát đi anh!

Trần Đại đứng hẳn lên. Hẳn sát gần đầu Tường Vi thềm thì:

-... "Nhớ ngày nào anh bước chân ra đi. Đôi ta cùng đứng bên bờ tường vi, em có nói rằng, em sẽ chờ đợi tôi..."

Trần Đại chỉ hát một câu. Giọng hẳn trầm ấm đầy tình cảm. Tường Vi nhìn hẳn. Bốn con mắt gặp nhau. Long lanh một ý nghĩ. Chợt Trần Đại

phá tan giấc mộng nhẹ của Tường Vi:

- Tôi có việc cần về bây giờ.

Tường Vi than thở:

- Anh về bây giờ à?

- Vâng, tôi về bây giờ. Ở đây không có bờ tường vi song tôi đã đứng bên quầy của cô Tường Vi. Cô có nói sẽ đợi tôi lần gặp gỡ thứ hai không?

Tường Vi bẻ ngón tay để che dấu sự xúc động. Nước mắt nàng tự nhiên ứa ra. Nàng vội vã nói:

- Tường Vi sẽ đợi anh...

Trần Đại không dặn dò gì thêm. Hắn đặt tiền lên mặt bàn rồi rời khỏi quán. Tường Vi nhìn theo. Lòng nàng thổn thức.

Sau hôm đó, Tường Vi bị hình ảnh Trần Đại ám ảnh. Người con trai mặt mày sáng sủa, lịch sự, bay bướm, học khá đã làm nàng ăn không ngon, ngủ không yên. Tường Vi đâm ra sợ hãi. Nàng đã một lần tủi nhục, có thể thêm một lần thất vọng ê chề nữa không? Chàng hứa sẽ trở lại hay chỉ giải tỏa nỗi sầu trong chốc lát?

Tường Vi nghĩ ngợi mung lung. Một tuần trôi qua. Rồi hai tuần. Người yêu lý tưởng của nàng đã trở lại quán "Gió Nam". Vẫn những cái nhún vai kiểu cách, những vòng khói tròn đẹp mắt, những điệu "Havatampa" quyến rũ, Trần Đại mang đến cho Tường Vi một trời mộng ước.

Buổi chiều hôm Trần Đại tới uống cà phê ở "Gió Nam" lần thứ hai, trời mưa tầm tã. Quán vắng. Vợ chồng chủ quán đi ăn giỗ. Chỉ có cô con gái là Tường Vi, ngày nào cũng ngồi ở quầy tiền nhìn ra cửa mong ngóng Trần Đại nên quán mới không đóng cửa.

Như lần trước, Trần Đại kêu cà phê. Tường Vi đích thân pha và bưng ra cho chàng. Nổi vui nhảy múa trong lòng nàng. Mỗi khi Trần Đại mở đầu:

- Cô vẫn đợi tôi hở cô Tường Vi?

Thì nàng mới trách nhẹ:

- Tường Vi đợi anh lâu quá...

Lời trách của nàng cơ hồ một lạng gió mát rượi thổi vào tâm hồn nóng bỏng của Trần Đại. Hắn có cảm tưởng lời trách của Tường Vi như trái dưa tươi giữa sa mạc. Mà hắn là kẻ lạc giữa sa mạc mênh mông. Trần Đại chịu tội:

- Tôi... tôi nhớ cô lắm... Tôi muốn tới ngay. Nhưng...

Tường Vi cướp lời:

- Nhưng sao hở anh?

Trần Đại muốn nói "nhưng sợ hại đời cô" Hắn lại thôi, bỏ lửng câu nói. Trần Đại mến Tường Vi vô cùng. Hắn chỉ là thằng du đảng. Du đảng đã từng làm cho gia đình, xã hội, tổ quốc thất vọng, thì du đảng mong gì mang hạnh phúc cho một người con gái. Tuy du đảng muốn vươn lên song cuộc đời trót ghê tởm, phi nhõ, cuộc đời không chịu nhượng đất cho du đảng. Cũng như, không ai để phần cơm mời những đứa trẻ đi hoang. Trần Đại đã nghĩ thế, và hắn đành nén sự mong nhớ, không chịu lại tìm Tường Vi nữa. Rồi không hiểu sức mạnh của tình ái lôi cuốn tên du đảng ngoại hạng bằng cách nào, Trần Đại đã mò tới quán Tường Vi. Ngược nhìn Tường Vi đang thắc mắc tiếng "nhưng" Trần Đại nói:

- Nhưng chỉ e cô không...

- không gì?

- Không có nhà...

Tường Vi bỗng xịu mặt:

- Này anh?

- Gì thế cô?

- Anh gọi Tường Vi thân mật hơn đi.

- Tôi quý mến cô là đủ, sự xưng hô kể chi..

Tường Vi không dám nhìn Trần Đại, nàng ngồi xuống ghế cùng bàn hăn, thả mắt ra ngoài đường, nghĩ ngợi xa xôi. Giọng nàng tha thiết:

- Với anh thì không cần chứ với Tường Vi thì cần lắm anh ạ! Tường Vi thèm sự thân mật. Anh biết không, Tường Vi cô độc, Tường Vi bị hất hủi, Tường Vi sống bằng dĩ vãng nhục nhã, bằng những giấc mộng triền miên hãi hùng. Tường Vi cần anh... Em van anh...

Trần Đại xúc động mạnh. Hăn cố nói một câu ngắn làm vui lòng Tường Vi:

- Cô tin tôi đi.

Nhưng Tường Vi chỉ van nài:

- Em xin anh, Tường Vi kho lắm anh ạ!

- Thế còn suy nghĩ kỹ chưa?

- Em không cần suy nghĩ.

- Cô không suy nghĩ nhờ tôi là du đảng thì sao?

- Tường Vi bắt kể anh là ai!

Trần Đại nắm cánh tay ngà ngọc của Tường Vi:

- Tường Vi...

Tiếng nàng nhỏ nhẹ.:

- Dạ.

- Anh yêu em. Chỉ có Tường Vi, gọi em bằng "em" anh mới thấy cuộc đời còn nhiều ý nghĩa sống.

Nước mắt Tường Vi ứa ra, đầm đìa trên khuôn mặt hoa. Nàng thốn thức:

- Có muộn không anh?

Trần Đại hơi ngạc nhiên:

- Muộn gì?

Tường Vi đã khóc thành tiếng. Nàng để nguyên Trần Đại nắm chặt tay mình. Tường Vi cảm giác như tình vêu của Trần Đại đang truyền sang cơ thể mình. Ấm áp. Nước mắt dần ra khiến mắt nàng mờ đi. Song vẫn trông rõ Trần Đại đang ái ngại dùm mình. Tường Vi cũng nắm lấy một cánh tay của Trần Đại:

- Em yêu anh... Có muộn không anh?

- Muộn gì hở Tường Vi?

- Anh sẽ ghét em.

- Không bao giờ.

- Anh nói thật nhé!

- Ừ, anh nói thật.

Tường Vi quay lại khúc phim một chuyện lừa gạt ái tình một cuộc mua bán bỉ ổi cho Trần Đại xem. Nét mặt Trần Đại dăm dăm. Hấn dụi điếu "Havatampa", giận dữ:

- Bây giờ thằng ấy ở đâu hở em?

Tường Vi không trả lời câu hỏi của Trần Đại. Nàng thăm dò:

- Anh đã ghét em chưa?

Trần Đại muốn ôm người yêu vào lòng, âu yếm nói:

- Anh càng thương yêu em hơn...

Nhưng hăn ngần ngại, chưa dám ôm Tường Vi, vuốt tóc nàng an ủi nàng. Hăn buông tay nàng ra:

- Em đau khổ như thế, anh ghét em sao được. Chúng mình là những người thù hận cuộc đời, phải tìm nhau thương yêu nhau cho mỗi thù vợi đi em ạ! Nhưng bây giờ thằng khốn nạn ấy ở đâu hở em?

- Anh hỏi nó làm gì?

- Nó làm em nhục nhã thì anh sẽ làm nó nhục nhã. Luật đời mà.

- Anh quên nó đi.

Trần Đại nghiêng răng:

- Quên sao được. Anh nói thí dụ em đừng giận anh nhé!

Tường Vi lau nước mắt:

- Vâng.

- Thí dụ anh không gặp em ở đây, anh gặp em ở nơi chơi bởi ti tiện hơn. Em có nghĩ rằng, kẻ dẫn em đến chỗ ti tiện là thằng khốn nạn kia không?

Tường Vi gật đầu. Nước mắt nàng lại ứa ra. Trần Đại nói tiếp:

- Vì thế anh không quên nó, anh sẽ bắt thẳng khốn nạn quỳ dưới chân anh. Anh sẽ xỉ nhục nó, se rạch mặt nó, cho nó một di tích sự trả thù tàn bạo của cuộc đời.

Tường Vi muốn khóc to, khóc thật to... Nàng ngờ đâu Trần Đại lại yêu nàng tha thiết đến thế. Tường Vi long lanh đôi mắt đắm lệ nhìn Trần Đại:

- Anh...

Trần Đại rút nùi xoa thấm nước mắt cho nàng.

- Em...

- Em yêu anh.

- Anh yêu em...

Bên ngoài trời mưa lớn. Nhưng nắng ở hai tâm hồn trẻ...

Họ đã yêu nhau. Vào đúng dịp đó, nghĩa là hai năm sau, tưởng con gái mình đã quên chuyện cũ, bố Tường Vi gả nàng cho một ông Trúng úy. Dì ghẻ nàng tán đồng ý kiến. Nhưng lần này, có Trần Đại, Tường Vi phản ứng mãnh liệt. Nàng không không từ chối.

Trót nhận lời với ông Trung úy, bố nàng thấy sượng mặt. Bèn trút sự sượng sùng vào Tường Vi. Nàng lại bị bố đánh đập, bị dì ghẻ xui bố coi nàng như kẻ thù. Họ canh chừng nàng, không cho nàng đi đâu. Khiến những cuộc dạo chơi với Trần Đại bị chấm dứt.

Trần Đại tới quán "Gió Nam" uống cà phê luôn. Bây giờ thì hẳn đã nghiện cà phê do Tường Vi pha và hít "Havatampa" thú nhất, ngang với sự thú khi hạ gục kẻ thù.

Gia đình Tường Vi biết chắc kẻ phá đám lần này không phải là Tường Vi mà là Trần Đại.

Ông bố Tường Vi gờm Trần Đại. Dì ghẻ nàng ghét Trần Đại ra mặt. Mỗi lần Trần Đại tới uống cà phê, bố nàng thường kiểm cách gọi nàng lên gác và giam nàng cả giờ ở trên đó. Khiến Đại chán nản phải bỏ về. Nhưng vì Tường Vi, Trần Đại vẫn cứ tới. Dì ghẻ Tường Vi đứng trong nhà chửi bới vu vơ. Không biết Trần Đại là hạng người nào, song căn cứ vào vụ đập lộn giữa James Dean Hùng và Tony Hải, bà ta réo du đấng xỉ vả.

Nhiều bận, Tường Vi cưỡng ý muốn của bố, ra ngồi nói chuyện với Trần Đại. Thì sau khi Trần Đại về, những thanh củi tạ tới tấp vụt trên thân thể nàng để cảnh cáo nàng rằng không được yêu "thằng du đấng" đó nữa. Giá không có Trần Đại, nàng tự vẫn lần nữa. Nàng cố nhịn nhục cố chịu đựng mọi hình phạt, day nghiêng cũng chỉ vì nàng tin tưởng Trần Đại đến được nàng chuỗi ngày hoa mộng mà cuộc đời khốn nạn đã cướp giật của nàng. Chỉ Trần Đại mới chữa nổi vết thương một kỷ niệm bi ối hằn lên tâm hồn nàng. Phải, nàng đang yêu, đang khao khát sống, đang thèm những phút giây rung động, những giây phút xốn xang của ái tình.

Tường Vi đã viết bao nhiêu thư cho Trần Đại. Nàng kể hết nỗi niềm, nàng mong Trần Đại mang nàng thoát khỏi chốn "địa ngục" để nàng được sống tự do bên hăn một ngày, một tháng, một năm hay vài giờ, nàng cũng mãn nguyện lắm rồi. Nàng ghê tởm sự sắp đặt của gia đình, nàng thù hận cha nàng, dì ghẻ nàng. Nếu Trần Đại ngoảnh mặt làm ngơ trước sự cầu cứu bi thảm của nàng, Tường Vi sẽ chết...

Trần Đại suy nghĩ hai ba hôm liền. Hăn hỏi ý kiến James Dean Hùng:

- Chú nghĩ sao về những bức thư của Tường Vi?

James Hùng đáp:

- Nghĩ sao bây giờ? Anh có thực yêu nàng không đã chứ?

Trần Đại buồn bã:

- Chú chưa hiểu anh à? Mấy bữa nay anh tự hỏi mình sẽ cứu mạng nàng bằng cách nào. Ta vô nghề nghiệp. Cuộc đời từ chối sự có mặt của mình. Xã hội ruồng bỏ. Gia đình khinh bỉ. Chúng ta sống ngang tàng và để vương thật. Nhưng tiền mình kiếm không đủ một giọt mồ hôi. Anh cũng biết, xã hội ta đang sống, thiếu gì những thằng kiếm tiền bằng mọi cách bất lương. Nhưng để nàng sống vô thừa nhận như chúng mình được không?

James Dean Hùng nói:

- Anh muốn lấy nàng hay chỉ muốn giúp nàng thoát khỏi nơi bẩn thỉu của gia đình nàng?

Trần Đại thở dài:

- Muốn giúp nàng sống bình yên trước đã.

- Vậy lo gì.

- Chú có cách nào?

- Em tưởng nên gửi nàng vào nội trú là ổn nhất. Anh em mình đóng góp lại cũng đủ số tiền "lương thiện" trả tiền trường cho nàng. Anh đồng ý không?

Trần Đại búng tay tách một cái:

- Tạm được rồi. Anh tối óc hơn chú. Mà lương thiện hay bất lương, mình dùng trong việc lương thiện, chẳng đứa nào trách nổi mình. Chấp kinh phải tòng quyền, phải không Hùng?

Sau khi thảo luận với James Dean Hùng, Trần Đại tới quán "Gió Nam". Hắn thấy mặt Tường Vi sưng búp, dáng người thiếu nảo. Thì đoán ngay nàng bị đánh đập tàn nhẫn. Trần Đại gọi Tường Vi tới, nói nhỏ quyết định của hắn. Trần Đại hẹn nàng chỗ hắn đứng đón nàng. Muốn khỏi đổ bể, hắn khuyên nàng đừng mang theo một thứ gì. Và trước nên

viết một lá thư báo cho cảnh sát biết để đề phòng sau này gia đình nàng hết vu vạ ăn cắp đồ đạc đi theo giai.

Trần Đại đang dặn dò Tường Vi thì bố nàng xăm xăm ra lôi nàng vào nhà trong, đánh túi bụi. Dì ghê nàng lôi "du đãng" đào cha bới ông, ngằm chửi Trần Đại. Máu giang hồ nổi dậy, Trần Đại đưa tay gạt hết ly tách trên bàn. Chủ quán "Gió Nam" hung hăng bước ra gây sự. Nóng mắt, Trần Đại phóng một đấm trúng cằm, chủ quán té nhào. Bà vợ gầm lên chỉ mặt Trần Đại la lối. Hãn vợ chiếc ghế liệng đúng cái thân hình béo tròn của mẹ rồi lẳng lặng rời khỏi quán. Trần Đại phóng xe "Rumi" tránh sự can thiệp của cảnh sát.

Đã có chủ định, hãn đi kiếm James Dean Hùng vì trước lúc tới tìm Tường Vi hãn đã nghĩ ra một kế hoạch giúp Tường Vi. Chờ James Dean Hùng đến phòng mạch bác sĩ Nguyễn Lưu Niệm, Trần Đại nháy mắt bảo đàn em:

- Có tiền lương thiện giúp Tường Vi làm lại cuộc đời rồi.

James Dean Hùng ngơ ngác:

- Tiền ở đâu?

- Cửa bác sĩ Niệm!

Trần Đại kể sơ qua âm mưu lừa gạt bố Tường Vi của bác sĩ Niệm hồi ông ta còn là sinh viên nội trú bệnh viện. Hãn cũng nói ngay rằng bác sĩ Niệm đã gây sự khốn khổ cho Tường Vi khiến nàng tủi hổ quá phải tự vẫn sau khi bố nàng bắt nàng phá cái thai, cái "tác phẩm ái tình" của bác sĩ Nguyễn Lưu Niệm. James Dean Hùng nghe xong chửi thề:

- Mẹ kiếp, không "bắt địa" thằng bác sĩ lưu manh này thì chưa xứng đáng làm du đãng. Anh nghĩ kế giỏi thật.

- Cũng nhờ Hùng đưa ý kiến trước. Hôm nghe Tường Vi nhắc lại vụ này, anh sôi máu muốn xin tên lưu manh cái tai. May quá, để xin hãn ít

"địa" trước đã.

Trần Đại bảo James Dean Hùng:

- Chú cùng vào với anh. Hễ thấy anh búng tay thì đẩy cửa vô phòng hẳn nhé!

Hai tên du đãng bước vào phòng mạch. Lúc ấy, gần trưa phòng mạch đã vắng bệnh nhân. Trần Đại xin số đợi chừng 15 phút thì tới lượt. Bác sĩ Niệm chỉ hẳn ra giường nằm. Bác sĩ vén áo hẳn đặt ống nghe, rờ rờ khắp lưng, khắp ngực hẳn. Bác sĩ bảo hẳn há miệng rọi đèn xem xét rồi hỏi:

- Ông có nhức đầu không?

- Nhức lắm ạ!

- Có lạnh không?

- "Lạnh" lắm.

Bác sĩ Niệm không hiểu tinh tự "lạnh" của Trần Đại, hỏi thêm:

- Có đặng miệng không?

- Hơi hơi...

- Ông bị cúm từ hôm qua.

Trần ai chửi thầm:

- Mẹ kiếp, bác sĩ như mà mà cũng trưng biển mở phòng mạch. Vừa học vừa lo phá đời con gái thiên hạ hèn chi dốt như bò. Ông nội mà khỏe như vâm, vừa đấm một thằng cha bất lương một con mẹ lằng lòn mà mà dám bảo ông nội mà cúm!

Tuy thế, hẳn vẫn đóng kịch:

- Dạ tôi khó chịu từ đêm qua. Có lẽ đi chơi khuya về trúng gió.

Bác sĩ Niệm đọc tên thuốc. Trần Đại nghe được ngay. Hăn nghĩ:

Chích "Xanh coóc tin" càng... bổ thận! Mình đang mệt, nên chích một phát cho lại sức.

Cô y tá chích xong Trần Đại tới bàn bác sĩ Niệm lấy đơn thuốc. Hăn rút bút nguyên tử, viết vội lên mặt sau cái đoạn thuốc bằng tiếng Pháp:

- "Bác sĩ ông đuổi cô y tá ra, tôi có việc riêng muốn nói với ông. Việc nguy hiểm cho ông".

Trần Đại trao cái đơn cho bác sĩ Niệm. Đọc qua, mặt bác sĩ Niệm biến sắc. Ông ta hỏi bằng tiếng Pháp:

- Việc gì đó?

Trần Đại hất đầu về phía cô y tá đương rửa ống chích.

- Cô kia nghe được tiếng Pháp không?

- Không.

- Được, khỏi cần đuổi nữa. Tôi nói bằng tiếng Pháp cho chuyện bớt phần bí ối!

Bác sĩ Niệm vốn nhiều vết đen trong hồ sơ đời, nên giật mình đánh thót một cái. Ông ta lộ vẻ lo sợ:

- Thưa ông, cần lắm không ạ.

Trần Đại nhếch mép cười đắc chí. Hăn rút điếu "Havatampa" nhả nha bóc làn giấy bọc ngoài, ngậm miệng, châm lửa hút. Hăn biểu diễn một vòng khói tròn mơ màng nhìn "tác phẩm nghệ thuật" của mình rồi mới nhìn bác sĩ Niệm:

- Dĩ nhiên là cần.

Trần Đại tấn công địch thủ ngay:

- Bác sĩ được mấy cháu rồi?

Bị kê lạ mặt hỏi một câu ngớ ngẩn, bác sĩ Niệm càng bối rối:

- Dạ mới có một đứa.

- Bác sĩ lấy được người vợ con nhà danh giá quá. Đẹp giai học giỏi như bác sĩ, lấy vợ giàu như bần.

- Ông quá khen.

- Tôi nghe hình như bác sĩ phu nhân khó tính lắm phải chẳng bác sĩ?

Bác sĩ Niệm cơ hồ lạc vào rừng sương mù. Ông không hiểu kẻ đối diện mình là hạng người nào. Mật vụ hay Việt Cộng? Hẳn nói tiếng Pháp trôi chảy, giọng hẳn đủ chứng tỏ hẳn học ở trường pháp. Nhận xét về tài năng pháp văn của Trần Đại của bác sĩ Niệm rất đúng. Vì hẳn học trường Jean Jacques Rousseau, đậu tú tài phần nhất. Bác sĩ Niệm cố trấn tĩnh, đợi kẻ lạ mặt vào vấn đề chính. Ông ta mỉm cười gượng gạo:

- Thưa ông, đàn bà ai cũng khó tính cả.

Trần Đại gật đồng hồ:

- Chết chữa, bác sĩ còn mấy con bệnh nữa?

Bác sĩ Niệm hiểu ý Trần Đại, ông ta bảo cô y tá:

- Ra nói bác sĩ mệt, chiều tới khám.

Trần Đại buột mồm khen:

- Bác sĩ thông minh ghê!

Bác sĩ Niệm bắt chước Trần Đại gật đồng hồ:

- Ồ, gần 12 giờ rồi. Thưa ông xin ông cho biết việc riêng của ông.

Trần Đại nhún vai y hệt tài tử màn ảnh:

- Bác sĩ vội vàng thế? Vâng, đành chiều ý bác sĩ vậy. Thưa bác sĩ, lúc này tôi nghe không rõ, bác sĩ nói bác sĩ được mấy cháu rồi nhỉ?

- Dạ một.

- Bác sĩ có quên không?

Bác sĩ cười, mĩa mai:

- Ai lại quên ngu xuẩn thế được hở ông?

- Thế mà vẫn có người quên đấy bác sĩ ạ! Bác sĩ có biết người ấy là ai không?

Bác sĩ Niệm hơi chột dạ:

- Không ạ.

Trần Đại bất chợt nói một câu triết lý vụn: Trong đời mình, đôi khi cũng nên quên những việc mình trót lỡ làm. Nhưng những người hứng chịu việc trót lỡ của mình thì không bao giờ quên mình cả. Như một đôi vợ chồng răn độc, con cái bị người ta đập nát đầu, con đực có bốn phận phải đi tìm kẻ đập nát đầu người yêu mình và phun nọc độc vào nó. Thưa bác sĩ, tôi à con răn đực.

Bác sĩ Niệm tuy lo sợ nhưng vẫn chưa hiểu kẻ đối diện muốn gì, ám chỉ ai. Trần Đại nói tiếp:

- Bác sĩ Niệm, ông còn nhớ những việc ông đã làm hai năm về trước không?

Bác sĩ Niệm lắc đầu:

- Việc nhiều quá làm sao nhớ hết được.

Cô y tá sắp sửa về. Trần Đại bảo:

- Bác sĩ ông nên giữ cô ấy lại.

Bác sĩ Niệm tự nhiên tuân lệnh Trần Đại răm rắp. Trần Đại bĩu môi:

- Ông quên cả một người con gái sống vất vưởng, khổ nạn vì ông hờ bác sĩ?

Bác sĩ Niệm to tiếng:

- Tôi không hiểu ông muốn nói gì?

Trần Đại dụi điếu thuốc lên mặt bàn của Bác sĩ Niệm:

- Được lắm tôi sẽ làm ông hiểu. Ông còn nhớ cô Tường Vi con ông chủ quán cà phê "Gió Nam" ở đường Phan Đình Phùng không?

Bác sĩ Niệm há hốc miệng. Trần Đại muốn nhét điếu xì gà hút dang dở vào cái miệng như bần ấy. Nhưng hắn đã nén cơn giận.

- Ông nhớ chưa?

Như cái máy, bác sĩ Niệm gật đầu. Trần Đại quẹt lửa mời lại điếu thuốc vừa dụi tắt:

- Ông nhớ, ông còn nhớ thì tôi cũng tha thứ cho ông phần nào. Vậy tôi nói để ông biết thêm, ông có hai đứa con. Một với Tường Vi và một với người vợ danh giá của ông.

Trần Đại nói tới đó, cơn ghen nổi lên. Hắn nhìn bác sĩ Niệm như muốn nuốt sống ăn tươi kẻ tình địch. bác sĩ Niệm ấp úng:

- Thưa... ông... ông... muốn... gì?

Trần Đại mím môi:

- Ông thử đặt ông vào trường hợp Tường Vi xem ông muốn gì!

- Tường Vi... phá... thai... rồi mà!

Trần Đại nổi nóng:

- Đồ khốn kiếp, câm mồm lại!

Trần Đại ngại cô y tá bỏ đi cầu cứu cảnh sát vì cô thấy bệnh nhân dám to tiếng với bác sĩ chẳng. Nên hấn búng tay. James Dean Hùng xô cửa vào. Trần Đại vẫy tay.

- Khép dùm cửa ngoài và ngồi đó chờ anh.

Bác sĩ Niệm bị kẹt. Trần Đại đứng lên:

- Ông phá hại đời nàng, ông rũ áo ra đi yên còn không đoái hoài tới nàng, sao ông biết nàng phá thai?

Trần Đại trừng trừng con mắt. Khiến bác sĩ Niệm khiếp đảm:

- Thưa ông... tại nàng... không... yêu tôi...

Không yêu ông, ông biết thế sao còn cứ cố hại nàng. Ông bịp một thằng bố ham danh vọng, hiếp đáp một cô gái yếu đuối để thỏa mãn thú tính của ông để thỏa mãn tự ái "bác sĩ sắp ra trường" của ông. Ông là thằng mặt mo, một thằng khốn nạn, làm nhơ bẩn cả xã hội. Tôi ghét ông, tôi thù ông vì chính ông làm bẩn xã hội mà xã hội vẫn trọng vọng ông, xã hội giải chiếu hoa trí thức mời ông ngồi. Còn những thằng bịp bợm vì dốt nát, vì nghèo đói thì xã hội khinh chúng nó, coi chúng nó như những con chó ghẻ.

Như công tố viện buộc tội bị can, Trần Đại hấn học kết án bác sĩ Niệm chán chê, đoạn hấn hỏi:

- Bây giờ ông nghĩ sao?

Bác sĩ Niệm nói bừa:

- Tôi... tôi hối hận lắm.

Trần Đại cười gàn:.

- Một trăm thẳng đàn ông sở khanh đều muốn đời bớt ghê tởm chúng bằng câu nói đầy sám hối sau khi đã gây đủ tội lỗi. Bác sĩ Niệm, tôi mong rằng bác sĩ không ở trong số một trăm thẳng thí dụ của tôi.

Từ này, bác sĩ Niệm đã nhịn nhục Trần Đại vì ông ta chưa hiểu rõ Trần Đại muốn gì. Giờ theo rồi mấy cử chỉ của hắn, ông ta đoán rằng, Trần Đại muốn làm "săng ta" trong vụ này thì ông không nể nang Trần Đại nữa. Lấy lại sự hách dịch thông thường, bác sĩ Niệm nói:

- Ông muốn gì cứ nói phứt đi?

Trần Đại gật gù:

- Được rồi, tôi nói phứt đây: Tôi muốn đem đứa con hoang của ông trả vợ ông!

Bác sĩ Niệm hình hình mũi:

- Ông cần mấy nghìn tiêu đờ, xin đề cập ngay, cần chi phải đem ngáo ộp ra dọa.

Trần Đại đá tung cái ghế. Hắn đổi giọng nói và nói bằng tiếng Việt:

- Tao đâu khốn nạn như mày hử thẳng sở khanh! Tao sẽ đập vỡ mặt mày ra.

Bác sĩ Niệm run cầm cập. Ông ta sợ lộ tẩy, xuống nước:

- Xin lỗi ông, xin ông dùng tiếng Pháp kéo cô y tá của tôi hay chuyện. Tôi nhầm, xin ông bỏ qua.

Chưa nguôi cơn giận, Trần Đại ném bộp mẩu thuốc vào tường:

- Ông biết tôi là ai không?

Bác sĩ Niệm xum xoe:

- Dạ không.

- Tôi quên chưa giới thiệu với ông, tôi là bạn rất thân của cô Tường Vi.

Im lặng giây lát, Trần Đại tiếp:

- Ông biết tôi gặp ông làm gì không?

- Dạ không.

- Tôi chẳng cần dấu ông làm chi nữa. Tôi gặp ông vì cô Tường Vi, vì con ông.

Bác sĩ Niệm cuống quýt:

- Thưa... thưa... cô Tường Vi nhờ ông?

Được dịp chửi bác sĩ Niệm, Trần Đại dẫn giọng:

- Không, không bao giờ Tường Vi nhờ tôi gặp ông đâu. Cô ta ghé thăm bộ mặt ông từ những ngày đầu, ông quên rồi à?

Trần Đại cười thầm trong bụng:

- Cá đã cắn câu rồi. Mà không biết gì về Tường Vi từ ngày mà gieo sầu thảm cho đời nàng rồi cút mất tăm, càng dễ dàng cho ông nội mà "bắt địa" con ơi.

Hắn liếc nhìn bác sĩ Niệm. Thấy mặt ông ta ngớ ngẩn đến phát ghét. Trần Đại xét rằng không nên kéo dài thời gian "mồ hôi lạnh" cho bác sĩ Niệm nữa, hắn rút điều "Havatampa" khác, ngậm miệng rồi nói thẳng:

- Tôi cần món tiền hai chục ngàn...

Trần Đại phà khói thuốc:

- Nói trắng để bác sĩ hiểu là hai chục ngàn cho con ông hoặc cho danh dự của ông. Danh dự của một ông bác sĩ có hai chục ngàn, rẻ quá, bác sĩ bằng lòng chứ?

Bác sĩ Niệm chưa kịp nói. Thì Trần Đại giải thích:

- Người hiệp sĩ lãnh nuôi con ông chẳng may bị thất nghiệp mấy tháng rồi. Hắn vay nợ để cứu mạng con ông. Ông có biết mỗi tháng thằng ngu ngốc đó tốn bao nhiêu tiền về đưa trẻ bạc phước đó không? Ba ngàn. Sáu bảy tháng nay, tên hiệp sĩ ngu ngốc kia chịu tiền nhà thương. Bây giờ nếu không tiền trả, chắc chắn nó phải đem con ông trả lại ông. Và nhờ bà nhà ta thanh toán tiền nong rồi ẵm "đứa con rơi" của chồng về. Bác sĩ muốn đăng nào?

Bác sĩ Niệm nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu vô cùng. Trần Đại đoán xược ý nghĩ của ông ta, gật đầu:

- Thôi để nhờ bác sĩ phu nhân vậy. Tôi xin kiếu ông.

Nhưng bác sĩ Niệm đã thay đổi thái độ. ông ta vồn vã:

- Mời ông đứng lại chút nữa đã.

Trần Đại dứt khoát:

- Tôi chỉ còn mười lăm phút.

Bác sĩ Niệm suy nghĩ lát rồi nói:

- Ông hứa sau khi lãnh đủ hai chục ngàn rồi đừng làm phiền tôi nữa không?

Trần Đại lắc đầu:

- Tôi không hứa gì cả.

- Tại sao ông không dám hứa?

- Tại vì, hai chục ngàn của ông mới chỉ đủ trả nợ tiền nhà thương nuôi con ông. Hứa thì sau đó, tiền đâu nuôi con ông?

Bác sĩ Niệm cắn muống nát môi:

- Chiều mời ông tới, tôi sẽ thoả mãn ông.

Trần Đại cười khanh khách:

- Bác sĩ Niệm, ông coi tôi có phải con nít không?

- Dạ đâu dám.

- Chiều tôi tới để cảnh sát thộp cổ tôi à?

- Ông làm gì mà cảnh sát dám thộp?

Trần Đại nhìn bác sĩ Niệm, khinh bỉ:

- À, lúc ấy bác sĩ sẽ bảo rằng tôi tổng tiền bác sĩ.

Bác sĩ Niệm xấu hổ, vội lấp liếm:

- Tôi là người trí thức, đâu phải hạng vu khống.

Trần Đại xỏ ngọt:

- Tôi tỏm những thằng trí thức như ông lắm, bác sĩ ạ! Ông là thằng hèn hạ, tôi tin ông sao nổi.

Bị chửi rủa, bác sĩ Niệm cúi tiết chịu không nổi:

- Này, tôi nói cho ông biết, tôi nhịn ông hơi nhiều rồi đấy nhé!

Trần Đại khiêu khích:

- Ông thử không nhịn nữa xem sao, bác sĩ Niệm!

Bác sĩ Niệm xằng giọng:

- Nói tóm lại, ông muốn gì?

- Tôi nói tóm rồi, bác sĩ kém thông minh quá.

Bác sĩ Niệm nóng máu:

- Nếu tôi không đưa tiền...

Trần Đại cướp lời bác sĩ Niệm:

- Thì tôi trả con hoang ông.

- Nếu tôi không sợ đưa con hoang làm mất danh dự?

Trần Đại xán tay áo lên:

- Thế thì càng dễ giải quyết. Tôi sẽ "bát địa" ông vậy.

Bác sĩ Niệm trở mặt:

- Ông là...

Trần Đại nhún vai:

-... Trần Đại, du đãng mà cảnh sát phải kiêng mặt. Tôi nhắc lại: tôi là du đãng. Du đãng vì tôi không thích làm bác sĩ kiểu như ông.

Muốn trêu bác sĩ Niệm, Trần Đại búng tay James Dean Hùng chạy vào:

- Anh cần chi ạ?

Trần Đại nháy mắt:

- Bác sĩ Niệm bảo anh rằng bác sĩ muốn thử tài của Hùng đấy.

James Dean Hùng lưỡng thững tiến gần bác sĩ Niệm. Nó lắc đầu mạnh một cái. Bác sĩ tưởng James Dean Hùng đánh mình, vội lùi về phía sau, đụng lưng vào tường. Trần Đại khuyến khích đàn em:

- Bác sĩ nhường Hùng đó.

James Dean Hùng rút con dao ra. Nó bắm lưỡi, hoa mua:

- Bác sĩ đẹp giai quá, xin bác sĩ cái tai nhé!

Nó định chụp đầu bác sĩ Niệm. Cô y tá rú lên. Khiếp đảm. Bác sĩ Niệm sợ xón vó. Mặt xanh lè. Trần Đại chậm rãi nói:

- Thưa bác sĩ, ông còn khoái đặt điều kiện nữa không?

Bác sĩ Niệm run rẩy:

- Tôi... tôi... đâu... dám... đặt... điều... kiện...

Trần Đại bảo đàn em:

- Hùng ra canh cửa đi.

Rồi hăn hỏi bác sĩ Niệm:

- Ông biết Trần Đại chứ?

- Dạ biết.

- Biết qua báo chí hở?

- Dạ vâng....

- Bác sĩ đừng dạ vâng với tôi nữa. Báo chí chẳng hiểu gì về tôi cả. Họ coi tôi là thằng vô học, quân đầu đường xó chợ. Máy anh ký giả ấm ở ngôi nhà viết phóng sự du đảng thì hiểu cóc gì. Tôi đâu cần họ. Tôi cần tôi và cần những việc tôi làm. Bác sĩ ông có nghĩ rằng tôi vô học không?

- Ông học khá lắm.

- Cám ơn ông, ông hơi nịnh tôi đấy nhé!

Bác sĩ Niệm ngượng ngùng. Trần Đại tấn công liền.

- Luật pháp không biết rõ tội ác của ông để bắt ông vào khám. Lương tâm ông là thứ lương tâm của rết. Đời này, công lý không đem lại cho kẻ

bị áp bức một chút an ủi nào. Ông cậy ông nhiều tiền, nhiều thủ đoạn, muốn làm ai khổ sở thì làm. Vậy, nếu công lý không trừng phạt ông không bênh vực nổi cô Tường Vi thì tôi, tôi là du đảng tôi tình nguyện đảm nhận công việc bênh vực cô Tường Vi và trừng trị ông. Tôi có thể phóng mũi dao trúng tim ông. Tôi có thể cắt tai ông, rạch mặt ông làm cho tàn tật suốt đời. Ông muốn thế không?

Bác sĩ Niệm đứng chôn chân cơ hồ một chú học trò không thuộc bài đứng trước mặt thầy giáo. Ông ta nói:

- Lúc này tôi chưa hiểu, xin ông bỏ qua.

Trần Đại đưa tay vuốt mái tóc:

- Tôi sẽ bỏ qua hết, nhưng ông chịu bỏ tiền nuôi con ông không?

- Vâng, tôi chịu.

- Ông đưa hai chục ngàn hôm nay và mỗi cuối tháng tôi sẽ cho đàn em tới lãnh ba ngàn.

Bác sĩ Niệm bị dồn vào ngõ bí, đành tạm nhận lời. Ông ta hy vọng, thoát khỏi sự uy hiếp của Trần Đại, sẽ tính lại sau với bọn du đảng khốn kiếp này. Đoán được ý nghĩ phản bội của bác sĩ Niệm, Trần Đại chặn trước:

- Tôi có ngót ba trăm đàn em. Thích đi tù thích ở trại Tế Bần thì có chừng hai trăm đứa. Ngồi tù vừa được nuôi ăn vừa có thành tích, đứa nào cũng khoái. Tôi khuyên bác sĩ đừng trình báo cảnh sát. Tôi không ngăn cảnh sát nhưng sợ phải giết ông thì lấy ai cung cấp tiền nuôi con ông. Ông muốn sống với vợ đẹp con khôn, hưởng cảnh giàu sang phú quý, chớ đùa du đảng, du đảng rất ghét bị đùa, hình phạt của du đảng nặng lắm. Chẳng tin sau đây, bác sĩ cứ đi trình báo đi. Hai mươi bốn tiếng sau, bác sĩ sẽ thấy đàn em của tôi ra tay ngay.

Bác sĩ Niệm chột dạ. Hồi sáng ông mới lãnh cái "séc" mười lăm ngàn. Ông lấy tiền khám bệnh bù thêm trao cho Trần Đại. Hăn chưa thềm cầm, thông thả nói:

- Ông đưa tiền để gột dần tội lỗi của ông đấy nhé! Tôi không "bắt đũa" ông đâu. Đũa mập và hèn như ông, bát hai chục ngàn thềm thĩa gì. Nhân danh công lý của du đảng, tôi rất hài lòng đã bênh vực được kẻ bị áp bức là cô Tường Vi. Ông nhớ giùm nghe. Mỗi cuối tháng, vào ngày 28, tôi cử "đại sứ" của tôi đến lãnh tiền. Tôi không cần ông gửi thêm đồng nào và cấm ông không được thiếu dù năm cắc.

Trần Đại đắc ý. Hăn cầm năm tiền, nhét vào túi, coi hai chục ngàn của bác sĩ Niệm như năm giấy vụn. Điệu bộ khinh bạc đó, khiến bác sĩ Niệm tuy căm giận hăn nhưng chẳng dám khinh bỉ. Ông chỉ hơi lạ lùng, tại sao tên du đảng "đặc biệt" này lại biết chuyện riêng của ông mà can thiệp. Trần Đại chìa tay bắt tay bác sĩ Niệm:

- Sẽ có dịp gặp ông. Tôi hy vọng một ngày kia sẽ hoàn lại số tiền của ông. Nếu ông muốn lấy lãi tôi cũng trả.

Bác sĩ Niệm thoái thác:

- Chẳng là bao, ông đừng lo trả nợ. Nhiệm vụ của tôi.

Trần Đại chi đờn bác sĩ Niệm nói câu ấy. Hăn nhắc lại:

- Bác sĩ coi việc đòi nợ hàng tháng là nhiệm vụ của ông, xin đừng quên đa!

Rồi hăn đẩy cửa phòng mạch, điềm nhiên bước ra. James Dean Hùng khê kéo cánh cửa sắt bên ngoài. Hai tên du đảng chờ nhau bằng xe "Rumi" biến mất.

Ngay buổi tối hôm ấy, Tường Vi tới chỗ hẹn của Trần Đại. Nàng làm đúng lời dặn của người yêu, không mang hành lý theo và trước khi đi đã viết thư cho cảnh sát biết lý do rời bỏ gia đình của nàng. Tường Vi dứt

bỏ dĩ vãng và đi tìm tương lai bằng hai bàn tay. Con chim bồ câu còn non tuổi nhưng già vì buồn đã bay khỏi căn chuồng hôi hám, đê tiện. Cuộc đời rộng và rất nhiều phù thủy giăng lưới, Tường Vi chẳng mấy ngại ngần. Vì nàng biết nàng không cô đơn nữa. Đi bên cạnh nàng đã có Trần Đại.

Hắn dẫn nàng đi sắm những đồ dùng cần thiết. Một chiếc va ly nhỏ gọn. Trần Đại bắt đầu gây gia tài cho nàng. Tường Vi sự thực đã bước sang cuộc sống mới, đầy mộng ước. Nàng đã tìm thấy những bước chân nhẹ lướt trên đường hoa tim, những tiếng thở dài trách yêu, những bàn tay đan lấy bàn tay e ấp và bốn con mắt nhìn nhau muốn nói nhiều mà vẫn ngậm ngừng. Hành lý của Tường Vi đầy. Bằng tình yêu mến, người con gái tưởng muốn nôn mưa vào cuộc đời, lại được nhìn lại giấc mơ của thời đôi tám.

Tường Vi chột gai một nỗi sợ dĩ vãng. Nàng nắm chặt cánh tay Trần Đại ngơ ngác:

- Đêm nay mình ngủ đâu anh?

Trần Đại đang phân vân chuyện đó. Đến tối, nội trú đóng chặt cửa rồi. Thuê khách sạn thì Trần Đại không muốn. Suy nghĩ mãi, hắn đưa Tường Vi về nơi trú của hắn để nàng ngủ tạm một đêm, mai sớm hắn sẽ dẫn nàng vào nội trú. Trần Đại sống chung với James Dean Hùng. Đêm đó James Dean Hùng biết đàn anh cần tâm sự cùng người yêu nên nó la cà suốt đêm ở tiệm nháy. Sự vắng mặt của James Dean Hùng khiến Trần Đại bối rối hết sức. Hắn coi bọn con gái như cỏ rác. Nhưng với Tường Vi thì khác, trong niềm yêu thương, Trần Đại còn kín trọng Tường Vi nữa. Hắn chẳng có mặc cảm gì cả. Hắn đã ghê tởm xã hội, thù ghét gia đình hắn bất chấp đạo đức lễ nghĩa, những thứ đạo đức giả vờ, lễ nghĩa lỗ miện. Tuy nhiên, Trần Đại vì thù ghét bọn đạo đức giả mà hắn không muốn giống bọn đạo đức giả. Hắn cũng không muốn để Tường Vi xếp hàng vào loại bác sĩ Nguyễn Lưu Niệm mặc dù ở cái xã hội trọng vọng bằng cấp, trọng lễ nghĩa liệng này, bác sĩ Niệm là tấm gương sáng chói của mọi gia đình có con trai con gái. Còn hắn, hắn chỉ là tên du đãng

khốn nạn. Thăng bác sĩ dầu hèn hạ cách mấy, dầu đáng phi nhõ cách mấy, vẫn là thăng bác sĩ thừa thãi điều kiện để được đời trọng vọng, để được đời ao ước địa vị của nó. Ngược lại, thượng du đảng dầu cao thượng cách mấy, dầu đáng ca ngợi cách mấy vẫn là thăng du đảng thừa thãi những vết nhơ bẩn để đời đi gót giầy lên.

Trần Đại hiểu rõ thân phận của những thăng du đảng hơn ai hết. Hắn biết vì những nguyên nhân nào du đảng không rửa gột sạch được mỗi hận đời. Chính hắn cũng không muốn gội rửa sạch. Vì Trần Đại nghĩ rộng, du đảng nhiều thăng lương thiện gấp bội những thăng to tiếng đòi giáo dục du đảng, đòi bắt du đảng, đòi nhốt du đảng vào trại Tế Bần, đòi đầy đọa du đảng... Trần Đại đã từng thức trắng nhiều đêm suy tư. Và nó thấy, hiển nhiên, du đảng chưa hề bán nước hại dân, chưa hề đục khoét công quỹ quốc gia, chưa hề lừa thầy phản bạn. Sự đập lộn phá phách, đi hoang của du đảng khởi sự từ bầu nhiệt huyết nóng hổi. Đời không biết khai thác sự nóng hổi, không biết dùng tinh thần hào hiệp của tuổi trẻ. Tuổi trẻ bơ vơ, thèm xa thân cứu giúp đời, mà rốt cuộc tinh thần hào hiệp đó biến thành tinh thần du đảng. Thế nhưng, lại vẫn án tòa án đời, kết án tuổi trẻ. Các ông chánh án đời đã học thuộc lòng những bài luân lý rề tiền củ rích luận tội du đảng. Du đảng không thèm nghe. Du đảng sống tách riêng ra một xã hội. Như hệt cái xã hội đạo đức giả, xã hội du đảng cũng phân biệt đẳng cấp. Nhiều đứa rất mất dạy vô giáo dục. Nhiều đứa con nhà khá giả, đứng đắn. Nhiều đứa muốn ngụy lặn trọng tội lỗi. Nhiều đứa lại muốn ngóc đầu lên. Điểm đẹp sáng ngời của xã hội du đảng ăn đứt xã hội đạo đức giả là, ở xã hội du đảng, chúng nó thiết thương nhau, biết dùng bọc nhau.

Trần Đại tin tưởng thế nên hắn cố xử sự đẹp hơn những thăng đạo đức giả loại bác sĩ Niệm. Hắn không sợ đời khinh hắn nhưng hắn sợ Tường Vi coi thường hắn. Cũng như Tường Vi, Trần Đại đã tìm được tình yêu để cho tâm hồn mình bớt se sắt.

Đêm xa nhà đầu tiên, Tường Vi ngủ trên ghế bố của Trần Đại. Nàng ngủ ngon, yên giấc. Trần Đại ngồi hút "Havatampa" thức suốt đêm. Sáng sau, thức dậy, nàng thấy Trần Đại dựa lưng vào tường ngủ. Cạnh chỗ hắn

tàn thuốc lá bừa bãi. Bất giác, Tường Vi khóc rưng rức. Tiếng khóc của nàng làm Trần Đại tỉnh ngủ. Hấn ngạc nhiên:

- Sau em khóc. Nhớ nhà hờ Tường Vi?

Nàng thôn thức:

- Không anh ạ!

- Thế sao lại khóc?

- Tại em sung sướng quá.

Trần Đại thở phào khoan khoái. Tường Vi hỏi:

- Đêm qua anh không ngủ à?

- Anh vẫn thức thế.

Nàng đưa môi dưới vào giữa hai hàm răng, cắn muống nát ra:

- Anh...

- Gì em?

- Anh đừng khinh em nhé!

- Khinh gì?

- Em sắp nói một điều.

- Em nói đi?

- Anh đừng khinh em nhé!

Trần Đại định rút thuốc. Nhưng thuốc đã hết. Hấn vươn vai đánh trống lảng:

- Ngủ cũng đủ giờ chán.

Tường Vi hiểu Trần Đại muốn lờ chuyện mình sắp nói, nàng lau nước mắt:

- Anh hứa nhé?
- Ừ, hứa...
- Hứa gì anh nhắc lại Tường Vi nghe nào?
- Hứa đừng khinh em.

Trần Đại mỉm cười:

- Ai dám khinh em thì đưa ấy lớn gan thật.

Tường Vi nũng nịu:

- Em chỉ sợ nói anh khinh em thôi.
- Anh hứa rồi mà.
- Thế...
- Thế gì?
- Thế từ tối nay anh ngủ...
- Được rồi, anh sẽ ngủ trên ghế bố của anh.

Tường Vi nhìn Trần Đại dăm đuối:

- Không, Tường Vi không muốn thế.
- Vậy em muốn gì?

Nàng thở dồn dập. Trái tim đập mạnh, tiếng nói run rẩy như đang thú tội:

- Em muốn... anh... ngủ chung giường với... em cơ...

Trần Đại đưa bàn tay xoa mặt để che dấu sự bối rối. Im lặng. Lúc lâu, Tường Vi mới rụt rè:

- Anh khinh em hở anh? Em xin lỗi anh nhé!

Trần Đại không trả lời thẳng Tường Vi. Hắn hơi cúi đầu, giọng nói trầm xuống:

- Lát nữa anh đưa em vào nội trú.

Tường Vi thở dài. Nước mắt nàng lại ứa ra:

- Em tưởng...

- Tường Vi tưởng gì?

- Em tưởng sẽ sống chung với anh.

Trần Đại lắc đầu:

- Chưa được đâu em ạ!

- Tại sao chưa được.

- Em chưa hiểu gì anh cả, chưa hiểu gì về cuộc đời anh cả.

Tường Vi rút khăn thấm nước mắt:

- Em chẳng cần hiểu gì đời anh. Em chỉ hiểu anh thương em. Thế thôi....

Tường Vi đã nói đúng. Nàng chưa hề hỏi Trần Đại về gia đình, sự nghiệp của hắn. Trần Đại thấy hắn cần phải nói cho nàng hiểu qua cuộc sống hiện tại của hắn để nàng vui lòng vào nội trú cho hắn rảnh rang xoay xở cuộc đời hắn sau. Trần Đại bước gần tới Tường Vi, ngồi cạnh nàng:

- Em có yêu anh không?

- Không yêu anh thì sao em dám giã từ gia đình theo anh.

- Anh hiểu. Vậy em có thương anh không?

Tường Vi gật đầu, Trần Đại nắm chặt bàn tay người yêu:

- Thương anh em phải nghe anh. Bây giờ anh chưa lấy em làm vợ được. Anh chưa có việc làm chắc chắn, chưa có mái nhà trú nắng mưa, chưa có gì cả. Nhưng anh sẽ có. Vì em, anh phải có, dù anh không có gia đình và dù cuộc đời đang sẵn sàng đập anh gục ngã. Em hiểu chứ?

- Dạ.

- Chúng ta sẽ có con. Con chúng mình không thể chở chất sần hận như mẹ nó, không thể chở chất căm thù như bố nó. Con chúng mình phải sống hồn nhiên, sung sướng và không để đứa nào ghê tởm nó. Em hiểu chứ?

- Thưa anh, em hiểu.

- Vậy em nên nghe anh. Em vào nội trú, nối tiếp lại sự học bị đứt đoạn, nối tiếp lại đời học sinh bị dang dở. Một năm, hai năm, hay bốn năm năm, anh tin rằng tương lai chúng mình sẽ sáng sủa. Em hiểu chứ?

- Dạ, em hiểu.

Em đừng nghĩ ngợi gì cả. Rán lo học hành. Tiền trường tháng tháng anh đóng cho em. Em hãy lo dần cho con chúng mình bằng cách chăm chỉ học hành. Rồi em đỗ đạt. Chân trời tương lai phải nứt tung cửa đón chúng mình.

Trần Đại không muốn Tường Vi băn khoăn vợ vẫn. Hắn vui vẻ hỏi:

- Trước em học đến lớp mấy hở Tường Vi?

- Dạ, đệ Nhị

- Em học lại đệ Nhị. Trường mới khai giảng hơn một tháng. Thì giờ còn rộng chán. Cuối năm em thi đỗ Tú Tài nhất, sang năm thi Tú Tài hai. À, thi đậu em định học gì?

Tường Vi tươi hẳn nét mặt:

- Em học sư phạm.

Trần Đại đùa:

- À, em tôi thích làm cô giáo. Đước lắm, anh bằng lòng lắm. Đước lấy một cô vợ giáo sư còn hạnh phúc nào hơn nữa. Em đi dạy học, anh ở nhà nấu cơm.

Tường Vi bĩu môi:

- Anh mà biết nấu cơm chỉ ba hoa...

- Em không tin à?

- Không.

- Vậy em thử làm cô giáo tài, lúc ấy em sẽ biết tài nấu cơm của anh.

- Anh vẽ tương lai đẹp quá. Cứ như văn sĩ tả cảnh ấy.

Trần Đại cười:

- Em chưa biết rằng anh sắp làm văn sĩ à?

Tường Vi ngỡ thật, hỏi rối rít:

- Anh viết văn đấy à? Anh có làm thơ không?

Trần Đại nhún vai:

- Có chứ, làm thơ dễ ẹc mà.

- Anh làm được mấy bài rồi?

- Mới một bài!

Tường Vi thắc mắc:

- Sao lại mới một bài? Anh sáng tác bài ấy lâu chưa?

- Mới.

- Bao giờ?

- Đêm hôm qua. Anh làm bài thơ đầu tiên vì em, cho em...

Tường Vi rút bàn tay khỏi tay Trần Đại đưa cả đôi bàn tay xòe ra ôm lấy ngực để trái tim đừng vụt mất vì quá sung sướng. Đôi mắt đen long lanh chớp mau. Nàng nhỏ nhẹ:

- Anh có viết ra giấy không?

- Không, anh chỉ viết trong óc.

- Anh ngâm cho em nghe đi anh!

- Anh không biết ngâm.

- Thế anh đọc vậy.

Trần Đại trách vêu:

- Em làm nũng quá. Ừ, để anh đọc cho em nghe.

Hắn tới đồng tản thuốc lá, cố kiểm xem có mẫu thuốc nào còn hít được vài hơi, nhưng thất vọng. Nhưng điếu "Havatampa" chỉ trơ lại những mẫu gỗ thay píp. Trần Đại tiếc rẻ:

- Hoài của quá, giá có một mẫu thuốc.

Tường Vi ngây thơ:

- Mẫu thuốc để làm gì hở anh?

- Để lấy hứng đọc thơ.

- Chả cần hứng đâu, anh đọc đi.

Trần Đại trở lại ngồi trên ghế bố, cạnh Tường Vi. Hắn trầm ngâm một lát rồi khe khẽ đọc:

Nhà anh ở bây giờ

Mùa xuân hoa chưa nở

Chăn chiếu của người ta

Đắp hồn hoang đi trọ

Sao em năng tới lui

- Vì cổng then cài ngõ

- Vì không phải bấm chuông

- Vì không nuôi chó dữ

- Vì em sợ anh buồn

Vườn anh trồng thương nhớ

Nuôi chim bằng tình yêu

Lồng tre ba bốn cửa

Anh lười chả muốn gài

Chiều kia chim ướt rũ

Anh nhóm lửa hong hồn

Khói làm chim cay mắt

Chim khóc anh buồn hơn

Ru chim anh khẽ thờ

Thấy Chim thiu ngủ

Anh ngồi anh ước mơ

Nhà anh ở bao giờ

Mùa xuân hoa đua nở

Anh thôi đời đi tro

Sẽ nghĩ chuyện làm thơ

Viết kín mười quyển vở

Anh đan một chim lồng

Nhốt kín em trong đó

- Vì anh cũng biết ghen

Chim chẳng còn ướt rũ

Cuộc đời rụng trái sầu

Giọng Trần Đại, Tường Vi đã mê từ hôm nghe hẳn hát một câu trong bài "Cô láng giềng" của Hoàng Quý. Hẳn đọc bài thơ chứa chân tình cảm của hẳn, giọng hẳn càng gợi cảm, đậm ấm. Tường Vi thấy đôi mắt hẳn ngập buồn. Và chính nàng, nàng cũng cảm thương tâm sự u hoài của hẳn. Tường Vi hỏi:

- Anh đặt tên bài thơ là gì hở anh?

Trần Đại xòe đôi bàn tay:

- Định đặt là "Âm giai la thứ"?

Tường Vi tròn mắt:

- Tên gì nghe lập dị thế?

- Bài thơ buồn không?

- Dạ, buồn lắm.

- Những bản nhạc buồn thường được viết bằng những âm giai la thứ.
La mineur đó mà em.

Tường Vi chợt nhớ ra: '

- À... Bài thơ của anh, do vậy mới mang tên là "Âm giai la thứ" hở?

- Ừ.

- Sao anh không làm thật nhiều thơ đăng báo.

- Để làm gì?

- Cho thiên hạ đọc.

- Anh chỉ cần đọc cho một người nghe thôi.

- Em biết người ấy rồi. Từ nay, người ấy cũng chỉ nghe thơ anh thôi
anh ạ!

Nắng bây giờ đã hắt vào căn phòng qua cánh cửa sổ. Trần Đại dục
người yêu:

- Muộn rồi, em sửa soạn đi, anh sẽ đưa Tường Vi tới nội trú.

Tường Vi mở căng mắt để thu hình ảnh Trần Đại. Nàng thấy chưa
bao giờ nàng được nhìn một hình ảnh đẹp như thế. Tường Vi muốn bộc
lộ một lời chân thành. Nhưng nàng chỉ nói nổi một tiếng:

- Anh...

- Gì em?

- Anh đưa em vào nội trú nào?

- Em muốn vào nội trú nào?

- Vào nội trú nào cũng được.

Đôi mắt Tường Vi chớp mau, chực khóc. Trần Đại an ủi:

- Em đừng buồn, trong nội trú thiếu gì bạn gái tốt, em không sợ cô đơn đâu.

Tường Vi gượng cười:

- Thưa anh, em không sợ cô đơn nữa.

- Thế thì sửa soạn đi. Anh đưa em tới nội trú của các bà phước ở Chí Hòa. Nội trú này vắng vẻ, nghiêm nhặt lắm không sợ dĩ vãng tìm bắt em, đầy đọa em vào "địa ngục" nữa. Sống với các bà phước, em sẽ thấy thiên đường của chúng ta rất gần.

Tường Vi nghe Trần Đại an ủi đã bớt buồn. Nàng đùa:

- Các bà phước lạng lẽ thế, sao em thấy gần thiên đường của tuổi trẻ được?

Trần Đại nói:

- Các bà phước gác giùm thiên đường của chúng mình.

Tường Vi chột hiều. Nàng tủm tỉm cười:

- Nhưng các bà nghiêm thế anh có thăm em luôn được không?

Trần Đại gật đầu lia lịa:

- Được chứ. Mà thăm luôn làm gì, để em học hành. Mỗi tuần chúng mình đi chơi với nhau trọn ngày chủ nhật thôi.

Tường Vi nũng nịu:

- Một tuần gặp anh một ngày ít quá.

Trần Đại bắt đầu lúng túng. Với một cô gái như Tường Vi hẳn thấy vất vả quá. Giải thích thế nào, Tường Vi cũng cố tình quên đi để được hỏi lại. Trần Đại vỗ vai Tường Vi:

- Em quên những lời tâm huyết của anh rồi à?

- Thưa anh không.

- Em thử nhắc lại xem nào?

- Thưa anh....Sẽ không đứa nào có quyền ghê tởm con chúng mình...

- Vậy phải làm gì?

Tường Vi hơi thẹn thẹn:

- Thưa anh, phải hy sinh.

Trần Đại vuốt nhẹ mớ tóc chưa chải của người yêu:

- Ừ, phải hy sinh. Tương lai chúng mình đặt giá lắm đấy em ạ! Thôi sửa soạn đi kéo muện, Tường Vi...

Tường Vi không hỏi han thêm. Nàng chẳng muốn làm phiền lòng Trần Đại nữa. Tường Vi rửa mặt, thu xếp lại hành lý mới sắm tối qua, ngồi chờ Trần Đại. Hắn mặc quần áo xong, dẫn nàng đi ngay.

- Em có phải sắm thêm gì không?

- Để em nghĩ xem đã.

- May thêm quần áo chẳng hạn?

Tường Vi cười:

- Món này mất thì giờ lắm, đưa em đi chọn vải anh sẽ sốt ruột. Thôi để em đi một mình vậy.

- Em đi một mình đưa nào tán em thì sao?

Tường Vi trách Trần Đại:

- Anh chỉ nghĩ nhảm.

Họ gọi chiết tắc xi xuống Chí Hòa. Tới nội trú, Trần Đại hỏi:

- Em họ gì nhỉ?

Tường Vi ngạc nhiên:

- Sao hôm nay anh mới hỏi?

- À, hôm nay anh mới cần.

- Để làm gì?

- Để nhận em là em gái mà không sợ lúng túng trước các bà phước.

Tường Vi nhõng nhẽo:

- Đố anh biết Tường Vi họ gì?

Trần Đại nhún vai:

- Anh chịu thua luôn.

- Em họ Trần.

Trần Đại suýt buột mồm nói:

- Anh cũng họ Trần.

Nhưng hấn kịp ngừng lại và bảo:

- Thì anh cũng nhận bừa anh là họ Trần.

Hai người đẩy cổng bướt vào. Theo thủ tục của nội trú, Trần Đại nhận Tường Vi làm em ruột mình. Hấn ghi tên đóng tiền và xin thẻ thăm viếng Tường Vi. Tới lúc bà phước dẫn Tường Vi lên lầu nhận phòng của mình, Trần Đại mới lợi dụng cơ hội trao gói tiền cho nàng. Hấn hiểu rằng vào lúc bất ngờ đó, Tường Vi không bắt hấn giải thích món tiền hấn đưa cho nàng và cũng không lấy cớ gì từ chối được. Trót đóng vai em gái hấn, một cử chỉ gì khác lạ, có thể các bà phước sẽ biết mà từ chối không nhận Tường Vi nữa. Nên nàng chẳng dám hỏi nhiều, chỉ đưa mắt nhìn Trần Đại ngẫm hỏi hấn xem cái gì gói kỹ bằng tờ giấy trắng muốt thế.

Trần Đại lờ đi. Hấn thọc hai tay vào túi quần, chờ nói vài lời từ biệt. Mười phút sau, Tường Vi xuống. Bà phước để anh em tự do nói chuyện. Tường Vi hỏi:

- Anh vừa trao gói gì cho em đó?

Thấy nàng không mang gói tiền theo, Trần Đại yên dạ trả lời:

- Tiền lẻ để em tiêu vặt.

- Em đi đâu mà tiêu vặt?

- Anh xin phép bà hiệu trưởng rồi. Em muốn ra ngoài học thêm hay đi xi nê cũng được. Em sẽ cần tiền. Thôi để anh về

Tường Vi sững sờ giây lát rồi nói:

- Những ngày ở nội trú sẽ dài lắm anh nhỉ?

Trần Đại khuyến khích người yêu:

- Ráng chịu đựng nhé em!

Tường Vi ứa nước mắt:

- Vâng, em rán chịu. Nhưng...

- Gì em?

- Thịnh thoảng buồn em sẽ gặp anh ở đâu?

Trần Đại dỗ dành:

- Yêu nhau đâu phải để nhìn nhau hờ em? Khi buồn em hãy nghĩ đến tương lai của anh em mình, anh tin chắc em sẽ đỡ buồn. Mỗi chủ nhật anh sẽ đến đón em ra. Rảnh, anh sẽ tới thăm em luôn đừng lo. Sợ mỗi ngày anh đến thăm em vài lần, bà phước đuổi em ra thì nguy. Anh sắp dọn nhà đi chỗ khác. Ít khi anh ở nhà lắm, em tìm anh không gặp anh đâu. Thôi, anh về em nhé!

Tường Vi níu tay Trần Đại lại:

- Nhớ đến thăm em luôn nhé!

- Ừ, anh sẽ đến luôn.

- Mua kẹo "Dragée" cho em nhé!

- Ừ, anh sẽ mua.

- Đừng thức khuya nữa anh nhé! Thức khuya nhớ ốm thì Chủ nhật ai tới đưa em ra...

Trần Đại hứa đủ điều với Tường Vi, nàng mới để hẳn ra về. Bước khỏi cổng nội trú, hẳn thở phào khoan khoái. Hẳn đã nhốt được con chim bồ câu của hẳn vào cái chuồng thơm tho, sạch sẽ. Con bồ câu vào chuồng mới sẽ thay lông đổi mã. Những vết bùn như dính trên bộ lông trắng muốt của nó, chắc chắn sẽ được tẩy sạch. Để, một tháng hay một năm, rời khỏi chuồng, nó lại trong trắng như thời xa xưa.

Trần Đại ao ước ở nội trú, Tường Vi quên hẳn được một dĩ vãng tủi nhục. Nàng sẽ bớt khóc. Mắt nàng đen hơn và môi nàng hồng hơn... Hẳn tự nhủ mỗi Chủ nhật.

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 5

Mỗi chủ nhật... Trần Đại trở nghiêng mình. Chân hẫnh nhức quá. Hơn một tiếng đồng hồ mà James Dean Hùng chưa thấy trở về. Hẫnh với tay mở hộp "Havatampa" lấy một điếu châm hút. Ánh sáng mờ ảo của căn hầm khiến Trần Đại tưởng tượng như hẫnh đang sống dưới địa ngục, thứ địa ngục êm đềm, thanh thoát mà không có mùi xú uế như trên cuộc đời.

Trần Đại đang nghĩ vẩn vơ thì có người đẩy cửa bước vào. Hẫnh không thềm lên tiếng. Người mới bước vô quá quen thuộc với căn hầm này. Nó lần tới chỗ bấm điện, bật đèn lên, Trần Đại thoáng nhìn sau lưng người vừa tới đã biết là ai rồi. Hẫnh gọi:

- Năm Hòa Hưng!

Năm Hòa Hưng mừng rỡ:

- Trời ơi! Anh nằm đấy mà em nhìn không ra. Anh có bị chói mắt không?

- Không hề gì. Còn chú nào ngoài ấy nữa?

- Dạ, còn Tony Hải.

- Bảo chú ấy vô đi.

Tony Hải lễ mễ ôm bọc cam, táo nho theo sau Năm Hòa Hưng bước tới chỗ Trần Đại. Nó đặt gói quà xuống, ân cần hỏi:

- Anh có đau lắm không?

Trần Đại chỏ tay vào hộp "Havatampa":

- Các chú hút đi đã. Khi nào anh nằm không suy nghĩ gì thì bị nhức
lắm.

Năm Hòa Hưng nói:

- James Dean Hùng vừa tạt qua kiểm em. Hùng bảo anh bị tụi cảnh
sát bến xe đò lục tình trả thù. Anh cho phép chúng em kiểm thẳng bản
anh.

Trần Đại nhăn nhó:

- Rồi hãy hay. Để anh khỏi đã. Hùng nó lo viên đạn còn nằm trong
cẳng chân anh.

Tony Hải mở gói quà ra. Nó rút dao, bổ đôi quả cam "Outspan" vắt
nước vào cái ly đưa cho Trần Đại:

- Anh uống cho đỡ khát.

Tony Hải nâng đầu Trần Đại lên. Năm Hòa Hưng đặt ly nước cam vô
miệng Trần Đại. Hắn vắt vả lắm mới uống hết phân nửa. Tony Hải lại
nhẹ nhàng đặt đầu Trần Đại xuống gối. Trần Đại bảo:

- Chú Hải cho anh nghe mấy đĩa mới của Connie Francis đi!

Tony Hải chạy đến giàn đĩa hát. Trần Đại bảo Năm Hòa Hưng:

- Năm ạ! Anh sợ máu ứa ra bất tỉnh linh thì nguy quá.

Năm Hòa Hưng cầm tay Trần Đại, lo lắng:

- Có nhức lắm không anh?

- Nhức phát sốt rét.

Năm Hòa Hưng nghiến răng:

Em phải điều tra thằng chó chết ấy, cho nó ném một đòn nhức tới tủy mới hả giận.

Trần Đại rút tay Nam Hòa Hưng, vỗ nhẹ lên vai thẳng đàn em:

- Nhịn một chút đã sao, chú Năm...
- Em không nhịn nổi.
- Thử cố một lần xem nào.
- Em thử nhiều lần rồi anh ạ!

Năm Hòa Hưng nhìn vết thương ở chân đàn anh đã băng bó cẩn thận. Nó cảm thấy đau nhói tim gan. Là một đứa gan lì, đánh lộn thì luôn luôn xông trận trước và bị cảnh sát rượt thì luôn luôn chạy sau, Năm Hòa Hưng can đảm có thừa. Thế mà, trước sự đau đớn của đàn anh nó đành bó tay thúc thủ. Năm Hòa Hưng mơn man bàn tay lên gần chỗ bị trúng đạn của Trần Đại. Nó an ủi đàn anh:

- Anh đừng ngại đợi James Dean Hùng về, chúng em đưa anh đi bác sĩ.

Tiếng nhạc đã trôi dạt. Giọng hát Connie Francis xoáy tít vào tâm hồn người nghe. Người nữ danh ca Mỹ vừa chích vào thớ thịt Trần Đại mũi thuốc du dương. Hẳn quên vết thương, cố uống lấy từng lời ca ngập ái ân. Sự nhức nhối dịu dần. Trần Đại lấy tay ra hiệu vẫy Tony Hải tới gần. Ngắm nghía Năm Hòa Hưng, bất giác Trần Đại nhớ Bốn lơ xe. Nước mắt hẳn ứa ra. Nhưng hẳn kịp quẹt ngang tay áo thấm đôi giòng lệ sắp rơi xuống má. Trần Đại hỏi Năm Hòa Hưng:

- Chú Năm biết Bốn lơ xe không?
- Em chưa gặp hẳn lần nào.
- James Dean Hùng có hay nói chuyện Bốn lơ xe với chú không?

- Có, Hùng quý hẳn lắm.

Trần Đại buông ba tiếng nã nuốt:

- Hẳn chết rồi.

Tony Hải há lốc miệng:

- Hẳn chết rồi hở anh?

- Ừ, Bốn lơ xe chết rồi. Chú ấy chết để anh sống. Chú ấy anh đừng
lắm.

Năm Hòa Hưng hỏi:

- Bốn lơ xe làm lá chắn cho anh hở?

- Không, chú ấy nhử một thằng để anh rảnh tay hạ một thằng.

- Sao anh biết Bốn lơ xe đã chết?

- Anh nghe hẳn kêu. Này, từ nay trở đi các chú đừng coi thường tài
bắn súng của cảnh sát nữa nhé! Anh khinh nó nên mới bị ăn đạn.

Trần Đại bảo Tony Hải:

- Chú ghi giùm anh ngày chết của Bốn lơ xe. Hẳn tứ cố vô thân. Sinh
ra ở nhà thương thí và trưởng thành ở viện mồ côi, ở đầu đường xó chợ.
Cuộc đời khốn nạn tạo hẳn thành một tên du đãng. Nhưng Bốn lơ xe
không du đãng. Các chú tin anh đi, chú ấy đáng để anh em mình nhắc
nhở. Lòng chú ấy chất phác, hồn chú ấy trong sạch. Chú ấy đẹp hơn cái
cuộc đời bỉ ổi này vạn lần. Tony Hải ghi ngày chú ấy chết để anh em
mình cúng giỗ chú ấy.

Năm Hòa Hưng tuy chưa gặp Bốn lơ xe lần nào. Song nghe Trần Đại
phác qua chút dĩ vãng tủi nhục của Bốn lơ xe, nó thấy gần gũi kẻ bạc
phước quá! Năm Hòa Hưng cũng sinh ở nhà thương thí lớn lên ở viện
mồ côi, ở đầu đường xó chợ. Nó kéo dài cuộc sống hèn mọn mãi cho tới

ngày gặp Trần Đại, được Trần Đại dạy dỗ, bắt đi học thi lấy bằng tiểu học, đọc nổi sách báo, Năm Hòa Hưng mới tìm thấy cái quyền sống dưới ánh mặt trời. Nó mới vỡ lẽ rằng, nó bị cuộc đời xưa đui hắt hủi. Và nó chống lại bằng cách theo Trần Đại làm du đảng. Trần Đại nói nhỏ, giọng đượm luyến tiếc:

- Anh mới gặp Bốn lơ xe đêm hôm qua nhưng suốt đời anh nhớ chú ấy. Này Tony Hải!

- Dạ.

- Chiều nay chú mua vài tờ báo xem họ thuật chuyện này ra sao nhé.

- Vâng ạ!

- Nếu họ đăng hình Bốn lơ xe thì chú nhớ cắt cho anh nhé!

- Dạ.

- Anh muốn nhờ Năm Hòa Hưng một việc.

Năm Hòa Hưng rướn người lên:

- Việc gì đấy hở anh?

- Trước khi chết, Bốn lơ xe có gửi gắm anh một tên đàn em cứng của chú ấy. Tên hẩn là Bốn bù loong. Lát nữa chú thử lai vãng tới bến xe Vũng Tàu dò hỏi xem Bốn bù loong là đứa nào. Rồi dẫn hẩn lại đây cho anh. Chúng ta có nhiệm vụ săn sóc Bốn bù loong và tất cả đàn em của Bốn lơ xe. Đêm qua, thanh niên chống du đảng mới xúc một mẻ ở bến xe Vũng Tàu. Đàn em của Bốn lơ xe vào trại Tế Bần khá nhiều. Tiếc rằng Bốn lơ xe không còn sống để nếm mùi Tế Bần rồi hãy chết...

- Dạ.

- Anh còn điều nữa dặn các chú.

Năm Hòa Hưng nói:

- Xin anh chỉ bảo giùm.

- Từ nay nên tránh mặt ở các Snack Bar. Tốt hơn hết, ban ngày nằm nhà mà đọc sách.

Trần Đại vừa dứt câu thì James Dean Hùng đẩy cửa bước vào. Không thấy Tường Vi, hăn hơi ngạc nhiên. Sự ngạc nhiên biến tính dần thành một nỗi buồn phả vào tâm hồn hăn. Trần Đại ngần ngại hỏi:

- Nàng đâu?

James Dean Hùng nhăn nhó:

- Đi học.

Đúng lúc ấy, Connie Francis hát tới câu: "When Someone leaves you. It's time to cry..." Trần Đại có cảm tưởng như Tường Vi bỏ hăn thật. Hăn bảo James Dean Hùng:

- Chú móc hộ anh cái ví ở túi quần anh.

James Dean Hùng đưa ví cho Trần Đại. Hăn lôi từ ví ra một mẫu giấy gấp nhỏ:

- Hôm nay thứ mấy các chú nhỉ?

Tony Hải nhanh nhẩu:

- Thứ bảy ạ!

Trần Đại xem tờ giấy xong, mắt hăn sáng ngời:

- Sáng nay Tường Vi đi học thêm Pháp văn.

Tờ giấy Trần Đại vừa rút trong ví ra là cái "Thời khóa biểu" sinh hoạt của Tường Vi, Trần Đại bắt nàng chép cho hăn để hăn biết những giờ nào nàng rỗi rãi sẽ tới thăm nàng. Hăn vừa vui một chút bỗng lại buồn ngay. Trần Đại lẩm bẩm: "Hôm nay thứ bảy, mai Chủ nhật rồi. Mình què cẳng

nằm chết dí ở đây, ai tới đón Tường Vi dù nàng đi dạo phố phường?"
Trần Đại thở dài. Tiếng thở dài của một tên du đảng si tình, tiếng thở dài
mà Tường Vi hằng ao ước.

Trần Đại nhét mẫu "Thời khóa biểu" của người yêu vào ví:

- Thế chú Hùng có dặn gì các bà phước không?

James Dean Hùng đáp:

- Có, Em có viết cho nàng vài giòng.

- Chú viết như thế nào?

- Em bảo anh bị mệt, sáng mai em đến đón nàng thay anh.

Trần Đại cười:

- Được lắm. Nếu cần, chú đưa nàng đi xi nê giùm anh nữa.

Trần Đại trở mình. Vết thương đau nhói. Tony Hải vội vàng chạy tới
dàn hát tắt máy đi. Năm Hòa Hưng lo lắng. Nó nói với James Dean
Hùng:

- Anh Đại vừa bảo anh sợ máu ứa ra bất tử, vậy anh lo tìm bác sĩ đi
chứ?

James Dean Hùng lắc đầu:

- Tao đã nói chuyện ấy, nhưng anh Đại muốn người yêu của anh đưa
anh đi cơ.

Cơn sốt của Trần Đại lại kéo lên đầy vò hấn. Thương đàn anh đau
đớn, Tony Hải bưng mặt quay đi chỗ khác. Năm Hòa Hưng dục James
Dean Hùng:

- Anh tính đi chứ?

- Tao hỏi lại anh ấy xem đã.

James Dean Hùng quỳ xuống cạnh chiếc ghế bố. Nó lấy mùi xoa lau trán cho Trần Đại rồi hỏi:

- Không có Tường Vi anh thay đổi "kế hoạch" chứ?

Trần Đại mệt mỏi:

- Kế hoạch gì bây giờ? Giá có bác sĩ tới đây chữa giùm thì hay biết bao!

James Dean dùng nói:

- Điều ấy không khó.

- Rồi lấy tiền đâu trả?

James Dean Hùng suy nghĩ một lúc lâu. Chợt mắt nó sáng lên. Nó hỏi Năm Hòa Hưng:

- Máy giờ rồi mà?

- Mười giờ rưỡi.

- Mình đi mời bác sĩ đi. Tony Hải ở nhà săn sóc anh Trần Đại nhé!

Trần Đại chưa hiểu James Dean Hùng xoay tiền bằng cách nào. Hắn toan hỏi đàn em mình thì James Dean Hùng đã cười toe toét:

- Chúng mình có một bác sĩ riêng mà quên bếng mất. Anh Trần Đại nhớ ra chưa?

Trần Đại lắc đầu.

- Chưa.

James Dean Hùng vui vẻ nói tiếp:

- Bác sĩ này rất quen thuộc với anh em mình, anh đến một lần rồi mà.

Trần Đại trở mặt:

- Bác sĩ Niệm!

- Vâng, bác sĩ Niệm. Em sẽ mời hẳn tới săn sóc vết thương cho anh.

Trần Đại phân vân giây lát.

- Thái độ của hẳn dạo này thế nào?

- Hẳn sốt sắng chứ không lừng khừng như mấy tháng trước. Có vẻ cay... du đãng rồi. Nhân dịp này chúng ta nên mời hẳn đi làm du đãng chăng?

Trần Đại gượng cười:

- Tùy Hùng đấy. Anh mệt lắm rồi. Hùng mời hẳn lại đây được thì tốt quá. Lúc này anh không muốn lộ diện. Trong túi mỗi thằng phu lít đều có ảnh anh. Chúng nó truy tìm anh gắt quá. Chiềng cái bộ vô què ra để chúng nó thộp cổ thì nhục quá. Hùng lo liệu giùm. Nên lễ phép với bác sĩ Niệm nhé!

James Dean Hùng đùa:

- Lễ phép sao được, em sẽ xin hẳn một cái tai nếu hẳn từ chối.

James Dean Hùng kéo Năm Hòa Hưng đi. Trần Đại trông theo nói nhỏ:

- Chú Hải, chú tắt dùm đèn đi, chói mắt quá.

Tony Hải dục đàn anh:

- Anh rán ngủ đi một chút.

- Ừ, anh sẽ rán.

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 6

Bác sĩ Niệm đang sửa soạn về thì James Dean Hùng đẩy cửa vào phòng mạch. Bác sĩ không ngạc nhiên nữa vì James Dean Hùng đã trở thành người khách quá quen thuộc của ông từ sáu tháng nay. Sau vụ Trần Đại "bắt địa" một mẻ lớn, bác sĩ Niệm phải đóng "hụi" cho bọn du đảng này mỗi tháng ba ngàn đồng như ông đã hứa. James Dean Hùng là kẻ đi thu "hụi". Nó khéo léo cư xử đến nỗi bác sĩ Niệm lạ lùng. Đã một lần ông ta lạ lùng về tên du đảng Trần Đại, ông ta lại lạ lùng thêm James dean Hùng. Dưới mắt bác sĩ Niệm, những tên du đảng kiểu James Dean Hùng không có gì đáng khinh bỉ cả.

James Dean Hùng tới vào giữa tháng làm bác sĩ Niệm hơi sững sờ một chút, ông niềm nở hỏi:

- Có việc gì đấy cậu Hùng?

James Dean Hùng lễ phép:

- Có việc cần lắm bác sĩ ạ!

- Tôi có thể giúp cậu được không?

- Thưa bác sĩ, tôi đến cầu cứu bác sĩ đây.

Bác sĩ Niệm rút thuốc mời James Dean Hùng:

- Ngồi chơi một lát đã.

James Dean Hùng ngồi xuống ghế. Bác sĩ Niệm mỉm cười:

- Cậu hao hao giống Trần Đại đấy nhé!

James Dean Hùng thở một vòng khói tròn:

- Thưa bác sĩ giống ở điểm nào?

- Nhiều điểm lắm.

- Bác sĩ thí dụ một điểm thôi.

- Điểm hút thuốc lá chẳng hạn.

James Dean Hùng lắc đầu:

- Không giống đâu bác sĩ ạ! Tôi đã cố bắt chước anh ấy nhưng rút cục anh ấy vẫn là người đàn anh có những nét độc đáo của người đàn anh. Tôi chỉ là đàn em.

Bác sĩ Niệm đưa đẩy:

- Bao giờ cậu mới là đàn anh?

James Dean Hùng nhún vai:

- Không bao giờ cả!

- Cậu không muốn à?

- Tôi đã có vô số đàn em song đối với anh Trần Đại, với lối cư xử của anh ấy, tôi xét mình không làm đàn anh được. Trừ phi...

- Trừ phi gì?

- Trừ phi anh Trần Đại bị cảnh sát giết, bấy giờ tôi có nhiệm vụ thay anh để rửa hận cho anh.

- Cậu theo Trần Đại lâu chưa?

James Dean Hùng xua tay:

- Xin bác sĩ đừng hỏi câu ấy nữa.

Đã đôi ba bận, vì tò mò, bác sĩ Niệm muốn biết "thân thế" của James Dean Hùng và đưa con riêng của mình nhưng James Dean Hùng nhất định không chịu nói. Nó có tâm sự riêng của nó. Không tủi nhục và khổ nạn như Bốn lơ xe hay Năm Hòa Hưng, James Dean Hùng là con nhà khá giả. Gia đình ở Đà Nẵng. Cha nó làm dược sĩ, mẹ nó dạy học, James Dean Hùng bị cái bằng dược sĩ của cha nó ám ảnh. Nó học trường Tây. Mẹ nó muốn sau này nó theo luật, cha nó lại muốn nó theo nghiệp mình. Hai sự giằng co đó khiến James Dean Hùng nhiều lúc phá lên cười. Chỉ có nó biết sau này có chọn môn gì. Nó đã định, nếu đậu xong tú tài được du học, nó sẽ theo nghề điện ảnh.

Mộng ước là thế. Song kỳ thi Trung học đệ nhất cấp, James Dean Hùng trượt. Trượt hoài. Cha nó tỏ ý thất vọng. Mẹ nó mĩa mai nó. James Dean Hùng cảm thấy nó khó vượt được qua cái kiến thức của cha mẹ nó, lại còn bị mắng mỏ cái tội lười biếng, dốt nát, nên một hôm nó đã ăn cắp một số tiền, thu xếp mớ quần áo, bỏ nhà đi giang hồ. Nó vào Sài Gòn. Món tiền ăn cắp của gia đình tiêu gần hết thi James Dean Hùng tình cờ gặp một mẫu nhân tin ở trang tư của một tờ báo, cha mẹ nó hứa tha thứ hết tội lỗi cho nó và mong nó về gấp. James Dean Hùng bí quá đành về. Nó hồi hương tay không. hành lý bán sạch trơn. James Dean Hùng cảm thấy mất mát quá nhiều tình cảm. Cha nó tự nhiên rất ít lời với nó.

Mẹ nó cũng không mắng mỏ nó nữa. Chị nó, em nó xa lạ nó. Mới một chuyến giang hồ ngắn, mà khi trở về James Dean Hùng đã thua hẳn.

Nó lại đi học. Đi học trong sự chán nản. Vì nó chắc nó không thể học bằng cha nó, bằng mẹ nó. Nó bị mặc cảm ám ảnh. Để một hôm James Dean Hùng lại cuỗm món tiền, bỏ nhà ra đi. Lần này nó đi không về. Gia đình nó gọi nó về, hứa tha thứ lỗi lầm của nó nhưng James Dean Hùng chỉ gửi về một bức thư duy nhất. Nó nói rõ cái lý do nó bỏ nhà. Nó thù hằn gia đình, nghi ngờ sự tha thứ của cha mẹ nó.

James Dean Hùng lại vào Sài Gòn. Lần này, cậu học trò Nguyễn Đức Hùng đã khôn ra. Trên bước đường lưu lạc của nó, nó đã gặp thẳng cao

bồi thứ chiến. Nguyễn Đức Hùng theo bạn làm cao bồi "bắt địa" sống qua ngày đoạn tháng. Thoạt đầu nó chỉ nghĩ thế. Dần dần, nó khám phá ra triết lý tuyệt hảo của sự "bắt địa". Và Nguyễn Đức Hùng đã say sưa "bắt địa". Nó coi "bắt địa" như một thứ nghệ thuật. Từ "bắt địa" đồng hồ bút máy của học trò, Nguyễn Đức Hùng tiến tới "bắt địa" tiền của các công tử nhà giàu.

Sẵn có thân hình khỏe mạnh Nguyễn Đức Hùng lại được tôi luyện ở lò giang hồ, nó đã tham dự nhiều trận đấm đá nên coi chuyện đấm đá là trò chơi giải trí. Công tử nhà giàu nào muốn ăn chơi bình yên xì tiền cho Hùng nó bảo vệ tận lực theo giá tiền chi. Nguyễn Đức Hùng đâm ra khoái cuộc sống "bắt địa". Nó quên gia đình quên hiện tại, bỏ rơi tương lai. Một ngày nào đó cô đơn quá chịu không nổi, nó se lấy một con vũ nữ làm vợ. Thế là xong.

James Dean Hùng đang sống bơ vợ không lý tưởng, sống buông trôi trong trụy lạc, trong sự đấm đá vô nghĩa thì nó gặp Trần Đại. Hôm ấy trong một "Snack Bar" Nguyễn Đức Hùng ngồi uống bia chờ "ông địa" của nó tới trả tiền công trận đấm đá tối trước. Nó thấy một thằng bằng tuổi nó, ăn mặc rất diêm dúa, đi thu tiền thuế của bọn đánh giầy. Mỗi chú bé đánh giầy nộp cho thằng này năm đồng, thu tiền xong, thằng này ngồi vắt vẻo uống bia, hút thuốc lá như tay ăn chơi. Hùng không hiểu nó là thằng nào. Nó búng tay gọi một chú đánh giầy tới. Điệu bộ của nó lọt vào cặp mắt của Trần Đại ngồi đối diện nó. Hùng hỏi thằng nhãi:

- Mày vừa đóng tiền cho thằng nào đấy?

Chú nhãi đánh giầy sợ sệt:

- Anh nói khế chứ.

- Mày sợ nó à?

- Dạ.

- Nó là thằng nào?

Chú nhãi vừa lấm lét nhìn sang bàn bên kia vừa khẽ:

- Chúa đảng của chúng em đây.

Hùng nhếch mép cười:

- Chúa đảng chó gì mà đi xin tiền nhục vậy?

- Đâu có xin.

- Thế nó cướp của mày à?

- Không chúng em nộp tiền cho chúa đảng.

- Chúng mày có bao nhiêu thằng?

- Chừng hai mươi đứa.

- Mỗi đứa nộp bao nhiêu?

- Mỗi ngày nộp năm đồng.

Hùng lấm nhấm:

- Mẹ kiếp nó dớp không trăm bạc một ngày. Bóc lột cả tụi đánh giầy thì thằng này chó đều thật.

Hùng bỗng nổi máu cao thượng. Nó cầm cái nút chai liệng mạnh sang bàn của thằng chúa đảng đánh giầy. Dúi vào tay chu nhãi năm đồng. Hùng đuổi chú nhãi đi. Thằng chúa đảng đánh giầy ngơ ngác nhìn, Hùng gọi nó:

- Ê chúa đảng!

Chúa đảng đánh giầy hất hàm rất hỗn:

- Mày kêu tao hả?

Hùng khiêu khích:

- Ở đây tao chỉ kêu chó và chúa đảng đánh giầy. Chó không có vậy mày hiểu tao kêu ai chưa?

Chúa đảng đánh giầy vẩy tay với một thằng nhãi xách hòm tới. Nó dận dò thằng nhãi điều gì Hùng không nghe thấy. Chỉ rõ thằng nhãi chạy biến khỏi quán. Chúa đảng đánh giầy nốc cạn ly bia đứng dậy. Nó móc hai ngón tay cái vào thắt lưng trước bụng lừng lừng tới:

- Mày muốn gì?

Hùng nhắc chân lên:

- Muốn đánh giầy. Giầy của tao dơ lắm, phải là chúa đảng đánh mới bóng. Lôi đồ nghề ra đi!

Chúa đảng đánh giầy cười gằn:

- Con muốn chết hả con?

Hùng thách thức:

- Ủ, cha nội đang nhức thịt, con mày dấm giùm cho dãn xương cốt.

Chúa đảng đánh giầy nhào tới. Hùng vẫn ngồi yên. Nó co hai chân đạp mạnh một cái. Chúa đảng đánh giầy bị đẩy lại té nhào. Bây giờ Hùng mới đứng lên. Nó chờ thằng chúa đảng trả đũa. Chúa đảng lồm cồm vùng giậy. Hùng rút thuốc châm hút. Mắt nó liếc địch thủ, đề phòng một đòn bất ngờ. Thành linh, chúa đảng đánh giầy lao cả khối thịt vào Hùng. Nó né tránh. Mồm vẫn ngậm điếu thuốc lá. Trần Đại gật gù khen thầm. Thằng chúa đảng hụt đòn xô đổ tung bàn ghế.

Trần Đại rời khỏi bàn của hán. Hấn bưng ly bia kiếm chiếc bàn sát cửa ra vào ngồi thưởng thức trận đấu. Khách hàng của "Snack bar" có vẻ cổ vũ mạnh cuộc thư hùng này. Ngó qua dáng điệu mã thượng không đánh tiếp địch thủ, khi địch thủ của mình bị ngã, khán giả đều dồn cảm tình về Hùng. Nó luôn luôn mỉm cười, coi chúa đảng đánh giầy như con

nít. Chúa đảng đánh giầy đánh hụt hai đòn thì sôi tiết lắm. Nó nhổ bãi nước miếng, chìa hai ngón tay quệt ngang miệng rồi rút dao con chó ra.

Hùng ném điều thuốc lá mới hút được vài hơi xuống sàn nhà, lấy chân đi lên. Chúa đảng đánh giầy đã bấm nút dao. Hùng nghiêm nét mặt:

- Mày hết ngón rồi à?

Chúa đảng đánh giầy chửi thề:

- Sư bố mày ông sẽ đâm nát thịt mày ra!

Hùng xắn tay áo:

- Được lắm, tao phải dạy mày cách dùng dao mới được.

Nó đảo mắt kiếm một chỗ rộng và bước tới. Chúa đảng đánh giầy rượt theo. Hùng vờn vờn thẳng chúa đảng cơ hồ con mèo tinh nghịch bồn chú chuột nhắt trước khi chộp con mồi cắn xé. Nó nhử cho thẳng chúa đảng đánh giầy đâm hụt vài nhát. Rồi bất chợt, nó túm lấy cánh tay của địch thủ, dùng một thế võ nhu đạo quật thẳng chúa đảng đánh giầy té sấp lên sàn nhà. Nhanh như chớp nó chạy đến dẫm gót giầy lên cánh tay cầm dao của thẳng chúa đảng. Thẳng này toan trườn mình phản công. Hùng dơ gót chân nện mạnh xuống cánh tay địch thủ. Tên chúa đảng kêu "ối". Con dao trong bàn tay nó rớt ra. Hùng cúi xuống lượm chiến lợi phẩm.

Vừa lúc ấy, hai thẳng của tên chúa đảng mặc áo rằn ri, tóc rậm xây quay tít, mặt mày ngổ ngáo theo thẳng nhãi đánh giầy hùng hổ tới. Thấy bạn mình bị kẻ lạ mặt hạ gục, hai đứa định xông vào đánh "hội đồng", phá bỏ luật giang hồ. Nhưng Trần Đại ngáng chân chặn chúng lại. Một thẳng nhận ra Trần Đại, đứng im bất động. Thẳng kia bước qua chân Trần Đại vô. Trần Đại nổi giận, nín áo nó, giật mạnh. Thẳng cao bồi ngó lại. Trần Đại dẫm nó một quả trứng mũi, Thẳng cao bồi rằn ri lao đao. Máu từ hai lỗ mũi nó chảy vòng xuống mép. Trần Đại bảo Hùng:

- Bạn lo dậy nó dùng dao đi!

Hùng vẫy tay tỏ dấu hiệu cảm ơn. Nó hỏi thằng chúa đảng đánh giầy:

- Ai cho phép mày thu tiền của bọn nhãi?

Thằng chúa đảng biết mình gập tay "chì" lép vế:

- Chúng nó tự ý góp.

- Mày là chúa đảng hở?

- Dạ.

- Bắt đầu từ giờ phút này, mày hết chức chúa đảng rồi. Không có chúa đảng đánh giầy ở khu phố này nữa, nhớ chưa?

Thằng chúa đảng run rẩy:

- Dạ, em nhớ.

Hùng ra lệnh:

- Mày còn bóc lột tụi nhãi, tao sẽ rạch nát mặt mày. Tao là Hùng, trùm cao bồi Đa Kao. Hạng mày, đàn em tao búng một cái là mặt xác. Mày là cái "thó" gì mà dám xưng chúa đảng? Đồ hèn, đồ khốn nạn, bắt nạt con nít ăn cướp cơm chim của chúng nó. Tao sẽ giết hết những thằng chúa đảng đánh giầy ở Sài Gòn. Lần thứ nhất, tao tha mạng mày. Lần sau bắt được lai vãng quanh đây, tao xẻo tai đa. Thôi đứng lên!

Chúa đảng đánh giầy lóp ngóp dậy; Hùng ném trả con dao:

- Chú mày chơi dao tồi quá!

Hùng gọi bọn nhãi đánh giầy, dặn:

- Từ nay, đứa nào góp tiền cho thằng khốn kiếp này, tao sẽ cắt gân. Hễ nó bắt góp thì mách tao. Tao sẽ đến đây luôn. Làm đồng nào ăn đồng

ấy, cảm không góp cho đũa nào.

Võ vai thẳng chúa đảng đánh giầy một cái đau điếng. Hùng hỏi nó:

- Móc túi quần mà được chứ?

- Dạ được.

- Vậy móc xem mà có bao nhiêu tiền?

Chúa đảng đánh giầy đưa cho Hùng một nắm tiền. Nó trả lại mỗi thẳng đánh giầy năm đồng. Còn đưa chủ bar để họ tính tiền ly cốc vỡ. Thanh toán xong tên chúa đảng đánh giầy, Hùng bước lại bàn Trần Đại. Nó chìa tay bắt tay Trần Đại:

- Cảm ơn anh đã lo dùm hai mạng.

Trần Đại niềm nở:

- Có gì mà cảm ơn. Anh vừa làm một việc tốt. Tôi cũng ghét bọn tầm gửi lắm anh Hùng ạ!

Hùng tươi cười:

- Anh đã biết tên tôi?

- Vừa mới biết khi nghe anh nói với thẳng chúa đảng.

Hùng hơi hơi ngượng:

- Tôi dọa nó đấy mà. À, xin anh cho biết tên?

Trần Đại nhún vai kiểu cách:

- Tên tôi nghe oi lắm.

- Hề gì đâu.

- Vậy tôi là Trần Đại!

- Trần Đại!

Hùng thốt ra hai tiếng "Trần Đại" rồi mở rộng mắt nhìn kẻ đối diện. Lần đầu tiên nó gặp người anh hùng lý tưởng của nó. Trước đây bạn bè của Hùng, những tay sừng sỏ của Hùng, những tay sừng sỏ của "làng giang hồ" thường ca ngợi Trần Đại với nó. Bọn họ coi Trần Đại như một thần tượng du đãng. Hùng vẫn ước ao có ngày gặp Trần Đại. Nó không ngờ gặp Trần Đại ở đây. Giọng Hùng thấp xuống bớt kiêu hãnh:

- Thưa anh. Hùng vừa múa rìu qua mắt thợ, xin anh bỏ lỗi...

Trần Đại kéo ghế.

- Mời Hùng ngồi đi.

- Cám ơn anh Trần Đại.

- Hùng uống gì?

- Dạ bia 33.

Trần Đại gọi bồi:

- Hai chai 33 nữa nhé!

Hắn thân mật gọi tên Hùng làm như đã quen Hùng từ lâu. Lối gọi đó nếu không phải là Trần Đại, chắc chắn Hùng đã cho một bài học. Nhưng Trần Đại có quyền coi Hùng là đàn em. Hắn kêu tên Hùng, Hùng lấy làm cảm động là đàn em khác. Trần Đại tự tay rót bia vào ly của Hùng:

- À, Hùng ở đâu nhỉ?

- Ở lung tung anh ạ!

- Gia đình?

- Mãi Đà Nẵng.

- Ông cụ làm gì?

- Dược sĩ!

- Bà cụ?

- Giáo học!

- Còn Hùng?

- Bị gia đình tù. Hùng trốn vô Sài Gòn đi hoang.

Trần Đại đăm nhìn gã trẻ tuổi mang cái tâm sự hơi giống hẳn, Hấn mếu Hùng ngay.

- Tại sao gia đình tù?

- Thi mãi không đậu, ông cụ thất vọng.

- Thất vọng gì?

- Ông cụ cho rằng không thể nổi nghiệp dược sĩ. Người ta sinh đời có phải tất cả đều làm dược sĩ đâu hở anh?

- Thế Hùng muốn làm nghề gì?

- Trước hay bây giờ?

- Bây giờ.

- Bây giờ chưa biết anh ạ! Tương lai mù mịt quá.

- Hùng sống với ai?

- Một mình.

- Bằng gì?

- Bằng tiền "bắt địa"!

Trần Đại vỗ vai Hùng:

- Trông Hùng hao hao giống James Dean. Gọi là James Dean Hùng, Hùng bằng lòng không?

Hùng mỉm cười bắt tay Trần Đại lần nữa. Từ phút đó, cậu Nguyễn Đức Hùng có cái biệt hiệu James Dean Hùng. Trần Đại rút điếu thuốc "Havatampa" mời James Dean Hùng:

- Tôi đề nghị một điều nhé!

- Vâng, anh cứ đề nghị.

- Thấy Hùng hành sự không giống những thằng du đảng khác, tôi muốn mời Hùng về ở với tôi.

- Anh sống với gia đình?

- Như Hùng.

James Dean Hùng suy nghĩ một lát. Đoạn nó nói:

- Nếu anh chịu.

Trần Đại châm lửa cho James Dean Hùng mời thuốc:

- Chịu tôi mới mời Hùng chứ. À, năm nay Hùng bao nhiêu tuổi nhỉ?

- Mười tám.

- Tôi hơn Hùng ba tuổi.

- Thế thì Hùng đáng làm em anh rồi.

Hai đứa tán chuyện cả tiếng đồng hồ. Rồi Trần Đại kéo James Dean Hùng về nhà hẳn. Hai đứa sống chung. Trần Đại dạy bảo thêm James Dean Hùng về luật lệ giang hồ. James Dean Hùng bỏ nghề "bắt địa" đồng hồ, bút máy. Nó noi gương Trần Đại, làm những việc có ý nghĩa

hơn. Càng ở lâu bên Trần Đại, James Dean Hùng càng cảm phục đàn anh, thậm chí, nó đã theo Trần Đại được trên một năm. Tên tuổi nó vang dậy trong làng du đặng. James Dean Hùng trở thành cánh tay mặt của Trần Đại rất được đàn anh yêu quý.

Tâm sự của nó, nó chỉ kể cho Trần Đại nghe. James Dean Hùng là thằng si tình nhất mà nó không chịu hé răng thổ lộ chuyện đời tư mặc dù những người con gái nó yêu cứ nằng nặc muốn biết. Nó đã giữ kín thế, bác sĩ Niệm dễ chi hỏi được. Bị từ chối khéo, bác sĩ Niệm cười xòa:

- Thì thôi vậy. Cậu cần tôi giúp gì đây?

James Dean Hùng nói:

- Thưa bác sĩ, thí dụ có người bị nạn ở chân, bác sĩ có gặp đạn ra được không?

Bác sĩ Niệm lắc đầu:

- Tôi không chuyên khoa mổ xẻ.

- Nhưng nếu bắt buộc bác sĩ có chữa được không?

- Rán xem sao...

James Dean Hùng năn nỉ:

- Vậy nhờ bác sĩ rán giùm.

Bác sĩ Niệm ngạc nhiên:

- Cậu bị đạn à?

- Dạ, không ạ!

- Thế ai?

- Anh Trần Đại.

Bác sĩ Niệm hỏi dồn:

- Trần Đại bị đạn hở? Hắn bị bao giờ? Ai bắn hắn?
- Anh bị cảnh sát bắn đêm qua.
- Tại sao cảnh sát lại bắn Trần Đại.
- Vì anh ấy là... du đảng!

Bác sĩ Niệm từ hôm bị Trần Đại xỉ nhục, chẳng những đã không ghét Trần Đại mà còn có cảm tình với hắn nữa. Nghe tin Trần Đại bị cảnh sát bắn què cẳng, bác sĩ Niệm thương hại hắn vô cùng. Ông ta chưa hiểu rõ lý do nào đã xô đẩy một gã trẻ tuổi có học đi làm du đảng, Bác sĩ Niệm định bụng sẽ hỏi thẳng Trần Đại sau khi chữa khỏi vết thương cho hắn. Nghĩ thế, ông vui vẻ vô cùng, Bác sĩ Niệm sửa soạn đồ nghề, theo James Dean Hùng đi vào Chợ Lớn.

Bác sĩ Niệm mở cửa xe hơi đậu ngay lề đường. Ông lái lấy James Dean Hùng ngồi cạnh. Xe chạy một quãng, James Dean Hùng vỗ nhẹ cánh tay bác sĩ Niệm:

- Thưa bác sĩ...
- Gì thế cậu?
- Tôi xin giới thiệu với bác sĩ người bạn tôi...

Năm Hòa Hùng nằm dưới sàn ghế sau, ngồi nhòm dậu. James Dean Hùng bẻ chút cái kính chiếu hậu để bác sĩ Niệm nom rõ.

- Thưa bác sĩ bạn tôi là Năm Hòa Hưng...

Bác sĩ Niệm hơi giật mình:

- Cậu này vào xe tôi lúc nào đó?

Năm Hòa Hưng nghiêng đầu chào bác sĩ Niệm:

- Thưa bác sĩ, tôi xin lỗi bác sĩ đã vô xe trước khi bác sĩ mở khóa.

James dean Hùng giải thích:

- Trường hợp bác sĩ không chịu giúp thì anh em tôi "bắt cóc" bác sĩ.

Bác sĩ Niệm vờ rùng mình:

- May quá, tôi lại chịu giúp các cậu. À, cậu Năm cậu mở khóa cửa xe tôi bằng cách nào đấy?

Năm Hòa Hưng tủm tỉm cười:

- Thưa bác sĩ, nhiều cách lắm ạ!

- Cậu biết sửa khóa hở?

- Không, tôi biết "thối nghề".

- "Thối nghề" là gì?

Năm Hòa Hưng phá ra cười:

- Tôi biết bác sĩ sẽ hỏi thế mà... "Thối nghề" là ăn cắp xe đạp bác sĩ ạ!

Bác sĩ Niệm nghiêm nét mặt:

- Cậu lắm nghề "thối nghề" đấy à?

- Trước kia, ngày chưa gặp Trần Đại cơ!

- Giờ cậu làm nghề gì?

- Thưa bác sĩ, nghề lương thiện hơn "thối nghề" một tí...

- Là nghề gì?

James Dean Hùng trả lời hộ Năm Hòa Hưng:

- Nó lấy gái nhây. Ban ngày hai vợ chồng ngủ như chết. Tối, Năm đưa vợ đi làm, đêm lại tới rước về. Trong khi vợ nó nhây rạc căng để lấy tiền nuôi nó thì nó... hành hiệp. Nghĩa là đi du đãng kiêu anh Trần Đại. Đòi chó má thế đấy bác sĩ ạ! Muốn thoát khỏi cái dĩ vãng tăm tối nhưng không tìm được cửa hầm. Năm là thằng nhỏ sinh ở nhà thương thí. Nó không biết bố mẹ nó là ai. Lớn lên ở các viện mồ côi và trau dồi học vấn ở các via hè, các xá chợ, rút kinh nghiệm đời nhờ những cú đấm đá của các thầy phú lít và những lời yêu đương trơ trẽn của bọn "phình các". Nó đã làm đủ nghề. "Thối nghề, đi hiu", gác khách cho "phình các" và ma cao. Nhưng nó anh dũng hơn nhiều thằng khác trong cái xã hội bản thủ này là nó dám nhận nó là ăn cắp xe đạp... Tôi yêu nó. Chúng tôi yêu nó. Không hiểu bác sĩ nghĩ thế nào, chứ theo ý tôi, những thằng đang vỗ ngực nhận mình là chính khách là cách mạng chưa thằng nào có can đảm như Năm Hòa Hưng. Tôi khinh chúng nó bác sĩ ạ!

Bác sĩ Niệm vỗ nhẹ lên vai James Dean Hùng:

- Cậu hẳn học cuộc đời quá...

James Dean Hùng cười nhếch mép rất khinh bạc. Bác sĩ Niệm phá tan cơn hận thù của nó bằng cách hỏi những danh từ "chuyên môn".

- "Phình các" là gì hở cậu?

James Dean Hùng bảo Năm Hòa Hưng:

- Mà giải nghĩa dùm đi Nệm!

Năm Hòa Hưng hỏi:

- Bác sĩ biết làm gì?

Bác sĩ Niệm nói:

- Biết để chơi với các cậu cho hợp "giờ"!

- "Phình các" là gái điếm bác sĩ ạ!

- Còn "đi hiu"?

- "Đi hiu" là ăn cắp...

Bác sĩ Niệm gật gù có vẻ khoái trá. Con đường trưa bị kẹt xe khá lâu. Bác sĩ Niệm lợi dụng cơ hội hỏi James Dean Hùng:

- Hồi nhỏ Năm Hòa Hưng sinh ở nhà thương thí, còn cậu cậu sinh ở đâu?

James Dean Hùng đã hứa không cho ai biết đời tư, trừ Trần Đại. Nhưng bữa nay nó chột quên lời hứa, vui vẻ đáp.

- Tôi may mắn hơn Năm một chút.

- Cậu sinh ở nhà thương tư à?

- Vâng, và lớn lên với cha mẹ. Được đi học đàn hoàng.

- Ông cụ làm gì?

- Được sĩ.

- Ở đâu?

James Dean Hùng nhìn bác sĩ Niệm bằng đôi mắt dò hỏi. Rồi nó nhún vai.

- Bác sĩ bước hơi sâu và cuộc đời riêng của tôi rồi đấy nhé. Thôi, xin bác sĩ "tối" lại đi...

Bác sĩ Niệm cũng nhún vai:

- Ủ nhỉ, suýt tôi quên đấy nhé! À, chúng mình đi đâu bây giờ đấy?

James Dean Hùng đáp:

- Thưa bác sĩ mình đi về miền Phú Lâm ạ!

Đường đã bị kẹt, bác sĩ Niệm nhấn ga cho xe chạy nhanh hơn.

o o o

Bây giờ Trần Đại bang thiu thiu ngủ. Tony Hải quạt nường giấc ngủ cho đàn anh. James Dean Hùng trở lại, Tony Hải vẫn không biết gì. Nó đang ôn lại chúc dĩ vãng ở quán "Gió Nam" bấy tám tháng về trước. Bỗng nó nghe thấy tiếng hỏi:

- Anh ấy ngủ lâu chưa?

Tony Hải mới bỏ rơi dĩ vãng khe khẽ trả lời:

- Chừng hai mươi phút.

James Dean Hùng bảo bác sĩ Niệm:

- Đêm qua chạy cảnh sát trời chết, anh ấy vừa mệt vừa bị vết thương hành nên không ngủ được. Bác sĩ ngồi đây chơi một lát được không?

Bác sĩ Niệm gật đầu. Ông đảo mắt nhìn căn hầm một lượt rồi hỏi.

- Căn nhà này...

James Dean không để bác sĩ Niệm hỏi hết câu, đỡ lời luôn:

-... Của người ta thuê làm chỗ nhảy đầm lậu trốn thuế. Bọn choai choai đọt sống mới thích tới đây lắm bác sĩ ạ!

- Sao các cậu ở đây?

- Chúng tôi mới tới vì anh Trần Đại bị truy nã gắt.

- Quen với chủ mượn không?

- Tôi làm "Công chức" cho nó.

- Cậu chơi nhạc hử?

- Không nó muốn tôi giữ an ninh, tôi vừa canh chừng cảnh sát vừa trị những thằng cao bồi du đảng nhảy quýt tiền nước.

James Dean Hùng nhìn thẳng vào mặt bác sĩ Niệm.

- So với Năm Hòa Hưng thì tôi lương thiện hơn nó một tí. Nhưng xét cho cùng, trên cái cõi đời méo mó nham nhở này, trừ khi mình gọt đầu đi tu, ăn cơm gạo xấu với rau với đậu thì may ra mới lương thiện. Còn phải đụng với tiền bạc, tôi cho rằng, những đứa nào vỗ ngực nhận mình lương thiện đều đáng đem xẻo lưỡi hết.

Bác sĩ Niệm biết James dean Hùng bị mặc cảm du đảng nên nó mới nghi ngờ và bất mãn cuộc đời thâm tậ. Bất giác, ông ta thương nó vô cùng. Bác sĩ Niệm lảng sang chuyện khác:

- Chắc cậu nhảy giỏi lắm nhỉ?

- Tôi là vua Be-bop bác sĩ ạ? Bác sĩ có hay đi nhót không?

- Tôi không biết nhảy.

- Bác sĩ nói thật hay nói dối.

- Thật mà...

James Dean Hùng chìa tay:

- Bác sĩ cho xin điếu thuốc lá đi!

Bác sĩ móc gói thuốc "Lucky" đưa cả cho James. Dean Hùng. Nó cầm lấy, rút một điếu rồi trả bác sĩ.

- Cậu để mà hút.

- Xin bác sĩ một điếu thôi. Giờ tôi trả ơn điếu thuốc lá của bác sĩ bằng cách "dạy" bác sĩ nhảy vài điệu thông thường bác sĩ chịu không?

Bác sĩ Niệm hỏi:

- Nhảy có khó không?

- Dễ lắm. Bác sĩ phải biết nhảy thì tụi tôi mới "bấu xấu" được

- "Bấu xấu" là gì?

- "Bấu xấu" là đi theo người nhiều tiền để nhảy gỡ uổng gỡ, hít gỡ ấy mà!

Bác sĩ Niệm tròn đôi mắt:

- Cậu hút thuốc phiện đấy à?

James Dean Hùng lắc đầu rất tài tử.

- Đâu có, Tôi chưa hút lần nào nhưng trông thấy những anh nghiện tôi nản lắm. Nghề của tôi mà nghiện thì coi như... hai năm mươi rồi.

James Dean Hùng trêu bác sĩ Niệm bằng cách, thỉnh thoảng nó lại chêm những tiếng lóng vào chuyện. Khiến bác sĩ Niệm ngơ ngác:

- Nghề của cậu là nghề gì nhỉ? Tôi chưa nghe cậu nói bao giờ.

James Dean Hùng phá ra cười lớn:

- Nghề du đãng ấy mà, thưa bác sĩ.

Tiếng cười của James Dean Hùng làm cho Trần Đại thừa giắc. Hỏi:

- Gì thế Tony Hải?

Tony Hải đã biết James Dean Hùng về, nhưng Hùng không hỏi han gì nó cả nên nó vẫn im lặng. Lúc này Trần Đại hỏi nó mới nói:

- Thưa anh. anh Hùng đa về.

- Có bác sĩ Niệm?

- Có một người lạ.

Trần Đại bảo Tony Hải nâng đầu hẳn lên. Hẳn gọi:

- Chú Hùng!

James Dean Hùng đang ngồi quay lưng về phía Trần Đại, đấu với bác sĩ Niệm nghe tiếng Trần Đại, vội thưa:

- Dạ.

- Bác sĩ lại lâu chưa, chú mời bác sĩ tới đây để anh chào bác sĩ.

Bác sĩ Niệm theo James Dean Hùng và Năm hòa Hưng lại chỗ Trần Đại nằm. Nhìn vết thương ở chân Trần Đại được băng bó sơ sài từ đêm qua: bác sĩ Niệm đặt hộp đồ nghề xuống toan khởi sự. Nhưng Trần Đại đã nói:

- Khoan đã thưa bác sĩ. Bác sĩ tới lâu chưa?

- Độ hai mươi phút.

Trần Đại trách James Dean Hùng:

- Tại sao các chú không đánh thức anh dậy?

Bác sĩ Niệm xoa tay:

- Anh Trần Đại đừng trách các cậu ấy, tại tôi muốn để anh ngủ cho lại sức đấy.

James Dean Hùng mỉm cười thầm cảm ơn bác sĩ Niệm. Nó không hiểu tại sao bác sĩ Niệm tự nhiên đáng yêu thế. Hôm đầu tiếp xúc để "bắt địa" ông ta, chính Trần Đại đã ra lệnh cho nó "hoa" bác sĩ Niệm. James Dean Hùng xét rằng nó cũng cần tìm hiểu bác sĩ Niệm như ông ta muốn tìm hiểu đời tư của nó. Nó tự nhủ, chỉ có sách "kêu" bác sĩ Niệm đi nhảy đầm.

Trần Đại thấy bác sĩ Niệm tỏ cảm tình với mình, hăn hơi hơi hồi hận chuyện củ:

- Bác sĩ còn giận tôi không?

Bác sĩ Niệm vui vẻ:

- Giận gì?

- Giận vụ "bắt địa"...

- Không.

- Tại sao không?.

- Vì tôi biết anh là người hiệp sĩ ngu dốt trong truyện " bắt địa".

Trần Đại chối:

- Tôi không phải là người hiệp sĩ đâu.

Bác sĩ Niệm cười:

- Cũng không sao. Thôi để tôi xem vết thương của anh rồi chúng mình nói chuyện sau.

Bác sĩ Niệm tháo băng ở vết thương của Trần Đại ra. Ông lấy đèn pin soi cẩn thận. Viên đạn phá một mảng thịt lớn nhưng đã thoát ra ngoài. Sở dĩ Trần Đại mệt là vì hăn bị mất nhiều máu. Nếu hăn không có sức, không gặp chiếc xích lô máy, không có y tá chích thuốc cầm máu và băng bó vết thương, có thể hăn đã gục rồi. Bác sĩ Niệm chích thuốc trụ sinh, đồng thời chích thêm thuốc bổ cho Trần Đại. Ông cũng băng bó lại vết thương và dặn James Dean Hùng buổi chiều tới đón ông chích thuốc.

Trần Đại biết viên đạn không còn nằm trong cẳng mình thì mừng lắm. Hăn chẳng muốn làm phiền bác sĩ Niệm nữa, Trần Đại nói:

- Xin bác sĩ cho một cái đơn. Chúng tôi không dám làm phiền bác sĩ...

Bác sĩ Niệm vừa bỏ đồ nghề vào hộp, vừa trả lời Trần Đại:

- Được rồi, tôi sẽ kê đơn cho anh.

Khi nắp cái hộp đồ nghề đã gài chặt, bác sĩ Niệm mới hỏi:

- Rồi ai chích cho anh?

- Chúng tôi sẽ xoay sở.

- Cậu Hùng lại tính chuyện "bắt cóc" một cô y tá nào đó phải không?

James Dean Hùng nhìn bác sĩ Niệm ranh mãnh:

- Có lẽ "bắt cóc" cô y tá của bác sĩ!

- Cô ấy có chồng rồi. Chồng cô ta sẽ nhốt cô ta vào buồng, cậu "bắt cóc" sao nổi. Chi bằng đừng "bắt cóc" ai, để tôi tới săn sóc cho anh Trần Đại có phải hơn không.

James Dean Hùng lại gần bác sĩ Niệm:

- Điều đó còn tùy.

- Tùy ai?

- Tùy anh Trần Đại.

Bác sĩ Niệm hỏi Trần Đại:

- Anh nghĩ sao?

- Tôi đang què, chả biết nghĩ sao cả. Thôi nhờ James Dean Hùng quyết định.

James Dean Hùng nói:

- Bác sĩ đã có lòng "chiếu cố", anh Trần Đại không nên giữ kẽ. Chỗ người nhà cả mà...

Trần Đại ngạc nhiên:

- Chú vừa nói gì đấy James Dean Hùng?

- À, em bảo bác sĩ Niệm đã coi chúng mình như người nhà.

Bác sĩ Niệm phụ lời với James Dean Hùng:

- Phải, tôi coi anh Đại với cậu Hùng, Năm như bạn.

Trần Đại ngạc nhiên:

- Bác sĩ kết bạn với du đảng à?

- Thì có gì là lạ. Các anh có nhiều điểm tốt mà tôi không có.

Trần Đại suy nghĩ một lát rồi nói:

- Bác sĩ không sợ mất danh dự à?

- Danh dự là cái quái gì? Thú thực lần đầu tiên gặp anh tôi đã mến anh rồi. Tôi đã tìm hiểu mà vẫn chưa hay tại sao những mẫu người như anh, như James Dean Hùng, thông minh như thế, gia đình mẫu mực như thế mà lại bỏ nhà đi hoang...

Bác sĩ Niệm nói chưa dứt, Trần Đại chặn lại:

- Không đi hoang đâu bác sĩ ạ! Đi tìm tương lai đấy. Gia đình bỏ rơi chúng tôi, xã hội hắt hủi chúng tôi, tổ quốc khinh bỉ chúng tôi. Có ai nghĩ cho chúng tôi đâu. Vậy chúng tôi tự nghĩ lấy, tự tạo lấy con đường riêng của chúng tôi. Chúng tôi đi làm du đảng. Bác sĩ chơi với du đảng, bác sĩ sẽ hối hận đấy.

Bác sĩ Niệm đứng lên:

- Tôi không có mặc cảm gì cả nhưng tôi nhận thấy nếu du đảng như anh và cậu Hùng cả thì xã hội này đỡ bản hơn. Tôi thường nhìn lại cuộc đời mình, dĩ vãng và hiện tại, tôi nói thật, nó đáng "buồn nôn" lắm.

Những mẫu người mà cuộc đời đang công kênh lên, đặt vào chiếu tri thức, giá tâm hồn họ bằng một phần nhỏ tâm hồn anh, tôi chặc tổ quốc này đỡ tui nhục nhiều. Khốn nỗi, họ đê hèn hơn cả những người vô học đê hèn; họ sống ích kỷ và rỗng tuếch. Chính tôi, tôi cũng thấy mình rỗng tuếch đáng phỉ nhổ.

Trần Đại cười:

- Bác sĩ không cho "du đảng" đi tàu bay đấy chứ?

Bác sĩ Niệm nhăn mặt:

- Anh nghi lời tôi.

- Một phần thôi.

- Tại một vết dơ bẩn liên quan tới cô Tường Vi.

Trần Đại hồn nhiên, bỗng nghe bác sĩ Niệm nhắc tới Tường Vi lòng hẫng thắt lại. Kỷ niệm gập gở đột nhiên. Hẫng nghe nước mắt đang nhỏ giọt xuống tâm hồn hẫng. Hẫng mừng tượng chuỗi ngày tui cực của Tường Vi, bất giác hẫng mím môi rồi buông gọn hai tiếng:

- Cỏ lẽ.

Bác sĩ Niệm trầm giọng:

- Trong đời mỗi người, ít ra cũng có một lần lầm lỗi. Anh Trần Đại nên bỏ qua chuyện cũ đi thì chúng ta mới dễ thông cảm.

Trần Đại chột tình giận. Hẫng chìa bàn tay ra bắt tay bác sĩ Niệm:

- Xin lỗi bác sĩ nhé!

Bác sĩ Niệm xiết thật chặt tình thân:

- Anh nhớ, chiều nay bảo James Dean Hùng tới đón tôi và cho biết biến chứng để tôi lo mang thuốc.

Trần Đại nói:

- Vâng, tôi sẽ nhắc Hùng.

Trước khi rời khỏi căn hầm, bác sĩ Niệm giao ước:

- Sẽ có ngày tôi bỏ nghề, theo anh làm du đãng...

Nhưng Trần Đại đã chấp hai tay:

- Tôi xin bác sĩ đừng bốc đồng mà tiêu sự nghiệp, vì làm du đãng không dễ như bác sĩ tưởng đâu.

Bác sĩ Niệm đáp lại bằng chuỗi cười dòn...

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 7

James Dean Hùng ngồi chờ ở văn phòng nội trú. Bà phước Giám thị lên lầu kiểm Tường Vi. Lát sau, bà trở xuống, bảo James Dean Hùng:

- Cô ấy đang sửa soạn.

Lợi dụng dịp này, James Dean Hùng hỏi:

- Thưa bà, chị cháu học hành tiến bộ không ạ?

James Dean Hùng gọi Tường Vi bằng chị vì sáng hôm qua, trong bức thư Trần Đại viết cho bà hiệu trưởng, Trần Đại giới thiệu với bà James Dean Hùng là em ruột hãnh và em Tường Vi.

Bà giám thị tươi cười đáp:

- Chăm lắm, cô ấy mua đèn cây thắp lén học. Tôi bắt gặp luôn nhưng không nỡ phạt. Giá cô ấy đọc tiểu thuyết thì nhất định tôi không tha.

- Thưa bà chị cháu có hay ra ngoài không ạ?

- Cô ấy chỉ ra khi đi học thêm. Tường Vi ngoan ngoãn dễ thương, bà hiệu trưởng cưng cô ấy nhất...

Bà giám thị nhìn James Dean Hùng:

- Còn cậu, cậu có chăm học như chị cậu không?

James Dean Hùng xoa bàn tay, ngượng nghịu:

- Thưa bà, con... lười lắm ạ!

James Dean Hùng không sợ đánh nhau, không sợ những thằng côn đồ cầm dao nhưng nó sợ bà phước hiền từ lắm. Sự hiền hậu khiến nó chột nhớ tới mẹ nó. Nhiều lúc, mẹ nó cũng yêu thương nó. Niềm yêu cảm nín. Bây giờ nó mới hiểu. Thì nó đã dẫn thân vào con đường du đãng bị cuộc đời ghê tởm. James Dean Hùng chỉ lo bà giám thị hỏi nữa. Chắc chắn nó sẽ lúng túng lắm. Tường Vi giải thoát cho nó.

Nàng đã hiện ra, lộng lầy cơ hồ một danh ca trên sân khấu tân nhạc. Một tháng nay, James Dean Hùng không gặp Tường Vi. Con chim bồ câu của Trần Đại duyên dáng quá. Nét buồn tan biến trên khuôn mặt nàng. Cô nữ sinh, dường như, đã quên hẳn được một kỷ niệm tủi nhục. Tình yêu của Trần Đại thay đổi hẳn cuộc đời nàng. Tường Vi lại ham sống, hồn nhiên như thuở bùn chưa dấy vết lên tấm áo trắng của nàng.

James Dean Hùng đứng lên đón Tường Vi. Hai người xin phép bà giám thị rời khỏi nội trú. Ra tới cổng. Tường Vi hỏi ngay:

- Anh Đại bị bệnh gì hở anh Hùng?

James Dean Hùng không trả lời. Nó ngoắt tay kêu tắc xi. Tường Vi cau mày:

- Anh chưa nói cho tôi biết anh Đại bị bệnh gì à?

James Dean Hùng nói:

- Mời chị lên tắc xi đã.

James Dean Hùng mở cửa xe dục Tường Vi bước lên. Nó thừa lịch sự để đóng cửa lại rồi mới vòng sang bên kia mở cửa lên xe James Dean Hùng hỏi:

- Chị đã đọc thư của anh Trần Đại chưa?

- Tôi đọc rồi.

- Anh ấy có bảo anh bị bệnh gì không?

- Anh ấy chỉ bảo bị mệt.

James Dean Hùng gật đầu:

- Vâng, anh ấy bị mệt chị ạ! Sáng hôm qua tôi tới nội trú đón chị nhưng chị đi học thêm.

Tường Vi đưa tay vuốt tóc mai:

- Hôm qua anh Hùng mang thơ cho tôi à?

- Vâng.

Tường Vi trách nhẹ:

- Anh... có vẻ xa lạ với tôi quá...

James Dean Hùng thành thật:

- Thưa chị xa lạ gì ạ?

- Sao anh cứ "vâng" với "thưa" hoài thế?

James Dean Hùng cười. Ngày xưa tới quán "Gió Nam" uống cà phê. James Dean Hùng thường say mê ngắm đôi bàn tay đẹp như bàn tay bầy ở hiệu kim hoàn của Tường Vi. Có lần, James Dean Hùng đã nghĩ đến cả chuyện chinh phục Tường Vi nữa. James Dean Hùng không tha thiết giống Trần Đại nên nó đã để con chim xanh Tường Vi sập lòng bầy Trần Đại. Trước đây James Dean Hùng gọi Tường Vi bằng "cô" như các chàng trai trẻ khác. Giờ thì nó cảm thấy nó không có quyền gọi thế nữa. Nó coi Trần Đại như anh nó thì nó có bốn phận phải kính trọng Tường Vi. Trần Đại luôn luôn ngỏ cho James Dean Hùng biết rằng, khi hoàn cảnh thuận tiện giúp hẳn, hẳn sẽ cưới Tường Vi làm vợ.

Tường vi sẽ làm vợ Trần Đại thì Tường Vi phải là chị "chị dâu" của James Dean Hùng. Có ai gọi chị mình bằng "cô" bao giờ đâu. Thế mà, thưa gửi trước cho quen dần đi, Tường Vi lại còn trách móc.

James Dean Hùng giả vờ hỏi Tường Vi:

- Chị chưa biết gì à?

Tường Vi ngạc nhiên;

- Có chuyện lạ hử?

- Vâng.

Tường Vi nhăn nhó:

- Khổ quá, anh lại "vâng" rồi...

- Chị chưa để tôi trả lời đã vội trách. Tôi có người anh sắp lấy vợ. Tính tôi lỗ mãng lắm. Sợ nàng chị dâu tương lai của tôi chịu không nổi sự lỗ mãng của tôi, mách anh tôi đánh tôi thì tội nghiệp. Nên tôi đang cố gắng tập lễ phép với đàn bà con gái. Tôi nhờ chị để thực tập cái lý thuyết... lễ phép của tôi đó mà. Chị đừng coi là xa lạ nhé.

Tường Vi thấy chuyện của James Dean Hùng là lạ, tươi nét mặt:

- Anh ruột của Hùng sắp cưới vợ hử Hùng?

James Dean Hùng hơi ngạc nhiên. Nó nghĩ bụng "mình chưa nói mà con chim bồ câu của anh Trần Đại đã hạ mình xuống hàng đàn em rồi". Tường Vi nghĩ khác, nàng muốn gọi Hùng bằng tên của nó để nó bớt khách sáo đi. James Dean Hùng đáp:

- Không phải anh ruột chị ạ!

- Anh họ à?

- Cũng không phải.

- Thế anh nuôi?

- Không phải nốt. Chị đã đọc tam quốc chí chưa?

- Chưa. Tôi ghét truyện Tàu lắm.

- Ấy chết, ba tôi lại bảo rằng dù ghét Tàu cách mấy, hãy rán đọc bộ truyện Tam quốc, Thủy hử, Đông chu liệt quốc. Chị học chương trình Pháp hay Việt?

- Việt

- Thế thì càng nên đọc Tam quốc.

- Để làm gì?

- Để ít ra biết truyện ba anh em kết nghĩa vườn đào.

Tường Vi nhoén miệng cười:

- À, cái truyện ấy thì tôi biết.

James Dean Hùng nói:

- Tôi với anh tôi là thứ anh em vườn đào đấy chị Tường Vi ạ! Nhưng chúng tôi kết nghĩa ở "Snack bar". Tinh thần là tinh thần vườn đào nhưng không trích máu, uống thề mà chỉ uống bia 33.

Tường Vi khen James Dean Hùng:

- Hùng có thể đi làm giáo sư Việt văn được đấy.

James Dean Hùng nhún vai:

- Thế mà tôi lại đi làm...

Nó vội vàng tiếp:

-... lại đi làm học sinh!

Người tài xế tắc xi hỏi:

- Xuống đâu hở cậu?

- Bô Na.

James Dean Hùng nhìn Tường Vi:

- Chị có muốn biết tên ông anh vườn đào của tôi không?

- Hùng thử nói xem.

- Trần Đại!

Tường Vi hơi sửng sốt:

- Anh ấy sắp lấy vợ à?

- Vâng.

Mặt Tường Vi biến sắc. James Dean Hùng không dám kéo dài câu chuyện nữa. Nó kết thúc ngay:

- Vâng, thưa chị, anh ấy sắp lấy chị đấy ạ!

Tường Vi thở phào trút nỗi lo sợ. Máu ở tim nàng lại dồn lên mặt. Hồng hào. Tim nàng vẫn còn đập mạnh. Niềm sung sướng bất chợt khiến nàng ứa nước mắt. James Dean Hùng nói:

- Bà chị dâu tương lai của Hùng không trách Hùng tội "xa lạ" nữa chứ?

Tường Vi nói lảng:

- Hùng nói chuyện hay quá!

- Nhưng vẫn thua anh Trần Đại.

Chiếc xe tắc xi đã dừng lại bên lề đường. Hai người xuống xe thả dọc trên vỉa hè đại lộ Lê Lợi. James Dean Hùng hỏi:

- Chị đã ăn sáng chưa?

- Chưa.

- Vậy Hùng mời chị đi ăn hủ tíu Nam Vang...

Tường Vi thắc mắc:

- Sao không thăm anh Đại trước?

- Đi ăn đã, rồi thăm anh Đại sau, hôm nay anh ấy bớt mệt rồi.

Tường Vi nhắc James Dean Hùng:

- Ăn sáng ở hẻm Casino hở?

- Không, hẻm Casino bây giờ tồi lắm. Cứ điểm "bún chả bún ốc" cuối cùng cả dân Bắc Kỳ đã bị đánh tan. Bậy quá.

Tường Vi hỏi:

- Ai đánh tan?

- Nghe nói mật vụ của ông Ngô đình Nhu. Một nơi ăn uống đã đi vào lịch sử rồi mà người ta, vì muốn vừa lòng chủ, muốn tăng bốc công lao với chủ, đã hủy diệt cái di tích lịch sử đi. Hẻm Casino lại bán "bún chả bún ốc" nhưng sau cách mạng "bún chả bún ốc" ăn chẳng ngon lành gì. Để Hùng dẫn chị đi ăn hủ tíu khô.

- Rồi sau đó?

- Mời chị đi coi phim "Marqué par la haine". Phim này hay lắm chị ạ! Hùng đã coi truyện phim ở "Ciné Revue". Paul Newman cặp kè với Pier Angeli thì chê sao nổi. Hình như đang hoặc sắp đóng phim "Marqué par la haine" thì James Dean chết, Paul Newman đóng thay. Chị coi James Dean chưa?

- Một lần.

- Phim nào?

- "Géant".

- Chị coi Paul Newman chưa?

- Vài lần.

- Phim nào chị ưng nhất?

- "Femmes coupables".

- Hùng chưa coi "Marqué par la haine" nhưng nghe mấy đứa coi rồi thì đóng thế James Dean, Paul Newman đã làm những cô cậu ái mộ James Dean quên hẳn thần tượng của họ... Ta đi xem phim mới của Paul Newman chị nhé!

Tường Vi suy nghĩ một lát rồi nói:

- Anh Đại có dặn gì không?

- Anh ấy bảo chị phải xem phim của Paul Newman rồi về kể cho anh ấy nghe.

- Thật chứ?

- Bà chị dâu khó tính ghê.

Tường Vi hớn hờ:

- Anh Đại đã dặn, ai dám cãi lời. Vậy mình đi ăn hủ tít mau lên rồi đi xem "Marqué par la haine".

Hai người tới sau sở Trường tiền cũ ăn hủ tít khô. Sáng chủ nhật, gọi được tô hủ tít là cả một công phu. Phải chờ ít là hai mươi phút. Trong lúc ngồi đợi người bồi bưng hủ tít ra, James Dean Hùng rút thuốc châm hút còn Tường Vi nghĩ tới Trần Đại.

Lúc ấy, dưới căn hầm ở Phú Lâm, Trần Đại đang thiêm thiếp ngủ. Năm Hòa Hưng và Quyên Tân Đỉnh canh giấc cho đàn anh. Chúng nó để

ánh sáng dịu mắt và vắn những đĩa nhạc cổ điển thật nhỏ thay lời ru, ru Trần Đại ngủ. Đêm qua, bọn khốn kiếp nhảy đầm, ca hát khiến Trần Đại khó chịu không thể tả nổi. Đàn em hẳn phải rinh hẳn vào "hậu trường", lấy bông nhét lỗ tai mà nhạc vẫn làm Trần Đại nhức óc. Mãi hai giờ khuya, bọn khốn kiếp lần lượt kéo nhau ra về. Trần Đại mới dễ thở đôi chút.

Vết thương của Trần Đại được bác sĩ Niệm săn sóc nên nó không còn hành hạ Trần Đại nữa. Theo lời bác sĩ Niệm, nội nhật tuần sau Trần Đại có thể chạy nhảy được như cũ. Cả buổi chiều hôm qua Trần Đại đã "đấu" với bác sĩ Niệm đủ mọi chuyện. Hẳn nằm trên ghế bố thuật lại quãng đời du đảng của hẳn cho bác sĩ Niệm nghe. Trần Đại khéo tả những trận đấm đá khiến bác sĩ Niệm say mê theo dõi. Đối với hẳn du đảng là lý tưởng của những thằng bị cuộc đời lãng quên và muốn chôn chng một hố với chó chết vô thừa nhận. Cũng như tổ quốc, dân tộc hạnh phúc, độc lập, dân chủ tự do là lý tưởng của những nhà chính khách. Trần Đại thân nhiên công nhận lý tưởng của hẳn là chính đáng. Hẳn tự hỏi bao nhiêu lần hẳn đã làm cho non sông này điêu đứng chưa? Chưa một lần nào. Thế nhưng bất cứ đưa nào, khi kết án du đảng cũng nhai lại các công thức cũ rích là du đảng làm ung thối xã hội. Cái xã hội Việt Nam này, có du đảng hay chẳng có du đảng, nó đã ung thối rồi. Những đưa tạo ra tình trạng ung thối là những đưa lên án du đảng nặng nhất. Chúng nó dùng du đảng để che lấp mọi tội lỗi của chúng. Du đảng bị hất hủi, xua đuổi khỏi cuộc đời một cách tàn nhẫn. Đã đi vào bóng tối của đời trụy, du đảng càng tiến sâu vào rừng đêm mù tịt. Du đảng lạc lõng trong xã hội ích kỷ, đạo đức giả, thối nát... Và du đảng nổi loạn đánh chém, hiếp dâm, cướp ngày, tổng tiền để trả thù xã hội. Xã hội lại bai bãi cái mồm kết án du đảng. Du đảng lại trả thù nặng hơn. Cái vòng lẩn quẩn cứ thế kéo dài năm này tháng nọ. Xã hội chỉ vẽ giùm du đảng con đường dẫn vào trại Tế Bần. Những con đường đi Nông Sơn heo hút. Chứ tuyệt nhiên, xã hội không vẽ giúp du đảng con đường đi vào mái nhà củ, tình thương yêu của gia đình.

Trần Đại bộc lộ hết sự căm phẫn của hẳn. Hẳn cho bác sĩ Niệm biết rằng hẳn không dung tha bọn du đảng cướp của người nghèo, hiếp đáp kẻ ốm yếu. Song hẳn không thể chấp nhận những giải pháp hời hợt, lừa dối mà xã hội đặt ra để thanh toán du đảng. Du đảng có tự ái của du đảng. Chúng nó muốn níu lấy sợi dây của người lồi chúng nó lên khỏi giếng tội lỗi nhưng lại bằng lòng giết chết đời mình bằng tội lỗi nếu người cứu nó cứ quát mồm chửi bới nó. Trần Đại xả một mạch "tâm lý" du đảng. Bác sĩ Niệm lắng tai nghe. Một đôi lần, bác sĩ Niệm tỏ ý muốn biết lý do gì Trần Đại đã trở thành tên du đảng ngoại hạng. Thì Trần Đại chỉ mỉm cười. Hẳn đã hỏi:

- Tại sao bác sĩ trở thành bác sĩ?

- Tại vì tôi thích nghề thuốc.

- Tại sao tôi trở thành du đảng? Tại vì tôi không thích trở thành một cái gì cả!

Bác sĩ Niệm chịu hàng. Ông ta nắm chặt tay Trần Đại tri kỷ:

- Anh đã chửi vào mặt tôi tàn tệ. Anh đã bắt bí tôi đủ thứ. Nhưng không hiểu tại sao tôi mến anh thế!

Trần Đại đùa bỡn:

- Bác sĩ có thích làm du đảng không?

- Tôi đánh đấm kém lắm.

- Cần gì đánh đấm.

- Không đánh đấm sao gọi là du đảng?

- Đánh đấm là du đảng hạ cấp.

- Thế nào du đảng thượng cấp?

- Là nổi loạn chống đối, và chửi bới tuốt tuột...!

- Thí dụ?

- Chống lại bản thân mình, giai cấp mình, xã hội mình, thế giới mình, tổ chức mình và tư tưởng mình. Như thế gọi là du đảng tâm hồn. Bác sĩ có muốn làm du đảng, tôi khuyên nên chọn nghề... du đảng này. Bằng không, cứ thản nhiên chấp nhận cuộc đời hèn mọn, nổi loạn làm chi cho mệt xác.

- Sao lại chống lại tổ quốc?

- Vì tổ quốc có còn gì đâu mà chả chống. Hai tiếng này hết thiêng rồi. Nó đã trở nên vô nghĩa, rỗng tuếch từ lúc đất nước mình sản sinh ra những thằng nửa người nửa ngợm đòi đem vinh quang cho tổ quốc. Nó ô uế từ lúc có những cuộc họp bàn đưa tổ quốc lên nấc thang tột cùng của huy hoàng ở các ngã Ba. Thí dụ ngã Ba Chuồng chó. Chống lại tổ quốc là rửa sạch một vết ô uế mà bọn khốn nạn đã vấy đầy "mình" tổ quốc, bác sĩ dám chống không?

- Tôi không ước mơ ảo vọng đó.

- Tôi thì ước mơ lắm.

- Tại sao anh không giúp tổ quốc?

- Vì tôi là du đảng. Là du đảng dẫn hành động cao thượng cách mấy vẫn chỉ là hành động du đảng. Bác sĩ hiểu chưa? Tuy thế, tôi chưa đến nổi tuyệt vọng. Trên đời còn bác sĩ. Dù chỉ một mình bác sĩ biết tên du đảng Trần Đại không ăn cắp, cướp giết, tống tiền, tôi xin hứa sẽ cố gắng hết mình làm một việc gì thật phi thường để cuộc đời hết khinh tôi, hết khinh anh em tôi.

Trần Đại xả ga hăng quá. Một đừ, Bác sĩ Niệm chích thuốc tăng sức cho hăn, bắt hăn uống thuốc an thần. Trần Đại thiếp đi một giấc dài. Tới tám giờ tối, tiếng nhạc, tiếng cười trời dậy. Hăn tỉnh ngủ. Năm trăm trọc mãi đến khi bọn đợc sống mới chui hết khỏi hầm, hăn mới gọi James

Dean Hùng giao phó việc đón Tường Vi, đưa nàng đi xem chiếu bóng rồi dẫn nàng về nơi hẳn đang trú thăm.

Trần Đại thương Tường Vi cô cút ở nội trú cả tuần nên bắt James Dean Hùng phải dẫn nàng dạo phố phường cho khuây khỏa. James Dean Hùng đã nắm đúng vai trò.

Nó dụi điếu thuốc lá vừa cháy hết chùng một phần ba. Tường Vi cũng tạm quên nghĩ tới Trần Đại. Vì người bồi đã bưng hủ tíu ra. James Dean Hùng hỏi:

- Chị uống gì?

Tường Vi đáp:

- Hùng gọi dùm chai "bia lầy". Hùng uống gì?

James Dean Hùng cười hóm hình:

- Chị quên rồi à?

Tường Vi sực nhớ ra:

- À, Hùng thích cà phê phin đá.

James Dean Hùng so đũa và lau hộ Tường Vi. Nó nói:

- Cà phê ở đây chán chết. Ước gì uống ly cà phê phin đá do chị pha!

Tường Vi tủm mỉm cười:

- Sao Hùng không lại "Gió Nam".

- Không có chị, cà phê "Gió Nam" cũng chán chết. Nhiều khi Hùng thường lẩn thẩn tự hỏi, chẳng biết duyên do ở đâu mà hể quán nào cà phê ngon là y như quán ấy có một cô đẹp. Khi cô gái đẹp đi lấy chồng hay yêu ai, cà phê tự nhiên hết ngon. Kẻ nào trót yêu thầm cô gái đẹp còn

cảm thấy cà phê đắng là đắng khác. Dù đã bỏ rất nhiều đường. Thôi mời chị dùng hủ tíu đi...

Tường Vi ăn hết tô hủ tíu. Nàng nhắc ly "bia lây" uống trán miệng rồi đập bàn tay khẽ trên mặt bàn.

- Gì thế chị?

- Tôi hỏi Hùng phải nói thật nhé!

- Dạ.

- Hùng dạ thì thôi tôi chả thèm nói nữa...

James Dean Hùng đưa tay vuốt mái tóc:

- Chị khó tính quá. Vậy thì thôi, không dạ.

Tường Vi nhìn thẳng đôi mắt vào James Dean Hùng:

- Hùng đã bỏ rất nhiều đường vào ly cà phê lần nào chưa?

James Dean Hùng bối rối. Nó bỏ thêm đường vô ly cà phê đá, khuấy liên hồi:

- Thưa chị đã có một lần.

- Ở đâu?

- Ở xa lắm. Hồi ấy Hùng chưa đi...

- Hùng chưa đi đâu?

James Dean Hùng suýt lờ lờ. Khi nổi buồn dâng lên, chịu không nổi. Khi đốm lửa gia đình lập lòe chói mắt nó. James Dean Hùng hay "suýt lờ lờ". Nó gượng gạo:

- Chưa vô Sài Gòn trọ học.

Tường Vi hỏi:

- Tôi tưởng Hùng ở Sài Gòn. Thế nhà Hùng ở đâu?

James Dean Hùng chớp mắt lia lịa, rồi khuôn mặt nó thờ thẩn đôi mắt nhìn vào đám đông cơ hồ nhìn vào sa mạc hoang vu. Nó nói nhỏ:

- Ở miền Trung chị ạ!

- Huế hay Nha Trang?

- Đà Nẵng.

- Tôi có đọc một cuốn tiểu thuyết của nhà văn trẻ. Ông ấy tả miền Trung mơ mộng lắm. Tôi còn nhớ một câu...

- Chị đọc nghe xem đoạn văn đó có hình ảnh quê hương Hùng không?

- "... Ngày mai chàng đã về miền Trung, quê hương có nhũ những hàng cây dừa xanh mượt và đêm đêm có những con thuyền chở đầy trăng..."

Mặt James Dean Hùng nhếch mép cười. Tường Vi nhăn mặt:

- Hùng không tìm thấy hình ảnh quê hương mình hay sao mà cười khinh mạn thế?

James Dean Hùng nhún vai:

- Đâu có khinh nhà văn.

- Thế Hùng cười gì?

- Hùng cười vì nghĩ rằng nhà văn của chị phiệu quá!

- Phiệu sao?

- Phiệu vì ông ta chưa ra miền Trung.

Tường Vi lại hỏi:

- Vậy quê hương của Hùng thế nào?

- Không có thuyền chở trắng mà chỉ có thuyền chở cá và đau thương nghèo khổ.

- Ba Hùng làm gì?

- Buôn bán.

- Má?

- Nội trợ.

- Hùng đông anh em không?

- Vài đứa.

- Em gái Hùng nếu giống Hùng chắc đẹp lắm nhỉ?

Tường Vi lật từng trang dĩ vãng James Dean Hùng xúc động vô cùng. Cuộc đời cũ như hơi nước biển bốc lên thành mây tụ lại và đổ thành mưa sầm xuống tâm hồn James Dean Hùng. Nó nhớ những kỷ niệm thiếu thời. James Dean Hùng có ba đứa em. Hai đứa em trai nghịch ngợm nhất tính. Đứa em gái thì hiền khô. Thuở còn nhỏ, James Dean Hùng đã cùng các em đi đánh lộn với bọn học trò trường tỉnh. Có trận được, có trận thua. Nhưng một lần và cũng là lần cuối cùng, James Dean Hùng bị ném viên đá trúng trán. Máu chảy đầm đìa. Hai thằng em khiêng anh về. Mẹ đi dạy học, cha đi vắng. Em gái nó đã săn sóc vết thương cho nó và khóc sướt mướt thương anh. James Dean Hùng hối hận, thề không đi đánh lộn nữa. Thế mà hôm nay... Vùng kỷ niệm đã bị bão cát phủ kín. Giọng James Dean Hùng sũng ướt thương nhớ:

- Vâng, nó xinh lắm và ngoan lắm chị ạ!

- Tên là gì?
- Là Phương.
- Gì Phương?
- Ngọc Phương.
- Tên hay quá nhỉ?
- Vâng.
- Một năm Hùng về Đà Nẵng mấy lần?
- Hai năm nay chưa về lần nào chị ạ?
- Nhớ nhà không?
- Nhớ lắm.
- Sao không chịu về?
- Vì xe lửa bây giờ hay gặp mìn lắm chị ạ! Hùng không sợ chết nhưng rất sợ bị què cụt.

James Dean Hùng có tâm sự riêng của nó. Nó nói sợ bị què, Tường Vi chẳng hiểu gì. Nàng nói:

- Ừ, què cụt khổ lắm. Nhà Hùng có giàn hoàng lan không?
- Không biết bây giờ có chưa? Hồi Hùng còn ở nhà thì không có.
- Những năm về trước, về Đà Nẵng, Hùng có hay mua quà cho Ngọc Phương không?

James Dean Hùng lắc đầu:

- Không.

Tường Vi trách:

- Sao Hùng tệ thế?

- Lỗi tại em gái Hùng chị ạ!

- Phương không thích quà à?

- Thích lắm.

- Tại sao Hùng không mua?

- Hùng vụng về cái chuyện mua quà tặng các cô kinh khủng. Mua gì em gái Hùng cũng chê. Hùng cầu sườn "cúp" luôn và từ nay về sau sẽ chẳng mua gì tặng nữa. Thôi, mình đi xi nê đi chị, nhường bàn cho khách kéo họ chờ.

James Dean Hùng trả tiền rồi dẫn Tường Vi tới rạp Đại Nam. Đôi người, một trai một gái sóng bước trên vỉa hè Sài Gòn như một đôi nhân tình mới gặp gỡ còn ngỡ ngàng chưa dám nắm tay nhau.

Căn hầm chỉ còn Trần Đại và Tường Vi. James Dean Hùng kéo bọn đàn em chuồn hết. Ánh sáng mờ nhạt và nhạc "Blue" huyền ảo làm cho Tường Vi liên tưởng tới một hộp đêm ở Paris trong một phim nàng đã xem. Khác vài điểm nhỏ: Không có hai nhạc sĩ da đen thổi kèn "Saxo" và rất nhiều kẻ phóng túng đứng, ngồi nghe, hút thuốc lá khói um cả hầm. Căn hầm này chỉ có hai người đang yêu nhau.

Tường Vi ngồi trên ghế bố của Trần Đại. Hắn vẫn nằm. Nàng đưa bàn tay tươi mát ập lên ngực hắn. Trần Đại cảm thấy mạch máu của hắn chạy nhanh hơn. Và, nếu bất thần, cơn sốt kéo lên hành hạ hắn, khỏi cần bác sĩ Niệm, đôi bàn tay của Tường Vi cũng đủ xua đuổi cơn sốt. Hắn bảo người yêu:

- Em bật đèn anh một que diêm đi...

Tường Vi làm theo lời hắn. Nàng bật diêm. Điếu "Havatampa" đã ngậm sẵn, Trần Đại mời lửa. Hắn hít một hơi dài, nhả vòng khói tròn:

- Em còn thích khói thuốc của anh không?
- Dạ, bao giờ em cũng thích.
- Em kể truyện phim "Marqué par la haine" cho anh nghe đi.
- Thưa anh...
- Gì thế em?

Tường Vi phân vân một lát. Trần Đại đoán được ý nghĩ của nàng. Hắn nói:

- Em muốn biết cái lý do của vết thương à?

Tường Vi khép nép:

- Dạ không.
- Thế em đang nghĩ gì?

Tường Vi càng phân vân. Tim nàng đập mau. Đôi tai ran ran nóng:

- Thưa anh...
- Gì em?
- Anh đừng khinh em nhé!

Trần Đại dập tắt điếu "Havatampa". Hắn nắm tay Tường Vi, vuốt ve bàn tay thon mềm của người yêu như kẻ đi khám phá kho tàng trong rừng thẳm vừa tìm được ngọc ngà. Bàn tay Tường Vi đan lấy bàn tay Trần Đại. Hắn nâng niu còn hơn kẻ khám phá kho tàng nâng niu chuỗi kim cương óng ánh. Trần Đại nói trong hơi thở:

- Anh quý mến em...

Đôi mắt Tường Vi chớp mau:

- Thưa anh...

- Em nói đi em!

- Thưa anh ngồi trên ghế của anh khó chịu quá. Anh...

Tường Vi chưa nói hết ý. Trần Đại gỡ tay hấn khỏi tay nàng:

- Em kéo cái ghế thấp kia lại gần đây mà ngồi.

Tường Vi lắc đầu:

- Em không thích ngồi, em muốn... Em muốn nằm bên anh...

Trần Đại cắn môi suy nghĩ. Rồi hấn nắm bàn tay người yêu:

- Tường Vi.

- Dạ.

- Em còn nhớ bài thơ của anh không?

- Em có chép và đã học thuộc lòng..

- Em đọc đoạn chót cho anh nghe xem nào.

Tường Vi khe khẽ đọc:

Nhà anh ở bao giờ

Mùa xuân hoa đua nở

Anh thôi đời đi trọ

Sẽ nghĩ chuyện làm thơ

Chép kín mười quyển vở

Anh đan một chim lồng

Nhốt kín chim trong đó.

Trần Đại âu yếm nói:

- Anh chưa đan xong chiếc lồng để nhốt chim bồ câu của anh mà. Chẳng lẽ anh nhốt chim vào cái lon sữa bò để chim chết ngạt hay sao?

Tường Vi nũng nịu:

- Chim không cần lồng "sơn nhiều màu sắc sỡ" đâu anh ạ.

Trần Đại cười:

- Nhưng chim của anh đâu có sống bằng hoa. Chim bồ câu ăn thóc và cần uống nước. Anh chưa có tiền mua thóc nuôi chim. Thôi chim rán đợi anh có sự nghiệp đã.

- Đợi đến bao giờ?

- Chim lại quên lời hứa rồi. Hãy nghĩ đến con cháu ta, cuộc đời không có quyền ghé thăm con chúng ta...

Trần Đại ngừng lại giọng hần trầm xuống:

- Em ạ! Anh nhớ bản lĩnh không còn sạch sẽ và cao thượng với bất cứ một mối tình trai gái nào. Nên anh hối tiếc và thêm thường tình yêu chân thật, cao quý. Em đã cho anh sự cao quý để anh biết rung động và xúc cảm khi ve vuốt bàn tay em. Anh yêu em. Anh yêu em. Em biết chưa? Tâm hồn anh đã ngủ chung với tâm hồn em. Anh thỏa mãn rồi. Chúng ta còn trẻ, đừng để ngày vui biến vụt rồi lại chở vào đời mình những tảng đá vảng túi nhục, đau buồn... Tường Vi em chiều lòng anh chứ?

Nước mắt Tường Vi ứa ra. Cảm động. Nàng đã tưởng thoát khỏi căn chông gia đình hôi hám, xuống đời nếu gặp may cũng chỉ may phần nào

thôi. Nàng không dám ngờ, cuộc đời chưa đến nỗi bản thiú như nhóp lắm vì cuộc đời còn có Trần Đại, James Dan Hùng và những người bạn trẻ khác của Trần Đại.

Trần Đại săn sóc nàng hơn cả cha ruột nàng. Hẳn là hậu thân của mẹ nàng. Nhiều lúc Tường Vi ngỡ rằng nàng phải chiều chuộng Trần Đại thế nào cho người yêu nàng vừa lòng. Nhưng mỗi lần nàng thực hiện ý định là mỗi lần Trần Đại làm cho nàng cảm động phát khóc.

Tường Vi gỡ nhẹ bàn tay ra khỏi bàn tay Trần Đại. Nàng lấy khăn thấm nước mắt. Đôi mắt chưa khô hẳn, nàng nhìn Trần Đại. Khuôn mặt Trần Đại lúc ấy đẹp như một nhân vật đẹp trai trong tiểu thuyết diễm tình. Tường Vi xoay người. Nàng quỳ xuống sàn hằm, nhích lên một phút, nhẹ nhàng đưa hai bàn tay ôm lấy khuôn mặt người yêu. Khuôn mặt nàng cũng thấp dần, thấp dần như một khối sắt nặng bị nam châm hút. Hai khuôn mặt đau khổ sát gần nhau. Những giọt nước mắt của Tường Vi lại ứa ra, rơi rụng trên khuôn mặt Trần Đại. Và khi Tường Vi đặt chiếc hôn lên trên trán người yêu, nàng hôn cả những giọt nước mắt của nàng. Bây giờ, nước mắt đã biến vị, không còn chất cay đắng nữa.

Trần Đại gọi nhỏ, rất nhỏ:

- Tường Vi.

- Dạ.

- Thấm nước mắt đi em. Hãy để dành nước mắt khóc những mềm vui sau này em ạ!

- Vâng.

- Kể anh nghe phim "Marqué par la haine" đi.

Tường Vi đã đứng dậy. Nàng ngồi chỗ cũ. Bàn tay lại đan chặt lấy bàn tay Trần Đại:

- Phim hay lắm anh ạ! Giá có anh đi xem. Hùng bảo Hùng sẽ xem lại phim này vài chục lần nữa.

Trần Đại hỏi:

- Phim cao bồi à?

Tường Vi nhỏ nhẹ đáp:

- Không phải anh ạ! Phim xã hội. Người ta dịch cái "tít" sang tiếng Việt hay đáo để...

- Hay như thế nào?

- Như tên một cuốn tiểu thuyết rẻ tiền!

Trần Đại vỗ nhẹ vào lưng người yêu:

- Sao em so sánh kỳ khôi thế?

Tường Vi lý luận:

- Đôi khi sự kỳ khôi lại không kỳ khôi anh ạ! Nếu anh đi xem phim này anh mới thấy sự so sánh của em không kỳ khôi.

Trần Đại mỉm cười:

- Ủ, thì không kỳ khôi nữa. Vậy cái tên "Marqué par la haine" dịch sang tiếng Việt là gì?

Tường Vi đăm đũa nhìn Trần Đại:

- Thưa anh, là... "Yêu em quên hết hận thù".

- Hay thật và cũng rẻ tiền thật.

Tường Vi trách yêu:

- Đấy, anh lại chế em rồi!

Trần Đại nghiêng mình:

- Đâu có... Em kể chuyện phim cho anh nghe đi!

Đôi mắt Tường Vi sáng ngời. Giọng nàng êm ái cơ hồ như điệu nhạc Hạ Uy Di:

- Phim thuật lại cuộc đời một võ sĩ anh ạ! Có từ chương trình em lại làm mất rồi. Nhưng đại khái, thời thơ ấu của nhà võ sĩ vô địch là thời... du đãng. Ông ta đập lộn chí choé. Vào tù ra khám như cơm bữa. Cuộc đời và nhà giam dạy ông ta căm thù và sự căm thù đó dồn trong quả đấm. Ông ta đấm ai người ấy chết liền. Vào quân đội "đấm" kỷ luật sắt. Lên võ đài "đấm"... theo luật hận thù. Có người biết sức mạnh tập trung trong trái đấm của nhà võ sĩ là sự hận thù. Anh ta khuyên nhà võ sĩ lợi dụng sức mạnh đó để tạo sự nghiệp. Ông ta thành công. Rồi gặp một người con gái lý tưởng, ông ta lấy cô này. Nhà võ sĩ "Yêu em quên hết hận thù" sinh con cái và trở thành võ sĩ vô địch danh tiếng khắp xứ.

Trần Đại hỏi:

- Ai đóng vai du đãng?

- Paul Newman anh ạ! Hùng bảo đáng lẽ vai này của James Dean.

- Ai đóng vai người con gái lý tưởng?

- Thưa anh, Pier Angelie.

Trần Đại nắm chặt tay Tường Vi. Khiến nàng kêu "ối":

- Đau quá anh ơi...

Nhưng Trần Đại chớp mắt thật mau:

- Em nhìn anh xem khuôn mặt anh có giống khuôn mặt tên du đãng trong phim không?

Tường Vi ngạc nhiên:

- Sao anh lại hỏi em thế?

Trần Đại vẫn nghiêm nét mặt:

- Anh có giống tên du đãng không hở em?

Tường Vi nhón miệng cười:.

- Anh có là du đãng đâu mà giống?

Trần Đại cảm thấy mình hơi vô lý. Hắn buông tay Tường Vi ra:

- Anh không giống tên du đãng thật hở em?

Tường Vi lắc đầu:

- Không, anh không giống ai cả.

- Tại sao?

- Vì anh là Trần Đại, anh chỉ giống Trần Đại thôi.

Trần Đại lại xoay về chuyện phim:

- Tường Vi này, em có ghét tên du đãng trong phim không?

- Không.

- Tại sao?

- Vì em không hề thấy ông ta làm việc gì xấu xa cả.

Trần Đại bật đĩa "Havatampa" hút dở lúc nãy. Hắn ngậm lên môi. Tường Vi bắt diêm cho hắn mời thuốc. Khói "Havatampa" quyến rũ vô cùng. Chồng đĩa nhạc "Blue" đã hết. Tường Vi toan chạy tới giàn máy lắp thêm đĩa. Nhưng Trần Đại kéo nàng lại:

- Cứ để máy chạy em ạ!

Tường Vi nhìn căn hầm một lượt rồi hỏi:

- Anh ở đây à?
- Không, anh tạm trú.
- Nhà này của ai?
- Của James Dean Hùng.

Tường Vi ngạc nhiên:

- James Dean Hùng ở Đà Nẵng cơ mà anh?
- Giang sơn này của riêng chú ấy.

Nghe Trần Đại gọi James Dean Hùng bằng "chú", Tường Vi cười hóm hỉnh:

- Em biết chuyện rồi anh ạ.

Trần Đại sững sốt:

- Chuyện gì? Chuyện gì kể em?
- Chuyện của anh và Hùng.

Trần Đại sững sốt hơn:

- Chuyện anh là...
- Vâng anh là anh em "vườn đào" của Hùng.

Trần Đại thở phào. Rồi hăn tự trách hăn. Cần gì phải dấu diếm Tường Vi nữa. Và sững sốt chuyện mình thật vô lý. Trần Đại hỏi:

- Chú Hùng còn kể cho em nghe chuyện gì nữa không?
- Chuyện gia đình Hùng.

- Chú ấy nói thế nào?

- Ba buôn bán, má nội trợ...

Trần Đại cười thầm James Dean Hùng "phiệu" chuyện mà Tường Vi cũng nghe nó. Đàn bà, con gái hay tin thật. Chẳng trách dễ bị lừa gạt.

Trần Đại nói:

- Hùng còn quên chưa nói rõ em biết tại sao anh và chú ấy trở thành anh em "vườn đào" ở "Snack Bar".

Tường Vi dục:

- Thì anh kể tiếp đi anh?

Trần Đại thở hai vòng khói tròn liền một lúc. Khuôn mặt hần bồng trở nên đăm chiêu:

- Em còn nhớ hôm Hùng "nện" Tony Hải ở quán "Gió Nam" nhà em chứ?

- Dạ, còn nhớ.

- Hôm ấy, chú Hùng đã là em của anh rồi.

Tường Vi đùa:

- Thảo nào anh cứ tỉnh bơ đi.

- Hùng khỏe lắm. Anh quen chú ấy, mến chú ấy từ lần gặp chú ấy trị một tên chúa đảng đánh giầy. Hoàn cảnh của Hùng hơi hơi giống hoàn cảnh của anh. Chú ấy bị gia đình hất hủi, bỏ nhà vào Sài Gòn. Anh cũng bị gia đình hất hủi bỏ nhà đi tạo lấy sự nghiệp.

Tim Tường Vi đau nhói. Nàng thương Trần Đại quá:

- Anh bị gia đình hất hủi?

- Hơn thế nữa, xã hội và tổ quốc ghê tởm anh. Tường Vi, anh vẫn đợi em hỏi về "thân thế và sự nghiệp" của anh nhưng mà em không thèm hỏi. Tại sao thế?

- Em cần gì biết dĩ vãng anh. Em chỉ cần biết hiện tại của anh. Mà hiện tại anh đang săn sóc em, đang giúp em tin tưởng để sống, đang mở cửa để em đi vào tương lai tươi đẹp. Và, anh đang... yêu em... Em không cần biết gì hơn nữa.

- Em sợ biết rõ em thất vọng à?

- Với anh, em không sợ gì cả. Dù anh thế nào đi chăng nữa, em vẫn kính trọng anh, vẫn yêu mến anh.

- Em không sợ yêu nhầm một tên giống như tên du đãng trong phim "Marqué par la haine" à?

Tường Vi rút nhẹ bàn tay khỏi bàn tay Trần Đại. Nàng mở rộng lòng bàn tay đặt lên trán người yêu. Năm ngón tay búp mang mơn man trên khuôn mặt tên du đãng ngoại hạng. Đôi mắt hấn nhắm lại để tận hưởng những cảm giác êm ái của người tình. Trần Đại mừng rỡ ra bàn tay của mẹ hấn. Những lần Trần Đại ôm nặng, đêm khuya mọi người đi ngủ cả, trừ có mẹ hấn còn thức. Mẹ thức để mở rộng bàn tay xoa đầu vuốt trán cho con trai. Tuy biết mẹ mình có nhiều lầm lỗi nhưng khi bàn tay mẹ đặt lên trán mình. Trần Đại lại thương mẹ vô cùng. Mấy năm bỏ nhà đi hoang, Trần Đại đã mất hấn những cảm giác thiêng liêng và êm ái đó. Bây giờ bàn tay Tường Vi đem trả những cảm giác cũ mà Trần Đại tưởng như không thể nào tìm thấy nữa. Hấn nhắm mắt và muốn nhắm mắt tới chết trong cảm giác kỳ thú này. Tới lúc Tường Vi nói:

- Thưa anh không, em tin rằng em không nhầm...

Trần Đại mới mở mắt. Hấn ôm lấy bàn tay Tường Vi áp vào ngực mình. Tường Vi xoay thế ngồi, nhỏ nhẹ:

- Anh cho em nằm bên anh nhé!

Trần Đại ném mẩu thuốc lá còn kẹp giữa hai ngón tay. Hắn nhìn Tường Vi. Bốn con mắt gặp nhau cùng long lanh.

- Em không sợ nát áo à?

- Thưa anh không ạ! Em chỉ sợ nát tâm hồn và cô đơn suốt đời thôi anh ạ!

- Anh đâu nữa để em cô đơn.

- Thế anh cho nằm bên anh, nghe anh kể chuyện đời anh, anh nhé!

Trần Đại im lặng không trả lời. Tường Vi thản nhiên ngã người xuống ghế nhỏ. Trần Đại xích vội về một bên. Đôi nhân tình đã chín trái đau khổ, vết thương đời đã mưng mủ trong tim, giờ mới biết lòng ấm êm cơ hồ đôi trẻ mồ côi nằm vắt vơ bên lề đường gặp người từ bi đắp giùm tấm mền bông.

Trần Đại kê tay mình làm gối cho người yêu. Hắn chợt nhớ mấy câu thơ của Huy Cận:

- "Hồn anh đã chín mấy mùa thương đau

Tay Anh em hãy dựa đầu

Để anh nghe nặng trái sầu rụng rơi... "

Trần Đại hỏi Tường Vi:

- Em muốn nghe chuyện đời anh à?

- Vâng.

- Chuyện đời anh buồn làm em ạ!

- Buồn bằng đời em không?

- Buồn hơn nhiều.

- Em yêu anh, em yêu cả cuộc đời buồn tủi của anh.

Trần Đại trầm giọng:

- Không biết đoạn kết của cuộc đời anh như thế nào? Có đẹp như đoạn kết của người võ sĩ trong phim không?

Tường Vi an ủi người yêu:

- Mỗi cuộc đời có một kết luận. Em hy vọng kết luận của đời mình sẽ là một kết luận hay anh ạ!

- Nhưng cuộc đời du đãng...

- Anh là...

- Anh là du đãng, em ạ!

Trần Đại nâng đầu của Tường Vi lên và rút cánh tay làm gối của mình ra. Hẳn toan ngồi dậy nhưng chân hẳn còn đau, chưa đủ sức ngồi dậy một mình. Tường Vi ngạc nhiên. Nàng hiểu ngay sự kiện. Tường Vi nắm lấy tay Trần Đại, kéo xuống và gối đầu lên như cũ. Trần Đại không kháng cự. Lúc ấy, hẳn không còn là một tên du đãng ngoại hạng nữa. Tay hẳn như tim hẳn, mềm nhũn. Giọng Trần Đại thống khổ:

- Anh là du đãng, là du đãng, là du đãng em hiểu chưa?

Tiếng nói của Tường Vi ngọt ngào đáp:

- Thưa anh, em biết rồi ạ!

Trần Đại mệt mỏi:

- Em biết rồi à? Em biết rồi em nghĩ sao về cái thằng du đãng Trần Đại.

Tường Vi thấy thương Trần Đại gấp ngàn vạn lần. Vết thương đời quả thật mừng mủ trong trái tim Trần Đại. Vết thương sắp vỡ, vỡ một

cách tủi nhục. Nhưng Tường Vi không muốn nó vỡ. Nàng muốn nó xẹp xuống và thôi hành hạ người nàng yêu. Tường Vi đặt tay trên ngực Trần Đại, thì thầm:

- Ngoan nghe anh, đừng hận thù nữa...

Trần Đại van nài:

- Tường Vi, Tường Vi nghĩ gì về anh?

Tường Vi ghé sát tai người tình:

- Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh...

Trần Đại hỏi:

- Dù biết anh là du đảng?

Tường Vi đáp:

- Anh không là du đảng. Anh là anh của em, là người yêu của em, thương em, hy sinh cho cuộc đời em, cho tương lai em, hạnh phúc em. Anh là người trời sinh ra để che chở em.

Trần Đại dẫn giọng:

- Nhưng anh là du đảng...

Nước mắt Tường Vi ứa ra:

- Anh gắt gỏng với em hở anh? Em đã nói rồi mà, em cần gì biết anh là ai. Anh là du đảng em vẫn kính trọng và yêu mến anh cơ mà. Nhưng cuộc đời có thể gọi anh là du đảng, có thể ghê tởm du đảng thì mặc kệ cuộc đời. Anh cũng bắt em ghê tởm anh hay sao?

Tường Vi nức nở. Những tiếng nấc nghẹn ngào của nàng khiến mối hận thù của Trần Đại đang sôi bỏng, mát dần... Phút chốc, đôi mắt hấn cũng rơm rớm lệ. Khuôn mặt hấn hiền đi và hấn hồi hận:

- Tường Vi.

- Dạ.

- Em đừng khóc nữa.

- Dạ.

Trần Đại rút mùi xoa thấm nước mắt cho Tường Vi:

- Em...

- Dạ.

- Em tha thứ cho anh...

Tường Vi thốt thức:

- Anh có lỗi gì đâu?

- Anh có nhiều lỗi lắm.

- Không, anh chẳng có lỗi gì cả...

- Anh đã lừa dối em.

- Anh lừa dối em bao giờ?

- Anh không nói cho em biết anh là du đang hôm mới gặp em.

- Dẫu anh nói, em vẫn yêu anh. Em nói thật đấy anh ạ! Đôi mắt anh tha thiết lắm. Người ta bảo đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn. Em đã đi vào tâm hồn anh qua đôi mắt anh.

Trần Đại vuốt ve bàn tay Tường Vi:

- Em an ủi anh hử?

- Thưa anh, em yêu anh... Nếu anh cho phép em nói từ giờ đến chết em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh...

Trần Đại mỉm cười:

- Thôi, anh không dám để em chết vì nói yêu anh đâu. Anh có lỗi, lỗi ấy là đã gặt gồng với em.

Tường Vi nói:

- Thưa anh lỗi ấy tại cuộc đời đấy ạ! Cuộc đời ghê tởm du đãng. Anh là du đãng tuy không giống du đãng khác nhưng anh bị ghê tởm lây. Anh đâm ra ghê tởm cuộc đời để trả thù. Và anh nghĩ rằng em cũng chỉ là người của cuộc đời...

- Tường Vi...

- Thưa anh, anh để em nói hết... Em đâu phải là người của cái cuộc đời ghê tởm anh. Chúng ta có một cuộc đời khác anh ạ! Anh em mình cùng có tâm sự khổ đau. Cái thể xác em nào có trắng...

- Tường Vi, em đừng nói thêm nữa. Anh van em, anh xin lỗi em...

- Anh có lỗi gì đâu?

- Anh có nhiều lỗi...

- Em nhắc lại anh chẳng có lỗi gì cả, lỗi tại cuộc đời khốn nạn này cả. Cuộc đời khốn nạn tạo ra nhiều hoàn cảnh khốn nạn, khiến người ta có nhiều ý nghĩ khốn nạn. Chúng ta trót sống trong cuộc đời, ít nhiều cũng bị nó chi phối; nhưng anh em mình may mắn hơn mọi người, biết rõ sự khốn nạn của nó để cùng ghê tởm nó...

Tường Vi say sưa chửi bới cuộc đời. Bỗng nàng hỏi:

- Chân anh làm sao thế? Ngã à?

Trần Đại thở dài:.

- Bị bắn!

Tường Vi ngồi nhồm dậy. Nàng kéo ống quần Trần Đại cao lên một chút, mơn man gần vết thương của hắn:

- Ai bắn anh?

- Cảnh sát.

- Anh đã làm gì chúng nó?

- Anh chẳng làm gì.

- Sao chúng nó dám bắn anh?

- Vì anh là du đảng. Đối với cảnh sát, du đảng là những con chó ghê cần bắt hết để nhốt vào trại Tế Bần. Anh nổi tiếng lắm em ạ! Mỗi thằng cảnh sát đều giữ một tấm hình anh. Một hôm xấu trời nào đó, chúng nó sẽ thộp cổ anh và đối xử với anh như con chó.

- Anh đã làm gì nên nông nổi?

- Anh chưa làm gì cả. Anh thề chưa đi tổng tiền, bắt địa, an cắp...

- Em biết, em biết...

- Anh đồ tú tài Pháp hẳn hoi, anh muốn làm công chức khó gì! Nhưng anh đã chọn nghề du đảng. Vì anh nghĩ có nhiều nỗi oan ức, pháp luật không rõ, luật sư chỉ là bọn cãi chày giùm tội lỗi. Anh cũng có thầy học làm luật sư. Thầy anh rất tốt. Nhưng nói chung bọn luật sư chỉ cần tiền. Vậy thì, du đảng có bốn phận xử những vụ pháp luật bị bọn thợ cãi dùng mưu mô che đậy. Du đảng chỉ có một thứ luật: Luật rạch mặt! Anh thích rạch mặt bọn đạo đức giả bọn trí thức lưu manh kiểu bác sĩ Niệm. Anh thấy thú vị việc anh làm nhưng cảnh sát không thú vị. Và chúng nó lùng bắt anh.

Tường Vi không ngờ du đãng lại có "triết lý" tuyệt hảo đến thế. Nàng hỏi:

- Nguyên nhân nào xui anh làm du đãng?
- Nhiều lắm.
- Kể em nghe đi anh!
- Gia đình, học đường, xã hội, tổ quốc... Nhưng Tường Vi ơi!
- Dạ!
- Em biết làm gì?
- Biết để theo anh làm du đãng!

Trần Đại phá ra cười, nỗi lo ngại mất người yêu đã tiêu tan. Trần Đại mời mọc:

- Tường Vi...
- Dạ.
- Em nằm cạnh anh đi.
- Dạ.
- Anh sẽ kể em nghe chuyện đời anh.

Tường Vi nũng nịu:

- Anh kể thật hay anh nhé.

Trên chiếc ghế bố nhỏ, đôi nhân tình nằm hên nhau. Ánh sáng của ngọn đèn xanh mờ, hiu hắt... Họ nằm bên nhau như đôi bạn trai. Trần Đại nghĩ lại chuyện mình. Tường Vi chờ đợi nghe người yêu kể lẽ. Giàn

hát máy hết đĩa, vẫn chạy đều... Không ai thèm tắt. Bất tỉnh linh Trần
Đại nói:

- Anh cố nhớ lại, đúng đời anh như thế này...

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 8

Ngôi biệt thự nhỏ, xinh nằm giữa một khu phố thật lý tưởng. Đó là "căn nhà êm ấm" của gia đình họ Trần. Cậu Trần Đại sinh trưởng ở khung cảnh êm ấm và lý tưởng đó. Cha cậu làm chủ một hãng thầu lớn. Dĩ vãng của bất cứ một ông chủ thầu nào cũng đều giống nhau. Và giống nhau luôn cả lương tâm lẫn tâm hồn. Cha Trần Đại mãi mê làm giàu ít khi có mặt ở nhà. Mẹ Trần Đại mãi mê yêu tiền, ít khi có mặt ở nhà luôn. Đại có hai người em gái. Hai cô em đã thay nhiệm vụ của cha mẹ để săn sóc anh.

Trần Đại không hiểu rõ lý do vắng mặt của cha mẹ. Cậu chỉ biết học và thi. Đậu tú tài nhất rồi trượt tú tài hai. Trượt hoài, Đại chán nản chuyển sang chương trình Việt ngữ vô cùng. Thi hai lần đều vẫn rớt.

Một đêm, vừa tỉnh giấc, Trần Đại nghe thấy cha mẹ cãi nhau. Cha mẹ ít khi gặp nhau sao lại có chuyện để cãi nhau? Trần Đại tự hỏi thế. Cậu tò mò muốn biết sự im lặng đến buồn tẻ của gia đình mình. Trần Đại tung mềm bước khỏi giường. Cậu rón rén tới phòng cha, đứng cạnh cửa ra vào nghe chuyện.

Căn phòng tối om. Tiếng cha cậu nói tuy rất nhỏ nhưng vẫn rít lên âm điệu hằn học:

- Bà ngủ với thằng khốn nạn ấy mấy lần rồi?
- Tôi không biết.
- Thế ngày nào bà cũng bỏ nhà đi đâu?
- Tôi đi đánh bạc.

- Bà đi đánh bạc hả? Sướng quá nhỉ? Trong khi tôi quần quật ở công trường, giải nắng dầm mưa thì bà đi đánh bạc!

- Ông giải nắng dầm mưa luôn cả ban đêm nữa à? Cả chủ nhật và những ngày lễ nữa à? Vợ ông, ông bỏ mặc. Con ông, ông không hề ngó ngàng...

- Tôi giải nắng dầm mưa để làm gì bà biết không?

- Để bao mấy con vũ nữ, mấy con ca sĩ bằng tuổi con ông chứ để làm gì!

- Bà im mồm đi!

-Tôi không im.

- Bà đánh bạc bằng tiền của ai? Tiền của chó hả?

- Phải, tiền của chó. Ông chỉ là một thứ chó...

- Mà thì hơn gì tao, mà là con điếm!

- Mà là thằng ma cô.

Trần Đại co rúm người lại. Cậu không thể tưởng tượng được rằng cha mẹ cậu lại quyền rũ nhau thậm tệ đến thế. Trần Đại đưa hai tay bưng kín mặt. Cậu muốn hét lên. Muốn đập phá. Nhưng chân cậu như bị xích chặt. Trong bóng tối Trần Đại giẫy dụa với sự thực phũ phàng. Trần Đại không thích nghe nữa. Khốn nỗi, tiếng the thé của mẹ cậu cơ hồ đạn rít xé màng tai cậu:

- Mà tưởng mà đẹp lắm hả? Mà có biết cái sự nghiệp này do ai tạo ra không?

Cha Trần Đại nín thinh. Mẹ cậu nói tiếp:

- Mà hồi tưởng lại đi, mười mấy năm về trước mà là thằng nào. Mà mà nở lên mặt xỉ nhục tao là con điếm. Tao làm điếm cho ai hưởng?

Cho cái sự nghiệp của mày chứ còn ai nữa. Mày đã dùng tao làm cái thang leo lên bậc danh vọng chủ thầu của mày thì tao có quyền đem tiền đi đánh bạc, mày hạch sách gì?

Cha Trần Đại gầm lên:

- Câm mồm đi!

Mẹ Trần Đại làm tới:

- Tao không câm...

- Tao sẽ kiếm thằng khốn nạn ấy giết chết nó.

Mẹ Trần Đại mĩa mai:

- Cái mã mày thì giết ai?

- Tao sẽ giết nó!

- Tao thách mày đấy.

Trần Đại lạnh toát. Mồ hôi ướt đầm đìa. Tay chân cậu run bần bật. Im lặng một lúc, mẹ Đại đay nghiến cha cậu:

- Mày là đứa phản bội. Sống với mày không thú vị gì cả thì đại gì tao không sống riêng cho cá nhân tao. Ừ, tao ngoại tình đấy, tao cảm sừng lên đầu mấy đấy, tao ngủ với giai đấy, mày giỏi làm gì tao?

- Tao sẽ tống cổ mày khỏi nhà này.

- Tao thách mày.

-Đồ điếm già.

- Đồ án cắp!

Cha Trần Đại xô đổ chiếc bàn ngủ. Mẹ cậu cười gằn:

- Mày cứ làm ầm lên đi, tao sẽ cho con cái mày nó biết rõ cái bộ mặt gian manh, bỉ ổi của mày.

- Mày la to nữa đi.

- Tao sợ gì mày.

- Đồ khốn nạn.

- Đồ cu ly.

- Mày cút khỏi phòng này cho sạch mắt tao.

Mẹ Trần Đại chửi tiếp:

- Quân chó má!

Trần Đại nghiến răng ken két. Cậu không chịu đựng nổi nữa. Trần Đại đá tung cái ghế gần chỗ cậu đứng. Cú đá rất mạnh, chiếc ghế văng xa, đập vào tường. Đang lúc hăng tiết, Trần Đại không biết đau đớn. Cậu chạy về phòng mình, nằm gục mặc xuống gối khóc rưng rức. Cậu nghe rõ tiếng cửa mở, tiếng ô tô rồ máy. Cha cậu lại bỏ đi...

Sáng hôm sau, Trần Đại dậy thật sớm. Cậu đi học như thường lệ nhưng đến trưa cậu không về nhà. Cả buổi chiều Trần Đại chui vào rạp chiếu bóng thường trực. Cậu ngồi hết xuất này sang xuất khác cố tìm hiểu xem cha cậu đã dùng cái thang mẹ cậu như thế nào để tạo nên sự nghiệp thầu khoán lẫy lừng hôm nay. Trần Đại chịu, chẳng hiểu nổi. Nhưng lòng cậu reo sôi một mối hận. Cậu nghĩ tới kẻ đã cầm sừng lên đầu cha cậu, kẻ mà cha cậu đã muốn giết và mẹ cậu bênh vực hết lời. Chính "thằng khốn nạn" này đã phá hoại hạnh phúc của gia đình Trần Đại. Cậu không thể tha thứ nó được. Trần Đại mừng tượng ra một gã đàn ông phì nộn ôm ấp mẹ cậu, cậu thương hại cha vô cùng.

Bắt đầu từ buổi chiều hôm đó, Trần Đại tập hút thuốc. Cậu ghé vào một "Snack bar" uống bia và đốt thuốc. Thuốc mới hút thì sặc, bia mới

uống thì cay. Rồi quen đi hết. Trần Đại đã kiếm được những liều thuốc an thân bằng cách uống bia và hút thuốc lá...

Trần Đại bỏ nhà một tuần lễ. Cậu tới sống với một người bạn chí thân đã thôi hậu và đang chỉ huy một bọn du đảng. Tên người bạn này là Lang. Lang rất ngạc nhiên khi thấy công tử Đại tới ở với mình. Hắn cố hỏi lý do song Trần Đại không chịu nói. Mãi tới lần say rượu, Trần Đại khóc sướt, nằm vật vả trên sàn gác, lải nhải câu "thằng khốn nạn, ông sẽ giết mày", Lang mới hiểu bạn mình có một tâm sự u uẩn.

Khi Trần Đại tỉnh rượu, Lang dọ dẫm:

- Cậu đòi giết ai đấy?

Trần Đại đỏ hoe mắt:

- Đòi giết ai đâu?

- Cậu đừng giấu tớ, cậu có chuyện gì buồn cứ nói đi. Muốn giết thằng nào bảo tớ, tớ liệu cho.

Trần Đại thú thật:

- Tớ muốn giết một thằng...

- Thằng nào?

- Cậu hứa đừng cho ai biết nhé!

- Tớ hứa.

- Thằng nhân hình của mẹ tớ...!

Lang ngơ ngác:

- Cậu nói sao? Ai nhân tình, cái gì?

Trần Đại ôm lấy Lang, khóc nức nở. Lang vuốt ve bạn cơ hồ vuốt ve người tình nhân:

- Khóc à? Hèn thế Đại?

Trần Đại buông tay Lang, ngược đôi mắt mờ lệ:

- Tớ hèn quá. Tớ không dám ngờ... mẹ tớ...

- Mẹ cậu...?

- Mẹ tớ mê một thằng đàn ông khác.

Lang trợn trừng mắt:

- Thằng ấy láo linh, quên rủ mẹ cậu à?

- Chắc vậy.

- Cậu biết mặt nó chưa?

- Chưa.

- Cậu muốn giết nó không?

Trần Đại gật đầu. Lang nói:

- Cậu về nhà đi, để tớ giết nó cho.

Trần Đại nắm chặt cánh tay Lang:

- Cậu giúp tớ, để tớ giết nó mới hả dạ...

Lang cười khinh bạc:

- Công tử nhúng tay vào máu làm gì? Cậu không giết được kẻ thù của cha cậu đâu.

Trần Đại van nài:

- Tớ lạy cậu, Lang ơi!

- Không, tớ không để cậu giết người..

Trần Đại ngạc nhiên:

Tại sao?

- Vì cậu không phải là du đảng...

- Cậu cho tớ làm du đảng đi!

- Không được.

- Tại sao?

- Làm du đảng hỏng mất tương lai. Cuộc đời của cậu đẹp lắm Đại ơi!

Trần Đại buông tay ra, hần học:

- Đẹp gì, tớ tầm tương lai quá, nếu tương lai tớ...

Trần Đại không dám nói hết lời. Lang hỏi:

- Có chuyện gì uất ẩn đó?

Trần Đại buồn cực độ:

- Chuyện nhục! Mẹ tớ chửi ba tớ là thằng ma cô, ba tớ chửi mẹ tớ là con đĩ. Ba tớ tố mẹ tớ là mê trai, mẹ tớ tố ba tớ mê gái, vân vân... Tớ đã chứng kiến cảnh ba mẹ tớ "tố khổ" nhau. Tớ không muốn sống ở căn nhà ô nhục đó nữa. Cậu cho tớ làm du đảng nhé!

- Làm du đảng đói chết.

- Bất cần.

- Bị cảnh sát bố ráp.

- Bất cần. Tớ phải làm du đãng để giết thẳng nhân tình của mẹ tớ.
- Được rồi, cậu theo rồi nó đi. Rồi chúng mình tính sau.

Trần Đại lại mò về nhà. Cha cậu biệt tích từ hôm cãi nhau với mẹ cậu. Bây giờ thì Trần Đại không lạ lòng sự vắng mặt của cha cậu nữa. Trần Đại trở về sau một tuần lễ đi hoang. Mẹ cậu chỉ hỏi qua loa. Nhìn khuôn mặt lầm lì của cậu mẹ cậu chột dạ. Các em gái cậu vẫn không dám nói năng gì. Trần Đại theo rồi nẹ cậu từng bước. Bất cứ bà đi đâu, Trần Đại bén gót ngay. Chẳng khó khăn gì, Trần Đại đã kiếm được kè phá hoại hạnh phúc của gia đình cậu.

Tên khốn nạn là thằng cán sự kiểm lâm. Tên nó là Xuân. Nó còn trẻ. Chỉ hơn Trần Đại chừng năm tuổi. Tình địch của cha cậu, không ngờ lại là một thanh niên đầy sinh lực! Điều tra lý lịch của tên khốn nạn này, Trần Đại biết thêm nhiều chi tiết không lấy gì làm đẹp đẽ của tên kiểm lâm Xuân. Mẹ tên Xuân, cả thầy có bốn đời chồng. Mẹ là con đàn bà phốp pháp trông giống con mẹ "đầu" ở các xóm nhỏ. Mẹ trạc tuổi mẹ Trần Đại! Tên Xuân đi o bế gái già cỡ mẹ hăn và mẹ Trần Đại đi yêu một thằng trai bằng tuổi con mình. Tên Xuân được mẹ Trần Đại cung cấp tiền bạc. Hăn ăn chơi thả cửa và dùng tiền của gái già bao, để bao lại bọn gái trẻ. Mẹ Trần Đại mua cho hăn chiếc Dauphine. Tên Xuân không dám đứng tên mình sợ chính phủ bắt kê khai tài sản. Hăn làm kiểm lâm nhưng ở lì Sài Gòn vì mẹ Trần Đại tung tiền xin xỏ hăn từ miền rừng heo hút gió về. Mẹ tên Xuân có cả mớ kinh nghiệm bòn tiền trai nên đã dạy hăn cách lừa gạt và bòn tiền gái già. Không hiểu hăn có bùa ngải chi mà mẹ Trần Đại mết hăn thế?

Biết qua cuộc đời và sự nghiệp của tên kiểm lâm Xuân, Trần Đại xuống Chí Hòa tìm Lang. Hai người bạn trẻ bàn nhau lừa tên Xuân vào bẫy. Nhưng cuối cùng Trần Đại nói với Lang:

- Thằng này mình tớ hạ nổi, cậu để cái nhục của cha cho tớ rửa lấy.

Lang cười:

- Đồng ý. Chúng tôi làm hậu thuẫn.

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 9

Trần Đại theo mẹ tới một tòa "bin đình" cho mượn nợ. Mẹ cậu vẫn không hay. Bà mở cửa thang máy lên lầu. Trần Đại phải tránh mặt: Cậu hỏi người gác thang máy, dúi vào tay nó mười đồng. Tên gác thang máy tình nguyện dẫn Trần Đại lên phòng của mẹ cậu. Trần Đại gạt đi. Tên gác thang máy nhìn cậu, dò dẫm rồi cười cợt rất khả ố. Khiến Trần Đại nổi nóng muốn sinh sự thương cậu đã nín.

Tới đúng căn phòng số 14, Trần Đại dừng lại. Cậu đứng sát cánh cửa nghe ngóng. Rõ ràng tiếng cười của mẹ cậu đang đùa rỡ với gã nhân tình trẻ tuổi. Tai Trần Đại nóng ran. Mối hận bốc từ từ. Cậu thò tay vào túi. Con dao con chó vẫn nằm yên trong túi Trần Đại. Trần Đại gõ cửa. Tiếng cười im bật.

Một lát, ổ khóa lạo xạo. Trần Đại biết cửa sắp mở.

Nhưng cánh cửa chỉ hé một chút, tên kiểm lâm vừa hé đầu ra. Trần Đại tông cửa thật mạnh. Tên Xuân bị đẩy lui suýt ngã. Trần Đại khép cửa lại. Cậu nhìn tên kiểm lâm Xuân muốn tóe lửa mắt. Bất thành lình Trần Đại nhào tới, dấm liên tiếp hai ba trái. Tên đang điếm Xuân lãnh đủ những quả dấm chứa nặng hận thù.

Mẹ Trần Đại mới kịp cởi áo dài. Bà ta mặc vội vô và can thiệp.

- Đại!

Trần Đại lờ đi, đang say đòn, cậu dấm tới tấp vào thân thể gã đàn ông kiểm. Hắn ta có trả miếng nhưng hắn ăn năm đòn trả chưa đầy một. Trần

Đại đánh gã kiếm lâm Xuân học máu mồm, cậu dồn hấn sát tường. Trần Đại nghiêng răng:

- Mà y đã biết ai đánh mà y chưa?

Gã kiếm lâm Xuân lắc đầu. Trần Đại kết tội:

- Mẹ mà dạy mà cách tán gái già hả? Con mẹ mà là một thứ đười, nay chồng này mai chồng khác, là một thứ đàn bà chuyên đi phá hoại hạnh phúc của những người đàn bà khác. Mà nghĩ xem mà y có bốn năm anh em mà mỗi đứa một bố! Mà mang trong người cái huyết thống nhớt như ghê quá, hèn chi mà dám tán tình một người đáng tuổi mẹ mà. Mà đã yêu mẹ mà, đã ăn ngủ với chính mẹ mà đây Xuân ạ! Tao phải giết mà y...

Gã kiếm lâm Xuân chưa kịp mở mồm, mặt tình nhân của hắn đã the thé:

- Đại ơi! Mẹ xin con...

Trần Đại lắc đầu:

- Không mẹ con gì nữa. Mẹ đã đổ bùn như vào cuộc đời các con của mẹ.

Gã kiếm lâm Xuân đã hiểu chuyện hắn toan chạy, Trần Đại chặn lối ra. Cậu móc dao bật lưỡi sáng loáng:

- Tao phải giết mà y, giết những quân có huyết thống nhớt như mà y để xã hội bớt phải đề phòng. Chẳng khổ nạn tao sắp giết mà y, cần nói gì không?

Gã kiếm lâm Xuân nhìn mặt tình nhân già cầu cứu, Trần Đại hét:

- Mà y có năm phút để giang dối...

Gã kiểm lâm Xuân đưa cánh tay quệt ngang miệng. Máu ở miệng hẳn vẫn ri rỉ chảy. Hẳn lạy lỵ:

- Tôi xin... xin... cậu... Tôi trót dại...

Trần Đại ngửa mắt, cậu chộp lấy bình hoa ném thẳng vào tên khốn nạn. Nó tránh kịp. Cái bình hoa trúng tường, vỡ tan tành. Trần Đại hất hàm:

- Thí dụ tao tán tỉnh mẹ mày, ngủ với mẹ mày, mày có điên tiết không hở kiểm lâm Xuân?

Gã kiểm lâm Xuân lắc đầu. Trần Đại nguyên rủa:

- Đồ súc vật như mày đâu biết liêm xỉ để xấu hổ, để biết nhục. Dầu tao có tán mẹ mày thì mẹ mày lại bòn tiền của tao để nuôi mày ăn học thành tới. Và dẫu mày tán một bà già cỡ mẹ mày cũng để bòn tiền nuôi cả nhà mày, bòn tiền để lấy vợ chứ gì? Tao thật không ngờ xã hội bản thù như thế. Mày là thằng con trai trông cũng khá sáng sủa mà đành húc đầu vào cầu tiêu ăn đồ dơ bẩn. Mày lừa lọc người phá hạnh phúc của người. Thế mà mày lại làm công chức! Trách gì, chẳng ăn cắp của chánh phủ...

Trần Đại say sưa chửi tên kiểm lâm Xuân. Hẳn đứng im chịu đau và nghe Trần Đại xỉ nhục. Trần Đại hỏi:

- Mày tán bà già này lâu chưa?

Gã kiểm lâm ấp úng:

- Dạ... Tôi... không... tán...

Trần Đại quát:

- Mày không tán sao bà già mê mệt mày?

- Tôi không biết.

- Tại sao mà không biết?
- Bà đến nhà bạn tôi đánh bạc rồi gặp tôi...
- Rồi mà theo bà già moi tiền hả?
- Dạ không.
- Thế tiền đâu mà mua xe Dauphine?
- Tôi ăn cắp của chính phủ hồi chưa về Sài Gòn. Tôi ăn có với bọn đốn cây...

Trần Đại xô tung cái bàn. Mẹ cậu từ nãy vẫn nằm chết dí. Bây giờ bà mới sực tỉnh. Nhìn lưỡi dao sáng loáng, nhọn hoắt nằm trong tay Trần Đại, bà hết hồn. Vốn biết tính con mình nóng như lửa và nó nói thì làm liền, bà lo sợ cho số phận của gã tình nhân trẻ vô vùng. Bà nảy ra cách cứu hẩn. Mẹ Trần Đại đứng lên khỏi giường. Lúc đó Trần Đại đã hoa dao:

- Mẫu thanh niên như mày, để sống thì chỉ nghĩ chuyện ăn cắp vô luân lý, vậy tao giết mày!

Trần Đại tiến lại chỗ tên Xuân. Hẩn men theo tường lùi dần. Bỗng Trần Đại thấy mẹ mình bước sau. Cậu ngoảnh lại. Mẹ cậu rên rì:

- Mày định giết người hở?

Trần Đại trả lời cộc lốc:

- Phải.

- Mày giết mẹ mày trước đi...

- Tôi không có quyền giết mẹ.

- Ai có quyền?

- Mẹ tự hỏi lương tâm mẹ ấy!

Trần Đại vẫn tiến. Cậu nhất quyết giết tên khốn nạn đã hủy diệt tình mẫu tử của cậu. Nhưng thành linh, Trần Đại bị mẹ cậu ôm chặt. Bà cố dùng hết sức cầm chân con trai để tình nhân tẩu thoát. Tên kiếm lâm Xuân xước dịp thoát thân, quên cả xỏ giày, trốn gấp. Chờ cho hẵn chạy xuống đường, mẹ Trần Đại mới buông đôi tay ra. Trần Đại không ngờ mẹ cậu khỏe thế. Trần Đại đã vùng vẫy mà cuối cùng đành mất con mồ.

Cậu nhìn mẹ cậu, mắt ngập căm hờn. Mẹ cậu hỏi:

- Con khinh mẹ lắm phải không?

Trần Đại nín thinh. Mẹ cậu nói tiếp:

- Mẹ biết con khinh mẹ lắm. Nhưng con khinh mẹ để kính trọng ba con à?

Trần Đại thở dồn dập. Mẹ cậu đi về phía giường, ngồi phịch xuống. Nước mắt bà ứa ra. Những giọt nước mắt của bà không đủ hiệu năng làm nguôi mối hờn của Trần Đại. Cậu hững hờ nói trống không:

- Thôi đừng khóc nữa...

Mẹ cậu kể lể:

- Mẹ đã làm gì nên tội?

- Ngủ với giai, với thằng hơn tuổi con mình vài ba năm không có tội à?

- Con để mẹ nói...

- Bà đừng xưng mẹ con nữa. Cứ coi tôi là người rưng nước lã. Tôi không có bố mẹ. Tôi không có bố mẹ... Vì bố mẹ tôi chỉ là...

Mẹ Trần Đại rít lên:

- Chỉ là thằng ma cô, con điếm phải không đứa giòng tôm kia?

- Tôi không biết.

Mẹ Trần Đại cười the thé:

- Đúng thế đấy con yêu dấu của mẹ ạ! BỐ mày trước khi thành ông chủ thầu Trần Thành Công thì đã là thằng ma cô hèn hạ hơn cả những thằng ma cô trên đời này.

Trần Đại trừng mắt nhìn người mẹ yêu dấu:

- Còn mẹ?

Bà mẹ cười nửa miệng:

- Tạo, tao chỉ là nạn nhân khốn khổ của cái sự nghiệp của ba mày...

Bà ta dứt câu, khuôn mặt bỗng trở nên sầu thảm vô cùng. Nước mắt bà ta muốn ứa ra. Nhưng lòng Trần Đại đã chai đá. Khoảnh khắc, sự sầu thảm của mẹ cậu chưa đủ làm nhũn mối hận thù. Trần Đại lững thững bước khỏi căn phòng, mặc kệ mẹ nằm vật xuống giường dấy dưa với tội lỗi.

Cả ngày hôm ấy, Trần Đại nằm bẹp trên căn gác sếp của Lang ở khu Chí Hòa. Cậu mua một chai Whisky và một cân chả quế. Hai người bạn trẻ vừa uống rượu vừa chửi cuộc đời, Rồi say mèm... Trần Đại ôm mặt khóc sướt mướt như trẻ con bị đòn. Say rượu. Khóc. Nôn mửa. Căn gác hẹp chở chất hai tâm hồn vừa biết bất mãn. Trần Đại lăn lộn trên những vũng mửa. Khi tỉnh rượu, cậu mới thấy tõm cái con người cậu. Trần Đại đâu dám ngờ, một quãng thời gian chưa đủ để hiểu hết mọi khía cạnh của cuộc đời, cậu đã biến thành một kẻ bê tha, nhơ nhớp...

Trần Đại cầm gương soi. Râu ria mọc lờm chớm trên mép, trên cằm cậu cơ hồ những cái chông cắm vô trật tự trên miếng đất xấu. Trần Đại đã già đi. Lớn lên. Lớn lên trông sự tui hổ. Cậu thở dài:

- Thế là đi "đoong" cái tương lai của cậu cả đẹp giai con nhà giàu.

Lang nghe lời tiếc hối của bạn, đau buốt tim gan. Bây giờ Lang mới thấy tiếc tương lai. Thì đã muộn. Hấn an ủi Trần Đại:

- Cậu còn có đường về, tớ mới khốn nạn...

Nhưng Trần Đại cười khanh khách:

- Về làm chó gì? Tớ tởm cái tương lai do ông bà cô tớ định đoạt lắm. Tại sao chúng mình không tạo lấy tương lai nhỉ?

Lang rướn người lên:

- Cậu nói gì?

- Tớ nói chúng mình thử tạo lấy tương lai của mình xem có được không?

Lang buông xuôi đôi tay:

- Tạo bằng gì?

Trần Đại nói đùa:

- Bằng những cú đấm cú đá của cậu.

Lang tưởng thật, chớp lấy cơ hội đẹp:

- "Bắt địa" hả?

- Khởi đầu thế đá. "Bắt địa" của những thằng...

- Những thằng nào?

- Những thằng như ông bố tớ!

Lang ngẩng người:

- Cậu thù hận gia đình đến độ ấy rồi sao?

Trần Đại mím môi. Đôi mắt cậu ngầu đỏ:

- Gia đình! Gia đình! Gia đình tở... Trời ơi! biết ví nó với cái gì đây?

Lang thấy bạn buồn, thôi không nhắc chuyện "Bắt đạ" nữa. Hẩn nhìn những vũng mưa chưa khô nước, rầu rầu nói:

- Cậu nên nghĩ lại...

Trần Đại hỏi bạn:

- Nghĩ lại cái gì?

- Nghĩ lại chuyện gia đình...

Trần Đại gục đầu lên trên đầu gối, chán nản:

- Gia đình tở còn gì đâu mà nghĩ lại. Tở chỉ thương em gái tở. Về sau nếu thằng con trai nào yêu em tở mà biết mẹ tở...

Trần Đại nghiêng răng:

- Trời ơi! Tở tởm gia đình, tởm xã hội, tởm loài người, tởm tất cả...

Lang đưa cho bạnếu "Havatampa".

- Này hút đi... "Havatampa" thơm tuyệt. Hút đi mà quên mọi sự. Từ nay cậu nên mua "Havatampa" mà hút.

Trần Đại đón điếu xì gà "Havatampa" Lang đã châm lửa sẵn. Cậu ngã lưng trên sàn gác gỗ hít thuốc và nhìn lũ thạch thùng xuôi nhau trên trần nhà. Im lặng một lúc lâu Trần Đại mới hỏi:

- Lang ơi I Cậu nói thật nhé!

- Ừ.

- Tại sao cậu đi làm du đãng?

~ Bắt đầu bằng một chuyện bất bình.

- Như thế nào?

- Giản dị lắm.

- Giản dị như thế nào?

- Tớ bị pháp luật "áp gọng" một cách rất oan ức. Muốn chống lại, chỉ có cách làm du đãng dùng cái luật chân tay của mình. Xã hội này đầy rẫy những bất công mà tớ thấy pháp luật thường che chở cho những sự bất công nên tớ tởm xã hội, tớ đi hoang sống ngoài cái xã hội bất công khốn nạn này.

Trần Đại vừa nhả khói thuốc vừa suy nghĩ lời nói của Lang. Cậu hằng sống trong sự sa hoa nên chưa biết cái xã hội này bất công ở chỗ nào.

Trần Đại ngồi dậy:

- Thật tình tớ chưa hiểu đời lắm.

- Sống đi rồi cậu sẽ hiểu. Đời còn vô số chuyện làm mình tủi nhục hơn.

- Tớ sẽ làm du đãng.

Lang ngăn bạn:

- Cần chó gì phải làm du đãng mới là sống. Du đãng là lối thoát cuối cùng, là giải pháp tầm thường của những thằng tầm thường cay cú cuộc đời...

Trần Đại nói:

- Tớ sẽ không tầm thường. Tại sao chúng ta cứ nghĩ chúng ta tầm thường nhỉ?

Lang mỉm cười:

- Cậu nghĩ xem có cuộc đời nào tệ nhạt hơn cuộc đời một thằng du đãng không?

Trần Đại dụi mắt thuốc xuống sàn gác:

- Có lẽ cậu không chịu làm nếp sống du đãng hào hùng:

- Làm bằng cách nào?

- Bằng cách coi mình phi thường chứ không tầm thường. Tại sao ta không sống khắc bộn du đãng cắc kè, không nghĩ khác bộn du đãng cắc kè? Tại sao mình cứ sợ cảnh sát mà không bắt cảnh sát phải sợ mình? Tại sao mình cứ sợ đời tởm mình mà mình không dám tởm đời? Tại sao, tại sao?

Đôi mắt Lang bỗng sáng ngời:

- Tuyệt quá! Ủ, mấy tháng nay tớ sống hèn quá. Chỉ dấm đá ẩm ương và bắt địa của những con địa rất hèn.

Trần Đại đứng hẳn lên, vươn vai:

- Nếu tớ làm du đãng, tớ cũng phải bắt đầu như thế. Cho quen. Rồi mới chuyển hướng.

Lang hỏi bạn:

- Bao giờ cậu thoát ly hẳn?

- Để tớ lo xong vài việc riêng đã.

- Bao giờ cậu lo xong?

- Chưa biết được. Tớ nhức đầu quá. Mới uống rượu mà ham "kin" nhiều, tai hại quá. Tớ về nhà nằm ít bữa. Cậu cần gì, lại nhà tớ nhé?

Trần Đại để nguyên bộ quần nhơ nhớp đã khô cứng về nhà. Cậu thiếu nãi như một tay chơi trứ danh vừa tiêu hết sự nghiệp. Trần Đại mở cửa phòng, gieo cái thể xác rã rời xuống giường. Cậu cố nhắm mắt. Nhưng đôi mắt bị ai căng ra, nhắm hết nổi...

Trần Đại uống nhiều rượu, bị gió nên từ cơn sốt nhẹ, bệnh cậu biến chứng khá nặng. Trần Đại mê mang trong những cơn sốt. Cậu gầy rạc đi, đôi mắt sâu hoắm dễ sợ. Lúc mê, Trần Đại khóc sụt sướt. Mẹ cậu mời bác sĩ đến tận nhà chữa cho cậu và săn sóc cậu tối ngày. Bà nghĩ rằng, nguyên do căn bệnh của Trần Đại là do bà tạo nên. Trần Đại đã khám phá ra sự thật bi ôi, cậu đau ốm và đâm ra chán đời, muốn phá hoại cái thể xác của mình, muốn hành hạ tâm hồn mình và muốn chôn vùi luôn cái quá khứ của mình.

Mấy hôm Trần Đại ốm, cha cậu có mặt ở nhà. Cha cậu chưa hề biết Trần Đại đã làm gì cho ông, đã nghĩ gì về ông. Ông cũng chưa hề biết Trần Đại đã vì ông đánh kiếm lâm Xuân một trận trời bòi, sứt nửa, nếu không bị mẹ bày mưu cho tên Xuân trốn, Trần Đại hăng tiết đã giết tên khốn nạn ấy rồi.

Chỉ có mẹ Trần Đại biết chuyện. Biết để ân hận. Bà luôn luôn gần gũi Trần Đại, đợi những lúc Trần Đại tỉnh táo bà gọi chuyện đau khổ của bà nói cho Trần Đại nghe. Nhưng Trần Đại không muốn nghe nữa. Cậu giả vờ mệt mỏi, quay lưng vào tường... Nhưng lúc Trần Đại thiu thiu ngủ, mẹ cậu đặt bàn tay lên trán cậu, vuốt ve cho cậu. Khi quên lãng Trần Đại thấy bàn tay của mẹ êm ái quá, tha thiết quá. Song lúc chợt nhớ, chợt nhớ bàn tay của mẹ mình đã từng ôm ấp tên tình nhân trẻ tuổi mình, Trần Đại thấy ớn ớn, buồn mửa... Cậu đã phũ phàng hất mạnh tay mẹ cậu. Bà mẹ hơi ngạc nhiên rồi sự tủi hổ đang lên, ngấm ngấm tàn phá trái tim già. Nước mắt bà ứa ra, miệng lẩm bẫm:

- Đại ơi! Con thương mẹ...

Giọng cậu khản và ngập đầy sự sám hối của mẹ không những không làm Trần Đại cảm động mà cậu còn thấy tủi hổ thêm. Tới hôm qua Trần

Đại khỏi bệnh, biết con mình sắp bỏ nhà đi lang thang, mẹ Trần Đại cố bắt cậu phải nói chuyện với bà. Trần Đại không thể làm ngơ được nữa. Mẹ cậu nói:

- Con định giết chết đời con hả?

Trần Đại lắc đầu:

- Đời con chết rồi còn đâu mà giết! Mẹ có biết ai giết đời con, đời hai đứa em gái của con không?

Mẹ Trần Đại nghiến răng nuốt lời nói của đứa con trai duy nhất:

- Con thù ghét mẹ lắm hử Đại?

- Con không thù ai cả, con thù con vì trót sinh ra đời...

- Mẹ chẳng muốn con tha thứ cho mẹ đâu...

Trần Đại quay mặt vô tường:

- Con lạy mẹ, mẹ đừng nói gì với con nữa!

- Mẹ cần nói với con.

- Con không muốn nghe.

- Con phải nghe để nay mai biết những hố bẫy mà tránh khi con thực sự bước xuống cuộc đời.

- Con không cần tránh. Con còn gì nữa đâu mẹ?

Mẹ Trần Đại sụt sùi khóc:

- Con lên án mẹ đi con!

- Con chả biết án gì mà lên cả.

- Thì con cứ bảo mẹ là...

Me Trần Đại không dám nói tiếp. Bà gục mặt xuống giường nước nở. Trần Đại ngồi nhõm dậy. Cậu bước khỏi giường, toan thay quần áo đi phố. Nhưng mẹ cậu đã nắm lấy tay cậu:

- Con lại đi hở?
- Con ở nhà làm gì?
- Con còn ốm mà...
- Con ốm lâu rồi mẹ ạ!

Mẹ Trần Đại chỉ muốn con mình xỉ vả mình thậm tệ như hôm nào ở phòng số 14 "bin đình". Nhưng Trần Đại nói năng ngọt ngào. Bà mẹ cảm thấy sự ngọt ngào của con mình chua xót, cay đắng hơn cả những lời xỉ nhục. Bà dục Trần Đại:

- Con chửi vào mặt mẹ đi!
- Dạ, con không dám ạ!

Bỗng mẹ Trần Đại đổi giọng:

- Tao đáng tởm thế mà mày không dám chửi tao à?

Trần Đại nín thình. Mẹ cậu không chịu nổi sự im lặng nghệt thờ này. Bà gầm lên để giải tỏa nỗi uất ức:

- Thằng ranh con đồ vong ân bội nghĩa! Mày tưởng cái thằng bố mày đẹp đẽ hơn con mẹ mày hả? Mày muốn tao kể cái lịch sử của thằng bố mày không?

Trần Đại đưa tay bịt tai:

- Thôi thôi, con nghe nhiều rồi, con sợ nghe lắm.

Mẹ cậu xia xói:

- Mà nghe chưa đủ đâu, mà cần nghe nữa rồi hãy chán đời cũng chưa muộn cơ mà!

Trần Đại gắt:

- Con không chán đời, tôi không chán đời, tôi tỏm đời quá chừng...
Mẹ đừng nói, tôi xin mẹ đừng nói thêm. Tôi sắp điên, tôi sắp giết người.

Mẹ Trần Đại không dám làm tới nữa. Bà ôm mặt, nước mắt dàn dụa.
Tiếng bà yếu đuối dần:

- Đại!

-...

- Dù con khinh bỉ mẹ đến đâu, con cũng nên nghe mẹ nói vài câu đã.

- Đại!

-...

- Sống trên đời, ai chả có một lần phạm tội. Mẹ không dám đổ cái tội lỗi của mẹ cho ba con. Nhưng chính ba con đã mở cửa để mẹ bước xuống đường tội lỗi. Ba con mãi mê với sự nghiệp; mãi mê với bầy gái trẻ và quên hẳn mẹ. Mẹ chưa già, con biết chứ? Mẹ còn trẻ còn ham sống còn thèm khát đủ thứ. Vì mẹ là con người, con người tầm thường như những con người khác. Mẹ biết buồn tủi, biết ghen tức và biết trả thù. Một phút nông nổi, mẹ đã trả thù ba con, mẹ không lại gây thêm cả mối thù với con. Mẹ điên dại, mẹ mất trí. Nhưng đã trót lỡ, bãi đờm nhor đã nhổ trên nền gạch hoa, đã làm bẩn nền gạch hoa. Mẹ đã làm bẩn cuộc đời mẹ, cuộc đời các con. Mẹ đáng chết, mẹ đáng chết.

Trần Đại đã buông đôi bàn tay bịt tai. Giọng nói của mẹ cậu dường như đang bò vào tai cậu. Thấm thía. Tự nhiên nước mắt Trần Đại ứa ra. Cậu cố gắng giữ những nỗi sầu hận cơ hồ không chịu đựng nổi nhưng giọt nước mắt ào ào mưa xuống tâm hồn.

- Đại!

Trần Đại ghen ngào. Cậu đứng chết đi một chỗ.

- Mẹ biết con kinh tởm mẹ lắm. Mẹ không chối cãi. Mẹ nhận mẹ đáng kinh tởm lắm con ạ! Mẹ xin con một điều, một điều thôi...

- Trần Đại thở dồn dập. Cổ họng vướng vít. Trần Đại gắng gượng:

- Điều gì mẹ nói đi!

Bà mẹ Trần Đại chùi nước mắt. Lớp phấn dày trên khuôn mặt về già trôi theo. Trần Đại thấy mẹ mình đáng thương xót. Cậu đâm ra hối hận. Hối hận vô vàn. Giá cậu đừng đến "bin đình". Đừng gặp tên kiểm lâm Xuân khốn nạn... Mẹ Trần Đại bốt tui bà nhẹ nhàng nói:

- Con hứa nghe lời mẹ không đã, rồi mẹ mới dám nói.

"Mẹ mới dám nói", câu nói như một mũi kim đâm vào tim Trần Đại khiến cậu lạnh cả người. Trần Đại gật đầu:

- Mẹ nói đi!

- Con hứa nghe lời mẹ nhé!

- Vâng, con hứa.

- Từ nay con đừng bỏ nhà đi lang thang nữa. Con gầy rộc đi. Mẹ khổ lắm. Con hãy lo học hành, đỗ đại. Về sau dùng cái tài của con đi vào sự nghiệp bằng công trước. Đi thẳng chứ không cúi lưng như ba con... Con nghe lời mẹ nhé!

Trần Đại mừng tượng ra một đĩa rượu say sưa, nôn mửa trên căn gác sếp. Cái hình ảnh trác táng đó làm Trần Đại rùng mình. Cậu khe khẽ đáp:

- Thưa mẹ con hứa... nhưng...

- Nhưng gì con?

Trần Đại chưa dám trả lời, mẹ cậu đã nói:

- Mẹ hiểu ý con rồi, mẹ cũng sẽ hứa với con. Con muốn mẹ "đừng bỏ nhà đi" chứ gì? Mẹ hứa, mẹ hứa... Mẹ sẽ không bao giờ đi đâu nữa. Mẹ hứa sẽ làm vừa lòng con suốt đời. Con tin mẹ đi Đại ơi!

Mẹ Trần Đại xúc động quá đỗi, nước mắt lại trào ra đầm ướt khuôn mặt về già.

Trần Đại nhìn mẹ, nhìn sắt mặt mẹ. Cậu chưa bao giờ nhìn tường tận khuôn mặt người mẹ thân yêu suốt quãng thời gian thơ ấu chưa bao giờ thấy sự khổ đau của mẹ gần gũi và làm mủi lòng cậu như bây giờ. Trên khuôn mặt mẹ, Đại nhìn rõ ràng từng vết nhăn lem nhem bụi phấn, dòng nước mắt loanh quanh quầng mắt đen sâ u.

Mẹ Trần Đại lại thốt lên trong cơn nghẹn ngào:

- Mẹ hứa... mẹ hứa...

Trần Đại ôm chầm lấy mẹ cậu, đôi bàn tay cậu phủ kín đôi vai của mẹ.

- Mẹ đừng hứa nữa... mẹ đừng hứa nữa... con sẽ ở nhà.

Sáng hôm sau, Trần Đại dậy sớm. Cậu tập thể dục dự định tổ chức lại cuộc sống. Đến 10 giờ, người làm mướn đợi mãi không thấy bà chủ dậy đưa tiền đi chợ. Chị ta nói với Trần Đại:

- Chắc bà mệt dậy trễ, cậu gọi dùm cháu.

- Mọi bận mẹ tôi dậy mấy giờ.

- Muộn lắm là 9 giờ.

- Để tôi gọi cho.

Trần Đại gõ cửa. Không có tiếng trả lời. Cậu gõ mạnh hơn. Vẫn im lặng. Trần Đại hơi ngạc nhiên. Cậu gọi àm ỹ. Nhưng mẹ cậu không lên tiếng, dường như mẹ cậu không ngủ ở nhà đêm qua. Tim Trần Đại đập mạnh. Sự uất nghẹn tự nhiên lôi kéo lên. Khoảnh khắc, Trần Đại quên mất nhưng lời hứa hẹn với mẹ hôm qua. Cậu mừng tưởng ra chiếu bạc, ngồi cạnh mẹ cậu, vuốt ve mẹ cậu là tên kiếm lâm Xuân bí ồi... Trần Đại lạnh toát. Bỗng Trần Đại hét lớn:

- Khốn nạn!

Hai đứa em gái cậu chạy tới hỏi anh:

- Anh giận gì thế anh?

Trần Đại không đáp đúng câu hỏi mà lại hỏi lại em:

- Ba đâu?

- Ba đi từ đêm hôm kia.

- Đêm qua mẹ có ở nhà không?

- Có, mẹ đi ngủ từ lúc 7 giờ tối anh ạ!

- Sao gõ cửa rầm rầm mẹ không dậy?

Đứa em gái tròn mắt, sợ sệt:

- Hay...

Trần Đại thộp lấy tay em:

- Hay gì?

Đứa em gái ứa nước mắt, lắc đầu:

- Sao em nghĩ đại dột quá anh ơi!

Trần Đại gắt:

- Nghĩ đại dột gì? Em nói mau cho anh nghe.

Đứa em gái nhìn anh rồi nhìn vào cánh cửa phòng đóng kín, ấp~úng:

- Hay... hay...

- Hay gì?

Cô em gái út nắm tay chị:

- Trả lời anh Đại đi chị Thúy!

Thúy hốt hoảng, khuôn mặt nàng tái nhợt. Nàng ngó Trần Đại, đôi mắt rướm rướm lệ:

- Anh ạ!

Trần Đại ái ngại bảo em gái:

- Thúy muốn nói gì?

Thúy đưa cánh tay quệt nước mắt:

- Tối qua, trước khi đi ngủ, mẹ tới phòng chúng em ngồi mãi. Mẹ hỏi chuyện học hành, thi cử, khuyên chúng em ngoan ngoãn, cho mỗi đứa ngàn bạc. Lúc mẹ về phòng mẹ, em nói đùa với Thúy rằng hôm nay trời đi vắng, mẹ không đi đánh bạc, mẹ ở nhà mà còn săn sóc con gái mẹ nữa.

Thúy tiếp lời chị:

- Như một điềm gỡ anh ạ! Nên chị Thúy mới đoán hay..!

Thúy đau khổ: '

- Hay... mẹ... trúng... gió...

Trần Đại rùng mình. Cậu bị một sức gì thôi thúc, Trần Đại dang chân đạp mạnh vào cửa phòng. Cánh cửa bật tung. Chiếc giường mẹ Trần Đại nằm buông màn. Qua tấm màn tuyền, dưới ánh đèn nê ông cả đêm không tắt, ba anh em Trần Đại thấy mẹ mình nằm rất thoải mái, Trần Đại chạy xô tới vén màn lên. Cậu nắm cánh tay mẹ, lay mạnh:

- Mẹ, mẹ, mẹ...

Thân hình của mẹ cậu chuyển động, nhưng miệng bà vẫn khép kín. Trần Đại gọi lớn:

- Mẹ, mẹ!

Hai cô em gái bắt đầu khóc nức nở. Bồng Thúy thấy tuýp thuốc ngủ "Gardenal" dưới chiếc gối của mẹ lọt ra vì anh mình lay mạnh, Thúy rú lên:

- Anh!

Trần Đại đang chăm chú nhìn khuôn mặt mẹ, tâm hồn cậu xoáy chặt vào đôi mắt nhắm kín của mẹ, không để ý tới em gái. Thúy vồ lấy tuýp thuốc "Gardenal". Nàng mở nắp ra, bóp đến bẹp cái tuýp rỗng nhả vào giường ôm chặt lấy mẹ:

- Mẹ mẹ, tội tình gì mẹ phải tự tử hờ mẹ?

Trần Đại lôi em gái đứng dậy. Nhưng Thúy cứ ôm chặt lấy mẹ. Thúy nghe thấy hai tiếng "tự tử" bắt chước chị ôm đầu mẹ khóc rưng rức. Trần Đại lòng dạ rối bời.

Thúy vừa khóc vừa nói:

- Mẹ uống thuốc ngủ tự tử rồi anh ơi!

Trần Đại hỏi vội:

- Gì. Thúy nói gì?

Thúy xòe bàn tay để Trần Đại biết mẹ mình đã uống hết tuýp "Gardenal". Trần Đại la hoảng:

- Ôi giờ ơi!

Rồi ba anh em cùng ôm lấy mẹ, khóc như mưa. Trần Đại khóc một lát nhớ đến việc cần kíp. Cậu u té chạy ra phòng khách gọi giầy nói cho một bác sĩ quen. Mười lăm phút sau, bác sĩ tới. Anh em Trần Đại theo rồi nét mặt của bác sĩ. Ba người nín thở, chờ đợi câu nói hoặc hy vọng, hoặc tuyệt vọng của bác sĩ.

Bác sĩ bắt mạch vài phút. Sau đó, ông lặng lẽ bước khỏi phòng, không nói năng. Trần Đại níu hỏi:

- Thưa bác sĩ...

Bác sĩ lắc đầu:

- Mẹ các cháu uống nhiều quá, uống từ chập tối nên...

Bác sĩ không muốn nói hết. Nhưng anh em Trần Đại hiểu. Ba người bỏ mặc bác sĩ về, nhảy lên giường ôm xác mẹ than thở. Trần Đại móc túi áo của mẹ. Cậu lôi ra được mẩu giấy ghi bằng bút chì. Nét viết run rẩy, vồn vện mười chữ "Các con tha thứ cho mẹ và thương yêu nhau." Trần Đại dứt mẩu giấy vào miệng, nhai ngẫu nhiên và nuốt vào bụng.

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 10

Mẹ Trần Đại chết. Bây giờ cậu mới hiểu tại sao mẹ mình nằng nặc đòi mình tha lỗi cho mẹ. Trần Đại hối hận. Thì sự đã rồi. Cậu chỉ còn biết thù hận. Mỗi thù hôm qua tưởng chừng sắp tiêu tan thì hôm nay lại tự kết đông đặc và to lớn hơn trong lòng Trần Đại. Cậu trách mình đã quá lý tưởng. Phải chi cậu biết cuộc đời là một đại dương tội lỗi, như nhớp, người ta sống ngụp lặn trong cái đại dương tội lỗi đó trừ phi là Thánh nhân mới tránh nổi sự như nhớp bám rêu vào tâm hồn mình. Mẹ cậu chỉ là một người đàn bà tầm thường... Trần Đại đau xót. Sự đau xót nghiền nát tâm tư cậu khiến cậu chết lịm trong nỗi hận sâu.

Đám tang của mẹ Trần Đại cử hành xong xuôi, Trần Đại nằm bẹp ở phòng mình. Cậu khóa kín cửa. Bữa ăn mới ra ăn qua loa rồi lại về phòng uống rượu và hút thuốc lá. Cha cậu coi chuyện tự tử của mẹ cậu rưng rưng. Ông cũng chẳng cần hỏi han, dặn dò hay an ủi con cái. Lo chôn cất vợ xong, ông tiếp tục công việc của ông: công việc o mèo, sống hú hí với bày vợ trẻ măng.

Trong phòng kín, Trần Đại tưởng nhớ tới những lời cuối cùng của mẹ. Cậu nghiền răng nuốt hận sâu và nuốt luôn cả lời hứa với mẹ. Mẹ cậu đã chết. Trần Đại không muốn làm lại cuộc đời với ai nữa. Cậu oán ghét cha cậu, cậu muốn giết chết tên kiếm lâm Xuân khốn nạn. Nửa tháng, sau ngày mẹ chết. Trần Đại quyết định mở tung cửa phòng, dứt khoát với dĩ vãng bằng cách xuống ở với Lang. Buổi sáng, nhằm lúc hai em đi học, Trần Đại thu xếp hành lý ra đi... bước tới phòng khách thì cha cậu về. Ông lạnh lùng hỏi:

- Mà đi đâu đây Đại?

Trần Đại thản nhiên:

- Con muốn bỏ căn nhà ô uế này!

Cha Trần Đại quắc mắt:

- Mà nói gì?

Trần Đại nhún vai:

- Ba ngạc nhiên hử? Hay ba vô tình không biết ai đã tạo ra sự ô uế cho gia đình ta. Để con nói cho ba nghe nhé!

Cha Trần Đại tròn đôi mắt. Ông ngạc nhiên đến nỗi mất trí. Đứng trơ trơ như một pho tượng, ông ấp úng:

- Mà... mà... bị... ma... ám à?

Trần Đại cười:

- Ma không ám đâu, nhưng cái chết của mẹ bắt con phải khai sự ơ uế đút nút từ mười mấy năm nay.

Cha Trần Đại đã bớt ngạc nhiên. Ông nắm chặt đôi bàn tay, giận dữ:

- Thằng mất dạy, mà ăn nói với bố mà thế hả?

Trần Đại vẫn ngọt lời. Nhưng sự ngọt ngào của Trần Đại cơ hồ những miếng chanh vắt vào mụn nhọt tâm hồn của cha cậu:

- Con mất dạy hử ba? Ba có bao giờ dạy con đâu? Ba đã dạy con những gì nhỉ? Ba thử nhắc lại con nghe xem nào?

Cha Trần Đại dậm chân. Tiếng đế giày đóng cá cồm cộp trên nền gạch:

- Tao nuôi mà từ bé đến giờ để nghe mà sia sùi thế hả?

Trần Đại đặt chiếc va ly xuống ghế:

- Ba nuôi con à? Ai không biết ba nuôi con. Nhưng ba nuôi con bằng cơm ư? Nếu chỉ nuôi con bằng cơm, chắc con chẳng cần ba đâu. Ba cứ lấy vợ, cứ đẻ và quang đĩa hài nhi ra đầu đường mà xem, vô số người sẽ đem đĩa hài nhi về nuôi bằng cơm. Và nó cũng sẽ lớn. Chưa biết chừng nó còn sung sướng hơn nữa...

Cha Trần Đại ôm mặt nhăn nhó. Ông gieo tấm thân phì nộm xuống ghế than thở:

- Trời ơi! Tao không ngờ...

Trần Đại chộp luôn câu nói của cha, cậu hỏi:

- Ba không ngờ gì?

- Tao không ngờ mày dám xỉ nhục cả tao.

- Con đâu xỉ nhục ba...

Bỗng Trần Đại đổi giọng. Cậu hằn học:

- Ba xứng đáng lắm thừa ba. Ba đừng tưởng con không biết sự xứng đáng của ba đâu. Con biết lắm, con biết rõ lắm...

Cha Trần Đại quát:

- Mày biết gì?

Trần Đại lắc đầu. Nhưng cậu vẫn nói:

- Con biết nhiều lắm. Thừa ba, ba đã dùng mẹ làm cái thang leo lên sự nghiệp của ba như thế nào?

Cha Trần Đại giật mình đánh thót một cái. Ông chiếu thẳng đôi mắt toe lửa nhìn Trần Đại:

- Mày vừa nói gì?

Trần Đại bẻ bả tay răng rắc:

- Để con nhắc lại ba nghe: Thừa ba, ba đã dùng mẹ con làm cái thang leo lên sự nghiệp của ba như thế nào?

Cha Trần Đại hét vang nhà:

- Câm mồm đi!

Trần Đại mỉa mai:

- Tại sao ba lại bắt con câm mồm? Chuyện ấy chắc hay ho lắm ba nói đi ba.

Cha Trần Đại vớ cái tàn thuốc lá, ném mạnh vào tường.

Chiếc gạt tàn thuốc lá bằng thủy tinh vỡ tan tành, ông nghiêng răng rít lên:

- Ai dạy mày thế!

Trần Đại nghĩ tới tuýp thuốc ngủ "Gardénal" nghĩ tới nguyên do đã thúc đẩy mẹ mình sa xuống hố sâu tội lỗi và phải kết thúc cuộc đời bằng cái chết thương tâm đó, lòng cậu sôi sục bất bình. Trần Đại to tiếng:

- Ai dạy con? Thì, ba có nhớ một đêm nào ba mẹ cãi nhau không? Ba bảo mẹ là con điếm, mẹ bảo ba là thằng ma cô. Anh em con là con của con điếm và thằng ma cô à? Ba đã dùng mẹ như một con điếm để tạo sự nghiệp. Rồi con điếm về già, ba bỏ bê con điếm, ba đi với những đứa con gái bằng tuổi con gái của ba để làm thang leo lên sự nghiệp cao hơn. Ba đi làm chính trị chẳng hạn. Rồi biết đâu nữa, khi tham vọng làm mờ mắt ba, ba chẳng dùng cả con gái của ba làm thang! Con tởm ba... Con gớm ba...

Cha Trần Đại ngồi lặng nghe con trai sủa sói. Ông rống lên như con hổ trúng đạn:

- Câm mồm lại! Câm mồm lại!

Trần Đại bắn tiếp, bắn hăng cơ hồ người thợ săn biết con cọp đang dấy dụa:

- Con không câm! Tôi không câm! Tôi thương mẹ tôi. Mẹ tôi đã chết tức tử, chết khốn nạn vì gặp một người chồng như ba. Ba hãy can đảm nói đi! Ba đã dùng mẹ tôi để tạo sự nghiệp của ba như thế nào mà dám gọi mẹ tôi là con điếm?

Cha Trần Đại nghiêng răng ken két. Ông hăn học hỏi:

- Mà muốn nói gì nữa nói hết đi rồi cút đi...

Trần Đại lạnh lùng:

- Ba chả cần đuổi. Tôi sẽ đi mà! Nhưng trước khi đi, tôi muốn biết ba đã dùng mẹ tôi để tạo sự nghiệp của ba bằng cách nào để mai một tôi có vợ tôi còn biết cách tránh.

Cha Trần Đại đập tay mạnh xuống mặt bàn:

- Mà hạch tao hả?

- Tôi đâu hạch ba...

- Ai xui mà ăn nói mất dạy thế?

Trần Đại đáp gọn lỏn:

- Ba!

Một tiếng gọn khô và sắc như một mũi dao đâm trúng trái tim địch thủ. Cha Trần Đại chết lịm, ngã lưng vào thành ghế. Ông thở dài:

- Tao không ngờ có đứa con khốn kiếp là mày!

Trần Đại hỏi:

- Ba hối hận lắm hở? Con cũng không hiểu tại sao con khốn kiếp như hôm nay. Con khốn kiếp hở ba? Tôi khốn kiếp à? Có lẽ tôi khốn kiếp thật. Tôi uống rượu say sưa đến phát mửa, tôi đã hút thuốc lá đến khét cả cổ. Không chừng tôi sẽ hút thuốc phiện nữa. Ba biết vì nguyên do nào không? Vì tôi là con của một con đĩm và thằng ma cô! Tôi là con một thằng ma cô à? Ba có can đảm nhận ba là thằng ma cô không?

Cha Trần Đại đứng lên đập tung cái bàn:

- Câm mồm đi!

Trần Đại đã lên cơn điên từ lúc gặp cha. Cậu đâu cần biết gì nữa. Cậu chỉ biết cái xã hội này tởm vô cùng và cậu đang ngoi ngóp sống trong đó. Cậu bất cần xã hội, bất cần cậu, bất cần cha cậu, bất cần hiện tại, bất cần tương lai của cậu. Cậu muốn làm loạn, muốn phá vỡ tan nát những tảng khối nhầy nhụa kết tụ trước mặt cậu.

Trần Đại hét vang:

- Tôi không câm, tôi không câm. Ba sợ à? Ba hèn nhất không dám nhận mình là thằng ma cô. Tôi, tôi thừa can đảm nhận mình là con trai của ba cơ mà.

Trần Đại mĩa mai:

- Ba yêu dấu, nào, mời ba can đảm lên một tí!

Cha Trần Đại nhào vô toan đập cậu. Nhưng Trần Đại đã né kịp.

Cha cậu bị hụt, loạng choạng xô vào ghế.

- Sao ba không dùng sức đó để đánh tên tình địch của ba?

Cha Trần Đại lồm cồm đứng dậy:

- Mà nói gì?

- Ba đừng đóng kịch nữa.

- Tao không đóng kịch đâu Trần Đại ạ! Tao thua mà rồi, mà là bố tao. Ôi! Cuộc đời...

- Ba cũng tầm cuộc đời à! Tôi không tin đâu! Ba đừng giả vờ.

Lợi dụng lúc Trần Đại đang nói, cha cậu đập cậu một cái, ông la hét:

- Thăng khốn kiếp, biết có ngày hôm nay tao đã bóp mũi mày từ lúc lọt lòng.

Câu nói bất nhân của cha khiến Trần Đại nổi gai da thịt. Cậu lùì như muốn tránh một con thú dữ:

- Sao ba không bóp tôi chết đi? Tôi đâu muốn sống để hôm nay biết ba là một người hèn hạ!

Cha Trần Đại cười gằn:

- Tao hèn hả? Tao hèn như thế nào?

Trần Đại đáp:

- Ba biết mẹ cầm sừng lên đầu ba mà ba đành khoanh tay chịu nhục. Để chính tôi phải rửa nhục thay ba...

Cha Trần Đại sừng sốt:

- Mà đã gặp thằng ấy à?

- Phải, vì ba bỏ mẹ tôi, ba đi với lũ dưới bằng tuổi con gái ba. Mẹ tôi đại dột trả thù ba bằng cách đi với một thằng trẻ tuổi hơn tôi vài ba năm. Ba và mẹ ăn miếng trả miếng nhau, chúng tôi hứng chịu đau khổ tủi nhục. Nhưng tôi thương mẹ tôi. Trước khi chết, tôi đã hứa tha thứ mẹ tôi vì tôi biết mẹ tôi chỉ là nạn nhân của ba. Ba đã xô đẩy mẹ tôi xuống

vực thăm tội lỗi. Chỉ ghen vợ và mặc tình mẹ tôi càng ngày càng ngụp lặn dưới bùn sen. Sao ba tệ bạc thế. Hay ba hèn nhất! Ba nói đi, tôi banh tai nghe lời thú nhận của ba đây...

Cha Trần Đại dịu giọng:

- Được rồi, tao sẽ nói cho mày nghe. Bây giờ mày sẽ cho tao biết tên khốn nạn đó.

Trần Đại nắm chặt đôi bàn tay. Cậu cố bóp nát mỗi hận sâu:

- Tên nó là Xuân.

- Nó làm nghề gì?

- Kiểm lâm.

- Mày gặp nó ở đâu?

- Ở "bin đình" X...

- Mày gặp mẹ mày đang...

Trần Đại bỗng ôm mặt khóc nức nở. Cậu vừa khóc vừa kể lẽ cơ hồ một đứa con nít sợ đòn khóc thú tội trước:

- Tôi đã đánh nó, suýt nữa tôi giết. Tôi sẽ giết thẳng khốn nạn đó.

- Mày khá lắm!

Trần Đại quệt nước mắt, day nghiêng:

- Tôi không cần ông khen. Tôi tởm ông, ông hèn lắm... Thế mà ông lại là bố tôi.

Tự nhiên, cha Trần Đại nhìn cậu xót xa. Ông không la hét chửi bới Trần Đại nữa mà ôn tồn nói.

- Mày điên rồi hở con? Con điên rồi hay sao? Thôi đi nghỉ đi, ngủ xong cha con mình sẽ nói chuyện.

Nhưng Trần Đại đã tới chỗ đặt chiếc va ly, nhắc lên tay:

- Tôi không muốn mang ơn ba nữa. Tôi đi làm cuộc đời tôi.

Cha Trần Đại buồn rầu:

- Rồi con sẽ trở về...

Trần Đại bước tới cửa, ngoái cổ lại:

- Nhưng trở về không giống ba đâu!

Trần Đại xuống Chi Hòa. Đã có chìa khóa của Lang nên mặc dù Lang đi vắng, Trần Đại vẫn không bị đứng ngoài chờ. Cậu mở cửa quăng hành lý đau thương dưới chân cầu thang, leo lên căn gác sếp nằm ngủ. Nhưng Trần Đại chẳng thể nhắm mắt nổi. Hình ảnh mẹ cậu, hình ảnh tuýp thuốc "Gardenal", hình ảnh tên kiểm lâm Xuân, hình ảnh cha cậu hiện ra, quấy lộn trong đôi mắt sưng vù ưu tư của cậu.

Chuyến xe lửa ra Trung àch rời ngoại ô Sài gòn. Tiếng còi thét lên đay nghiến cõi lòng Trần Đại. Cậu vùi người ngồi dậy. Thấy chai rượu "Ruhm" Hiệp Hòa Lang uống chưa quá nửa, Trần Đại vồ lấy mở nút tu. Rượu, chỉ có rượu mới quên được sầu đau. Trần Đại tu cho tới khi mềm môi, cạn hết chai và nằm vật trên sàn gác thờ rỗng. Nước mắt cậu ứa ra chảy vòng vào miệng. Cay đắng.

Khi Lang về, trời đã chiều. Hẳn mua đá cục ngâm nước rửa mặt cho bạn. Trần Đại tỉnh dần. Cổ họng cậu cháy khô. Đầu nhức như búa bổ. Cậu dứt đá vô miệng, nhai rau rầu. Lang nhìn bạn thương hại:

- Lại có chuyện buồn phải không?

Trần Đại gật đầu!

- Ừ, buồn lắm. Buồn chỉ muốn say ngủ đi để quên, quên hết mọi chuyện trên đời.

- Nút rượu đã mở rồi, giọng chua chát hơn hôm nọ đấy nhé! Chuyện gì, kể đi, tớ nghe đây. Kể đi cho vui tâm sự.

- Cậu không đọc báo à?

- Không.

- Mẹ tớ tự tử chết rồi!

Lang ngạc nhiên:

- Mẹ cậu tự tử?

Trần Đại nhìn qua khung cửa sổ nhỏ. Giọng cậu xa vắng:

- Ừ, bằng một tuýp "Gardenal".

Im lặng, Lang nghe thấy tiếng nước mắt của bạn nhỏ giọt trên sàn gác gỗ. Hẳn rút điếu "Havatampa" châm lửa xong đưa cho Trần Đại:

- Hút đi...

Trần Đại lặng lẽ đỡ điếu thuốc:

- Khổ nhất là trước khi mẹ tớ chết bà hối hận và bắt tớ hứa đừng bỏ nhà đi hoang.

- Cậu không hứa à?

- Mẹ tớ đâu còn nữa mà cần giữ lời hứa.

- Còn ba cậu?

Trần Đại ném điếu thuốc "Havatampa" chưa kịp hít một hơi nào vào vách ván:

- Ba tớ hở? Làm con có quyền lên án cha mẹ không cậu nhi?

Lang nói lảng:

- Cậu vừa bảo muốn say để quên, vậy uống rượu nữa nhé!

Trần Đại xua tay:

- Uống rồi lại tỉnh. Tỉnh lại nhớ những chuyện ghê tởm hận sâu vào tâm khảm mình. Tớ muốn giết người, giết hết người ở cái trái đất tội lỗi này.

Lang biết bạn mình sắp lên cơn. Hấn an ủi:

- Trời sẽ sáng mà.

- Cậu tin trời sẽ sáng?

- Chính cậu cần tin hơn tớ. Không tin cậu bỏ nhà đi hoang làm gì?

Trần Đại xoay người lại:

- Phải làm gì bây giờ?

Lang móc tiền trong túi ra đếm:

- Còn vài bò. Đi tìm sự quên lãng với tớ...

- Ở đâu?

- Ngã ba Chú Ía!

Trần Đại cười. Nụ cười méo xệch trên khuôn mặt vừa tỉnh rượu. Cậu hỏi:

- Liệu quên chóng không?

- Cậu đi thì biết. Cậu đói chưa?

- Đói meo.

- Ra đường ăn mì hay ăn cháo rồi đi ngủ ba Chú Ía. Đời đã bản mình sạch làm chó gì! Cậu sẽ thấy đời cậu còn khối ý nghĩa. Chớ có bi quan. Lần này cậu nhất định ở với tớ chứ.

- Ừ.. Mai tớ đăng báo từ ông bố.

Lang trở mắt:

- Sao không để ba cậu từ cậu?

Trần Đại lạnh lùng đáp:

- Ông ấy không có quyền từ tớ.

- Cậu có sợ người đời kết tội cậu ư?

- Tội gì?

- Tội con từ bố!

Trần Đại bĩu môi:

- Người đời là cái quái gì. Tớ tởm hết, tởm ráo... Tớ muốn dẫm nát lên đạo đức của người đời. Đạo đức chỉ là cái cánh cửa dầy, chắc, có khóa để che dấu sự thối nát. Đạo đức của gia đình tớ chẳng hạn...

Lang không muốn để cho Trần Đại hãnh học nữa, hãnh bảo bạn:

- Thôi xuống đường.

Hai người ra phố ăn cháo. Sau đó, Lang gọi chiếc xích lô máy xuống ngã ba Chú Ía. Tối đó, Trần Đại ngủ với một cô gái điếm. Nửa đêm có tiếng lộn xộn, hình như cãi cọ nhau. Trần Đại lắng nghe. Tiếng người đàn ông:

- Bảo con Thơm bỏ rơi thằng đó đi!

Tiếng mụ đầu can:

- Đâu xước, khách mới mà cha nội. Nó bao cả đêm, sộp ra phết.

- Nó lớn con không?

- Trai tân.

- Bảo nó cút về với mẹ nó đi, tôi trả tiền đền.

Trần Đại đang lộn mửa chuyện đời, muốn nổi loạn đập phá. Nghe tên khách làng chơi phách lối, cậu vén màn bước xuống đất. Cô gái điểm nín tay cậu:

- Đừng đi anh.

Trần Đại giật mạnh:

- Đừng gọi tao là anh. Cấm mày xưng em. Để tao xem thằng khốn nạn nào dám ăn nói hỗn thế?

Trần Đại xô cửa bước ra. Tiếng léo xéo chửi thề có mùi độc địa hơn. Thêm hai gã đàn ông đứng cười phụ họa. Ngửa mặt. Trần Đại hỏi:

- Thằng nào vừa nói hỗn vậy?

- Tôi đây, bồ tèo mà!

- Không ai bồ tèo với mày...

- Vậy anh muốn gì? Nhường nhau tí chứ? Độc quyền cả đêm à?

Tiếng gã đàn ông nghe quen quen. Trần Đại cố nhớ. Cậu đổi giọng:

- Xin lỗi, có phải giáo sư Linh đấy không?

Gã đàn ông mừng quýnh:

- Linh đây, bạn nào đó?

Linh là giáo sư triết, dạy lớp Trần Đại nổi tiếng đạo đức, đứng đắn. Trong lớp nữ sinh trêu chọc, ông ta chửi mắng um sùm. Cả trường bầu ông ta là nhà giáo mô phạm nhất, gương mẫu nhất của thời đại. Thế mà lúc này ông có mặt ở đây, đòi tranh dành được với học trò.

Trần Đại khạc một hãì đờm, nhỏ toẹt xuống đất:

- Giáo sư đạo đức Linh đấy à? Thầy nhận ra con không? Con là Trần Đại đây thầy yêu dấu ơi!

Giáo sư Linh ú ớ:

- Anh... anh... là... học... trò...

Trần Đại dẫn giọng:

- Con là học trò ông đây. Tởm quá hở thầy, thầy trò mình đáng tởm hay cái xã hội này đáng tởm? Mai thầy đến lớp hơi trễ, thầy lại nói dối kẹt xe. Và thầy lại ba hoa chuyện đạo đức. Tôi đang nổi nóng đây, tôi thất vọng hết cả: gia đình, học đường, xã hội. Mai tôi làm du đãng, thầy đừng kết án tôi nhé! Thầy và cái mớ đạo đức của thầy xô tôi vào con đường du đãng đó. Bây giờ, thầy rút đi kéo tôi giận tôi đập vỡ cái mặt gương mẫu của thầy! Rút đi, rút đi! Tôi tởm quá, tởm hết... Tôi tởm cha tôi, tôi tởm thầy tôi! Rút đi, vác cái mặt đạo đức của ông về mà khoe khoang với học trò. Đồ đạo đức giả...

Giáo sư Linh và hai bạn đồng nghiệp của ông lạng lẽ chuồn. Trần Đại nhìn theo, cười rống lên. Lang hay chuyện nhào ra:

- Mà điên thật rồi hở Đại?

Trần Đại nắm chặt lấy hay Lang:

- Tao điên rồi à? Tớ điên hở cậu?

- Mà cười như con chó đại tru ấy!

Trần Đại trợn mắt nhìn bạn, Lang thấy đôi mắt Trần Đại trông rất dễ sợ. Giây lát suy nghĩ, hẳn thương Trần Đại vô bờ bến:

- Tại sao cậu lại tru lên thế?

- Tại tớ vừa gặp...

- Gặp ai?

- Gặp thầy giáo dạy triết lý!

Lang phá lên cười:

- Cậu lý tưởng quá, thầy giáo hay Tổng trưởng, Bộ trưởng thì cũng chỉ là những thằng người rất hèn, rất ba que xỏ lá. Chúng nó có đi ngả ba Chú Ía bán chứ chúng nó đâu có bán. Chúng nó vốn đã bán rồi mà...

Trần Đại chột tinh ngộ:

- Thế à?

- Ừ.

- Thế mà tớ cứ tưởng những thằng dạy đạo đức, ưa nói chuyện đạo đức đều là những thằng đạo đức cả.

Lang nhổ bãi nước miếng xuống đất, văng tục:

- Mẹ kiếp, cái xã hội này là xã hội đạo đức giả xã hội ăn cắp xã hội khốn kiếp! Chúng nó, những thằng võ ngực bồm bộp khoe mình là trí thức mà còn chó má ở cái điểm dâm lật thầy quý của chúng nó, cậu nên bắt chước những thằng chó má đó, nếu cậu muốn sống chung với chó má Đại ạ!

Trần Đại đá tung một cái vỏ dừa gần đó. Cậu hẳn học:

- Tớ muốn làm người mới bỏ nhà ra đi. Tại sao cậu lại khuyên tớ sống chung với chó má?

Lang rút điếu "Havatampa" châm hút. Khói thơm tỏa ngát, quyến rũ vô cùng.

- Cậu làm một hơi chứ?

- Không, cậu trả lời tớ đi đã.

Lang hít một hơi thuốc thật dài. Hắn chậm rãi nói:

- Làm người thì phải biết chịu nhục.

- Bằng cách nào?

- Chán vạn cách. Hôm nọ cậu nói với tớ, quên rồi ư? Tại sao chúng mình không sống biệt lập một xã hội nhỉ?

- Xã hội?

- Xã hội du đãng. Chúng ta sẽ sống theo luật của chúng ta, chúng ta cóc bị ghê tởm bởi những hình ảnh què quặt ghê lở của xã hội loài người. Cậu đồng ý không?

- Ô kê.

- Chúng mình đặt ra một thứ luật: luật du đãng. Chúng mình rạch mặt bất cứ đứa nào nếu chúng mình xét thấy nó là thành phần chó má. Nhiều khi tớ tự hỏi sao chúng mình không đi lính? Nhưng đi lính đánh nhau với kẻ thù mà ở nhà bọn chó má cứ phè phỡn, cứ khạc đờm lên mặt xã hội thì cũng chẳng ích lợi gì. Làm du đãng thực tế hơn, Ghét thằng nào thọt thằng đó. Tớ không dám nghĩ chuyện cao xa, tớ nghĩ rất gần. Và tớ làm du đãng. Còn cậu, cậu định làm gì?

Trần Đại bước gần Lang, đỡ lấy điếu thuốc của bạn hít một hơi.

- Tớ sẽ làm du đãng.

- Sẽ là bao giờ?

- Là ngày mai, là khi mình rời cái xóm tội lỗi này.

Lang vỗ vai bạn:

Lý tưởng quá Đại ơi! Tội lỗi chó gì. Xã hội đó thì phải nghĩ cách kiếm cơm. Mai chúng mình bàn lại cái mục đích đu đặng nhé!

- Ủ. Trước hết tớ phải giết tên kiếm lâm Xuân!

- Càng hay.

Lang bỏ Trần Đại ngồi hút thuốc suy nghĩ. Hắn về nhà với em út hẳn. Trần Đại ngồi nhìn đêm tối. Cậu không dám nghĩ chuyện gì nữa. Trước mặt, đằng sau, bên trái bên phải rặt những khối tảng như nhớp án ngữ. Trần Đại thở dài. Rồi cậu cũng về phòng mình ôm ấp con gái điếm.

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 11

Và thế đấy, anh trở thành du đảng...

Giọng Trần Đại bụi ngùi. Khiến Tường Vi rơm rớm nước mắt. Nàng nhỏ nhẹ hỏi:

- Còn anh Lang?

- Anh bị bắt nhốt vào trại Tế Bần. Ít lâu sau báo chí loan tin anh ấy bị chết ở hàng rào kẽm gai vì anh ấy toan trốn. Nhưng bọn du đảng ở Tế Bần ra cho anh biết, Lang chống bọn giám thị, bị chúng nó bắn chết và quăng xác lên hàng rào kẽm gai rồi phao tin Lang trốn gọi lại không đúng nên chúng nó phải hạ. Báo chí không đá động gì, chính quyền cũng chẳng thèm ngó tới vụ thủ tiêu bí ối này nên Lang chết rất oan ức.

- Tại sao anh Lang bị nhốt vào trại Tế Bần?

- Vụ tên kiếm lâm Xuân.

- Anh ấy giết nó?

- Không.

- Thế ai?

- Anh.

- Anh giết tên Xuân?

- Ừ, anh đã giết tên khốn nạn đó ở một phòng trà. Anh giết nó bằng con dao Lang. Anh đâm nó lút cán dao. Nó quy ngã ngay trên sàn nháy.

Lang dục anh chạy. Anh ấy chậm chân, lãnh đủ. Cảnh sát thộp anh Lang. vốn ghét mặt Lang, chúng nó tống anh vào trại Tế Bần hành hạ thật khốn nạn chứ không đưa ra Biện lý cuộc để tống Lang vô khám Chí Hòa chờ ngày ra tòa đền tội.

- Rồi anh hứng lấy trách nhiệm của Lang.

- Ừ. Anh đã bị cảnh sát "át giọng" đôi ba lần chỉ vì tội bênh vực người bị cảnh áp bức. Chúng nó lôi anh vào bót, đánh đấm anh rất tàn bạo. Nó gọi anh là cao bồi. Nó bảo anh mặc quần ống túm. Nó bắt anh vén ống quần hẹp lên đi tiểu. Vén sao nổi. Nó giật mạnh ống quần anh. Anh té nhào, trán đập viên gạch.

Trần Đại cầm tay Tường Vi đặt lên trán mình.

- Vết sẹo hận thù đẩy em ạ! Chúng nó chửi bới anh, để anh nhịn đói nhịn khát hai ngày liền. Chúng nó coi anh như chó, coi du đãng như chó ghê. Chúng nó xô đẩy anh xuống vực thăm của hận thù. Và anh trở thành kẻ thù của cảnh sát. Chúng nó lùm anh, săn anh. Trong túi mỗi thằng cảnh sát đều có ảnh của anh.

Tường Vi thở dài:

- Ai cho cảnh sát ảnh của anh?

- Ba anh!

- Ba anh đối xử với anh như thế à?

- Ông ấy sợ sự nghiệp chính trị tương lai của ông bị đổ vỡ nên vội vàng từ anh và xin chú anh thanh toán anh.

- Chú anh làm gì?

- Làm lớn ở Bộ Nội Vụ.

- Sao bảo anh đăng báo từ ba anh?

- Anh chưa đủ can đảm.

- Thế mà ba anh?

- Ông ấy lại thừa.

- Anh oán ghét gia đình lắm nhi? Còn hai cô em gái của anh.

Trần Đại xoay nghiêng mình.

- Anh cứ để chúng nó tin tưởng vào gia đình mà sống. Con gái nổi loạn thì nguy lắm. Rồi cũng chỉ đến làm điếm là cùng.

Tường Vi thấy người yêu của mình mang một tâm sự ủ ê hơn cả mình. Nàng cố nín khóc nhưng cố nín, tiếng nước nở vẫn buột khỏi miệng không làm sao ngăn cản nổi. Trần Đại vỗ về Tường Vi:

- Nín đi em, khóc sưng mắt hết đẹp! Hết mộng mơ nổi...

Tường Vi nghẹn ngào:

- Em không nín được anh ạ! Phải khóc mới bớt tủi buồn. Thưa anh, anh có hay về thăm hai cô em không ạ?

- Thịnh thoảng anh leo rào về thăm hai đứa. Nhưng rồi anh lại leo ra vì anh không nỡ khuấy phá đời sống hèn mọn của chúng nó. Em thử tưởng tượng vào một đêm giao thừa, thằng con trai đi hoang lần về nhà ép tai vào cửa nghe hơi thở của người thân rồi lúi lúi bỏ đi lang thang trong đêm trừ tịch thì có buồn không?

- Thưa anh buồn lắm ạ!

- Ừ buồn lắm. Càng buồn hơn khi thằng đi hoang biết người thân yêu của mình đã quên hẳn nó...

- Các cô ấy giận anh?

Trần Đại buông một câu nảo nùng:

- Thế cũng xong em ạ!

Hắn dục khéo Tường Vi:

- Em ra máy lắp vài đĩa của Patti Page nghe đi em!

Tường Vi ngồi dậy. Nàng vuốt lại mớ tóc và bước ra chỗ giàn máy hát. Nàng loay quay kiểm đĩa của Patti Page. Tường Vi hỏi người yêu:

- Nghe bài nào trước hở anh?

- Tennessee Waltr! Anh thích bản valse này lắm.

Nhạc đã trỗi. Tiếng của Patti Page làm căn phòng ấm hẳn lên. Trần Đại cố gắng chống tay ngồi dậy. Bây giờ, Tường Vi mới lại sức nhớ rằng người yêu của mình vẫn bị thương. Nàng nói:

- Anh còn đau lắm hở anh?

- Bớt rồi. Bớt từ lúc có em đến, có bàn tay êm dịu. Nỗi đau không phải viên đạn bắn trúng căng mà đau ở trong tim anh..

- Anh có đi bác sĩ không?

- Anh có bác sĩ quen.

- Cũng làm du đãng?

Trần Đại cười:

- Có thể thôi. Bác sĩ ở cái xã hội này là một thứ gì ghê gớm lắm. Ví dù ông ta có đi làm du đãng, chắc chẳng ai dám ngờ.

Trần Đại quay về chuyện học hành của Tường Vi:

- Em vẫn chăm chỉ đấy chứ em?

- Thưa anh vâng.

- Ráng học hành nghe em.

Tường Vi không hỏi han gì nhưng Trần Đại cũng cứ giải thích:

- Em đừng nghĩ ngợi gì cả. Tuy anh làm du đặng nhưng anh không sống bất lương. Tiền anh kiếm cũng bằng những cách lương thiện, hợp nhân đạo. Em có tin rằng chúng mình sẽ lấy nhau không?

Tường Vi trả lời rất nhỏ:

- Thưa anh có ạ!

- Vậy chắc em không cần anh giải thích nhiều đâu nhỉ?

- Vâng ạ!

- Tường Vi.

- Dạ...

- Em có hối tiếc không?

- Thưa anh không.

- Có buồn khi biết yêu một thằng du đặng g không?

- Anh không phải là du đặng, em nói lại. Anh không phải là du đặng. Anh chỉ là...

- Là gì?

-... Chỉ là kẻ bất mãn với cái xã hội thối tha này. Em cũng bất mãn và giá em là con trai, chắc em cũng phải làm thư anh. Vả lại mang tội du đặng. Du đặng là gì nhỉ? Anh, nhất định anh không phải là du đặng. Những kẻ xô anh vào con đường du đặng mới đáng phỉ nhổ.

Nghe người yêu biện hộ "tội lỗi" của mình, Trần Đại cảm thấy như có cơn mưa đại hạn tưới nước xuống tâm hồn căn khô của hã. Trần Đại

nói:

- Cám ơn em.

Tường Vi đã ngồi bên người yêu. Nàng gục đầu vào lòng Trần Đại:

- Em sung sướng được yêu một du đấng như anh.

Trần Đại nâng Tường Vi dậy. Nhưng hăn yếu sức quá, đành để người yêu dùng thể xác mình làm chiếc gối.

- Máy tháng nữa thi em nhỉ?

- Bốn anh ạ!

Trần Đại rút ba ngàn bạc của James Dan Hùng đưa hôm qua. Hạng đã cẩn thận nhét vào phong bì:

- Mai một chắc anh cũng chưa khỏi, em đóng tiền trường dùm anh nhé?

- Vâng ạ!

Trần Đại đưa phong bì đựng tiền cho Tường Vi:

- Em cầm lấy.

Tường Vi nói:

- Tháng nào anh cũng đưa thật nhiều, em tiêu không hết còn để dành vô số.

Trần Đại mỉm cười:

- Chịu khó để dành, một trăm năm sau sẽ thành triệu phú đấy em ạ!

Thấy người yêu không thác mắc khoảng tiền "trợ cấp" hàng tháng Trần Đại đỡ lo. Hôm qua bác sĩ Niệm có dò hỏi chỗ ở của Tường Vi

nhưng Trần Đại nhất định không trả lời. Hắn sợ sự thực đổ bể, bác sĩ Niệm sẽ khinh hắn, Trần Đại không muốn ai khinh hắn cả. Ghét hắn, sợ hắn thì được. Chứ khinh hắn, chắc hắn sẽ rạch mặt ngay. Trần Đại cũng sợ Tường Vi biết rằng nàng đang sống, đang học bằng tiền của kẻ nàng ghê tởm. Có thể, Tường Vi từ chối. Thì Trần Đại lâm vào tình trạng bối rối. Vì, quả thật, hắn chưa đủ phương tiện giúp Tường Vi làm lại cuộc đời một cách đàng hoàng. Cho nên Tường Vi không thắc mắc, Trần Đại thở phào khoan khoái:

- Em ăn cơm chưa?

- Thưa anh rồi ạ.

- Ở đâu?

- Hùng đưa em đến Chí Tài.

- Chiều nay em có bận gì không?

Tường Vi lắc đầu:

- Không anh ạ!

- Thế thì ở đây chơi với anh nhé!

- Vâng, nhưng anh phải kể chuyện.

- Chuyện gì?

- Chuyện du đãng của anh và...

- Và gì đây?

- Và để em nằm bên anh cơ!

Tường Vi dứt lời, nhắc đầu khỏi lòng Trần Đại, nàng nằm dài trên nửa chiếc ghế bố, dang tay mời mọc người yêu:

- Nằm xuống đi anh...

Trần Đại ngoan ngoãn nghe lời Tường Vi.

- Kể chuyện đi anh!

Trần Đại luôn tay dưới gáy Tường Vi làm gối:

- Bắt đầu từ chỗ nào?

- Từ chỗ anh thay Lang chỉ huy bọn đàn em Chí-hòa.

Chồng đĩa Patti Page đã hết. Nhạc lúc đó là câu chuyện kể bằng giọng trầm ấm của Trần Đại...

Nửa tháng sau, vết thương ở chân Trần Đại khỏi. James Dean Hùng thuê một căn nhà gần chợ Thái Bình, đưa Trần Đại về đó cư ngụ, đồng thời đặt nơi đó làm "đại bản doanh". Tony Hải có nhiệm vụ săn sóc Trần Đại.

Nghĩ tới tên đàn em bạc phước Bốn lơ xe, lòng Trần Đại đau như cắt. Không một lúc nào đông đủ bọn James Hùng, Nạm Hòa Hưng, Quyên Tân Bình, Tony Hải mà Trần Đại không nhắc tới Bốn lơ xe bằng những lời đượm luyến tiếc, thương mến.

Trần Đại sai James Dean Hùng và Năm Hòa Hưng đi kiếm Bốn bù loong, tên đàn em mà trước khi chết, Bốn lơ xe đã gửi gắm Trần Đại. Khu bến xe đò Vũng Tàu, sau cái chết của Bốn lơ xe và sau khi du đảng bị "xúc" đi một mớ, đám du đảng lọt lưới mắt đàn anh "chì" chỉ huy cơ hồ rã mất đầu, chẳng đứa nào dám xuất hiện. Việc kiếm Bốn bù loong đâm ra khó khăn vô cùng. Nhưng rồi bọn James Dean Hùng cũng tìm được dấu vết của Bốn bù loong.

Thoạt đầu, Bốn bù loong trốn tránh. Sau Trần Đại phải đích thân tới, nhắc lại lời giảng dối của Bốn lơ xe cho nó nghe, Bốn bù loong mới chịu về nhập bọn với Trần Đại.

Vào đúng dịp đó, bên Khánh Hội, anh em phu khuân vác kho 18 đình công chống lại sự trung gian bóc lột của bọn cai thầu. Tên cai thầu lừu manh điển hình nhất là tên Lưu cờ Phúc. Công nhân kho 18 tuy làm việc trực tiếp với Sở Dụng Cụ, song lại qua trung gian cai thầu Lưu cờ Phúc. Việc gọi công nhân đến làm và trả tiền cho công nhân đều giao cho cai thầu Phúc.

Cai thầu Phúc bóc mỗi tấn hàng 14 đồng. Hắn chỉ trả cho công nhân có 7 đồng 5 cắc. Như thế mỗi tấn hàng, Phúc đã bóc lột công nhân 6 đồng 5 cắc. Sự bóc lột trắng rợn này đã kéo dài hơn 7 năm rồi. Trong khi anh em công nhân làm quần quật, đổ mồ hôi, máu mắt thì cai thầu Phúc nhờ những thủ đoạn xảo trá, nhờ tung tiền dấm mồm nhà cầm quyền, đã bóc lột công nhân thâm và làm giàu trên mồ hôi, nước mắt của công nhân.

Thấy mình làm khốn khổ mà vợ con vẫn đói rách, anh em công nhân kho 18 khám phá ra sự bóc lột tàn nhẫn của tên cai thầu Phúc và bèn phát động cuộc tranh đấu đòi hỏi bãi bỏ tên cai thầu Phúc để làm trực tiếp với sở Dụng cụ Cơ quan Mãi dịch Ngoại viện.

Cai thầu Phúc phản ứng ngay lập tức. Hắn sa thải luôn một lúc 7 công nhân. Mặc dầu bị trả thù anh em công nhân kho 18 vẫn đình công. Cuộc đình công của anh em bị cai thầu Phúc dung tay sai bộ hạ khủng bố tinh thần và đem một số công nhân khác vào thay thế muốn đập vỡ niêu cơm của công nhân kho 18.

Cuộc đấu tranh sơ khởi chưa đem tới một kết quả nào vì cai thầu Phúc được chính quyền và Liên đoàn của hắn che chở, bênh vực, cuộc đình công thứ hai của anh em công nhân kho 18 lại bùng nổ. Lần này cũng như lần trước, nguyện vọng của anh em vẫn là sự đòi hỏi hợp lý, hợp pháp và hợp tình. Anh em yêu cầu tiêu diệt chế độ cai thầu, yêu cầu được giao việc trực tiếp cho anh em và không được trả thù anh em bằng cách sa thải vô nhân đạo.

Cuộc đình công thứ hai, công nhân kho 18 đã báo trước để các cơ quan công quyền hiểu rõ mục đích tranh đấu của anh em hầu tránh mọi ngộ nhận đáng tiếc. Khi chính quyền ghi nhận ý chí cương quyết của anh em, thì anh em sẽ trở lại làm việc như thường lệ.

Nhưng trong cuộc đình công thứ hai của công nhân kho 18, cai thầu Phúc thuê bọn du đảng Khánh Hội hành hung công nhân trước mặt nhân viên công lực. Mặt khác cai thầu Phúc thuê dân phu 70 đồng một ngày đến án ngữ tại kho 18 không cho xe Sở Dụng Cụ chuyên hàng vào và tuyên bố tử thù kho 18.

Trần Đại đọc tin này trên báo. Hấn rất lưu ý đến chi tiết "cai thầu Phúc thuê du đảng Khánh Hội hành hung công nhân trước mặt nhân viên công lực". Trần Đại cử James Dean Hùng và Năm Hòa Hưng sang Khánh Hội điều tra em cai thầu Phúc là tên nào và trùm du đảng Khánh Hội còn là thằng Sáu dữ không.

James Dean Hùng và Năm Hòa Hưng sang Khánh Hội. Hai đứa la cà ở bên đó mãi nửa đêm mới về. Trần Đại vẫn thức chờ tin tức. Hấn hỏi đàn em:

- Đúng bọn du đảng Khánh hội đánh công nhân đình công không?
- Đúng.
- Chú Hùng có hỏi thăm tên cai thầu Phúc chứ?
- Có
- Cho anh biết về thằng này...
- Nó là một thứ trùm bến tàu rất nhiều bộ hạ và thế lực. Riêng ở kho 18, nó làm chủ tịch chi đó, xếp sòng mà!
- Chú gặp hấn chưa?

- Rồi. Nó sống như ông vua trong cái biệt thự lộng lẫy. Anh em công nhân khổ như chó. Làm quần quật để nó bóc lột mồ hôi nước mắt.

Trần Đại hỏi Năm Hòa Hưng.

- Thăng nào nhận đánh mướn cho cai thầu Phúc?

- Năm lửa!

- Không phải thăng Sáu dữ à?

- Sáu dữ về quê, bị bệnh chết rồi. Đàn em nó thay nó chỉ huy bọn Khánh Hội. Tên nó là Năm: Năm lửa.

- Đánh mướn mỗi ngày bao nhiêu?

- Vài chục.

- Chú thấy Năm lửa thế nào?

- Nó đói quá anh ạ!

Trần Đại đập tay xuống bàn:

- Đói thì thiếu gì cách kiếm cơm mà lại đi nhận tiền của cai thầu Phúc khốn kiếp, đánh đập công nhân. Chú phải biết, anh tởm bọn cai thầu vô cùng. Ông cụ nhà anh làm chủ thầu, anh hiểu bọn cai thầu và công nhân lắm. Hồi trước, thỉnh thoảng xuống công trường chơi, anh thấy bọn cai thầu bợ đỡ ông cụ anh, át giọng công nhân không hết lời. Đây là công nhân công trường. Còn ở thương cảng, chắc công nhân sống khổ hơn. Vừa bị cai thầu bóc lột vừa bị chúng tung tiền thuê du đảng phá cuộc đấu tranh giành cơm no áo ấm. Anh đã đọc nhiều loạt bài phóng sự, điều tra về đời sống lao động bến tàu. Thấy thương công nhân quá. Anh em mình cần phải hỏi tội thăng Năm lửa. Nó đã phạm tội làm điểm nhục danh từ du đảng.

Trần Đại gọi Janles Dean Hùng tới ngồi cạnh mình:

- Cho xin điếu thuốc.

James Dean Hùng rút điếu "Havatampa" đưa cho Trần Đại. Nó quẹt diêm để Trần Đại mời thuốc. Hít vài hơi, suy nghĩ chán. Trần Đại bảo James Dean Hùng:

- Muốn làm anh hùng bến tàu không?

- Như ai?

- Như Marlon Brando... Hùng coi "Sur le quais" chưa?

- Coi cả thấy mười bận.

Đôi mắt thèm ngủ của Trần Đại và James Dean Hùng cùng sáng rực một lúc. Trần Đại nói:

- Gặp địch thủ để rửa nhục rồi đẩy Hùng ơi! Sao, chú dám chơi với các thế lực khốn kiếp của tên cai thầu Lưu cờ Phúc không?

James Dean Hùng nhếch mép cười:

- Lâu nay chính nghĩa rõ rệt quá. Em đâu có ngán thế lực. Anh cho biết chương trình.

- Ô kê! Năm Hòa Hưng lại đây chúng mình bàn luôn.

Ba đứa châu đầu bàn kế hoạch chống cai thầu Phúc. Trần Đại vẽ lằng nhằng trên giấy. Vẽ xong rồi hắng mới nói:

- Việc đầu tiên là phải tìm cách "chiêu hồi" thằng Năm lửa. Nó "quy thuận" mình thì tính chuyện với cai thầu Phúc dễ như trở bàn tay. Công việc này, anh nhờ Năm Hòa Hưng và Bốn bù loong. Năm biết nhà nó chưa?

- Rồi ạ!

- Nửa đêm mai, chú tới nhà nó.

- Nếu nó không nghe mình?
- Tùy chú định cái số mạng ghẻ lở của nó.

Trần Đại giao công tác cho James Dean Hùng.

- Chú tìm anh em cho biết sắp "đánh lớn" ở Khánh Hội..
- Cần bao nhiêu mạng?
- Để mai quan sát coi bọn du đảng của cai thầu Phúc thuộc cỡ nào. Cứ báo động cho anh em biết là đủ rồi. Nếu quyết liệt mình kéo hết sang chiếm luôn cả bót cảnh sát mà cai trị khu thương cảng.

Câu nói khôi hài của Trần Đại khiến James Dean Hùng hăng máu. Nó bảo:

- Sẽ chơi bằng dao hã y búa?
- Bằng dao.

Trần Đại vươn vai ngáp:

- Khuya rồi, chúng mình đi ngủ. Sáng mai bàn thêm.

Năm Hòa Hưng nhìn Trần Đại không chớp mắt. Trần Đại hất hàm:

- Năm muốn nói gì?
- Thưa anh, anh. cũng xuất trận?
- Dĩ nhiên. Cùng đánh và cùng chết với anh em.

Năm Hòa Hưng bấm khế James Dean Hùng, Hùng hiểu ý, nói:

- Anh chưa khoẻ hã y đâu...
- Sao chú biết?

- Người anh còn xanh lắm.
- Các chú yên tâm, anh không dùng dao đâu mà.
- Nhưng cảnh sát chưa quên mặt anh đâu!

Trần Đại cười lớn:

- Thôi được, sáng mai tính lại... Bây giờ các chú đi ngủ đi.

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 12

Từ trong một cái "Snack bar" rẻ tiền, Trần Đại ngồi uống bia nhìn ra. Những khuôn mặt công nhân hằn lên nỗi hận thù. Họ vẫn đình công vì yêu sách của họ không được giải quyết thỏa đáng. Cai thầu Lưu cờ Phúc, tên cáo già của bến tàu, kẻ chuyên môn sống bằng mồ hôi nước mắt của công nhân, dễ chi chịu mất miếng mồi ngon. Dựa vào thế lực của Liên đoàn, cậy nhiều tiền tung ra đấm mồm cơ quan này, cơ quan khác, cai thầu Phúc không hề nao núng trước cuộc vùng lên đấu tranh đòi cơm áo và công bằng của công nhân kho 18.

Bỉ ổi hơn, cai thầu Phúc còn mượn du đảng hành hung công nhân cấm không cho công nhân đình công. Khí giới của người lao động trong nước dân chủ là đình công. Chính phủ không dám ngăn cản, thế mà cai thầu Phúc đã dám dựa vào thế lực của cái Liên đoàn của hắn, dựa thế lực của cơ quan an ninh địa phương, tung du đảng vào cuộc, đàn áp công nhân.

Chính mắt Trần Đại đã trông thấy cảnh đàn áp bỉ ổi này. Bọn du đảng Khánh Hội, dưới quyền chỉ huy của Năm Lửa sinh sự và đánh đập công nhân, Trần Đại đã nghiến răng nuốt giận hờn. Sự thực ra như ban ngày. Trần Đại không còn ngần ngại gì nữa. Hắn sẽ ăn thua với cai thầu Phúc dù hắn chẳng có chút uy thế gì và cũng chẳng hưởng lợi lộc gì. Trần Đại và anh em hắn chỉ có tấm lòng và sự hận thù.

Lòng tên du đảng se lại khi nhìn những khuôn mặt hằn lên những nét tủi nhục, phần uất của anh em kho 18. Đã sống chui rúc trong cái xóm nghèo, đã có đàn em loại Năm Hòa Hưng và nhiều đàn em khốn nạn khắc. Trần Đại hiểu và chua xót cho kiếp sống bần hàn của giai cấp thợ thuyền.

Hắn biết, giờ phút này, khi anh em công nhân đang ngồi trước cửa kho 18 đình công để đòi sự công bình và tiêu diệt chế độ cai thầu bóc lột thì tại những khu xình lầy hôi thối như cầu Tân Thuận, Cầu Móng, Kho Năm, chợ Xóm Chiếu, dưới những mái nhà lá lụp sụp tồi tàn, vợ con của anh em mỗi mắt chờ tin tức. Chủ sẽ đuổi chồng con mình? Thì sẽ lâm vào cảnh thất nghiệp, đói cơm, đói sữa. Chính phủ sẽ bênh vực chồng mình? Thì đời sống đỡ bị bóc lột, bát cơm đầy hơn, ngọn đèn dầu sáng hơn...

Trần Đại mừng tượng ra cảnh thất nghiệp. Hắn nghiêng răng ken két. Cô chiêu đãi viên nhìn hắn rất lạ lùng. Cô ả gạ chuyện:

- Giận ai đó?

Trần Đại nốc cạn ly rượu bia:

- Giận tất cả.

- Tất cả là những ai?

- Là những thằng người, nhất là những thằng cai thầu!

Cô chiêu đãi viên tái mặt đi:

- Anh nói khe khẽ chứ...

Trần Đại vờ say:

- Khe khẽ cái gì, cai thầu là cái thứ gì...

Cô chiêu đãi viên lảng lơ bịt miệng Trần Đại lại:

- Thương anh lắm em biểu anh nói khe khẽ chứ đó. Khu này là khu của Lưu cò Phúc. Nó làm cha khu này mà. Lính thân với nó lắm. Hó hé một chút, nó kêu lính xúc đi, đánh tơi người. Thả ra chỉ có nước bể phổi.

Trần Đại giả dò sợ sệt:

- Lưu cờ Phúc là ai đó cô em?

- Là cai thầu.

- Nó ba đầu sáu tai hở?

- Đâu có, nó nhiều bộ hạ lắm. Thằng nào thằng ấy đâm người không biết gớm. Mấy bữa rày, anh em phu khuân vác làm reo không đi làm, nó mượn bọn du đãng. Năm Lửa tới đánh phu khuân vác có người học máu mồm. Trần Đại ôm ngang bụng cô chiêu đãi viên, nghịch ngợm:

- Cưng này!

- Chi đó anh?

- Cưng chỉ dùm anh xem bọn lỗ nhố bên kia đường có thằng nào là du đãng không?

- Vô khối anh à!

- Thằng nào là cai thầu Phúc?

- Nó không có ở đây đâu.

- Nó ở đâu?

- Nó ở phòng gắn máy lạnh, đi xe Huê Kỳ chứ đâu thèm đứng đây.

- Cai thầu mà hách thế cơ à?

- Các thầy xếp mã tà còn ngán nó đó anh ạ?

Trần Đại buông cô chiêu đãi viên ra. Hẩn nhìn thẳng vào mặt cô ả:

- Em sợ cai thầu Phúc không?

Cô chiêu đãi viên lắc đầu:

- Em ghét nó thì có.

Trần Đại ngắm kỹ cái "Snack bar" nghèo nàn, tòi tệ đến nỗi Mỹ chê, Tây ngán. Và "Snack bar" này biến thành quán cà phê tụi. Rượu nặng nhất là bia. Trần Đại hỏi:

- Quán này của em hay em làm thuê?

- Của em.

- Em có muốn giết bọn Năm Lửa không?

- Tụi nó phá em quá anh ơi! Đứa nào cũng có dao con chó sợ muốn chết, nghĩ gì chuyện hại nó.

Trần Đại suy tính một lát rồi nói:

- Anh định mượn cái quán của em để "chơi" cai thầu Phúc. Nhưng thôi, để em buôn bán.

Cô chiêu đãi viên nghe Trần Đại nói, toát mồ hôi. Cô ả thần thờ run cầm cập, há hốc miệng nhìn Trần Đại lăm lũi bước sang bên kia đường.

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 13

NĂM LỬA vừa trở mình thì cò tiếng gõ cửa. Bấy giờ vào quá nửa đêm. Xóm Cầu Cống yên lặng như một bãi tha ma. Những con người lao động nghèo tạm chết một thời gian ngắn để mai sáng lại sống kiếp khổ. Năm Lửa vụt tỉnh. Nó rất lạ lùng không hiểu ai đã gõ cửa nhà nó lúc này. Nó tung mền, vén màn, bước xuống đất và rón rén ra cửa nghe ngóng.

Bốn Bù loong và Năm Hòa Hưng chờ nó. Đêm qua Trần Đại giao nhiệm vụ "chiêu hồi" Năm Lửa cho Năm Hòa Hưng. Trần Đại muốn Năm Lửa bỏ rơi vụ này, không đánh mướn cho cai thầu Phúc nữa để bọn hăn rảnh tay đối phó với cai thầu Phúc. Nếu Năm Lửa trở cờ, quật lại cai thầu Phúc thì hay hơn. Công tác của Năm Hòa Hưng hơi gay. Vì Năm Lửa là một tay du đãng khá "chì". Về tài nghệ, nó cũng sắp loại ngang Bốn lơ xe, Năm Hòa Hưng. Nó từng vào trại Tế Bần, vào khám Chi Hòa và đâm chém đã quen tay.

Năm Hòa Hưng điều tra kỹ lưỡng cuộc đời "sự nghiệp" của nó. Năm tin rằng nó có thể hạ nổi Năm Lửa. Nên nó mới có thể nhận nhiệm vụ "chiêu hồi" Năm Lửa. Năm Hòa Hưng bảo Bốn bù loong nấp kín đừng cho Năm Lửa trông thấy. Trừ trường hợp Năm Hòa Hưng lâm nguy, Bốn bù loong mới ra tay. Còn không cứ đứng yên xem Năm Hòa Hưng đương đầu với tên trùm du đãng Khánh Hội. Năm Hòa Hưng rút thuốc lá châm hút. Nó đứng dưới hiên nhà đối diện với nhà Năm Lửa. Con dao con chó đã bật lưỡi. Năm Hòa Hưng nghe thấy tiếng chân người bước ra và tiếng lạch cạch mở cửa nó biết ngay Năm Lửa đã "đáp lời kêu gọi" của nó.

Cánh cửa hé mở, Năm Lửa còn chân trong chân ngoài thì con dao trong tay Năm Hòa Hưng đã phóng đi. Lưỡi dao cắm phập vào cánh cửa

gỗ, cách cái đầu của Năm Lửa không đầy gang tay. Năm Lửa hoảng hồn đóng vội cửa. Một chuỗi cười ròn vang lên, kèm theo lời trêu tức.

- Năm Lửa, sao bạn hèn thế? Tôi đâu có chủ ý giết lén bạn. Thử tài nghệ của bạn tí ti đó mà...

Bị chạm nọc tự ái, Năm Lửa mở tung cửa bước ra. Nó thấy kẻ phóng muỗi dao tuyệt tác vẫn đứng hút thuốc lá thản nhiên như không. Tên khốn kiếp còn biết cả tên nó. Ý hãnh, đây cũng phải thứ "chì". Khánh Hội chỉ cần một thang "chì" thôi. Thêm thẳng nữa, nhất định không được. Trên mảnh đất nhỏ bé nào không thể có hai lãnh chúa được. Năm Lửa nghĩ thế, nó bước ra, lòng dậy lửa giận hờn.

Nó toan rút con dao của Năm Hòa Hưng. Nhưng tay nó vừa chạm cán thì lưỡi dao khác vội vàng phóng ra ngăn cản sự tức đoạt của nó. Lưỡi dao thứ hai cũng cắm phập vào cánh cửa gỗ, không nhằm hạ Năm Lửa. Năm Hòa Hưng khen thầm:

- Bốn lơ xe có thẳng đàn em khá đấy...

Năm Lửa hơi e dè địch thủ. Nó chẳng dám rút hai lưỡi dao khỏi cánh cửa gỗ nữa. Năm Hòa Hưng cười:

- Bạn cứ mặc tội nó nằm chết dí đó, lát nữa tôi xin lại.

Năm Lửa không thích nghe cái giọng sắc xược có vẻ muốn qua mặt nó. Nó nghiêng răng, tức tưởi:

- Chắc bạn xin lại nổi không?

Năm Hòa Hưng ném điếu thuốc lá. Điếu thuốc lá trúng vũng nước "sèo" một tiếng:

- Để rồi thử sau. Bây giờ tôi muốn nói chuyện với bạn một chút bạn chịu chứ?

Năm Lửa dụi mắt nhìn kỹ xem kẻ đang nói chuyện với mình là hạng người nào. Chắc chắn không phải "cớm" và kẻ muốn giết mình. Vậy hẳn là ai, muốn gì? Năm Lửa bảo:

- Nói chuyện, được lắm. Song bạn làm ơn cho Năm Lửa Khánh Hội biết "quý danh".

Năm Hòa Hưng gật gù:

- Ô kê, tôi là Năm Hòa Hưng.

Năm Lửa xỏ ngọt:

- Năm Hòa Hưng à? Ồ, tôi chưa từng được nghe tên này bao giờ. Bạn đạp xe ba bánh, hay đánh giày?

Năm Hòa Hưng giận điên tiết. Bốn bù loong nấp ở chỗ khuất mà cũng thấy sôi máu. Dưới ánh điện vàng khè bố thí của chính phủ, Năm Hòa Hưng nhìn rõ khuôn mặt thô bỉ của gã chém mướn. Tuy giận vô cùng, Năm Hòa Hưng vẫn cố nén:

- Tôi chỉ biết phóng dao chớ không biết đánh giày. Tên tôi kể ra thì thường lắm nhưng lại thừa đủ để đến gọi bạn ra ngắm hai lưỡi dao...

Năm Lửa rít lên:

- Đồ chó đẻ!

Năm Hòa Hưng phá ra cười. Năm Lửa càng chửi bới hăng:

- Nửa đêm mày đến trêu ông nội mày, muốn chết hả?

Năm Hòa Hưng vẫn cười. Năm Lửa chưa dám bước ra khỏi cửa. Nó đứng yên một chỗ quan sát xem quanh Năm Hòa Hưng còn móng nào ẩn núp để chờ dịp hạ lén nó không. Chiều ý nó, Năm Hòa Hưng nói:

- Muốn giết mày thì hai lưỡi dao ấy đã chẳng cần trúng cánh cửa. Mày hiểu chưa Năm Lửa?

Năm Hòa Hưng nói thêm:

- Tao đến đây kiểm mà có chuyện quan trọng cho đời mà chứ không phải sinh sự với mấy đầu. Nhưng nếu mà muốn sinh sự, tao sẵn lòng lắm.

Năm Lửa hơi ngạc nhiên. Nó không hề quen biết Năm Hỏa Hưng. Vậy tên này kiểm nó có việc gì? Năm Lửa bốt nóng, hỏi Năm Hòa Hưng:

- Sao mà biết tao ở đây?

- Tao hỏi thăm.

- Hỏi thăm ai?

- Cai thầu Phúc!

Năm Lửa nhổ toẹt một bãi nước miếng, văng tục:

- Đ. m. mà xí gạt ông hả?

Năm Hòa Hưng rút thuốc quẹt diêm châm hút. Cử chỉ bình tĩnh của nó khiến Năm Lửa chột dạ:

- Ai thèm xí gạt mà!

- Cai thầu Phúc đâu có biết nhà tao...

Năm Hòa Hưng đổi giọng:

- Ngu như chó!

Năm Lửa đã nhích chân. Máu anh chị ào chảy trong cơ thể nó. Nó gầm lên:

- Mẹ kiếp, mà bảo bố mà ngu à?

- Ông bảo mày.

- Bộ mày muốn chết hả?

- Đừng làm tàng Năm Lửa ơi! Tao đây chứ phải công nhân kho 18. Tao cũng biết giết người mà. Lát nữa tao sẽ giết mày. Bây giờ tao nói cho mày hay chính cai thầu Phúc nhờ tao giết mày, nó cho bộ hạ của nó chỉ chỗ mày ở. Mày đã sáng mắt ra chưa hở con?

Năm Lửa bán tín bán nghi. Nó không dám ngờ cai thầu Phúc lại muốn thủ tiêu nó. Chiều nay, Năm Lửa mới gặp cai thầu Phúc. Nó nhận thêm hai ngàn Phúc thưởng để mai thẳng tay với công nhân kho 18 hơn. Chuyện đình công là chuyện sinh tử của bọn cai thầu. Anh em công nhân kho 18, các kho khác ở bến tàu sẽ theo gương đó mà tranh đấu. Nếu công nhân thương cảng toàn tháng, chế độ cai thầu bóc lột bị tiêu diệt. Bọn cai thầu sẽ thất nghiệp và tiêu tan mộng sống đế vương trên mồ hôi, nước mắt và máu của công nhân. Bọn cai thầu không đại gì buồng miếng mồi ngon này. Một mặt chúng đâm tiền vào mồm chính quyền thương cảng, một mặt chúng khủng bố tinh thần và đời sống kinh tế của gia đình công nhân.

Vụ kho 18 là vụ đầu tay sôi nổi nhất. Nó là thí điểm của những cuộc tranh đấu trong tương lai. Phải dập tắt ngọn lửa này ngay. Cai thầu Phúc được sự tiếp tay của bọn cai thầu thương cảng, dùng mọi thủ đoạn đàn áp. Và Năm Lửa là một con bài hữu ích trong ván bài đàn áp cuộc đình công. Cai thầu Phúc chiều chuộng, o bế Năm Lửa như o bế một con mèo của hắn. Lẽ nào hắn thuê Năm Hòa Hưng giết nó. Mà cai thầu đâu có biết chỗ nó ở. Giờ nghe Năm Hòa Hưng "bỏ nhỏ", Năm Lửa muốn điên cái đầu:

- Cút đi. Năm Hòa Hưng chó ghê, đừng dờ giọng...

Năm Hòa Hưng thỏ giọng nhân đạo:

- Tao thương mày quá Năm Lửa ạ!

- Thương cái thằng cha mà ầy...

- Ừ, thương cả thằng cha mà. Vì thằng cha mà không ngờ sinh ra thằng con đần độn là mà. Ông tới đây bỏ cứu mạng sống mà. Mà bị vây rồi, đừng ăn nói hỗn.

- Tao bị vây.

- Ừ.

- Bọn nào? Cảnh sát à?

- Cảnh sát là đồ bỏ, kể chi. Mà đang được cảnh sát "cứng", tụi nó vây mà làm trò hề à?

- Thế bọn mà vây hả?

- Ừ.

- Ai xúi bọn mà vây tao?

- Tao đã nói rồi: Cai thầu Phúc!

- Cai thầu Phúc!

- Ừ, cai thầu Phúc, mà không tin à?

Năm lửa suy nghĩ giây lát, đoạn nó nói:

- Tao không tin.

- Thì kệ cha mà. Giờ tao hỏi mà chuyện khác nhé.

- Chuyện gì nói nhanh lên ông nội mà còn đi ngủ.

Năm Hòa Hưng trêu tức Năm Lửa:

- Ngủ trên giường hay ngủ dưới mộ?

Năm Lửa chửi thề.

- Đ. m. ngủ dưới mộ cái con củ c.!

Năm Hòa Hưng gật gù:

- Được rồi, ngủ cái con gì thì lát nữa mày biết.

Lại ném mẩu thuốc lá đi. Năm Hòa Hưng bước gần tới chỗ Năm Lửa đứng. Nó hách dịch:

- Tại sao mày hành hung anh em công nhân kho 18?

Năm Lửa sững sờ. Năm Hòa Hưng tấn công luôn:

- Cai thầu Phúc muốn mày hả?

Năm Lửa chưa kịp trả lời thì một bóng người từ đầu ngõ đi vào. Người ấy lăm lăm bước. Tới gần chỗ Năm Hòa Hưng đứng, người ấy hăng giọng một tiếng. Năm Hòa Hưng mừng quýnh:

- James Dean Hùng!

James Dean Hùng bật một que diêm búng ra xa:

- Đến đâu rồi?

- Mới tới hồi thứ hai.

- Ô kê! Để tao nói chuyện với nó. Mày dắt thằng Bốn bù loong ra khỏi ngõ đi.

Năm Hòa Hưng búng tay tách một cái. Bốn bù loong từ chỗ nấp lững thững bước ra. Năm Lửa cở cảm tưởng như nó đang xem chiếu bóng. Nó không dám thở mạnh tuy ngược nó đập thành thịch. Mồ hôi trán nó toát ra. Nó run sợ. Nó ngờ vực. Chả lẽ cai thầu Phúc muốn thủ tiêu nó? Năm Lửa muốn hỏi một điều nhưng nó mở miệng không nổi. Tên giết mướn hăng tự phụ là vua vùng Khánh Hội mà giờ đây đứng yên, câm như hến.

James Dean Hùng chưa thềm nói năng gì với nó. James Dean Hùng bảo Bốn bù loong:

- Chú mày rút được tí kinh nghiệm nào không?

Miệng hỏi Bốn bù loong, mặt James Dean Hùng vẫn chú ý Năm Lửa. Thấy tê giết người mướn toan lù vào nhà, James Dean Hùng cười khẩy:

- Đừng ca bài tâu mã Năm Lửa. Cứ đứng yên đó, không ai rạch mặt mày đâu!

Và James Dean Hùng dục người nhà:

- Năm và Bốn về đi!

Năm Hòa Hưng nói:

- Về tay không à?

Nó giải thích ngay:

- Phải xin hai con dao cắm ở cánh cửa của ông vua Khánh Hội chứ...

Năm Lửa bị chửi xỏ giận tím gan. James Dean Hùng và Năm Hòa Hưng đã giúp nó lấy lại được sự bình tĩnh. Nó không thể hèn nữa. Ít ra nó cũng là một thứ chúa trùm Khánh Hội. Khi Năm Hòa Hưng bước tới rút dao, nó rít lên:

- Muốn lấy dao, chúng mày phải bước qua xác tao nghe chưa?

James Hùng rút dao khỏi túi. Nó bấm lưỡi dao. Lưỡi dao sáng loáng dưới ánh điện vàng khè:

- Được mày đã muốn thì chúng tao sẽ bước qua xác mày... Năm Hòa Hưng vào rút dao đi...

Con ngõ nhỏ hoàn toàn im lặng. Những người làm ăn vất vả cả ngày, tối có khi 12 giờ mới về nên lúc này họ say sưa ngủ. Không một ai hay.

Chuyện thanh toán đẫm máu sắp xảy ra. Năm Lửa chợt nhớ nó chỉ mặc trần sì có cái quần sà-loông. Nó cũng là một tay phóng dao có hạng. Nhưng lúc này đây tay không, nó bị cô thế.

James Dean Hùng đã kẹp mũi dao vào ba đầu ngón tay. Con dao chỉ chờ sự nhúc nhích của Năm Lửa là phóng trúng người tên giết mướn. James Dean Hùng cười thầm. Biết chắc mình lợi nước nó ngạo mạn:

- Năm Lửa, mày muốn chúng tao bước qua xác mày không?

Năm Lửa hần học:

- Chúng mày chơi "giang hồ" thì tao đại gì mà chết. Chơi "giang hồ" đâu có tài ba gì!

James Dean Hùng gật gù:

- Khá đấy, mày muốn chơi tay đôi chứ gì?

Năm Lửa đáp:

- Ủ, muốn chơi tay đôi.

James Dean Hùng bảo người nhà:

- Năm và Bốn đứng xa ra.

Năm Hòa Hưng chợt dạ. Nó chạy vội về phía James Dean Hùng nói nhỏ:.

- Nó chơi dao cừ lắm đó.

James Dean Hùng gạt Năm Hòa Hưng ra.

- Tao biết.

Rồi nó khuyến khích Năm Lửa:

- Rút dao ở cánh cửa ra, tao với mày chơi tay đôi!

Năm Lửa ngờ vực:

- Mày dám phóng lén không?

James Dean Hùng chửi Năm Lửa mấy câu. Nó dẫn giọng:

- Biết bố mày là ai không mà nói thế?

Năm Lửa hỏi:

- Mày là ai?

- James Dean Hùng.

- James Dean Hùng!

Năm Lửa nhắc ba tiếng dầy kinh ngạc. James Dean Hùng nói:

- James Dean Hùng là ai mày biết rồi chứ?

- Tao biết.

- Biết thì rút dao mau lên?

- Khoan đã.

- Khoan cái gì?

- Tao không gây thù oán gì với anh em bên Saigon sao mày muốn thanh toán tao?

- Tại mày muốn dấy chứ!

- Tao đâu muốn.

- Mày thách chúng tao bước qua xác chết mày mà...

- Tại lúc này chưa biết mày là James Dean Hùng. Anh em với nhau...

James Dean Hùng không để Năm Lửa nói hết câu, nó át giọng tên giết mướn:

- Đừng nhận vợ. Ai anh em với bọn giết mướn, đánh thuê hèn như lũ mày. Rút dao đi rồi nói chuyện sau.

Năm Lửa không muốn rút dao nữa. Cái tên James Dean Hùng chưa làm nó phát ớn nhưng James Dean Hùng làm nó nghĩ tới Trần Đại. Mà Trần Đại cảnh sát còn kiêng mặt hướng chi nó. Năm Lửa không hoạt động bên Sài Gòn. Giang sơn của nó được phân ranh ở bên đây Cầu Mống và Cầu Quay tới cầu Tân Thuận. Qua cầu Tân Thuận là giang sơn của Sáu Nhà Rông. Tuy nó không giở nghề ở Sài Gòn nhưng nó biết tiếng tăm Trần Đại. Nó từ chối bao nhiêu vụ đánh mướn trả tiền hậu hĩnh ở Sài Gòn chỉ vì xâm phạm lãnh thổ của Trần Đại. Nó cố ý né Trần Đại. Thế mà đêm nay, không hiểu tại sao đàn em của Trần Đại lại mò mẫm sang đây sinh sự với nó. Nó càng sợ hãi hơn khi đàn em Trần Đại kiếm ra chỗ nó cư ngụ. Năm Lửa ở vào chỗ tiến thoái lưỡng nan. Nó không tin nó kém thứ James Dean Hùng. Chỉ ngại hạ James Dean Hùng thì sẽ gây thù hận với Trần Đại. Nó đổi giọng:

- Nói chuyện trước được không?

James Dean Hùng lắc đầu:

- Không được, tao để mày sống mà, chưa giết mày vội đâu. Cứ rút dao ra, tao và mày chơi dao tay đôi xem tài nghệ mày được mấy miếng.

- Nếu tao không rút dao thì sao?

- Thì tao giết mày: Tao không thích những thằng hèn hạ như mày thách thức. Rút dao ra! Tao cho mày một phút suy nghĩ.

Năm Lửa không thể chần chừ được nữa. Nó vò tay về phía sau rút con dao của Bốn bù loong. Khoảnh khắc, con dao đã nằm trong tay nó.

Năm Lửa dặn trước:

- Tao đã nói tao không muốn đấu đao tay đôi với mày nhưng mày năng nặc đòi đấu đấy nhé!

- Ô kê.

- Vậy mày chết rán mà chịu nghe chưa?

James Dean Hùng cười khẩy:

- Dân Khánh Hội "chì" thế cơ à?

Năm Lửa nói:

- Tao sợ tiếng Trần Đại chứ đâu có ngán đàn em Trần Đại. Tao cố tránh đổ máu với mày vì nể mặt Trần Đại. Phải biết, vua Khánh Hội là vua phóng đao. Bây giờ, mày hủy cuộc giao đấu tao cũng sẵn sàng.

James Dean cũng chịu không nổi những lời ngạo mạn của Năm Lửa, nó dục:

- Trổ tài vua của mày cho tao coi, Năm Lửa.

Năm Lửa vừa định phóng lưỡi dao kết thúc cuộc đời của James Dean Hùng thì nhanh hơn nó, lưỡi dao James Dean Hùng đã bay sang phía địch thủ. Lưỡi dao tuyệt đẹp của James Dean Hùng đã ghim vào cánh tay cầm đao của Năm Lửa. Ông vua phóng đao Khánh Hội kêu "ối" một tiếng, con dao trong tay rơi xuống đất. Năm Lửa loạng choạng nó lùi về đằng sau, đụng phải cửa và khụy ngã. James Dean Hùng chưa thèm chạy tới, nó vẫn đứng yên. Bốn bù loong gật gù cảm phục đàn anh. James Dean Hùng bảo nó:

- Chú Bốn ngó vết thương thẳng Năm Lửa dùm anh đi!

Bốn bù loong bước tới chỗ Năm Lửa ngã. Nó không dám nhìn vào đôi mắt tóe lửa căm thù của tên giết mướn thất thế. James Dean Hùng

hỏi:

- Có gì lạ không?

Bốn bù loong đáp:

- Lưỡi dao của anh phập vào cánh tay nó.

- Chú rút ra và chùi máu vào quần sà loong của nó hộ anh.

Năm Lửa không dám phản ứng gì cả. Nó nghiêng rặng chịu nhục chịu đau để Bốn bù loong rút lưỡi dao ra. James Dean Hùng ra lệnh:

- Xé áo của chú buộc vết thương cho nó!

Trong khi Bốn bù loong loay hoay buộc vết thương đang rỉ máu của Năm Lửa thì Năm Hòa Hưng rón rén tới gần James Dean Hùng.

- Sao phải hạ trước nó thế?

- Trần Đại bảo.

- Để làm gì?

- Để nếu nó cứng đầu thì bọn mình trừ được một thằng ném dao lợi hại. Tao có mang thuốc cầm máu và ống chích theo, để tao chích đại cho Năm Lửa một phát.

Chờ Bốn bù loong làm xong việc, James Dean Hùng và Năm Hòa Hưng cùng bước tới. James Dean Hùng lấy ống "sơ ranh" của một ống thuốc cầm máu chích cho Năm Lửa. Tên giết mướn thấy thế mặc kệ kẻ thù của mình mò trên thân thể mình. Nó câm nín, không thèm nói nửa lời. James Dean Hùng xoa đầu nó:

- Đã bảo tao không giết mày mà. Nhưng nếu ngày mai tao còn thấy mày và đàn em của mày hành hung công nhân kho 18, lưỡi dao sẽ trúng tim mày chứ không trúng cánh tay mày nữa đâu.

Năm Lửa nghe James Dean Hùng nhắc lại lời của Năm Hòa Hưng đã hỏi nó "Tại sao mà hành hung công nhân" nó lấy làm lạ bèn hỏi:

- Sao chúng mà biết?

James Dean Hùng dàn giọng:

- Chó nó cũng biết, đồ ngu đần, quân đánh mướn chém thuê ạ! Báo chí đăng bài tường thuật bình luận về việc làm của chúng mà. Báo chí vợ du đăng cả năm để chửi bới. Các bố mà bị chửi oan thì phải tìm mà bắt ngưng làm cho cai thầu Phúc để các bố mà thanh toán vụ này, hiểu chưa?

Năm Lửa ấp úng:

- Chúng... mà... định... giết... cai... thầu Phúc hả?

James Dean Hùng nhổ bãi nước bọt vào mặt Năm Lửa:

- Mà muốn bảo vệ nó à đồ giết mướn?

Năm lửa lắc đầu:

- Chúng mà không giết được cai thầu Phúc đâu!

James Dean Hùng đập khế Năm Lửa:

- Sao mà biết?

Nhìn James Dean Hùng với đôi mắt uất ức, Năm Lửa nói:

- Thử đụng vào đi rồi chúng mà biết!

Không nhịn được trước câu đe dọa hỗn xược của Năm Lửa, James Dean Hùng đá mạnh vào hông Năm Lửa một cú. Nó nhăn mặt đau điếng:

- Nghe nói đàn em của Trần Đại "chịu chơi" lắm sao mày chơi tồi thế?

James Dean Hùng bồi thêm một cú đá nữa:

- Với những thằng hèn hạ như mày, chơi chân, chơi tay là "chịu chơi" lắm rồi đó con ạ! Con xuất thân là một thằng nghèo khổ mà cho muối mặt nhận tiền của thầy Phúc đã hành hung những anh em công nhân nghèo khổ. Sao con không dám chơi thằng cai thầy Phúc bắt nó phải đưa tiền cho con tiêu sài?

Năm Lửa mỉa mai:

- Mày tưởng đụng cai thầy Phúc dễ lắm hả?

James Dean Hùng đặt đế giày của nó lên ngực Năm Lửa:

- Nói đi cai thầy Phúc khó đụng như thế nào?

Năm Lửa trợn trừng mắt:

- Được tao nói: Đụng cai thầy Phúc, chúng mày phải đụng với Cảnh Sát và nhiều lực lượng khác nữa. Cai thầy Phúc đã tung tiền mua chánh quyền thương cảng và mua hết cả du đặng.

- Cả mấy nữa?

- Ừ. Tao khuyên mày về Sài Gòn mà tung hoành.

- Mày dám khuyên Trần Đại?

Năm Lửa nín thinh. Sự hào hùng của nó như lửa bị tưới nước. James Dean Hùng nói:

- Tao nhắc lại, Trần Đại muốn thanh toán cai thầy Phúc. Mày nên bỏ rơi vụ này. Không cần mày theo Trần Đại đâu. Nếu mày tham tiền, bênh vực cai thầy Phúc, đàn áp công nhân kho 18 thì mày sẽ là thằng chết

trước. Tao lo nhiệm vụ giết mày. Có Trần Đại xuất hiện chúng tao bắt chấp Cảnh Sát....

Năm Lửa dùng cánh tay trái chộp lấy chân James Dean hùng hất ra khỏi ngực mình:

- Giết tao ích lợi gì?

James Dean Hùng cười gan:

- Ồ, mày hỏi ngây thơ quá thế? Một thằng đâm chém mướn như mày nên giết lắm. Giết mày có lợi cho dân lành ở Khánh Hội. Nhưng tao không giết mày đêm nay. Cho mày ôm vết thương mà suy nghĩ. Sáng mai bọn tao có mặt ở kho 18, mong rằng không có mày.

Năm Lửa gặng hỏi:

- Chúng mày cố chơi cai thầu Phúc?

James Dean Hùng lại dí đế giày trên ngực Năm lửa:

- Và cả lực lượng che chở cai thầu Phúc. Mày sẽ sống đến già hay sẽ chết nội nhật ngày mai là do mày định đoạt. Bọn Trần Đại luôn giữ lời hứa: Nói là làm.

James Dean Hùng ấn mạnh đế giày. Năm Lửa nghiêng răng ken két. James Dean Hùng búng tay:

- Bọn mình rông!

Năm Hòa Hừng rút con dao ở cánh cửa gỗ ra. Bốn bù loong nhặt con dao cạnh Năm Lửa, đút vào túi. Nó hỏi James Dean Hùng:

- Anh cho em rạch mặt thằng này làm kỷ niệm đầu tiên?

James Dean Hùng vỗ vai Bốn bù loong:

- Thôi tha cho ông vua Khánh Hội!

Ba tên du đãng Sài Gòn rời khỏi con ngõ hẹp. Ra tới lộ Năm Hòa Hưng mới hỏi:

- Sao mà biết chỗ mà sang hở James Dean Hùng?

- Khó gì tao theo mà.

- Ai bảo mà theo?

- Trần Đại.

- Trần Đại à? Anh ấy đổi kế hoạch hở?

- Ừ, muốn làm tê liệt cánh tay phóng dao của Năm Lửa. Tao phải chơi ngoài luật "giang hồ" mới ghim được lưỡi dao vào tay nó chứ dễ gì...

Ba tên du đãng vẩy một chiếc xích lô máy sang Sài Gòn. Năm Lửa nằm chờ một lúc lâu. Nó gượng đứng lên khép cửa lại rồi cũng mon men ra ngoài lộ. Nó đợi một chiếc xe ngang qua. Nửa giờ sau, nó có mặt ở nhà cai thầu Phúc.

Mặc dầu cai thầu Phúc thuê du đãng hành hung tàn nhẫn, anh em công nhân khuôn vác kho 18 nhất định tranh đấu thắng lợi cuối cùng. Sáng nay, chính quyền vẫn chưa giải quyết xong yêu sách của anh em cho nên anh em vẫn chưa chịu vào làm. Tàu hàng cập bến. Công nhân không rời hàng xuống. Cai thầu Phúc mượn một số công nhân ở nơi khác đến rờ hàng. Nhưng số công nhân này làm được một buổi, thông cảm hoàn cảnh của anh em kho 18, bỏ ngay. Cai thầu Phúc gặp bối rối. Phần Sở Dụng cụ Cơ quan Mãi dịch hối thúc, phần công nhân kho 18 đòi tiêu diệt chế độ cai thầu.

Chỉ còn một cách gia tang sự đàn áp. Đêm qua tên giết mượn Năm Lửa lại cho hẳn biết một bọn du đãng Sài Gòn sẽ qua đây ủng hộ công nhân kho 18 và thanh toán hẳn. Cai thầu Phúc chột dạ. Hẳn càng sợ hãi hơn khi Năm Lửa ca ngợi Trần Đại. Nhưng rồi quyền lợi làm hẳn bớt sợ

hãi, hẳn tin tưởng cơ quan công lực vùng thương cảng có thể che chở cho hẳn trước pháp luật và trước cả sự đe dọa của bọn Trần Đại.

Và cai thầu Phúc đã gia tăng sự đàn áp. Hẳn đã tung thêm tiền bạc cho bọn nhân viên công quyền ở thương cảng, đồng thời sai Năm lửa bốc thêm du đăng để sinh sự với đám công nhân kho 18. Hôm nay là ngày quyết liệt nhất. Nếu cai thầu Phúc phá vỡ được cuộc tranh đấu của anh em công nhân kho 18, hẳn sẽ mãi mãi giữ ngôi vị cai thầu. Nếu cuộc tranh đấu của anh em kho 18 thắng, chế độ cai thầu sẽ tiêu diệt ở bến tàu.

Vì sợ cả một chế độ bóc lột bị thanh toán nên tới giờ phút quyết liệt nhất, bọn cai thầu đứng lên ủng hộ cai thầu Phúc. Sự kiện này khiến anh em kho 18 lo sợ. Anh em có tinh thần đấu tranh nhưng anh em bị cô đơn. Anh em không tin tưởng vào công lý nữa. Những cái mà người ta gọi là Tòa án Lao động. Bọn Lao động, Liên đoàn Lao động đã làm anh em nản lòng. Thực tế đã trả lời anh em. Anh em vì quyền lợi chính đáng đứng lên đương đầu với cai thầu Phúc, anh em đã bị cai thầu Phúc thuê du đăng hành hung trước những cặp mắt vô tư của nhân viên công quyền. Thực tế phũ phàng này, Trần Đại đã chứng kiến.

Người hùng du đăng, trước hết bị báo chí đặt nghi vấn và "chụp mũ" đánh mướn. Báo chí cho rằng Trần Đại đã đem bọn đàn em sang Khánh Hội "đầu quân" cai thầu Phúc, hành hung công nhân kho 18. Thứ hai, Trần Đại rất thương công nhân, muốn tỏ cho cuộc đời biết ngoài bọn du đăng khốn nạn, đánh mướn chém thuê. Vẫn còn những hạn du đăng có những tấm lòng cao đẹp du đăng vươn mình lên làm một việc gì hữu ích.

Trần Đại đã chọn đúng dịp để thử thách. Hẳn và đàn em khá đông kéo sang Khánh Hội từ lúc 5 giờ sáng. Trần Đại đặt "Tổng hành dinh" ở cái "Snack bar" rẻ tiền mà hẳn đã tới uống bia hôm trước. Đám đàn em ngoài James Dean Hùng, Năm Hòa Hưng, Quyên tân Định, Bốn bù loong, Tony Hải còn rất nhiều du đăng chưa tên tuổi ở các miệt Chí Hòa, Đa Kao, Tân Định, Vườn Chuối. Nhóm đàn em của Trần Đại đã tản mạn trước cổng kho 18 chờ anh em công nhân tới là trộn vào để ăn thua với nhóm du đăng của Năm Lửa. Trần Đại dò hỏi biết tên tuổi của người

lãnh đạo công nhân kho 18. Hẳn còn biết nhà của người này nữa. Nhưng đi mấy lần, người lãnh đạo sợ bọn chủ thầu tiêu tiêu không dám ở nhà.

Trần Đại hy vọng gặp anh ta trước khi cai thầu Phúc ra tay. Hẳn uống cạn 2 ly cà phê đen, hút hết hai điếu "Havatampa" mà chưa thấy bóng người lãnh đạo tới. Trời sắp sáng dần. Không khí bến tàu đã nhộn nhịp. Còi tàu hú. Tiếng cười nói của công nhân tới kho khiến Trần Đại càng sốt ruột. Hẳn toan gọi ả chiêu đãi viên ôm ấp, tán dóc thì James Dean Hùng bước vào:

- Có lẽ hẳn tới anh ạ!

Trần Đại hất đầu:

- Chú mời hẳn vô đây. Tên hẳn là Nguyễn minh Mẫn..

James Dean Hùng đón đường người đang đi tới cổng kho 18 từ phía cầu Tân Thuận lên. Nó chặn người đó lại hỏi han rồi dắt người đó vào "Snack bar" gặp Trần Đại. James Dean Hùng giới thiệu:

- Đây là anh Mẫn, lãnh đạo anh em kho 18, kẻ tử thù của bọn cai thầu thương cảng, đây là anh Trần Đại.

Để Mẫn khỏi bỡ ngỡ, Trần Đại nói luôn:

- Chúng tôi ở về phe các anh, chúng tôi chống cai thầu Phúc và giết nó nếu nó đụng tới công nhân kho 18.

Nguyễn minh Mẫn hơi ngạc nhiên, anh ta hỏi:

- Chắc có ai mời các anh?

Trần Đại mời Mẫn ngồi uống cà phê. Ba người ngồi chụm đầu nói chuyện. James Dean Hùng mở đầu:

- Tôi thay anh Trần Đại trả lời anh Mẫn. Hẳn anh không ở giới du đảng nên anh chưa biết chúng tôi. Chúng tôi là du đảng, chẳng cần giấu

giếm. Chúng tôi thấy cai thầu Phúc bóc lột anh em công nhân kho 18 lại còn mướn Năm Lửa hành hung anh em công nhân tàn nhẫn. Chúng tôi thấy có nhiệm vụ phải bênh vực anh em công nhân nên hôm nay chúng tôi kéo nhau qua đây nhập phe các anh chống lại bọn cai thầu. Không ai mời chúng tôi cả.

Trần Đại tiếp lời James Dean Hùng:

- Anh không hiểu nổi bọn tôi đâu. Chúng tôi là du đảng không giống một thằng du đảng nào. Nhưng cuộc đời vẫn xếp chúng tôi đồng hạng với Năm Lửa và lũ đánh thuê chém mướn khốn kiếp. Chúng tôi muốn chứng minh chúng tôi là kẻ có lòng nên chúng tôi về phe bị áp bức.

Nguyễn minh Mẫn dăm dăm nhìn Trần Đại:

- Thay mặt anh em, tôi xin cảm ơn các anh.

Vỗ trán suy nghĩ một lát. Nguyễn minh Mẫn nói:

- Xin lỗi anh Trần Đại hình như tôi đã gặp anh ở đâu...

Trần Đại cười:

- Chắc anh gặp tôi trên mặt báo?

Nguyễn minh Mẫn gật đầu lia lịa:

- Vâng đúng.....

Giọng Trần Đại trở nên u sầu:

- Chưa đầy một tháng phải không anh? Vụ ấy bọn cảnh sát giết chết thằng đàn em thân tín của tôi là Bốn lơ xe, mắt Trần Đại như bị vương vương khói cay. Và nước mắt muốn ứa ra. Trần Đại vội vàng xua đuổi dĩ vãng thâm:

- Anh dùng cà phê nhé!

Nguyễn minh Mẫn đáp nhỏ:

- Vâng.

Trần Đại rút điều "Havatampa" khác châm lửa hút. Hắn nhìn ra ngoài trời. Trời sáng dần, cảnh sinh hoạt tấp nập hơn. Sắp đến giờ hành động, Trần Đại nói:

- Đàn em của tôi sẽ trà trộn vào đám công nhân. Khi Năm Lửa và thuộc hạ của nó giở trò, đàn em tôi sẽ quất lại. Anh dặn anh em công nhân đừng ngạc nhiên nếu anh em ngại va chạm thì tránh đi chỗ khác. Dặn trước anh thế, để anh bảo anh em kéo anh em rối loạn. Tôi hy vọng Năm Lửa bỏ cuộc rồi.

Nguyễn minh Mẫn há hốc mồm:

- Anh đã...

Trần Đại giải thích ngay:

- Chưa. Năm Lửa chưa chết. Đêm qua James Dean Hùng mới cảnh cáo nó thôi.

Trần Đại dục James Dean Hùng:

- Nói cho anh Mẫn nghe đi Hùng.

James Dean Hùng rút con dao ra bấm tách một cái:

- Lưỡi dao của tôi đâm phập vào cánh tay phóng dao của Năm Lửa. Sáng nay nó chưa tỉnh ngộ thì lưỡi dao này sẽ cắm vào tim nó. Nếu tiền bạc của cai thầu Phúc làm mắt nó mờ đi, nó sẽ "xuất trận" với cánh tay què. Và tôi giết nó như giết ngoé. Tôi ghét những thằng đâm chém thuê. Đêm qua nó còn bướng lăm chưa dễ gì nó bỏ cuộc đâu.

Trần Đại nói thêm:

- Có thể James Dean Hùng giết cả cai thầu Phúc nữa.

Nguyễn minh Mẫn tỏ ý lo ngại:

- Đụng vào tên cáo già Phúc các anh sẽ gặp nhiều phiền phức đấy...

Trần Đại búng tàn thuốc lá:

- Những phiền phức gì?

Nguyễn minh Mẫn nhấp một ngụm cà phê nóng:

- Đứng trước cai thầu Phúc có bọn du đảng Năm Lửa, đứng sau cai thầu Phúc có nhân viên công quyền, bên phải, bên trái nó còn Liên đoàn Lao động, Nghiệp đoàn cai thầu ủng hộ nó. Đụng vào nó là đụng vào vô số kẻ tử thù.

Trần Đại nhả một vòng khói tròn:

- Xã hội là kẻ thù của chúng tôi, cái xã hội khốn kiếp này phải đập đổ nó đi để xây dựng một cái xã hội khác. Bước chân đầu, có lẽ đập bọn chó ghẻ ở bên tàu xứng đáng nhất. Xin anh chớ ngại.

Nguyễn minh Mẫn xua tay:

- Không, tôi không ngại gì cả. Chúng tôi đang cô đơn, sự tuyệt vọng đe dọa từng giây phút. Có các anh giúp đỡ còn ngại gì nữa.

Trần Đại nói:

- Hậu quả vụ này chắc khủng khiếp lắm. Anh để yên chung tôi hành động và chúng tôi hứng tội nếu chúng tôi thất bại. Các anh tách riêng chúng tôi ra, tôi chỉ xin anh nói dùm với anh em công nhân đừng xáo trộn hàng ngũ. Anh em cứ việc tranh đấu bằng sự bất bạo động. Để chúng tôi bạo động tránh sự trả thù tàn nhẫn cho anh em.

Nguyễn minh Mẫn nhìn sang bên kia cổng kho 18. Công nhân đã tới khá đông. Anh ta nhìn Trần Đại bằng đôi mắt ngập đầy sự biết ơn:

- Anh em kho 18 biết tin này sẽ mừng lắm. Thay mặt anh em, tôi thành thực cảm ơn tinh thần hào hiệp của các anh.

Trần Đại nhún nhường:

- Có gì đáng gọi là hào hiệp đâu hở anh? Chúng tôi chống cai thầu Phúc để bảo vệ danh dự của những kẻ thấp cổ suốt đời bị áp bức, khinh bỉ. Chúng tôi cũng chiến đấu cho chúng tôi nữa.

Nguyễn minh Mẫn xin phép hai tên du đảng Sài Gòn, ra điều khiển cuộc đình công. Quán cà phê lúc ấy hãy còn vắng. Trừ James Dean Hùng và Trần Đại ra, chưa có người khách lạ nào, Trần Đại gọi nàng chiêu đãi viên tới bàn, bảo nàng:

- Sáng nay em đóng cửa tiệm nhé!

Cô ả nhoèn miệng đầy răng vàng cười:

- Sao vậy?

James Dean Hùng ôm cô ả vào lòng:

- Anh muốn thế cưng ạ!

Trần Đại móc túi lôi ra tấm giấy hai trăm đặt vào tay cô ả:

- Tiền lời sáng nay đó chịu không?

Cô ả tít mắt lại:

- Chịu gấp, đóng cả ngày cũng được.

James Dean Hùng buông cô ả ra:

- Thôi bây giờ cưng đi ngủ đi!

Cô ả ngoan ngoãn kéo tấm "ri đô" vải sặc sỡ, bước vô căn phòng hẹp. Chờ cô ả gieo mình xuống giường. Trần Đại hỏi James Dean Hùng.

- Anh em đứng ở đâu?

- Tản mạn quanh đây..

- Chú có chắc Năm Lửa bỏ cuộc không?

- Không. Thái độ của nó bướng lắm. Nó không hèn như những thằng khác. Nó coi thường cái chết và chỉ hèn là đi đánh mướn cho cai thầu Phúc..

Trần Đại hít một hơi thuốc dài:

- Bất cần, có nó cũng chẳng sao. Huống hồ nó đã què tay.

- Em cũng tin thế.

James Dean Hùng trừng trừng ngó Trần Đại. Khiến Trần Đại ngạc nhiên:

- Chú có điều gì muốn nói?

James Dean Hùng nói lảng:

- Chân anh hết chưa?

Trần Đại ném mẩu thuốc lá, dục James Dean Hùng:

- Chú đóng dùm cửa tiệm lại đã..

James Dean Hùng bước khỏi chiếc bàn ọp ẹp, đóng cửa "Snack bar" lại. Xong xuôi nó về chỗ củ. Trần Đại nắm chặt tay James Dean Hùng:

- Cần gì, nói luôn đi, đừng úp mở.

James Dean Hùng có vẻ lo lắng:

- Anh đừng dự trận này...

- Tại sao?

- Anh còn một bốn phen, anh nhớ chưa? Anh còn phải làm lại cuộc đời cho Tường Vi và cho con anh sau này.

Trần Đại cúi xuống thắt lại giầy dày. Hình ảnh Tường Vi hiện ra, đẹp nào nùng. Đôi mắt sưng nước của người yêu dìu Trần Đại về kỷ niệm êm ái. Hắn nhớ lại những lời đã nói với Tường Vi hôm đưa nàng vào nội trú, hắn nhớ lại những lời đã nói với nàng ở căn hầm của ngôi biệt thự miệt Phú Lâm. Trần Đại bỗng cảm thấy có sự gì đã ngăn cản hắn, không muốn hắn liều lĩnh trong những cuộc đâm chém.

Nhưng cũng lúc đó, hình ảnh Bốn lơ xe thì dấy dựa trên vũng máu hiện ra, thê thảm vô cùng. Trần Đại bị hai hình ảnh đó dang kéo. Hắn đã hứa trả thù cho Bốn lơ xe. Dịp trả thù đã tới thì James Dean Hùng lại nhắc bốn phen của hắn đối với Tường Vi và tương lai của con hắn. Tương lai, hai tiếng này chưa bao giờ Trần Đại thấy nó thiêng liêng như bây giờ. Tương lai phải dứt hết sự khinh bỉ của cuộc đời, phải lắp được những cặp kính mới vào những đôi mắt của những người quen nhìn du đảng bằng những đôi mắt thiên cận của họ. Dưới những đôi mắt thiên cận, du đảng chỉ là bọn ăn cắp, tổng tiền, hiệp dâm, đánh mướn, bọn vô giáo dục, thất nghiệp không bám vào đâu để sống, đành xoay nghề đánh mướn chém thuê. Những đôi mắt thiên cận không hề nhìn vào khía cạnh tâm lý sâu sa của du đảng. Trong khi ấy, du đảng biết nhìn sâu vào cái xã hội bỉ ổi mà phát nôn mà thèm làm du đảng! Trần Đại không có thì giờ để suy tư, James Dean Hùng kéo hắn về thực tế:

- Anh nghĩ kỹ chưa?

Trần Đại lắc đầu:

- Chưa biết nghĩ thế nào cả. Anh thương Bốn lơ xe muốn đích thân rửa hận cho chú ấy.

James Dean Hùng cau mặt:

- Rửa hận cho Bốn lơ xe anh cứ để mặc em. Em là đàn anh của nó, em sẽ lo vụ ấy. Còn anh, anh còn nhiều trách nhiệm.

- Trách nhiệm.

- Phải, anh còn trách nhiệm với anh em, trách nhiệm với Tường Vi và trách nhiệm với tương lai của con cái anh.

- Hùng muốn dứt anh khỏi cuộc đời du đãng hả?

James Dean Hùng nhăn nhó:

- Anh có yêu Tường Vi không?

-...

- Anh có hứa với nàng không?

- Nếu anh đã hứa thì nên thực hiện cho bằng được. Mình có thể giết cảnh sát giết cai thầu Phúc, giết bọn Năm Lửa nhưng mình không có quyền giết mộng ước của Tường Vi. Anh đừng để lòng tự ái, để tình thương Bốn lơ xe làm tan vỡ hết mộng ước của anh.

Trần Đại chớp mắt:

- Sào Hùng lý luận ghê thế? Anh còn sáng suốt mà...

James Dean Hùng đưa tay xoa mặt:

- Ồ, xin lỗi anh, vì em thấy hôm nay "gai" lắm.

- Anh cũng biết.

- Năm Lửa chỉ là bọn tép riu, cai thầu Phúc chỉ là con ngóe nhưng thế lực của nó mạnh lắm. Đụng vào nó là mình đụng vào... chính phủ rồi, chúng nó sẽ không cho mình mình oan. Chúng nó sẽ đảo ngược thế cờ, vu mình là du đãng hành hung công nhân và thộp cổ mình để thanh minh với báo chí. Giờ em mới nghĩ tới điều đó.

Trần Đại nhìn thẳng vào đôi mắt James Dean Hùng:

- Vậy đã muộn chưa?

James Dean Hùng nhếch mép cười:

- Chưa muộn và chưa sớm nếu...

- Chú muốn đặt điều gì với anh đây à!

- Anh đừng xuất đầu lộ diện. Hùng không ngại gì cả, kể cả sự bị bắt bớ, tra tấn, đầy ải. Lý tưởng của anh em mình là bênh vực những kẻ bị áp bức, mục đích của anh em mình là chống lại xã hội khốn kiếp đầy rẫy bất công, bóc lột này bằng sức mạnh của trái đấm bằng nghệ thuật ném dao. Em không sợ gì khi biết chắc mình vì những người bị áp bức mà hành sự. Anh đồng ý chứ?

- Bao giờ anh chả đồng ý.

- Hôm nay mới là trận mở màn với cai thầu Phúc và những thế lực ủng hộ nó. Anh nên đợi tới màn chót quyết liệt hơn hãy ra tay.

Trần Đại hiểu James Dean dùng muốn nghĩ gì rồi. Hắn rút cho James Dean Hùng điếu "Havatampa":

- Này Hùng, chú cũng yêu Tường Vi hử?

James Dean Hùng đưa tay xoa cằm:

- Sao anh lại hỏi thế?

Trần Đại chợt cảm thấy mình đã dồn James Dean Hùng vào cái thế khó trả lời. Hắn đứng lên bước ra cửa, hé nhìn sang cổng kho 18. Rồi Trần Đại quay vô cho ngồi cũ. Hắn nói:

- Trời sáng tỏ rồi đấy...

James Dean Hùng không muốn bắt Trần Đại trả lời câu hỏi của nó nữa. Nó thở dài:

- Anh quyết định chưa?
- Quyết định gì?
- Quyết định tương lai của Tường Vi và con nàng sau này...
- Sao Hùng lo cho Tường Vi thế?

James Dean Hùng có vẻ giận dữ. Nó liệng mẩu thuốc "Havatampa" mạnh vào vách ván:

- Hùng lo cho anh thì đúng hơn, lo cho tương lai anh, hạnh phúc anh...

Trần Đại đưa ngón tay cái kẹp giữa hai hàm răng:

- Còn tương lai Hùng, hạnh phúc Hùng và tương lai của anh em, sao Hùng không nghĩ tới?

James Dean Hùng vùng vằng đứng lên:

- Hùng muốn được hy sinh cho anh và Tường Vi. Chỉ có anh và Tường Vi mới đáng được Hùng hy sinh. Còn là... rác rưởi hết. Rác rưởi thì nên quét cho nó sạch. Một anh em mình quét chẳng nổi đâu vì cả cái xã hội này là một đống rác thối cao ngất. Anh nghiệm vụ kho 18 mà xem. Chó má hết chỗ nói! Sức anh em mình chỉ đủ chơi với Năm Lửa, cai thầu Phúc, không đủ chơi với những thế lực ủng hộ nó đâu. Lý tưởng của anh hơi cao, anh muốn dẹp những cái thế lực bỉ ổi đó. Nếu thế, chỉ còn cách đi làm cách mạng... Bằng không, nên sống tầm thường như rác rưởi, sống chung với rác rưởi để lo cho tương lai con mình. Vùng vẫy mãi cũng vô ích.

Trần Đại ngạc nhiên hết chỗ nói. Hẳn không ngờ hôm nay James Dean Hùng bi quan cùng độ, Trần Đại rất khâm phục triết lý sống của James Dean Hùng, triết lý tìm hạnh phúc trong sự hy sinh cho người khác.

Nhưng Trần Đại bất bình James Dean Hùng vì, dường như, James Dean Hùng có tư tưởng đầu hàng. Hay một điểm gỡ báo trước? Trần Đại nói nhỏ:

- Lý do nào khiến Hùng có những ý nghĩ trên?

James Dean Hùng cười:

- Anh ngờ Hùng muốn bỏ cuộc hở?

Trần Đại nhún vai:

- Không.

James Dean Hùng lắc đầu:

- Hùng không bỏ cuộc đâu và chỉ bỏ cuộc khi nhìn thấy hạnh phúc của anh.

Trần Đại chớp mắt thật mau:

- Hùng lo cho anh nhiều quá.

- Nhiều gì đâu?

- Nhiều đến nỗi Hùng quên cả Hùng.

James Dean Hùng vươn vai:

- Thế hở anh? Hùng thì cần gì lo...

Tiếng ồn ào đã trời dậy ở cổng kho 18. James Dean Hùng thấy phút định đoạt đã tới. Nó nói:

- Anh chơi vụ này nữa, rùi cai thầu Phúc chưa gục mà bọn em bị thộp hết, lấy ai trả thù tên cáo già và những thế lực của nó đây?

Chủ tâm của James Dean Hùng là can ngăn không cho Trần Đại xuất hiện vì nó sợ Trần Đại gặp không may, Tường Vi sẽ chết vì buồn mất. Nhưng Trần Đại thấy James Dean Hùng bỏ rơi Tường Vi mà chỉ nhắc đến anh em hần hài lòng lắm. Trần Đại nghĩ rằng hần phải quyết định:

- Anh nhận điều kiện của Hùng.
- Cảm ơn anh. Dù bọn em lâm nguy anh hứa bất động đấy nhé!

Trần Đại gật đầu:

- Anh hứa...

James Dean Hùng hóm hình nhìn vào phòng ngủ của cô nàng chủ quán "Snack bar":

- Anh nên vô đó làm một giấc.

Trần Đại xua tay:

- Không được, anh phải hé cửa nhìn các chú chiến đấu. Trần Đại rút điếu "Havatampa" khác đưa cho James Dean Hùng.

- Đốt đi cho cháy mọi nỗi bi quan.

- Không bi quan đâu anh ạ! Nhưng sau vụ này anh em mình đi làm cách mạng.

Trần Đại tròn đôi mắt:

- Hùng nhắc hai tiếng "cách mạng" hai lần rồi đấy nhé! Bộ Hùng chê du đãng hở?

- Đâu có, cách mạng nghe nó thơm hơn du đãng anh!

- Nhưng thực ra mùi nó thúi hơn...

James Dean Hùng búng tay tách một cái:

- Trời!

Trần Đại phá ra cười:

- Hùng lạ lùng à? Tối nay anh sẽ nói mùi thú vị của cách mạng cho Hùng nghe.

Hùng gật gù:

- Cỏ thể lắm, nhưng em vẫn không tin rằng du đảng thơm hơn cách mạng...

Trần Đại xích lại gần James Dean Hùng, vỗ vai đàn em:

- Tùy ý Hùng đấy.

Ngay lúc đó có tiếng cửa. James Dean Hùng bảo Trần Đại:

- Anh vào ngủ một giấc với cô ả có lẽ hữu ích hơn ngồi ngắm đàn em đấm đá.

Rồi James Dean Hùng ra mở cửa. Năm Hòa Hưng bước vào. Nó chưa nói được lời nào thì Trần Đại đã hỏi:

- Tình hình ra sao hở Năm?

- Lạ lắm.

James Dean Hùng kéo Năm Hòa Hưng vào phía trong. Trần Đại cũng theo vào. James Dean Hùng vờ khoác tay Năm Hòa Hưng véo cánh tay nó thật mạnh. Năm Hòa Hưng liếc nhìn James Dean Hùng. Nó thấy James Dean Hùng liếc mắt lia lịa, Năm Hòa Hưng hơi ngạc nhiên cũng đoán được ý nghĩ của James Dean Hùng.

Ba tên du đảng đã ngồi xuống ghế quây quần lấy cái bàn tròn thấp. James Dean Hùng hất hàm:

- Mày uống gì không?

Năm Hòa Hưng lắc đầu, James Dean Hùng dục:

- Mà bảo tình hình lạ lắm, chắc con nhà Năm Lửa muốn chết chứ gì?

James Dean Hùng véo cánh tay mình. Năm Hòa Hưng đáp luôn:

- Ừ.

Trần Đại hỏi:

- Có thể thôi à Năm?

- Vâng, nó băng tay, cột dây lên cổ chỉ huy đàn em.

James Dean Hùng sốt ruột lắm rồi. Không thể chần chờ được nữa. Nó đứng lên:

- Thôi nếu mà không uống thì để anh Trần Đại ngồi đây chơi tao với mà ra thăm anh em.

James Dean Hùng ngoảnh tay. Năm Hòa Hưng theo nó.. Trần Đại dặn dò:

- Cẩn thận nghe các chú.

James Dean Hùng nhếch mép cười:

- Anh yên chí.

Nó hé cửa lách ra trước. Năm Hòa Hưng ra sau. Cánh cửa khép lại, Trần Đại cài then, Rồi hấn kê cái ghế gần cửa sổ, mở một cánh ngồi nhìn sang phía bên kia cổng kho 18.

Bây giờ, trời đã sáng tỏ, James Dean Hùng song song bước cạnh Năm Hòa Hưng, đi khỏi "snack bar" một quãng, nó mới hỏi Năm Hòa Hưng:

- Mà vừa bảo tình hình lạ lắm hở?

- Ừ.

- Lạ ra sao?

- Chúng nó tụ tập ở nhà cai thầu Phúc đông lắm.

- Độ bao nhiêu?

- Chừng hai mươi thằng.

- Có Năm Lửa à?

- Ừ.

- Nếu chỉ có cai thầu Phúc và bọn Năm Lửa thì cũng chẳng ngại. Tao chỉ ngại cảnh sát thương cảng ăn tiền của cai thầu Phúc "úm" bọn mình thôi.

- Có thể thế ư?

- Mà mày không đọc báo nên không hiểu rõ vụ này. Trong một cuộc họp báo của Tổng Công Đoàn Tự Do một cán bộ lãnh đạo cuộc đình công ở kho 18 đã công bố trước báo chí và chính quyền nhiều chi tiết động trời. Tao đã đọc bài kết tội cai thầu Phúc và lên án. Những kẻ nắm cán cân công lý mà làm ngơ trước bạo lực, để bọn Năm Lửa dẫn áp anh em công nhân.

- Những kẻ đó là cảnh sát bến tàu à?

- Cảnh sát bến tàu chỉ là tép riu, những thế lực khác bảo vệ quyền lợi của cai thầu Phúc đáng ngại. Chúng nó có quyền thộp cổ tụi mình tống tụi mình vào trại Tế Bần và bắn chết như bắn chó ghẻ. Mà nhớ cái vụ anh Lang của mày chứ?

- Nhớ, nhớ in sâu vào tim. Nhớ đến thừa não tao có thể nào vác súng bắn nát cái Trại Tế Bần địa ngục của du đảng, bắn gục bọn giám thị ở trong đó hoặc là tao chết thì mới quên được.

- Tao ngại thế nên mới ngăn anh Trần Đại. Mà hiểu tại sao véo mày rồi chứ?

- Hiểu.

- Bọn mình không có bốn phận với ai và cũng chẳng có ai có bốn phận với mình nên có bị thộp hay bị ngã gục cũng đành. Nhưng anh Trần Đại không thể bị bắt. Không thể chết được. Cả cái loài người khốn nạn này chết hết tao cóc cần, tao chỉ cần Trần Đại sống.

Năm Hòa Hưng cũng phụ họa:

- Tao cũng chỉ cần Trần Đại sống.

James Dean Hùng vỗ mạnh vào lưng Năm Hòa Hưng:

- Ô kê. Nhưng còn lâu mới chết phải không mày?

- Ừ.

- Năm này....

- Gì?

- Mày có thích suốt đời làm dù dăng không?

Năm Hòa Hưng nhìn lên bầu trời. Vài vì sao chưa muốn lặn. Trời vẫn sáng tỏ nhưng sương vẫn còn rây nhẹ. Năm Hòa Hưng sờ vai áo của mình:

- Tao đứng ở cột đèn quan sát bọn Năm Lửa đến sương ướt đầm cả vai.

James Dean Hùng liếc Năm Hòa Hưng:

- Năm...

- Gì?

- Sao mày không chịu trả lời câu hỏi của tao?

Năm Hòa Hưng chìa tay:

- Cho tao xin điếu "thuốc lá" xì gà!

James Dean Hùng cười thâm:

- Mày thích hút "Havatampa" rồi à?

- Ừ.

- Trả lời câu tao hỏi đã rồi hút xì gà sau.

Năm Hòa Hưng năn nỉ:

- Tao lạnh quá, hút cho ấm lòng một chút...

Năm Hòa Hưng nói thật. Nhưng lúc này, James Dean Hùng cứ ngỡ Năm Hòa Hưng là thằng có học như nó, quên mất rằng Năm Hòa Hưng là thằng con hoang lớn lên ở viện mồ côi và hiểu đời ở đầu đường xó chợ, nhờ Trần Đại ngày nay mới đọc nổi tờ báo và cũng nhờ Trần Đại mới thấm thiết ý nghĩa của những cú đấm, cú đá và lưỡi dao khi phóng khỏi tay. James Dean Hùng ngỡ vậy nên mới nói:

- Tao còn lạnh hơn mày.

- Thế thì hai thằng cùng hút thuốc!

James Dean Hùng ngó mặt bạn, nó chợt thấy nó đã lầm. Năm Hòa Hưng không phải là nó, không phải là Trần Đại, không phải là bác sĩ Niệm, không phải là Tường Vi. Tình thương của nó đối với Năm Hòa Hưng lại dâng cao lên. Nó rút điếu "Havatampa" đưa cho bạn:

- Ừ thì hút cho ấm.

Năm Hòa Hưng bóc lấy giấy bóng bọc điếu thuốc. James Dean Hùng quẹt diêm. Hai tên du đặng châu đầu vào nhau mồi thuốc. Khi khói thuốc

đã lan tỏa đượm lấp sương mai, James Dean Hùng hỏi bạn:

- Ấm chưa?

Thì Năm Hòa Hưng đáp:

- Thuốc ngon ghê!

- Tao có hỏi mày thuốc ngon đâu?

- Mày khó tính quá. Sao hôm nay mày khó tính thế hở James Dean Hùng?

- Tao khó tính à?

- Ủ, sáng nay mày khó tính lắm, mày có chuyện gì buồn phải không?

- Không.

- Không sao mày khó tính thế?

- Tao cũng chẳng hiểu nữa. Thôi bỏ qua chuyện đó đi.

Năm Hòa Hưng rầu rầu:

- Mọi hôm mày vui vẻ làm cơ mà?

James Dean Hùng búng tay tách một cái:

- Thôi bỏ qua đi nói chuyện khác nhé!

- Tùy mày.

- Mày có thích suốt đời làm du đãng không?

Năm Hòa Hưng ngạc nhiên:

- Sao mày hỏi vậy?

- Hỏi vậy kỳ cục lắm à?

- Không.

- Không thì mày trả lời tao đi!

Năm Hòa Hưng hít liền một lúc hai ba hơi thuốc "Havatampa" song nó mới chậm rãi nói:

- Sinh ra đời ai muốn làm du đảng!

Giá lúc khác, câu triết lý "via hè" của Năm Hòa Hưng đã làm cho James Dean Hùng cười bằng thích. Song lúc này, câu triết lý "via hè" của thằng con hoang, lớn lên ở viện mồ cô, hiểu đời ở đầu đường xó chợ lại khiến James Dean Hùng suy nghĩ. Nó nắm chặt bàn tay Năm Hòa Hưng:

- Mày không thích làm du đảng à?

Năm Hòa Hưng giật vội bàn tay khỏi tay James Dean Hùng:

- Không thích sao được.

- Mày vừa bảo "sinh ra đời ai cũng muốn làm du đảng" thôi!

- Ừ, nhưng mỗi người có một cái bốn phận.

- Số phận mày là số phận du đảng à?

- Chắc thế.

- Vậy tao, anh Trần Đại cũng có số phận làm du đảng hở?

- Ừ.

James Dean Hùng cười khì:

- Không phải đâu Năm ă! Mày ở vào hoàn cảnh đen tối hơn tao và anh Trần Đại nên ít được học. Những người ít học thường an ủi cuộc đời

hâm hủi của mình bằng cái số phận. Làm gì có số phận khốn kiếp như số phận du đãng.

- Theo ý mày, cái số phận tao là cái số phận gì?

- Số phận của mày là số phận của tao, của Trần Đại của Tường Vi.

- Là cái gì?

- Số phận khốn nạn của những thằng thanh niên khốn nạn sống trong một cái xã hội khốn nạn.

Năm Hòa Hưng vẫy mạnh cho tàn thuốc bay đi:

- Sao hôm nay mày hần học thế?

James Dean Hùng nhún vai:

- Tao hần học hờ?

- Ừ, mày hần học ghê đi ấy...

- Đâu có, tao nói cái số phận của mình đấy chứ. Mày có biết ai tạo ra cái số phận du đãng không?

- Bố ai biết được.

- Thử đoán xem.

- Trời phải không?

James Dean Hùng cười thành tiếng:

- Đứa nào khốn nạn, thâm hiểm cũng đổ vạ cho trời. Trời đâu đáng tội để chúng nó trút tội.

Năm Hòa Hưng cũng ngơ ngác:

- Thế đứa nào?

James Dean Hùng vỗ mình vào vai nó đùa bỡn:

- Ông Tổng Trưởng.

Năm Hòa Hưng cũng ngỡ ngác:

- Ông Tổng Trưởng là cái thứ gì?

- Ông ấy giống... giống du đảng lắm.

Năm Hòa Hưng lắc đầu. James Dean Hùng không muốn bàn tiếp hai tiếng số phận với Năm Hòa Hưng nữa. Nó chưa đủ khả năng để nghe James Dean Hùng lên án kẻ đã tạo ra số phận của du đảng.

Còn chừng tới hai trăm thước nữa thì tới biệt thự của cai thầu Phúc. Hai tên du đảng vẫn thong thả bước song đọt. Một chiếc cam nhông đậu bên này đường. Leo lên đó mà quan sát trong biệt thự của cai thầu Phúc chắc chắn biết tường tận hơn. James Dean Hùng kéo Năm Hòa Hưng bước nhanh hơn. Tới chỗ chiếc xe chúng dừng lại. Ngó trước ngó sau, không, có á, hai đứa leo lên. Tuy chiếc xe đậu chệch chứ không đối diện với cổng nhà cai thầu Phúc nhưng biệt thự của hắn khá rộng nên quan sát cũng rõ. James Dean Hùng thấy trong đám du đảng lơ nhố ở sân không thấy thằng nào tay băng trắng. Nó hỏi Năm Hòa Hưng:

- Thằng Năm Lửa đứng đâu?

- Nó đang bàn bạc với cai thầu Phúc. Bọn nó chỉ có từng ấy thằng. Đón đây sức trước hay hơn đến kho 18.

- Đánh ở kho 18 có "chính nghĩa". Thôi được rồi, chúng mình về gặp anh em.

James Dean Hùng bước xuống trước. Năm Hòa Hưng bước xuống sau. Hai đứa lại bước song song trên lề đường. James Dean Hùng gợi chuyện:

- Mà y định bao giờ lấy vợ hả Năm?

Năm Hòa Hưng nhe hai cái răng vàng:

- Lấy vợ rồi sống bằng gì?

- Mà có thích lấy vợ không?

- Tao thích chứ, có một mái nhà nhỏ, một con vợ ngoan ngoãn và một thằng cháu kháu khỉnh chắc tao hết muốn làm du đãng.

- Thật không?

- Thật. Nhiều lúc nằm vắt tay lên trán buồn hết sức. Buồn quá, cô đơn quá, chịu hết nổi lại phải đi đấm đá. Đấm đã riết rồi vẫn thấy buồn. Tại sao thế hở mà?

James Dean Hùng lắc đầu:

- Tại "số phận" mà ạ!

Năm Hòa Hưng hích nhẹ khuỷu tay vào cạnh sườn James Dean Hùng:

- Mà nói xỏ tao hở.

- Không tao nói thật.

- Đừng sạo nghe cha nội!

James Dean Hùng phá ra cười:

- Mà ngây thơ cụ quá.

- Ngây thơ cái gì?

- Đấm đá mà vẫn buồn thì lại nằm vắt tay nghĩ chuyện đời. Nghĩ mà buồn thì nổi dậy đấm đá...

James Dean Hùng cố dấu sự cô đơn đang dày vò cõi lòng nó khi nó nghe Năm Hòa Hưng bộc lộ tâm sự. Nó không muốn phơi bày sự cô đơn

của nó cho Năm Hòa Hưng nghe. James Dean Hùng phá bình trả lời Năm Hòa Hưng rất tếu. Nhưng Năm Hòa Hưng luôn luôn tin lời James Dean Hùng. Nó tưởng James Dean Hùng nói thật, nó hỏi:

- Làm thế nào bớt cô đơn mà khỏi cần đấm đá?
- Thì mày lấy vợ, giải nghệ du đãng đi!
- Lấy vợ rồi sống bằng gì?
- Bằng tiền "bắt địa".
- Không được.
- Tại sao không được?
- Nhỡ mình ốm đau hay mình chết, lấy ai "bắt địa" nuôi vợ con mình?
- Thì mày phải chịu khổ sở áp bức. Mày đi làm mướn hay làm khuân vác ở bến tàu.
- Để khuất phục dưới nanh vuốt của Mãm Lửa hử?
- Ừ.
- Đời nào tao chịu để Năm Lửa áp bức tao!
- Vậy thì hết kế, dù mày có tài giỏi, có đậu bằng cử nhân, tú tài, mày đi làm công chức, trên đầu mày lúc nào cũng có một tròng xếp khốn nạn và bần tiện. Thăng xếp dốt có thể dốt hơn mày nhưng nó vẫn là xếp mày. Nó hành mày để tỏ uy quyền của nó thôi chứ chẳng ghét gì mày đâu. Liệu mày có chịu nổi những thăng xếp đó không?

Năm Hòa Hưng thắc vọng, nó chửi thề:

- Mẹ kiếp chán quá nhỉ?

James Dean Hùng gật đầu:

- Ừ, chán lắm. Nhiều khi tao có ý định như mày, nhưng nghĩ tới sự áp bức, tao đành dẹp ý định lại. Thiên hạ biết cái gì đâu, du đảng cũng muốn có một mái nhà, một gia đình ấm cúng chứ đâu muốn đi hoang mãi.

Năm Hòa Hưng cảm động suýt khóc. Nó lảng sang chuyện khác:

- Mày đã dặn dò bọn Quyền Tân Định, Bốn bù loong và Tony Hải chưa?

- Rồi, nhưng tao muốn dặn thêm nữa.

- Bọn Năm Lửa sắp "xuất quân", chúng mình sửa soạn đi!

Hai tên du đảng rảo bước. Tới cột đèn cổng kho 18 chừng hai chục thước, chúng nó dừng lại. Rồi ngồi xuống. Năm Hòa Hưng huýt sáo ba tiếng. Lát sao ba tên đàn em của nó nấp từ chỗ nào không biết, lừ lừ tiến đến. Đó là ba thằng Tony Hải, Quyền Tân Định và Bốn bù loong.

James Dean Hùng búng tay:

- Các chú ngồi xuống.

Ba tên đàn em tuân lời răm rắp. Tony Hải móc bao thuốc lá:

- Có "Lucky" anh hút không?

James Dean Hùng lắc đầu:

- Anh có "Havatampa" rồi. Hôm nay anh Trần Đại không ra tay, việc chỉ huy anh em, anh Trần Đại giao cho anh và Năm Hòa Hưng. Các chú muốn hỏi điếu gì không?

Bốn bù loong rất thương Trần Đại. Sau cái chết của Bốn lơ xe, bao nhiêu tình thương Bốn, Trần Đại đã dồn hết cho Bốn bù loong. Bốn còn mẹ già sống với người chị ở Bà Queo. Nó là thằng nghĩ đến tương lai nhiều nhất. Ý nghĩ đó, nó nói cả với Trần Đại. Và Trần Đại đã cấp tiền

cho nó đi học nghề thợ máy. Thỉnh thoảng người đàn anh cao thượng của nó còn cho nó tiền để nó gửi về cho mẹ nó nữa. Sự săn sóc của Trần Đại khiến Bốn bù loong nghĩ nhiều. Nó tự nhủ thầm, nếu cần chết vì Trần Đại nó cũng dám chết.

Thấy James Dean Hùng nói Trần Đại không "ra tay" hôm nay, Bốn bù loong thắc mắc:

- Thưa anh, tại sao anh Trần Đại vắng mặt ạ?

James Dean Hùng đưa bàn tay vẫy vẫy ra hiệu cho Bốn bù loong hãy xích lại gần chỗ nó:

- Anh Trần Đại không vắng mặt đâu. Anh ấy đã sang bên đây rồi nhưng anh ấy chỉ ngồi xem anh em mình hạ bọn Năm Lửa thôi. Chú có nghĩ rằng việc nhỏ mọn này không cần anh Trần Đại bận tâm không?

Bốn bù loong đã từng chứng kiến James Dean Hùng phóng lưỡi dao áp đảo Năm Lửa, nó lễ phép đáp:

- Với thằng Năm Lửa thì mình anh cũng dư sức...

James Dean Hùng cười:

- Chú Bốn nịnh anh nhé!

Bốn bù loong hơi ngỡ ngàng. James Dean Hùng vỗ vai nó:

- Anh đùa đấy.

Tong Hải hỏi:

- Thưa anh, anh Trần Đại ngồi ở đâu?

James Dean Hùng chỉ Năm Hòa Hưng:

- Chú hỏi anh Năm đi!

Năm Hỏa Hưng chỏ tay sang bên kia đường:

- Anh ấy đang ngó bọn mình kia kìa...!

Quyền Tân Định có vẻ sốt ruột:

- Công nhân tới đông rồi đấy anh ạ! Bọn Năm Lửa chắc cũng sắp tới, anh cho biết chúng em phải xử thế nào đây?

James Dean Hùng nói:

- Các chú đừng dùng dao. Nếu đàn em của Năm Lửa có hành hung anh em công nhân, các chú dùng những trái đấm của các chú là đủ rồi. Chỉ cần dùng dao với Năm Lửa thôi. Công tác đó đã có anh. Tony Hải hỏi:

- Nếu chúng nó dùng dao?

James Dean Hùng thộp lấy cổ tay Tony Hải:

- Thì chơi quật chúng nó ngã xuống, tước lấy dao của chúng, rồi lên mặt chúng và tặng dao cho anh em công nhân về thái thật chứ còn sao nữa, Anh nhắc lại, chỉ khi nào bọn Năm Lửa chơi dao mình mới "nặng tay" thôi. Chúng nó khác anh em mình nhưng cũng bị đời liệt vào giai cấp du đảng. Có thể là chúng nó đói quá phải đánh mướn kiếm tiền ăn, có thể là chúng nó ngu đần quá, nhắm mắt a dua theo Năm Lửa để bọn cái thầu tổng tiền ra lợi dụng. Bốn phận của anh em mình hôm nay không phải thanh toán chúng nó mà tỏ cho chúng nó biết mình mạnh hơn chúng nó. Kẻ đáng thanh toán là cai thầu và Năm Lửa. Thanh toán chúng để diệt trừ sâu bọ của xã hội và minh oan cho anh Trần Đại. Báo chí rõ vụ này, chắc chắn bớt khe khắt khi nói về Trần Đạt với anh em mình. Các chú hiểu chưa?

Quyền Tân Định, Tony Hải, Bốn bù loong đồng thanh đáp:

- Em hiểu rồi.

Riêng Bốn bù loong hiểu thâm thía nhất. Nó không cần biết hơn nội công việc mình oan cho Trần Đại nó dám rút dao đâm chết cai thầu trước mắt cảnh sát và hiến binh. Bốn bù loong nghĩ rằng dẫu nó chết, nó không sợ bị lãng quên. Trần Đại sẽ thương yêu nó hơn, và nuôi dùm mẹ già của nó. Mờng tượng ra khuôn mặt thê thảm của Trần Đại mỗi lúc nhắc tới Bốn lơ xe, đôi mắt Bốn bù loong sáng rực. Nó đứng lên.

- Thưa anh Hùng, anh cho phép em "thịt" thẳng Năm Lửa!

James Dean Hùng bật một que diêm búng ra xa:

- Chú còn mẹ già không sợ suốt đời ở khám à?

Bốn bù loong nhăn nhó lắc đầu:

- Em chưa được ở khám lần nào anh ạ! Em muốn lớn lên và khôn lên ở khám.

James Dean Hùng hỏi:

- Ngồi xuống đây, anh bảo anh Năm Hòa Hưng kể truyện trong khám cho chú nghe...

Bốn bù loong nghiêng răng ken két:

- Em biết ở khám khổ hơn. Nhưng ở bên ngoài không có các anh còn khổ hơn, còn nhiều cảnh bị bắt nạt khốn nạn hơn.

James Dean Hùng thấy thương Bốn bù loong quá. Nó nuốt nước bọt ực một cái cho trôi niềm yêu thương vào tận đáy lòng. Nhớ tới nhiệm vụ sắp sửa thi hành James Dean Hùng nghiêm giọng:

- Bốn!

- Dạ...

- Chú có biết nghe lời không?

- Thưa anh em nghe lời anh đây ạ!

- Chú vào tù thì lấy ai săn sóc anh Trần Đại? Chú có biết anh Trần Đại thương chú tới mức nào không? Khi vết sẹo bên cằm chân anh ấy còn thì tình thương yêu chú của anh ấy còn. Mà vết sẹo có bao giờ mất được, trừ phi anh ấy chết, thịt anh ấy rã ra. Chú hiểu chưa?

- Dạ, em hiểu.

- Chú để Năm Thửa và cai thầu Phúc các anh lo. Thôi ra nhập bọn với anh em...

Tony Hải, Quyền Tân Định, Bốn bù loong rời James Dean Hùng và Năm Hòa Hưng, tới cổng kho 18 nhập bọn với anh em công nhân. Giây phút hồi hộp bắt đầu. James Dean Hùng rút cho Năm Hòa Hưng điếu "Havatampa" khác:

- Hút xong điếu này xuất trận là vừa.

Năm Hòa Hưng đỡ lấy điếu thuốc:

- Sao hôm nay lòng dạ tao nôn nao lắm mà ạ!

James Dean Hùng đùa:

- Tại mà nghĩ tới chuyện mái nhà, ngọn đèn và cô vợ ngoan chứ gì...

- Đâu có..

- Thế nôn nao cái chó gì? Hay nghe nói tới các thể lực ủng hộ bọn cai thầu thương cảng mà ợ lại?

- Không phải đâu tự nhiên nôn nao. Chưa lần nào nôn nao như lần này kể cả lần đầu tiên vào khám.

- Đợi bọn Năm Lửa tới là hết nôn nao ngay.

- Chẳng biết lúc nào nó mới tới?

- Rán đợi đi!

- Này!

- Mà có nôn nao không?

- Không.

- Mà đang nghĩ gì thế?

- Nghĩ tới lúc gặp thằng Năm Lửa.

- Mà không nghĩ tới gia đình à?

- Gia đình nghĩ tới buồn muốn khóc...

- Tao không có gia đình, muốn được khóc khi nghĩ tới mà ạ! À ba mà làm gì!

- Quên rồi.

- Có ba má chác sướng hơn không có nhỉ? Tao chẳng biết tao sinh ở chỗ nào. Lớn lên ở cô nhi viện, nhiều đứa còn có đàn ông, đàn bà tới thăm và xoa đầu và khóc. Tao không có ai xoa đầu khóc cả. Chỉ có các bà sang trọng xoa đầu, cho kẹo rẻ tiền và cười toe toét thôi. Giá tao không có ở cô nhi viện chắc tao không trốn để ở đầu đường xó chợ và làm du đãng đâu mà nhỉ? Mà có gia đình, có ba có má sao lại bỏ đi?

- Mà điên rồi hở Năm Hòa Hưng?

- Điên gì đâu?

-bMà cứ nói chuyện gia đình, buồn bỏ mẹ đi ấy!

- Mà không thích buồn à?

- Ừ, tao không thích buồn tao mới đi làm du đãng...

Năm Hòa Hưng hít một hơi thuốc thật dài. Nó nhả khói ra hết đặng mũi rồi thở dài nghe ảo não lắm. James Dean Hùng ngồi yên suy nghĩ Năm Hòa Hưng chịu không nổi sự cô đơn quá gở dầy dò vô tâm hồn nó, nó lại gọi chuyện:

- Này!

- Gì?

- Hỏi chuyện gia đình mà, mà có sao không?

- Không.

Năm Hòa Hưng chớp mắt lia lịa:

- Mà nói thật chứ?

- Ừ.

- Sao vừa giờ này mà bảo tao điên?

James Dean Hùng vỗ vai bạn:

- Lúc nãy tao điên đấy. Bây giờ tao lại muốn được khóc khi nghĩ tới gia đình.

- Sao thế hở mà?

- Tao không biết, mà hỏi đi, hỏi nhanh lên Năm.

Năm Hòa Hưng ngạc nhiên:

- Chắc mà nhớ má mà chớ gì?

- Ừ.

- Má mà có đẹp không?

- Đẹp lắm.

- Má mày có hay đánh mày không?
- Không, má tao chiu tao lắm.
- Ồ, sướng quá nhỉ!
- Ừ, sướng lắm.
- Mày có mấy đứa em?
- Vài đứa.
- Mày có đi bắt dế đá banh với em mấy không?
- Có chứ.
- Em mày khoái mày lắm nhỉ?
- Ừ.
- Ba mày dữ lắm hả?
- Không.

Mày có má, có ba, có em, bỏ nhà đi làm du đãng uổng quá hả mày!

Nước mắt James Dean Hùng ứa ra, nhỏ giọt trên đôi má sạm sương gió của nó:

- Ừ, uổng quá.
- Tao thèm có ba má quá mày à.

James Dean Hùng nín thình. Năm Hòa Hưng kể lể:

- Tao có gia đình chắc tao đỡ khổ, tao cũng được đi học và chiu chuộng như mày. Không có gia đình buồn quá. Tại sao lại có những đứa không có gia đình mày nhỉ?

James Dean Hùng nin thình. Năm Hòa Hưng tiếp tục kể lể:

- Tao chắc bố tao nghèo, mẹ tao nghèo phải tống tao vào viện mồ côi. Sao lại có người nghèo nhỉ?

Năm Hòa Hưng rú lên. Nỗi buồn đã biến tính thành sự phẫn nộ, Nó nghiên răng ken két:

- Tại sao chúng mình phải sống khổ, phải làm du đãng và không dám nghĩ chuyện lấy vợ? Tại sao cảnh sát thù ghét du đãng xã hội thù ghét du đãng hả mày?

Năm Hòa Hưng khóc sướt mướt, khóc tựa một đứa trẻ thơ. James Den Hùng an ủi nó:

- Tại cuộc đời. Thôi nín đi Năm. Rồi ngày kia mày sẽ có vợ. Và vì vợ con mày. mày cam đành nén sự phẫn nộ, mày cam đành quên chuỗi ngày ngang dọc của mày, chịu thu nanh vuốt để cuộc đời hành hạ mày. Bây giờ mày mới cần khóc, khóc vì vợ con mày. Bây giờ khóc làm chi Năm Hòa Hưng! Anh Trần Đại cũng có gia đình như tao. Nhà anh Trần Đại giàu lắm, thế mà anh ấy cũng bỏ đi làm du đãng mày có hiểu tại sao không?

Năm Hòa Hưng lắc đầu:

- Không.

James Dean Hùng rút khăn mùi xoa đưa cho Năm Hòa Hưng:

- Mày thấm nước mắt đi. Có gia đình chưa chắc đã sướng gì. Mày không có nên khao khát đó thôi. Bọn mình có số phận cả. Tao đã nói với mày rồi, đó là số phận của những thằng thanh niên khổ nạn sống trong một giai đoạn lịch sử khổ nạn... Không phải là chúng ta không muốn ngoi đầu lên. Cuộc đời muốn chúng ta chết như những con chó dại! Tao đã về với gia đình sau nhiều ngày đi hoang, rồi cuộc tao lại đi hoang. Gia đình tao còn không hiểu tao trách chi cuộc đời. Anh Trần Đại sắp muốn

viết văn. Còn tao, sau trận này tao tính đi làm cách mạng. Mà có đi làm cách mạng với tao không?

- Năm Hòa Hưng đã thấm khô nước mắt. Nó mở căng đôi mắt ra:

- Cách mạng là gì?

- Cách mạng là du đảng có chánh nghĩa!

James Dean Hùng chỉ cần giải nghĩa hai chữ "cách mạng" như thế đối với Năm Hòa Hưng. Thế mà nó vẫn chưa hiểu:

- Du đảng có chính nghĩa là du đảng thế nào?

- Là thắng trận khỏi cần chạy cảnh sát. Mà cuộc đời còn ca ngợi mình nữa. Mà thích không?

- Thế thì thích thật.

- Nhưng đi làm cách mạng khổ cực hơn đi làm du đảng.

- Khổ cực tao đâu có ngại. Khi thắng trận lấy vợ được chứ?

- Lấy mười vợ cũng được. Bây giờ mà là anh hùng dân tộc!

- Nếu thua?

- Thì mà sẽ bị đối xử tàn tệ hơn du đảng!

Không đợi Năm Hòa Hưng hỏi, James Dean Hùng nói luôn:

- Mà bị gọi là phản loạn, bị đưa ra Tòa án xét xử. Báo chí biết mà khi hết đường cựa quậy sẽ đào cha bới ông mà lên chửi tơi bời. Gia phả nhà mà được các ông phóng viên thêm mắm thêm muối. Rồi một buổi sáng hay một buổi chiều hay một buổi tối nào đó, đứng ngơ ngác trước vành móng ngựa, ông chánh án buông vài câu quyết định số phận mà. Mà sẽ đi Côn Đảo hay lên máy chém. Đi Côn Đảo thì còn mong ngày về chứ lên máy chém thì khủng khiếp lắm. Trước khi đạo phủ kê đầu

mày vào chỗ dựa cho lưỡi hải tử thần phập xuống, mày sẽ đại tiện, tiểu tiện bừa bãi ra quần. Mày ngửa đầu lên trời nhờ trời làm chứng nhưng trời cao quá. Mày chưa kịp than vãn, đao phủ đã kết liễu đời mày. Đầu mày văng ra máu phun có vòi... Kinh tởm!

Năm Hòa Hưng lè lưỡi, rùng mình:

- Khổ cực hơn làm du đãng thật!

James Dean Hùng nhếch mép cười:

- Thua thì mới khổ cực chứ thắng thì thành ông trời con.

- Sao mày biết?

- Tao đọc sách lịch sử.

Năm Hòa Hưng chép miệng:

- Giá tao cũng đọc được sách như mày đã đọc thì sướng quá nhỉ?

James Dean Hùng lại phải an ủi Năm Hòa Hưng:

- Biết nhiều khổ nhiều, ích lợi chớ gì đâu...

Năm Hòa Hưng dục bạn:

- Kể tiếp đi mày!

- Nếu mày đi làm cách mạng mà cuộc cách mạng của mày thành công, đang là thằng cặc ké mày trở thành anh hùng. Báo chí sẽ bốc thơm mày. Các ông ký giả vờ quên chuỗi ngày khốn khổ ở đầu đường xó chợ của mày. Người ta sẽ không ngần ngại bảo mày là con nhà chí sĩ này chí sĩ nọ, vốn mang vòng máu cách mạng từ thuở lọt lòng. Người ta dùng phép ảo thuật làm mày quên bếng cả mày và mày cứ đinh ninh mày là con nhà chí sĩ cách mạng chứ không phải con hoang bị liệng vào viện mồ côi. Nhưng mọi chuyện đó là đồ bỏ. Mày chỉ cần mày có nhiều quyền hành để thực hiện điều mày mong muốn. Tao sẽ đi làm cách

mạng. Nếu tao thành công, chắc tao sẽ thực hiện cái mộng ước nhỏ nhen của tao. Mà biết tao ước ao gì không?

- Không.

- Tao ước ao biến hết du đảng thành chiến sĩ cách mạng.

Năm Hòa Hưng tròn đôi mắt:

- Du đảng là mặt hạng rồi, biến sao thành chiến sĩ cách mạng được?

James Dean Hùng gắt:

- Ai bảo mà du đảng là mặt hạng? Mà hay báo chí hay xã hội? Tao nói thật, du đảng hay đánh đấm, hay đâm chém bậy thật đấy nhưng du đảng là những thằng trong sạch nhất xã hội. Mà có nghĩ anh Trần Đại mặt hạng không?

- Đâu dám.

- Tao dí vụ anh Trần Đại được làm tướng đi đánh nhau với Cộng sản, chắc chắn anh ấy thương lính của anh như anh thương chúng mình, anh ấy lại "cù" nữa, Cộng sản cứ gọi là hết ngáp. Khốn nỗi Trần Đại không phải là ông tướng đánh Cộng sản. Trần Đại chỉ là kẻ đang bị theo rồi và đã bị gia đình xã hội khai trừ!

Chừng như sợ Năm Hòa Hưng không hiểu ý mình nói, James Dean Hùng hỏi bạn:

- Mà có muốn lấy vợ không?

- Muốn chứ.

- Tao biết mà muốn có đời sống bằng tình yêu để thôi làm du đảng. Nhưng cuộc đời không tha thứ mà đâu. Rốt cuộc rời lại bỏ nhà đi làm du đảng mất thôi. Vậy muốn sống bình yên không bị ai áp bức, muốn thanh toán cái tinh thần "xếp" của cuộc đời, phải đi làm cách mạng. Đại

diện của du đảng bước vào lịch sử thì cả giai cấp du đảng sẽ được cuộc đời tha thứ mọi lỗi lầm. Và bây giờ không còn du đảng dùng nhiệt tình của tuổi trẻ vào những việc đấm đá, đâm chém nhau nữa. Nhiệt tình ấy sẽ đóng góp vào sự xây dựng một xã hội công bình không có bóc lột, đàn áp. Chúng mình và con cháu mình không bị cuộc đời khinh bỉ nữa. Mà sẽ không phải chết già như những con chó hoang. Mà sẽ có vợ, có con để vui đùa và để hy sinh cho vợ con mà. Tao sẽ trở về với gia đình tao để hầu hạ cha mẹ tao. Không còn người nào lưu lạc, côi cút ở đầu đường xó chợ nữa. Người nào cũng có gia đình, sướng chưa?

Năm Hòa Hưng thấy cái viễn ảnh cách mạng thành công của James Dean Hùng đẹp đẽ quá. Máu trong cơ thể nó râm ran. Nó hỏi James Dean Hùng:

- Rồi mà có lấy vợ không?

- Không. Nhưng anh Trần Đại sẽ lấy Tường Vi.

- Sao mà không lấy vợ?

- Tao yêu thầm một người, người ấy yêu người khác. Tao không muốn lấy vợ nữa vì tao biết trên đời này không có ai có thể giống người tao thầm yêu được.

Năm Hòa Hưng dập đầu "Havatampa" xuống mặt đường:

- Sao mà không phóng mũi dao vào tim thẳng khốn nạn kia để cướp lại người yêu?

James Dean Hùng cười:

- Tinh yêu không thể dùng dao được?

- Tại sao không được?

- Vì dao sẽ giết tình yêu.

Năm Hòa Hưng "ồ" một tiếng:

- Đâu có bảo mày giết cô gái, bảo mày giết thằng con trai kia cơ mà!

- Thằng con trai càng khó giết!

- Nó "chì" làm hả?

James Dean ngó về phía cầu Quay:

- Thôi đứng lên, bọn Năm Lửa đã tới kia kìa...

Năm Hòa Hưng nhìn theo ngón tay của James Dean Hùng chỉ. Chiếc vận tải đậu trước cửa nhà cai thầu Phúc đang từ từ chuyển bánh. Đôi mắt Năm Hòa Hưng ngẫu đỏ. Máu anh chị đã chuyển hết vào tim nó. James Hùng quăng thuốc đi:

- Nào, khởi sự...

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 14

Từ trong "snack bar" rẽ tiền, Trần Đại hé cửa nhìn sang bên cổng kho 18. Lúc ấy, công nhân đã đến đông đủ. Ba mươi tên đàn em của Trần Đại làm thành hàng rào che chở cho anh em công nhân. Cán bộ Nguyễn Minh Mẫn đã nói rõ mục đích của những người lạ mặt này nên công nhân nhìn đám du đãng bằng những đôi mắt cảm phục. Những cứu tinh du đãng đẩy anh em lùi vào trong. Còn chúng nó đứng "đầu mũi" để chống chọi với bọn Năm Lửa.

Trước khi chiếc xe vận tải của cai thầu Phúc chở đám tay chân của Năm Lửa tới, cảnh sát đã tới. Cũng như cán bộ Nguyễn Minh Mẫn, Trần Đại không hiểu tại sao cảnh sát tới đông thế! Hắn mím môi suy nghĩ giây lát. Và hắn hiểu ngay. Kế hoạch "chiêu hồi" Năm Lửa đã tiêu tùng. Thằng khốn nạn nửa đêm ôm vết thương lết tại nhà cai thầu Phúc bàn bạc chuyện đàn áp sáng nay. Cai thầu Phúc tung thêm tiền mua ông cò thương cảng để lụm hết đàn em của Trần Đại.

Trần Đại nổi giận. Hắn nắm chặt quả đấm, phóng mạnh xuống mặt bàn. Á chủ tiệm kiêm chiêu đãi viên đang thiu thiu ngủ giật mình thức giấc. Á vọng tiếng ra hỏi:

- Gì vậy anh?
- Không có gì cả, ngủ đi...
- Anh vô ngủ với em đi!
- Im mồm.

Trần Đại lại hé cửa sổ. Bốn bù loong lưng thừng dẫn xác vào quán. Nó gõ cửa rất khẽ. Trần Đại phải đứng lên, bước ra mở cửa cho nó vào.

- Có chuyện gì thế chú Bốn?

- Thưa anh...

Bốn bù loong ngập ngừng không nói dứt lời. Trần Đại thấy một nỗi buồn in vết trên khuôn mặt nó. Hắn vẫy tay:

- Lại bàn anh ngồi đã.

Bốn bù loong theo Trần Đại, tới chiếc bàn kê sát cửa sổ ngó sang bên kia đường. Bốn bù loong ngồi xuống ghế. Chú uống cả phê nhé?

- Thưa anh thôi ạ?

- Có chuyện gì đây?

- Thưa anh... thưa anh, anh Hùng không cho em "thịt" thắng Năm Lửa.

- Chú chưa đủ hơi cầm cự với nó đâu.

- Nhưng em muốn giết nó.

- Đã có James Dean Hùng.

- Em muốn giết nó vì nó đã dám không nghe lời anh. Đứa nào không nghe lời anh đều đáng giết hết.

- Chuyện có thể thôi à?

- Thưa anh...

- Chú đừng ngại ngần, cứ nói đi Bốn bù loong!

- Thưa anh, anh Hùng...

- Sao?

- Anh Hùng đuổi em vào đây!

- Sao Hùng lại đuổi chú?

- Anh ấy bảo vào đây với anh cho vui và anh còn nhiều việc sẽ nhờ em.

Trần Đại vỗ tay lên trán. James Dean Hùng bữa nay có nhiều hành động khó hiểu quá...

- James Dean Hùng còn nói gì nữa?

- Anh ấy bảo tình hình "gay" lắm, nếu anh không ngủ với con chủ tiệm thì em đưa anh về.

Trần Đại đập tay vào bức vách ván:

- Về à?

- Vâng. Nghe phong phanh bọn cảnh sát rĩ tai nhau và móc một tấm hình cho nhau xem. Em sợ chúng nó "o" anh.

Trần Đại gật gù:

- James Dean Hùng có lý. Bao giờ chú ấy cũng có lý. Chân anh chưa chạy được. Thôi ta chịu bọn khốn kiếp bữa nay. Chú kê xích lô máy anh em mình chuẩn.

- Thưa anh...

- Anh Hùng bảo mở cửa sau, bắt con chủ tiệm dẫn vào con ngõ hẹp băng qua lộ cách đây chừng vài chục thước thì cảnh sát mới hết trò nhìn anh.

- Ừ.

- Anh Hùng bảo nếu anh em bị thộp, anh đừng nóng lòng rửa hận mà lọt vào lưới của chúng.

Trần Đại không hiểu tại sao xuất trận này James Dean Hùng cở vể ngại ngần ghê thế? Chắc phải có một lý do gì. Cái lý do cai thầu Phúc dựa vào nhiều thế lực để mua du đãng hành hung công nhân chỉ là lý do phụ. Lý do chính khiến James Dean Hùng khăng khăng bắt Trần Đại hứa bỏ rơi vụ này Trần Đại vẫn chưa hiểu. Tuy James Dean Hùng có nhắc tới bốn phận của hãn đối với Tường Vi và tương lai của con Tường Vi.

- James Dean Hùng còn nói gì nữa?

- Anh Hùng bảo tháng này em tới bác sĩ Niệm thu "tiền hụi".

- Chuyện ấy anh sẽ lo.

- Và...

- Nói mau đi!

- Thưa anh, nếu anh Hùng bị bắt, em thay anh ấy giữ an ninh tiệm nhảy đầm lậu ở Phú Lâm.

Trần Đại xoa tay tỏ ý khó chịu:

- James Dean Hùng hôm nay lạ thật!

Trần Đại gọi ả chủ tiệm:

- Cô em!

Tiếng cô ả nũng nịu:

- Chi thế anh.

- Ra đây nhờ nhột việc.

Cô ả mắt nhắm mắt mở, vén tấm màn vải bước ra:

- Nhờ em chi đó?
- Cô biết ngõ sau dẫn ra lộ cách đây xa không?
- Gần hoác à!
- Anh muốn hỏi lộ cách đây xa không chứ không phải ngõ.
- Ngõ dẫn ra lộ chứ gì?
- Ừ.
- Anh hỏi làm gì?
- Cai thầu Phúc chờ anh ngoài kia kìa...

Cô ả giật mình thót một cái:

- Anh giết thẳng Năm Lửa rồi hả?
- Chưa.
- Sao Cai thầu Phúc chờ anh?
- Nó chờ anh giết Năm Lửa nhưng có người khác giết Năm Lửa. Thôi dẫn anh tránh mặt nó đi.

Cô ả trách móc:

- Đã bảo đừng đụng tới cai thầu Phúc thì anh không nghe.
- Bây giờ anh nghe đây.

Trần Đại làm bộ sợ sệt:

- Nhanh lên kéo chúng nỏ tông cửa "dzô" thộp cổ anh mất.

Cô ả hoảng hốt kéo Trần đại và Bốn bù loong mở cửa sau bước nhanh vào con ngõ hẹp. Đi sâu một quãng họ rẽ sang bên phải rồi thọc ra

đường cái. Trần Đại ngó xuống kho 18, hẳn thấy đã lọt khỏi trùng vi của bọn cai thầu Phúc và cảnh sát. Nhoẻn một nụ cười Trần Đại vỗ vai cô ả chủ tiệm, thân mật:

- Em vừa cứu mạng anh đó!

Cô ả nguýt dài:

- Chỉ nói xạo...

Bốn bù loong ngăm ả chủ quán, lòng nó băng khuâng. Nó đứng ngẩn ngơ như người mất hồn. Trần Đại bắt gặp sự ngẩn ngơ của nó, kéo tay nó:

- Về chú Bốn!

Bốn bù loong tỉnh mơ, nó ngơ ngác:

- Về hở anh?

- Ừ.

- Còn cô này?

- Cô ấy về bán cà phê ở quán cô ấy.

Trần Đại dúm vào tay cô ả năm chục nữa:

- Thôi em về ngủ đi!

Cô ả vùng vằng:

- Mai một anh qua đây không?

Trần Đại lắc đầu:

- Anh không qua nhưng chú Bốn đây sẽ qua thăm em và uống cà phê...

Bồn bù loong ngượng ngùng. Đôi tai nó nóng ran. Trần Đại véo mạnh nó một cái:

- Chú có bốn phạm thăm cô này nghe chưa?

Bồn bù loong ấp a ấp úng. Ngay lúc đó có chiếc tắc xi chạy đến. Trần Đại vẫy xe đáp về Sài gòn. Cô ả chủ tiệm đứng nhìn theo. Bồn bù loong cũng ngoái cổ quay lại. Bốn con mắt gặp nhau, chớp mau.

Xe qua bên kia cầu Quay, Trần Đại bảo dừng. Hai đứa ra ngồi trên ghế đá công viên ở bờ sông. Mặt ghế còn đẫm ướm sương. Lạnh lẽo. Hai đứa ngồi bừa lên. Trần Đại rút "Havatampa" châm lửa hút. Khói thuốc lan tỏa như một làn sương mỏng mơ huyền. Trần Đại cứ hút thuốc và không thèm nói với Bồn bù loong một câu nào. Mãi lúc lâu, hăn mới mở miệng:

- Bồn!

- Dạ.

- Chú yêu con chủ quán cà phê hả?

-...

- Anh biết chú mến nó, chú nhìn nó bằng đôi mắt thiết tha lắm, chú đừng dẫu anh.

- Thưa anh, vâng em mến con nhỏ.

- Chú muốn sống an nhàn không?

- Thưa an nhàn là thế nào ạ?

- Là bỏ anh là thôi làm du đãng...

Bồn bù loong tưởng Trần Đại trừng phạt nó về tội yêu mến ả chủ tiệm. Nước mắt nó ứa ra, nó mếu máo:

- Em đã có tình ý với con nhỏ nó đâu anh, tội nghiệp em...

Trần Đại ngạc nhiên:

- Chú vừa nói gì anh không hiểu Bốn ạ!

- Thưa anh...

- Gì em?

Tiếng "em" Trần Đại gọi mình khiến Bốn bù loong bất sợ hãi. Nó khe khẽ hỏi:

- Thưa anh nếu em thương con nhỏ, anh còn thương em không hở anh?

Trần Đại xoa tay lên lưng tên đàn em mà nó thương như Bốn lơ xe:

- Chú ngờ anh trừng phạt chú à?

- Vâng.

- Tại sao anh lại trừng phạt chú nhỉ? Anh nói thật đấy Bốn ạ! Khi nào chú muốn thôi làm du đãng, anh sẽ làm mọi cho chú lấy con nhỏ đó.

Bốn bù loong lắc đầu nguây nguấy:

- Em không muốn thôi làm du đãng, không bao giờ muốn thôi làm du đãng đâu anh ạ!

Trần Đại đưa điếu "Havatampa" hút dở cho Bốn bù loong:

- Tại sao chú không muốn thôi?

Bốn bù loong đỡ lấy điếu thuốc:

- Vì em không muốn bỏ anh. Em bỏ anh đi nơi khác sống, chắc đời em khổ lắm. Có anh, anh thương em và che chở em. Chẳng ai thương em

như anh. Anh đừng đuổi em đi nhé anh...

Trần Đại thở dài. Hắn vén ống quần lên xoa vết sẹo:

- Anh không bỏ chú đâu. Nhưng nếu chú mền con nhỏ thì cứ sang Khánh Hội mà thăm nó. Coi chừng bọn Năm Lửa!

Đôi mắt sưng nước của Bốn bù loong long lanh:

- Anh cho phép em?

Trần Đại nói rất nhỏ:

- Con bé dễ thương đáo để. Tâm hồn nó gần gũi tâm hồn du đãng, chú có thể gắn bó với nó được đấy Bốn bù loong ạ!

- Cám ơn anh.

- Này Bốn!

- Dạ.

- Anh ngồi đây yên thân rồi, chú đảo sang kho 18 xem bọn James Dean Hùng ra sao.

Bốn bù loong ngập ngừng:

- Thưa anh...

- Gì?

- Mời anh về nhà nghỉ. Anh Hùng cấm em không được rời anh nửa bước. Anh về nhà rồi em qua kho 18 coi tình hình.

Trần Đại không nói năng nữa lời. Hắn rời chiếc ghế đá bước ra lẽ đường. Chờ chiếc taxi chạy tới, Trần Đại vẫy tay. Chiếc taxi đậu lại. Trần Đại mở cửa leo lên trước. Bốn bù loong leo lên sau. Chiếc xe chạy về

chợ Thái Bình. Đến nơi, Trần Đại cúi cho Bốn bù loong năm chục, bảo nó sang ngay kho 18.

Bốn bù loong thấy đàn anh về nhà nó mới yên lòng vọt qua bãi chiến trường. Lúc ấy, đám tay chân của Năm Lửa đã được cai thầu Phúc tung ra đàn áp công nhân. Cai thầu Phúc và Năm Lửa đều vắng mặt. James Dean Hùng cố tìm nó trong số ngót ba chục thằng vừa từ xe bước xuống nhưng không có Năm Lửa. Tên chó chết sợ Trần Đại thanh toán nên lần trốn. Cai thầu Phúc sợ chết hơn, hôm nay hăn không đích thân hò hét bọn du đăng Khánh Hội đâm đá công nhân kho 18 như những hôm trước.

Sự vắng mặt của Năm Lửa và cai thầu Phúc khiến anh em công nhân bớt ngán song đã làm James Dean Hùng suy nghĩ. Nó bảo Năm Hòa Hưng:

- Cai thầu Phúc chơi đòn gì đây? Nó dùng cảnh sát "thịt" mình, bữa nay cảnh sát cố thộp anh Trần Đại. Mẹ kiếp, đã vậy đánh nhau trận này nghe mà...

Năm Hòa Hưng nghiêng răng ken két:

- Tao phải rạch mặt vài chục thằng cho hả giận!

James Dean Hùng và Năm Hòa Hưng đứng bên này cổng kho 18 nhìn sang chỉ huy bọn Tony Hải, Quyền Tân Định. Khi đám tay chân của Năm Lửa ào sang, James Dean Hùng vẫy tay, bọn du đăng Sài Gòn đương đầu ngay lập tức. Chúng nó đánh bọn du đăng Khánh Hội tươi rời. Du đăng Khánh Hội chơi tay không nổi, rút dao ra. Tony Hải hò hét anh em quật ngã bọn du đăng Khánh Hội, tước dao và rạch mặt chúng làm kỷ niệm. Lòng căm phẫn bốc lên ngùn ngụt. Du đăng Khánh Hội chống trả mãnh liệt. Nhiều thằng bị đâm nát đùi, ngã quy máu chảy lênh láng. Một hai thằng bị chính lưỡi dao của mình ngấp vào bụng nằm lăn lộn trên mặt đường nhựa. Cuộc thanh toán hết sức dã man. Công nhân kho 18 leo qua cổng chạy vào trong để tránh tai vạ.

Tiếng rên siết, tiếng ngần rủa, tiếng hò hét mỗi lúc mỗi lớn. Cảnh sát làm hàng rào thịt vây bãi chiến trường, chiêm ngưỡng cuộc tàn sát một cách vô tư. Họ cười nói, hút thuốc thản nhiên như xem trâu bò húc nhau, như xem gà chọi nhau.

James Dean Hùng, thoát tiên, cho rằng cảnh sát làm ngơ để bọn du đảng hành hung công nhân như báo chí đã tường thuật, lòng nó sôi sùng sục nổi bất bình. Tới lúc bọn du đảng Khánh Hội lép vế, sắp bị đàn em của nó bước qua xác thì cảnh sát lại rút súng tràn vào tiếp tay bọn Khánh Hội quật lại đàn em của nó, James Dean Hùng nhịn hết nổi nó thúc khuỷu tay vào cạnh sườn Năm Hòa Hưng:

- Kế hoạch hỏng rồi, Năm Lửa và cai thầu Phúc trốn lủi. Uống quá, không giết được hai thằng khốn kiếp ấy hôm nay. Cảnh sát sẽ thộp cổ hết anh em, mày ra vỗ lấy một thằng cảnh sát đi!

- Làm gì?

- Làm con tin cho anh em cháu...

- Rồi tao và mày?

- Hạ hồi phân giải.

- James Dean Hùng!

- Cái gì?

- Liều đấy.

Năm Hòa Hưng còn đang phân vân thì James Dean Hùng đã đổi ý:

- Thôi để tao vỗ cho, mày đừng liều nữa, liều sẽ hết hy vọng lấy vợ!

James Dean Hùng nói dứt câu, phóng người tới hàng rào thịt cảnh sát. Năm Hòa Hưng nhìn theo. Câu mỉa mai của James Dean Hùng khiến lòng nó tê tái. Trong khoảnh khắc sự tê tái rục rỡ nung trái tim anh chị

của nó nóng bừng. Năm Hòa Hưng cũng lao người tới hàng rào thịt cảnh sát. Không hẹn hò, hai tên du đang cùng vồ hai người cảnh sát một lúc.

Chúng nó tóm cổ áo sau lưng hai người cảnh sát giật lại. Nhanh như chớp, hai con dao con chó đã rút khỏi túi quần. Hai tiếng "tách" cách nhau một phần tư giây và hai lưỡi dao nhọn hoắt, sáng loáng đã dí vào cạnh sườn hai người cảnh sát. Cảnh sát chưa kịp có phản ứng gì thì James Dean Hùng đã hét lớn:

- Tôi là Trần Đại đây!

Một vài người cảnh sát rút súng khỏi bao. James Dean Hùng nháy mắt cho Năm Hòa Hưng. Chúng nó kéo hai người cảnh sát về phía sau, dọa nạt:

- Nhúc nhích là lưỡi dao này thấu phổi nghe chưa!

Người cảnh sát bị James Dean Hùng tóm cổ mới vô nghề. Ông ta còn trẻ, chỉ bằng tuổi James Dean Hùng. Nghe James Dean Hùng xưng danh Trần Đại, ông ta sợ run cầm cập. Khi đã kéo con tin của mình ra một chỗ thuận lợi James Dean Hùng cười gằn:

- Yêu cầu ông cò ra lệnh cho lính của ông cất súng đi, Trần Đại không ngán tài bắn súng lục của cảnh sát đâu.

Ông cò lồi tẩm ảnh Trần Đại ra ngắm nghía. Rồi ông nhìn James Dean Hùng. Hiểu ý ông, James Dean Hùng nói trước:

- Tôi là Trần Đại đây mà, tẩm ảnh của ông cò là Trần Đại giả hiệu. Bọn chỉ điểm của cảnh sát dở lắm, chúng nó nhặt tẩm ảnh bố láo ở đâu về và bảo là ảnh Trần Đại. Ông cò bước thêm vài bước về phía James Dean Hùng:

- Mà muốn gì? James Dean Hùng hoa lưỡi dao:

- Muốn ông hốt hết bọn tay chân của cai thầu Phúc vào trại Tế Bần.

Vào dịp đó, thấy đàn anh xuất hiện đã vờ được hai người cảnh sát bọn đàn em của James Dean Hùng phấn khởi tinh thần. Chúng đánh đấm đám tay chân của cai thầu Phúc không thương tiếc. Cảnh sát toan ào vào làm lệch sự thẳng lợi của du đảng Sài Gòn. James Dean Hùng ngăn chặn:

- Một người cảnh sát lại gần vòng chiến là tôi đâm ông này ngay!

Ông cò dậm chân xuống mặt đường nhựa:

- Mà muốn gì?

James Dean Hùng đáp:

- Thưa ông cò, tôi khuyên ông cò nên lịch sự một chút. Ông cò đã biết qua thành tích của Trần Đại.

Lời nói lễ phép của James Dean như một lời cảnh cáo ông. Ông cò nuốt giận, hòa hoãn:

- Anh muốn gì?

James Dean Hùng mỉm cười.

- Thưa ông cò, tôi đã nói rồi. Giờ nói thêm, ông muốn chúng tôi giết hết bọn Năm Lửa hay ông muốn hốt bọn đánh mướn vào tại Tế Bần?

Ông cò ngạc nhiên:

- Bọn nào đánh mướn?

James Dean Hùng xỏ ngọt:

- Ông bênh vực cai thầu Phúc mà ông còn giả vờ. Ông bênh vực cai thầu Phúc thì chúng tôi bênh vực anh em công nhân.

James Dean Hùng dẫn giọng:

- Chỉ là du đảng nhưng tâm hồn chúng tôi còn biết rung động và lương tâm chúng tôi còn sống, lương tâm chúng tôi chưa chết thối rục vì tiền của những thằng chuyên bóc lột người đồng loại như những thằng cai thầu ở thương cảng. Ông còn hiểu rồi chứ?

Ông còn vẫy tay, nhân viên cảnh sát dừng hết lại không dám xông vào vòng chiến. James Dean Hùng tấn công tiếp:

- Ông còn có hai con đường phải chọn lựa: Một là ông còn để anh em của tôi về Sài Gòn thông thả, hai là ông còn sẽ nhìn hai nhân viên của ông đẩy dựa trên vũng máu!

Ông còn mím chặt môi, mắt ông không muốn chớp. Ông nhìn tên du đảng đang đắc thế, chỉ toan xông lại bợp tai cho nó vài cái nhưng ông đang bị kẹt. Ông biết Trần Đại dám nói và dám làm nên ông đành nuốt giận, hất hàm hỏi tên du đảng:

- Rồi sao nữa?

James Dean Hùng cười khẩy:

- Rồi ông hốt hết lũ đánh mướn của Năm Lửa đi và cấm cai thầu Phúc không được bắt nạt anh em công nhân. Nó đã bóc lột công nhân nhiều rồi, hãy để công nhân có đủ cơm áo nuôi vợ con nghe ông còn.

Ông còn chỉ ngón tay vào mặt James Dean Hùng:

- Sao mà không bàn việc cơm áo của công nhân với ông Tổng trưởng Bộ Lao động hờ tên du đảng khốn nạn?

James Dean Hùng dí mũi dao vào gáy người cảnh sát, trong khi đó Năm Hòa Hưng rút súng khỏi bao của con tin, ném bốp xuống mặt đường, trả thù câu nói khinh mạn của ông còn. Năm Hòa Hưng bĩu môi:

- Súng cảnh sát làm chó gì có đạn. Mấy ngài chỉ đeo súng dọa đàn bà bán hàng rong...

James Dean Hùng tiếp lời Năm Hòa Hưng:

- Ông cò can đảm ơ, miệng chúng tôi lớn nhưng lưng chúng tôi cứng, chúng tôi chỉ có thể nói ở giữa đại lộ thôi. Lưng những thằng mềm mới chui lọt vào Bộ để nói thầm với ông Tổng. Lưng ông cò mềm chằng?

Ông cò điên tiết:

- Quân khốn kiếp!

James Dean Hùng không nhịn nữa, nó gầm lên:

- Ông cò, ông đừng làm phách, Trần Đại không ngán thằng nào đâu!

Ông cò mĩa mai:

- Mày không ngán luôn trại Tế Bần?

James Dean Hùng rạch khẽ lưỡii dao trên làn da gáy của người cảnh sát. Người cảnh sát rùng mình, nhắm chặt mắt lại. James Dean Hùng chưa tha hành tội. Nó đợi máu rỉ ra, quệt ngang lưỡii dao cho vấy máu rồi dơ cao:

- Ông cò, tôi cóc ngán gì cả. Tôi dám giết nhân viên của ông lắm à!

Ông cò nhìn nhân viên của mình trong tay hai tên du đãng, bảo James Dean Hùng:

- Tao chọn một con đường.

- Đường nào?

- Tao tha bọn du đãng của mày nhưng mày phải hứa một điều...

- Điều gì?

- Điều gì mày cũng phải nhận, nếu không tao không tha một thằng nào!

James Dean Hùng dục:

- Điều gì, nói nhanh lên ông cò mềm lưng!

Ông cò nén giận, nói:

- Mày không được về Sài Gòn!

James Dean Hùng phá ra cười:

- Nghĩa là tôi để ông cò thộp cổ tôi?

Ông cò khen xỏ:

- Mày thông minh lắm!

James Dean Hùng trả đũa:

- Thông minh bằng ông hay hơn?

Ông cò vục cái gậy chỉ huy của ông vào không khí:

- Đồ khốn kiếp!

James Dean Hùng đáp lễ ông cò bằng cánh kềm dao vô gáy nhân viên của ông.

Ông cò ra lệnh:

- Bắt hết quân chó hoang...

James Dean Hùng hét:

- Khoan...

Ông cò hỏi:

- Mày chịu để tao bắt mày à?

James Dean Hùng lắc đầu:

- Ông cò đừng tưởng bờ. Bắt hết được anh em tôi, ít ra cảnh sát cũng chết mười mạng!

- Chúng mày không sợ lên máy chém ư?

James Dean Hùng khạc một bãi đờm lên tóc người cảnh sát:

- Chúng tôi đang sống mà như những kẻ đã chết rồi. Ông cò biết không?

James Hùng ngừng vài giây để nuốt sự hận thù. Rồi nó nói tiếp:

- Đứa nào đã làm cho chúng tôi trở nên những con chó hoang? Đứa nào chỉ nghĩ bắt chúng tôi, nhốt chúng tôi vào trại Tế Bần, đày chúng tôi đi Nông Sơn và đẩy chúng tôi về các ấp chiến lược sống khốn nạn?

Năm Hòa Hưng gọi:

- James Dean Hùng!

James Dean Hùng nhăn mặt:

- Gọi tao là Trần Đại đi cần gì phải dấu diếm...

- Mày chịu để cảnh sát bắt thì tao giết thẳng này!

James Dean Hùng quát:

- Mày giết nó tao giết mày...

Năm Hòa Hưng nhăn nhó:

- Sao mày kỳ cục thế?

- Để tao tính chuyện nghe Năm Hòa Hưng!

Năm Hòa Hưng kéo con tin của nó tới gần chỗ James Dean Hùng. Nó hỏi nhỏ:

- Anh Trần Đại bảo mày làm vậy à?

- Ừ!

- Mình đang thẳng thế mà mày...

- Thẳng ở chỗ nào? Thà một mình tao bị đưa vào địa ngục trại Tế Bần còn hơn cả bọn bị thộp nhốt hết vào Tế Bần. Tao vào Tế Bần tao sẽ ra như bõn miễn là chúng nó đừng trả thù tao đến chết. Mày hiểu chưa?

Năm Hòa Hưng chớp mắt lia lịa. James Dean Hùng vỗ lấy câu dọa giết con tin, bắt chẹt ông cò:

- Ông cò ra lệnh cho nhân viên của ông dàn ra cho anh em chúng tôi về Sài Gòn. Tôi hứa với ông cò, tôi để ông bắt tôi.

Ông cò lưỡng lự:

- Mày cũng hứa cơ à?

James Dean Hùng khinh bạc nói:

- Ông cò quả thực chưa hiểu gì về du đảng! Du đảng có thể dưới mặt ông hèn hạ đủ thứ. Nhưng giữ lời hứa, tôi cam đoan với ông cò, chưa có hạng người nào trong xã hội trọng mấy lời hứa bằng chúng tôi đâu. Ông quyết định đi!

Ông cò chưa kịp tính xong thì James Dean Hùng đã hô lớn:

- Tony Hải và Quyền Tân Định cho anh em xử dụng dao với cảnh sát.

Ba mươi lưỡi dao đã bấm khỏi cán. Lưỡi nào lưỡi ấy sáng loáng nhọn hoắt. James Dean Hùng mở cuộc chiến tranh tâm lý với ông cò:

- Anh em tôi phóng dao cù lăm, điều này cảnh sát đã biết. Tôi thừa hiểu cảnh sát đã không dám bắn chết ba mươi thằng du đảng một lúc.

Ông cò chưa từng chạm trán với một tên du đảng "trí thức" như James Dean Hùng nên ông cảm thấy chuyện gay go quá. Cuối cùng, ông đành nghe James Dean Hùng răm rắp. Nhân viên của ông dạt sang một bên để bọn du đảng Sài Gòn thoát khỏi vòng vây. James Dean Hùng dặn dò đàn em:

- Chạy vào các ngõ hẻm rồi băng về ngã cầu Mống!

Anh em công nhân từ trong công kho 18 nhìn ra thấy trên bãi chiến trường, đám thuộc hạ của cai thầu Phúc bị các cứu tinh của mình cho đo ván hết và cảnh sát thì đang bị James Dean Hùng "cầm tù" hả hê vô cùng. Anh em reo to ngầm ý cảm ơn bọn Quyền Tân Định. Bọn du đảng Sài Gòn ngoái lại, vẫy tay rồi chạy vụt vào các ngõ hẻm. Khoảnh khắc, chúng nó biến mất.

James Dean Hùng đợi đàn em của mình trốn thoát, quay sang Năm Hòa Hưng:

- Còn mày nữa, "dọt" đi chứ!

Năm Hòa Hưng lắc đầu:

- Tao vào Tế Bần với mày!

James Dean Hùng biết rằng không có thì giờ giằng co với Năm Hòa Hưng nữa, nó nói:

- Mày cưỡng lệnh anh Trần Đại à?

Năm Hòa Hưng đẩy con tin của nó chúi về phía trước, mặt hiện rõ lên những nét hận thù, nó nhìn ông cò rồi vù theo đồng bọn. James Dean Hùng nghiêng răng ken két:

- Xong rồi...

Bấy giờ Bốn bù loong vừa tới nơi. Nó thấy anh em của nó biến hết, chỉ còn một mình James Dean Hùng đương đầu với cảnh sát. Nó gọi:

- Anh James Dean Hùng!

James Dan Hùng giật mình, ngoái cổ lại:

- Bốn bù loong cứ gọi anh là Trần Đại đi, can chi chú mà phải kêu là James Dean Hùng... Chú về đi, về gấp đi, bảo anh em rằng Trần Đại đã nạp mình cho cảnh sát nhé!

Nước mắt Bốn bù loong ứa ra. Nó đưa tay quệt ngang mắt, chạy vội vào con ngõ mà ả chủ tiệm cà phê vừa dẫn nó và Trần Đại băng qua lộ.

Còn lại một mình James Dean Hùng chếch mép cười chua sót:

- Thưa ông cò, tôi không muốn xin lỗi ông cò để ông cò nhẹ tay đối với tôi đâu.

James Dean Hùng buông cổ áo người cảnh sát, ném con dao xuống mặt đường nhựa:

- Tôi không thù hằn gì cảnh sát cả song làm du đảng tự nhiên bị cảnh sát ghét. Chẳng ai có thể yêu người ghét mình cả. Tôi xin ông cò đừng coi tôi như bọn Năm Lửa.

James Dean Hùng chấp lay sau lưng, ngoan ngoãn bước tới chỗ ông cò. Nó dơ hai tay:

- Bây giờ ông cò có thể còng tay tôi được rồi!

Cảnh sát sáp lại còng tay James Dean Hùng và đẩy nó lên xe. Ông cò nghĩ sao ra lệnh:

- Hốt hết cả bọn Năm Lửa nữa.

Cảnh sát thộp hết thuộc hạ của cai thầu Phúc bắt kể những thằng bị thương. Máu chảy tùm lum. Ông cò cúi đầu nhìn sợi giây giày sút ra.

Ông kể lên thành xe díp thất lại:

- Đừng đánh thẳng Trần Đại, ai đánh nó tôi sẽ thẳng tay trừng trị!

Ông cò dục tài xế cho xe chạy về bót. James Dean Hùng nhìn theo. Nó không hiểu tại sao ông cò cấm nhân viên của mình đánh đập nó.

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 15

Trần Đại nằm ngửa trên ghế bố. Hắn duỗi thẳng chân, điều "Havatampa" kẹp giữa hai ngón tay đã cháy gần tới khúc giữa mà tàn vẫn chưa rớt. Trần Đại nhìn lên trần nhà. Đôi mắt tưởng chừng như không muốn chớp. Nỗi hờn phảng phất nỗi buồn in hằn vào khuôn mặt sương gió của tên du đảng ngoại hạng. Hắn nằm, và có thể nằm mãi cho đến lúc đàn em hắn kiếm ra nhà Năm Lửa.

Con muỗi ngày sà xuống má Trần Đại. Hắn đưa tay trái vỗ. Tàn thuốc lá được dịp rơi rớt bừa bãi. Trần Đại hít một hơi rồi liệng mạnh điều thuốc qua cửa sổ. Từ năm hôm nay, Trần Đại buồn kinh khủng. Tin James Dean Hùng tự ý nạp mình cho cảnh sát để cứu đàn em khiến Trần Đại mất ăn mất ngủ. Hắn nhớ lại những lời trước khi James Dean Hùng "xuất trận" mà lòng hắn thắt lại. James Dean Hùng đã vì hắn mà hy sinh tự do của mình để hắn được ở ngoài sân sóc cho Tường Vi. James Dean Hùng hành động đẹp lắm. Nó đã nhầm. Trần Đại đâu chịu ngồi yên chăm chút tình yêu khi đàn em của nó lọt vào trại Tế Bần. Bốn phận của Trần Đại là phải lo cứu James Dean Hùng. Nhưng trước hết hắn cần tìm Năm Lửa.

Năm Hòa Hưng, Bốn bù loong, Tony Hải, Quyền Tân Địch được phái sang Khánh Hội theo rồi Năm Lửa. Bốn đứa tìm suốt ba ngày trời mà vẫn chưa kiếm được chỗ ẩn núp của Năm Lửa. Tên vua ném dao chuyên giết người mướn không hiểu vì lý do gì biệt tích. Trần Đại bực tức, chán nản. Năm Lửa trốn mất mà James Dean Hùng cũng chưa biết chắc chắn bị nhốt ở đâu. Cả ngày, trừ hai bữa cơm ăn qua loa cầm hơi, Trần Đại chỉ nằm ngửa trên ghế bố hút thuốc lá.

Cho tới hôm nay... Tiếng gõ cửa làm trái tim Trần Đại muốn nhảy khỏi lồng ngực. Hấn vùng dậy, chạy vội ra mở cửa. Bốn bù loong lách mình bước vô.

Trần Đại vỗ ngay tên đàn em:

- Thấy tấm tích nó chưa?
- Dạ, rồi ạ!
- Nó ở đâu?
- Thưa anh nó trốn sang Thủ Thiêm.
- Chú biết nó ngủ ở đâu không?
- Dạ biết.
- Chú dẫn ngay anh sang Thủ Thiêm...

Bốn bù loong khép cửa lại:

- Ban ngày nó lang thang, ban đêm nó mới về ngủ nhà chị nó anh ạ!

Trần Đại hất hàm:

- Đêm nay gặp nó không?

Bốn bù loong gật đầu. Trần Đại hớn hờ. Vài phút sau, nỗi buồn vừa tan biến lại trở về đay nghiến hẳn. Trần Đại lăm lũi bước tới ghế bố. Hấn gieo người xuống thờ dài:

- Mới xong có một việc.

Bốn bù loong hỏi:

- Thưa anh, anh giao em việc thứ hai được không?

Trần Đại mím môi suy nghĩ:

- Việc này khó lắm.

- Em sẽ rán hết sức em.

- Rán hết sức chú cũng vô ích. Chú có dám đánh phá trại giam cứu James Dean Hùng không? Chắc chắn là không rồi. Anh em mình đành tho. Bây giờ, nếu biết James Dean Hùng bị nhốt ở trại Tế Bần thì chỉ có cách xoay nhiều tiền dúi cho bọn giám thị là chúng sẽ để cho James Dean Hùng trốn ra một cách dễ dàng.

Bốn bù loong chờ dẫn nhìn Trần Đại. Hiểu ý đàn em Trần Đại xoa tay:

- Để anh lo vụ này sau. Đêm nay cố tóm bằng được thằng Năm Lửa.

Im lặng một lát, Trần Đại vẫy tay cho Bốn bù loong ngồi cạnh mình:

- Bọn Năm Hòa Hưng đâu?

Bốn bù loong lễ phép đáp:

- Anh Năm bảo em vô báo tin cho anh hay, anh ấy xuống Chí Hòa có chút việc.

Trần Đại xoa đầu tên đàn em:

- Chú đã ghé qua cái quán cà phê tồi tàn của con nhỏ bên Khánh Hội chưa?

Bốn bù loong bẽn lễn:

- Thưa anh chưa ạ?

Trần Đại vỗ mạnh vào vai Bốn bù loong:

- Sang gấp đi kéo nó mong. Tối nay nhớ về đây đi kiếm thằng Năm Lửa với anh.

Bồn bù loong ngần ngừ chưa dám đứng dậy. Trần Đại hích khuỷu tay vào cạnh sườn nó:

- Xấu hổ à?

Bồn bù loong luống cuống:

- Thưa anh...

- Gì?

- Thưa anh... em... sợ lắm!

Trần Đại quắc mắt:

- Chú sợ Năm Lửa, cai thầu Phúc hay cảnh sát?

- Thưa anh em sợ... con nhỏ...

- Chú sợ gì?

- Thưa anh... em... không... biết... tán... gái...

Trần Đại đang buồn đứt ruột mà cũng phá ra cười. Bồn bù loong ghệt mặt ra khiến Trần Đại càng cười dữ:

- Chú ngây thơ quá, Bồn bù loong ạ!

Bồn bù loong nhăn nhó:

- Thưa anh, em sợ con nhỏ tổng cổ ra.

- Thì chú tặng nó vài cái đấm.

Bồn bù loong tưởng thật:

- Đấm nó, nó chịu hờ anh?

Trần Đại không cười nữa. Hắn nhìn tên đàn em khờ khạo ái tình bằng đôi mắt ngập đầy thương xót. Trần Đại lắc đầu:

- Không phải thế đâu Bốn à!

Bốn bù loong ngây mặt ra:

- Thưa anh phải làm thế nào để con nhỏ thương em?

Trần Đại vòng tay ôm ngang lưng tên đàn em:

- Chú có thương nó không?

- Dạ... dạ... em mến nó lắm...

Thế thì chú chịu khó qua Khánh Hội uống cà phê ngày hai lần và gặp đứa nào nói chuyện với con nhỏ cũng tần cho nó một trận no đòn. Tự nhiên con nhỏ biết chú thương nó.

- Sao nó hiểu được lòng em thương nó?

- Nó hiểu thừa đi chứ. Chú nện những thẳng thân mật với nó tức là chú ghen. Ghen là yêu. Con gái khôn như ranh, nó sẽ hiểu mà.

Rồi em phải nói gì nữa:

- Chú không thèm nói gì cả, đợi con nhỏ nói trước.

- Em phải đợi lâu không?

- Chóng lắm, chú chỉ cần hạ một thẳng là có kết quả. Con nhỏ sẽ đến gần chú hỏi chú "Sao anh đánh nó", bấy giờ chú sẽ nói, nói thật khẽ thôi, rằng "Tôi không muốn nó tán cô".

- Rồi sao nữa?

- Rồi con nhỏ sẽ im lặng nhìn chú, chú chụp lấy tay nó bảo rằng "Vi anh yêu em"...

- Nó có chửi mình không hở anh?

Trần Đại nhún vai:

- Chú thử thí nghiệm xem nó có chửi không. Thôi đi đi...

Bồn bù loong nài nỉ:

- Thưa anh, hay anh dẫn em sang nói giùm em!

- Không được, anh có việc cần phải đi bây giờ. Được người đẹp chửi là một vinh dự, chú can đảm thử một chuyến coi. Nhanh lên, kéo thẳng khác nó cuỗm mất thì uống!

Bồn bù loong thở dài:

- Em không đi đâu anh ạ!

Trần Đại đứng lên, nắm cánh tay Bồn bù loong dạy:

- Mày xử dụng bù loong với con nhỏ xem sao. Tao cá với mày ăn một trăm phần trăm em út ời! Mai một mày thành yêu tinh ái tình mày chán nản không muốn yêu đương nữa thì đừng có trách anh Trần Đại đấy nhé! Thôi đi đi! Tối nay cho anh biết tên con nhỏ là gì nghe chưa?

Bồn bù loong bất đắc dĩ phải sang Khánh Hội. Trần Đại nhìn bộ mặt rút rút của nó, bất giác hấn lại yêu nó vô cùng. Nó chỉ rút rút ái tình thôi. Bồn bù loong đi rồi, Trần Đại rửa mặt cạo râu sạch sẽ, thay quần áo chỉnh tề xuống nội trú Chi Hòa tìm Tường Vi.

Hắn gặp Tường Vi ngay. Sau khi xin phép bà giám thị, Trần Đại đưa Tường Vi đi coi xi nê. Trần Đại cố giấu nỗi lo lắng của mình nhưng mỗi ưu tư càng cố giấu nó càng hiện ra rõ rệt. Đến nỗi Tường Vi phải hỏi:

- Anh có chuyện gì buồn hở?

Trần Đại chối dài:

- Không có gì cả.

- Anh nói dối em...

-...

- Em biết anh gặp chuyện buồn, nếu không chủ nhật anh mới tới đón em. Hôm nay mới là thứ sáu. Chuyện gì đấy anh?

Trần Đại nghĩ tới James Dean Hùng, đôi mắt hấn cay cay, chớp thật mau. Hấn nhìn người yêu, nói thật:

- James Hùng bị bắt rồi em ạ!

Tường Vi lạnh người. Nàng có cảm tưởng như cơn gió độc vừa lùa vào lồng ngực nàng và không muốn thoát ra nữa. Tường Vi chỉ kêu nổi một tiếng "trời" rất khẽ. Nàng kéo Trần Đại đi về phía công viên vắng vẻ nhưng Trần Đại níu nàng lại:

- Vào rạp chiếu bóng cảnh sát bớt chú ý anh hơn. Anh sẽ kể cho em nghe tại sao James Dean Hùng bị bắt.

Hai người mua vé vào một rạp thường trực. Lúc ấy phim đang chiếu tới khúc giữa chuyện. Trần Đại dắt Tường Vi lên tuốt hàng ghế đầu. Họ không thèm nhìn lên màn ảnh nữa. Vừa ngồi xuống ghế, Tường Vi dục Trần Đại:

- Anh nói đi, tại sao Hùng bị bắt?

- Chú ấy tình nguyện bị bắt thì đúng hơn.

Trần Đại thuật lại vụ công nhân kho 18 bị cai thầu bóc lột. Công nhân đình công, cai thầu thuê bọn du đảng Năm Lửa hành hung công nhân. Chính quyền thương cảng không những không bênh vực công nhân mà còn làm ngơ để cai thầu làm tới. Báo chí quả quyết Trần Đại dúng tay vào vụ này. Phần nổi máu anh hùng hiệp sĩ phần muốn minh oan, Trần Đại đã cho đàn em sang Khánh Hội thanh toán Năm Lửa, nhưng bị kẹt.

James Dean Hùng hy sinh tự do của mình để đồng bọn thoát lưới săn sát.

Thuật xong chuyện, Trần Đại ngậm ngùi nói:

- Hùng nó thương anh và em quá. Nó nhận nó là Trần Đại. Như thế, cảnh sát yên chí đã bắt được Trần Đại. Song vì Hùng thương anh quá nên nó hóa ra ngốc. Nó quên mất rằng ba anh đã cung cấp hình ảnh anh cho cảnh sát. Nó lừa được lão cò thương cảnh chứ lừa sao hết được cảnh sát. Anh hơi lạ là vụ này báo chí lặng im.

Tường Vi hỏi:

- Tại sao báo chí lại lặng im?

- Có lẽ lão cò không cung cấp tin tức. Lão cò đã bị James Dean Hùng bỏ thuốc mê. Lão ấy thộp cổ hết đám tay chân của Năm Lửa. James Dean Hùng đã chứng tỏ cho lão cò biết nó không phải là Năm Lửa, không phải là du đảng thâm thuê chém mướn.

Tường Vi mai mỉa:

- Nhưng Hùng vẫn bị bắt.

- Ừ, chú ấy vẫn bị bắt, chú hy sinh chịu vào Tế Bần thay anh vì chú ấy lo lắng cho em, cho tương lai của chúng ta...

Tường Vi nắm chặt lấy cánh tay của Trần Đại. Nước mắt nàng ứa ra:

- Anh...

- Em...

- Em thương Hùng...

- Hùng cũng thương em...

Hai người kẻ lẻ trong bóng tối. Họ đang là đôi tài tử đóng cuốn phim bi tình, xã hội. Tường Vi khóc sướt mướt. Nàng mừng tượng ra khuôn mặt dễ mến của James Dean Hùng và nghĩ đến sự hy sinh hạnh phúc của mình cho người khác được sung sướng của James Dean Hùng. Bất giác, Tường Vi lại thâm nguyện rửa cuộc đời.

Những người tốt thì chịu đọa ờây, người xấu thì sống phây phây trên sự đau khổ của người tốt. Cuộc đời chó má thế là cùng. Tình thương yêu, niềm cảm phục James Dean Hùng khiến tâm hồn Tường Vi muốn nổi loạn. Nàng mới thấy, mới hiểu thâm thía tại sao những người như Trần Đại, như James Dean Hùng lại buông trôi tương lai để dẫn thân vào con đường du đãng

Tường Vi thốn thức:

- Làm thế nào để cứu Hùng hử anh?
- Chưa biết Hùng bị giam ở đâu!
- Anh hứa cứu Hùng nhé anh...

Trần Đại vòng tay qua thành ghế, quàng lấy cổ Tường Vi:

- Anh hứa, nhưng em phải hứa với anh một điều...

Tường Vi lấy khăn thấm nước mắt:

- Thưa anh, điều gì đấy ạ! Có khó không anh?
- Dễ lắm.
- Điều gì?
- Em đừng suy nghĩ nhiều chuyện của các anh mà trễ nải việc học hành. Em hứa với anh rằng cuối năm nay em phải đậu tú tài một nhé!

Tường Vi vuốt ve bàn tay Trần Đại:

- Vâng em hứa.

Trần Đại mỉm cười sung sướng:

- Em có biết tại sao anh cần em có bằng cấp không?

Tường Vi lắc đầu:

- Em chịu.

- Để nhờ anh có bị bắt, em có phương tiện tự tặc...

Câu nói của Trần Đại làm cho Tường Vi giật mình đánh thót một cái. Người nàng lạnh lạnh. Chân tay run lẩy bẩy. Trần Đại bối rối:

- Em trúng lạnh hử em?

- Không, em không sao cả...

- Người em lạnh ngắt, anh đưa em về nhé!

- Vâng, anh đưa em về...

Trần Đại dìu Tường Vi ra khỏi rạp. Hắn gọi tắc xi đưa thẳng nàng về nội trú. Trần Đại chán nản quá, hắn không muốn hỏi nguyên nhân nào khiến Tường Vi đòi về gấp thế nữa. Từ nội trú, Trần Đại quay xe lại, hắn định bảo người tài xế chạy tới phòng mạch của bác sĩ Niệm, nhưng nghĩ sao, hắn bỏ ý định đó. Trần Đại cũng về nhà luôn. Hắn lại nằm dài trên chiếc ghế vải, ngửa mặt lên trần nhà hút thuốc "Havatampa". Chưa lúc nào Trần Đại cô đơn như lúc này. Hắn thèm ngủ, ngủ để quên hết. Trần Đại vùng dậy. Hắn chạy ra ngõ mua một chai xá xị ba xi đế. Trần Đại nhắm mắt uống một hơi dài. Khi chất men đã làm mềm môi, Trần Đại nốc cạn chai rượu lúc nào không biết. Và hắn nằm co quắp trên ghế vải, thở khò khò...

Vào khoảng 10 giờ đêm hôm đó, Trần Đại, Bốn bù loong, Năm Hòa Hưng thuê xe sang bên Thủ Thiêm. Chúng nó tìm một quán cà phê

ngồi chờ đến 11 giờ rưỡi mới đi kiếm Năm Lửa.

Như thường lệ, ban ngày Năm Lửa đi lang thang khuya nó mới về nhà chị nó ngủ nhờ. Từ hôm đụng với đàn em Trần Đại, Năm Lửa đâm chột dạ. Bây giờ nó hồi hận. Phải chi nó nén tự ái, nghe lời James Dean Hùng rời vụ này thì chưa chắc cai thầu Phúc đã làm gì nó mà còn khỏi bị Trần Đại hỏi tội. Nó thừa hiểu James Dean Hùng bị bắt, Trần Đại sẽ không để nó ăn ngon ngủ yên ở miệt Khánh Hội. Nên nó đã trốn. Năm Lửa càng hồi hận khi nó hay tin ông cò đã hết hết đàn em của nó. Ông cò không bênh vực cai thầu Phúc nữa. Năm Lửa bị kẹt. Nó định nương náu ở Thủ Thiêm ít ngày, xoay được tí tiền còm nó sẽ khăn gói quả mướp về Cần Thơ là quê hương của nó ẩn thân chừng vài tháng rồi tính sau. Nhưng nó chưa kịp về Cần Thơ thì Trần Đại đã đến kiếm nó. Trần Đại nhìn đồng hồ. Hấn móc tiền trả rồi dục đàn em:

- Đi thôi các chú!

Ba..tên du đãng rời khỏi quán cà phê... làng. Trần Đại hỏi:

- Chú Bốn chắc chắn Năm Lửa đêm nào cũng ngủ ở nhà chị nó chứ?

Bốn bù loong đáp:

- Nó về đây ba hôm rồi.

Trần Đại vỗ lưng Năm Hòa Hưng:

- Năm có gặp tên đàn em nào của Năm Lửa còn lưu lạc ở Khánh Hội không?

- Gặp hai thằng.

- Có hỏi gì nó không?

- Em có hỏi. Chúng nó cho biết Năm Lửa cay cai thầu Phúc lắm.

Trần Đại búng tay tách lột cái:

- Tốt lắm, anh sẽ xúi Năm Lửa hạ cai thầu Phúc.

Bốn bù loong hỏi:

- Liệu nó có dám hạ cai thầu Phúc không hở anh?

Trần Đại cười:

- Nó cũng ham sống lắm chứ. Nó ham sống thì mình bảo làm gì nó chả làm.

- Nhờ nó sợ cai thầu Phúc thì sao?

- Thì nó chết hết ngáp ở đất Thủ Thiêm này.

Chẳng mấy chốc, ba tên du đãng Saigon đã tới trước cửa nhà Năm Lửa. Nửa đêm ở Thủ Thiêm khuya khoắt vô cùng. Tiếng giun đế đùn lên những điệu buồn khiến Trần Đại nhớ đến James Dean Hùng. Nếu giờ này, James Dean Hùng đang nằm ở Trại Tế Bần, hẳn nó cũng được nghe những điệu buồn của giun đế. Thêm vào nữa là những điệu hờn của cuộc đời của những thằng thanh niên lớn lên trong chiến tranh, thất học, thất nghiệp thèm khát từ tiền bạc, danh vọng đến tình yêu nhưng không thỏa mãn được mảy may, rốt cuộc đi làm du đãng để bị nhốt vào trại Tế Bần. Điều buồn hòa âm với điệu hờn, chắc chắn không ru ngủ nổi James Dan Hùng. Nó sẽ chỉ căng mắt tưởng nghĩ tới anh em. Nó dựa lưng vào tường, thèm một điếu "Havatampa" đến nhỏ nước miếng. Trần Đại nghiêng răng ken két:

- Bốn vô gọi thằng khốn kiếp đi!

Bốn bù loong khẽ dạ một tiếng. Nó rút con dao khỏi túi nắm chặt trong tay. Bốn bù loong lăm lũi bước. Con chó "si" thức giấc sủa ầm ỹ. Bốn bù loong đứng lại, hắng giọng. Lúc ấy, Năm Lửa đang thiu thiu ngủ. Nghe tiếng chó sủa, tiếng người hắng giọng, nó trỗi dậy, hoảng hốt. Trống ngực nó đánh thành thịch. Căn nhà vắng vẻ. Chị nó mới lên Ban Mê Thuộc thăm anh rể nó đóng đồn ở quận Lạc Thiện. Còn một mình

Năm Lửa và con chó "si". Trong cuộc đời anh chị của nó, Năm Lửa chưa từng bao giờ thấy sợ hãi như bây giờ. Từ bữa gây chuyện với nhóm Trần Đại, Năm Lửa có cảm tưởng bước chân của tử thần theo rồi nó từng giây từng phút.

Bước chân ấy đang tiến gần nó. Bốn bù loong chờ mãi không có người nào lên tiếng, nó mới bước thẳng vô cửa. Bốn bù loong gõ vào vách ván ba tiếng. Năm Lửa nín thở.

- Năm Lửa!

-...

- Năm Lửa!

-...

- Năm Lửa!

Tại Năm Lửa cơ hồ đã ớiếc. Tử thần réo tên nó. Mồ hôi nó toát ra chân tay nó run lấy bầy.

- Năm Lửa, có Trần Đại kiểm mày!

Năm Lửa đứng lên. Nó đứng không vững. Bốn bù loong không thấy ai trả lời nó nghĩ rằng nhả đi vắng hết. Sáng hôm qua, khi sang đây theo rồi Năm Lửa nó chỉ gặp một người đàn bà và hai đứa con. Ngoài ra, chẳng có người đàn ông nào khác. Năm Lửa, ba bốn đêm nay về đây ngủ nhờ để trốn cảnh sát và Trần Đại. Nhưng giờ đây, không hiểu tại sao cả chị Năm Lửa lẫn Năm Lửa đều vắng mặt? Hay Năm Lửa đã biết trước đã "dzọt"? Hay nó báo chị nó báo cho Hội đồng xã bủa lưới vây Trần Đại?

Bốn bù loong toan chạy ra nói với Trần Đại những điều nghi ngờ của nó. Nhưng bỗng nó nghe thấy tiếng động. Mắt Bốn bù loong sáng lên. Năm Lửa còn trong "rọ". Nó nhếch mép cười rồi gọi:

- Năm Lửa, Trần Đại kiếm mào đây! Đừng hòng trốn thoát. Mào biết thân thì "đầu hàng" đi, Trần Đại sẽ tha chết cho mào. Bằng không mào bướng bỉnh và phản bội lần nữa mào sẽ hết ngáp con ạ!

Năm Lửa suy nghĩ một lát. Rồi nó ra mở cửa. Bốn bù loong bấm lưỡi dao tách một cái, để phòng Năm Lửa trở tay. Song Năm Lửa hiền như một du đãng thắm mệt, nó bước khỏi cửa, dơ hai tay lên phân trần:

- Tôi muốn hòa...

Bốn bù loong gập lưỡi dao lại, đút còn đao vào túi:

- Mào muốn hòa à?

Năm Lửa biết thân phận mình là kẻ lép vế nên dù biết kẻ đối diện không phải Trần Đại nó cũng dụ giọng:

- Ủ, tôi muốn hòa...

Bốn bù loong hất hàm:

- Mào biết James Dan Hùng bị nhốt ở đâu không?

Năm Lửa lắc đầu:

- Tôi không biết. Cho tôi gặp anh Trần Đại.

Bốn bù loong nhe răng cười:

- Mào khôn lắm ớ! Năm Lửa ạ!

Nó nói tiếp:

- Phúc nhà mào còn to nên Trần Đại đi kiếm mào. Chứ đêm nay Năm Hòa Hưng lãnh vụ này một mình thì đời mào lú con ạ!

Năm Lửa nín thinh. Nó nín thinh để nuốt sự tủi nhục. Bốn bù loong bước xuống sân:

- Muốn gặp Trần Đại thì đừng yên đó gặp Trần Đại. Lơ mơ dờ trò bài tấu, chắc chắn sẽ ném tài phóng dao của tao mặc dù mày là vua Khánh Hội.

Năm Lửa nhìn theo Bốn bù loong, lòng nó hoang mang vô tận. Nó không biết gặp Trần Đại, số phận nó sẽ ra sao. Đôi mắt tên anh chị mở trừng trừng. Trong bóng đêm mờ, nó đã nhận ra ba người đang bước vào nhà nó. Năm Lửa đứng chết dí một chỗ. Khi Trần Đại, Năm Hòa Hưng và Bốn bù loong còn cách nó chừng năm thước, Năm Lửa mới kịp mở miệng:

- Tôi muốn hòa....

Trần đại chưa thềm nói năn gì. Ba đứa đã đứng trước mặt Năm Lửa. Năm Hòa Hưng nói:

- Năm Lửa đây anh ạ!

Nó vỗ vai Năm Lửa, giọng rất kẻ cả:

- Mày câm hay sao chưa chào anh Trần đại hử Năm Lửa?

Năm Lửa bấm ngón chân xuống nền đất. Dĩ vãng đàn anh của nó như hai con muỗi cay vừa bay vụt vào đôi mắt nó. Nó chớp thật mau và nước mắt nó ứa ra. Năm Hòa Hưng vỗ vai nó một lần nữa:

- Mày câm thật rồi à?

Trần Đại níu cánh tay Năm Hòa Hưng:

- Đừng xử ức nó Năm Hòa Hưng!

Và Trần Đại hỏi Năm Lửa:

- Mày tiếp khách ở đâu?

Năm Lửa nuốt nước miếng ực một hơi:

- Anh muốn tôi tiếp ở đâu cũng được, tôi chỉ muốn hòa...

Trần Đại bĩu môi, gật gù:

- Bây giờ mà mới muốn hòa à?

Năm Lửa nói rất khẽ, nó chỉ muốn nói đủ để Trần Đại nghe.

- Vâng, tôi muốn hòa.

Trần Đại thông cảm nói đau khổ của một tên anh chị thất thế, hấn bảo đàn em:

- Năm và Bốn ra bến "bắc" đợi anh!

Năm Hòa Hưng và Bốn bù loong chưa kịp hỏi thì Trần Đại đã nói:

- Nếu buồn ngủ, hai chú cõ thể về trước mà ngủ. Anh ngủ đây với "ông bạn" Năm Lửa có mòi yên ổn hơn. Thôi đi đi!

Năm Hòa Hưng và Bốn bù loong nhìn Năm Lửa bằng những con mắt ngầu đỏ căm hờn trước khi bỏ rơi nó. Còn lại một mình, Trần Đại ngắt tay:

- Vô trong nhà được chứ?

- Được.

- Có ai không?

- Nhà đi vắng cả.

- Tao cần nói cho mày hiểu ngay rằng sở dĩ chúng tao sang đây ba người vì hai em tao biết lối. Chúng nó dẫn tao. Giờ biết mày ở đây, chúng nó vô ích. Mày đừng sợ các em tao vây mày. Nếu mày trên nước, hãy bước qua xác tao mà trốn.

Năm Lửa vẫn lập lại câu "điều đình" cũ:

- Tôi chỉ muốn hòa...

Trần Đại rút điếu "Havatampa" châm lửa hút. Hắn cố tình quẹt diêm ba bốn lần để "ngắm" bộ mặt "sùng sỏ" của ông vua phóng dao Khánh Hội xem đến giây phút hoàng hôn của cuộc đời du đãng, bộ mặt "sùng sỏ" ấy còn giữ lại được những nét gì. Nhưng Trần Đại thất vọng, bộ mặt "sùng sỏ" của Năm Lửa đã làm cho hắn mất cảm tình. Ông vua phóng dao Khánh Hội lúc này đây, đứng trước mặt du đãng tên là Trần Đại đâm ra hiền khô, khúm núm và sợ chết. Trần Đại lắc đầu:

- Mà muốn hòa thì tao cho hòa. Nào vô nhà thắp đèn lên...

Năm Lửa mở cửa bước vào. Trần Đại đứng ngoài hút thuốc lá. Lát sau, ngọn đèn dầu đã làm sáng căn nhà tranh vách ván bột tối om. Năm Lửa hé cửa nhìn ra. Nó mời Trần Đại:

- Mời anh vô!

Năm Lửa mở rộng cửa, Trần Đại bước vào nhà. Hắn ngồi xuống chiếc ghế đầu thấp, không cần đợi Năm lửa mời. Trần Đại hỏi:

- Mà biết lão cò nhốt em tao ở đâu không?

Năm Lửa đưa tay xoa gáy:

- Em anh?

Trần Đại bẻ bảo tay răng rắc: '

- James Dean Hùng!

Năm Lửa bắt đầu hoảng:

- Tôi không biết, tôi không biết thật...

- Thế mà có biết tại sao cai thầu Phúc biết chúng tao sang Khánh Hội không?

Năm Lửa cúi gầm mặt:

- Tôi hối hận chuyện này lắm...

Rồi nó gượng nâng cánh tay phải lên như muốn phân trần. Bấy giờ Trần Đại mới kịp nhớ ra vết thương nơi cánh tay nó chưa khỏi hẳn. James Dean Hùng đã cho nó một kỷ niệm và nó tặng lại cho James Dean Hùng một kỷ niệm khác chua chát và đau đớn hơn. Tự nhiên, Trần Đại không muốn hạch tội Năm Lửa nữa. Hấn dụi giọng:

- Năm Lửa!

- Dạ...

Tiếng "dạ" của Năm Lửa là tiếng "dạ" khuất phục.

Trần Đại rút điếu "Havatampa" đưa cho nó:

- Mà hút thuốc này lần nào chưa?

- Dạ, chưa.

- Thử hút xem có ngon không..

Năm Lửa, cho tới lúc này mới dám nhìn thẳng vào mặt Trần Đại. Nhoèn miệng cười, Trần Đại hỏi nó:

- Mà chưa rõ mặt tao à?

- Tôi chỉ được nghe tên anh.

Trần Đại quẹt diêm:

- Bóc thuốc ra châm hút đi rồi tao với mày nói chuyện nhiều.

Năm Lửa lúng túng mãi mới lột được lớp giấy bóng bọc ngoài điếu "Havatampa". Nó châu đầu gần sang phía Trần Đại để mời thuốc. Đợi nó hít vài hơi. Trần Đại hỏi:

- Quê mày ở đâu?

Năm Lửa nhả khói thuốc. Khoan khoái. Trần Đại lừa vòng khói tròn thứ hai. Năm Lửa nói:

- Tôi nghe tên anh và phục anh lắm. Anh hỏi chú em Năm Hòa Hưng mà xem đêm hôm James Dean Hùng hạ tôi, tôi thực tâm không dám gây sự với anh khi James Dean Hùng xưng là đàn em của anh.

Trần Đại xoa tay:

- Tao không nhắc chuyện ấy nữa, tao vừa hỏi quê mày ở đâu, mày chưa trả lời tao.

Năm Lửa đưa tay xoa gáy:

- Quê tôi ở Cần Thơ.

- Ba mày còn sống không?

- Ba tôi chết hồi tôi còn nhỏ.

- Chết bệnh hay bị giết?

- Nghe chị tôi nói, hồi 1945 hay 1946 gì đó, quê tôi đâm giết lu bù. Hòa Hảo giết Việt Minh; Việt Minh giết Hòa Hảo rồi dân chẳng Việt Minh chẳng Hòa Hảo cũng bị giết lây. Xác chết bị chặt đầu quăng xuống sông, xuống rạch. Ba tôi hồi đó chở đò, chả biết ai giết. Đầu cha tôi nằm trong ghe còn thân thể thì trôi mất tích.

- Còn mẹ mày?

Mẹ tôi hồi chạy giặc, bị Tây bắn chết.

- Rồi ai nuôi chị em mày?

- Họ hàng thay phiên nhau nuôi. Sau này lớn lên, chị tôi buôn bán nuôi tôi. Khi chị tôi lấy chồng, theo chồng lên Thủ Thiêm, chị tôi đem

tôi theo. Tôi hay la cà ở bến "bắc". Bọn anh chị ở đây thấy tôi to con, rú tôi nhập phe với chúng đi đánh lộn. Ở nhờ anh rề mãi cũng chán tôi bỏ chị tôi cùng bọn anh chị phiêu bạt khắp nơi. Cuối cùng tôi sang Khánh Hội làm chúa trùm thay một thằng bạn bị mang án khổ sai chung thân.

- Sao mà quen với cai thầu Phúc?

- Nó tìm tôi.

- Từ hôm nào?

- Từ hôm công nhân kho 18 đình công cai thầu Phúc ngăn công nhân, nó phải thuê du đãng chơi lại. Mới đầu chúng tôi từ chối, sau nó trả nhiều tiền, lại hứa cảnh sát có bắt cũng thả ra luôn nên chúng tôi làm cho nó.

- Nó trả chúng mày bao nhiêu?

- Mỗi đũa một ngày ba trăm, riêng tôi nó trả mỗi ngày một ngàn.

Trần Đại không hỏi chuyện riêng của Năm Lửa nữa. Hấn ngồi im hút thuốc. Thấy Trần Đại lặng yên, Năm Lửa chột dạ. Nó dập điếu thuốc mới cháy quá nửa:

- Anh hiểu dùm cho, tôi muốn hòa...

Trần Đại nhún vai:.

- Tao hiểu chứ. Hòa với tao rồi mày làm nghề gì?

Năm Lửa thành thật:

- Tôi chả biết làm nghề gì hơn làm du đãng cả. Nếu anh bằng lòng xử hòa, tôi lại về Khánh Hội.

Trần Đại nhếch mép cười:

- Mày dùng chữ xin hòa có vẻ hách lăm đấy. Đáng lẽ này phải nói xin tha mới đúng.

Năm Lửa xòe bàn tay vuốt mặt:

- Vâng, tôi muốn anh tha cho.

Trần Đại gật đầu:

- Tha cho mày dễ quá rồi nhưng muốn trở lại Khánh Hội làm vua, mày phải hạ một thằng...

Năm Lửa đứng lên:

- Thằng nào?

- Mày ngồi xuống đi rồi tao nói tên thằng đó cho mày nghe.

Năm Lửa ngoan ngoãn như con cừu non. Trần Đại hỏi nó:

- Mày vẫn tự phụ mày là vua phóng dao hờ?

- Vua ở Khánh Hội thôi.

- Rất tiếc không phải ban ngày để tao thi tài với mày.

Năm Lửa dùng ngón tay chỏ của bàn tay trái, chỉ vào cánh tay phải của nó:

- Đàn em anh đã cho tôi biết tài rồi!

Trần Đại vờ ngạc nhiên:

- Ừ nhỉ!

Rồi hăn nói:

- Mày phải hạ thằng cai thầu Phúc, nếu mày muốn sống ở Khánh Hội. Nó phản bội mày. Việc xong rồi, nó bảo lão cò hốt hết đàn em mày. Giá

mày không rời Khánh Hội sớm, hôm nay đời mày cũng... lúa.

- Sao anh biết cai thầu Phúc phản tôi?

- Mày tưởng nó thèm đi đôi với mày à! Mày nhằm rời Năm Lửa ạ! Chúng nó chỉ lợi dụng sự liều lĩnh của mày ít lâu thôi, rồi chúng nó sẽ coi chúng mày như chó ghẻ. Tao tha giết mày vì tao thấy mày đáng thương hại. Nhưng mày muốn sống, mày phải hạ cai thầu Phúc. Mày không hạ nó, chúng tao cũng sẽ hạ nó. Mày không hạ nó đàn em mày sẽ coi mày không ra gì và mặt mũi nào mày dám trở lại Khánh Hội nữa.

Năm Lửa chưa kịp suy nghĩ, Trần Đại đã nói tiếp:

- Trước khi sang đây, tao định bụng nếu mày bướng tao sẽ làm mày hết bướng và bắt mày giết cai thầu Phúc. Song mày lại xin hòa, vậy nếu mày không dám giết cai thầu Phúc, chúng tao giết giùm cho. Mày sẽ chịu thiệt thòi: mất đất làm ăn!

Năm Lửa nghĩ tới số phận của một trùm anh chị lưu vong nó quyết định ngay:

- Anh để tôi hạ cai thầu Phúc.

- Được, tao để phần mày.

- Hiện nay tôi chưa khỏi.

- Mày về sống với chúng tao.

- Tôi ra vào nhà cai thầu Phúc đã quen. Nó cũng chưa tỏ thái độ gì với tôi cả. Tôi có dịp hạ nó thuận tiện hơn anh.

- Tao biết điều đó.

- Anh cứ để tôi ở bên này, về với anh chắc Năm Hòa Hưng và Bốn bù loong không để tôi yên. Mấy bữa rày tôi tiêu cạn tiền rồi, nếu anh có, anh cho mượn vài trăm để tôi chích thuốc.

Trần Đại nhét tấm giấy năm trăm vào túi áo ngực Năm Lửa. Hấn đứng dậy:

- Tao tin mày.
- Vâng, anh cứ tin tôi.
- Bây giờ tao về.
- Anh để tôi đưa anh ra "bắc".
- Không cần, tao biết lối rồi. Mày ngủ cho khoẻ.

Trần Đại tự mở cửa bước ra. Hấn theo con đường cũ đi tới bờ sông. Ba đứa lại leo lên xuống bờ về Saigon. Trần Đại thuật chuyện cho đàn em nghe. Bốn bù loong không vui mấy.

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 16

Nửa tháng sau, báo chí loan tin Năm Lửa bị xô khám vì mưu toan giết cai thầu Phúc. Nó mới bước qua cổng sắt, gia nhân của cai thầu Phúc đóng chặt lại. Cai thầu Phúc gọi điện thoại cho cảnh sát. Cảnh sát thòp cổ nó. Biết nó là Năm Lửa, trùm du đảng Khánh Hội, trước đây từng hợp tác với cai thầu Phúc chống công nhân kho 18, cảnh sát đưa nó sang trại Tế Bần gấp. Trần Đại hay tin Năm Lửa rơi vào bẫy cai thầu Phúc, hăn giận tím gan. Mỗi cặm hờn tưởng chừng đã cao bằng ngọn núi.

Ngay buổi chiều hôm ấy, cảnh sát đưa James Dean Hùng sang trại Tế Bần. Nó được nhốt ở phòng dành cho những tên du đảng gộc Sài Gòn, Chợ Lớn, Gia Định. Phòng này gồm có ba chục đũa, toàn là du đảng chính cống, không một tên nào bị bắt oan uổng vì to con vì mặc quần ống túm, đầu chải tét cả. Trong cái phòng "đặc biệt" này, bọn du đảng tổ chức một xã hội phong kiến. Xếp sòng là vua có quyền chỉ huy đám bầy tôi. Ông vua du đảng lãnh trách nhiệm bảo vệ đàn em để giám thị khỏi hành hạ vô cớ. Đối với giám thị trại Tế Bần, du đảng chỉ là những con ngoé. Giám thị muốn đánh đập, muốn "giáo dục" chỉ việc gọi du đảng lên bàn giấy. Sau đó chừng hai chục phút tên du đảng khốn nạn ôm mặt sừng húp, lủi thủi về phòng.

Tên du đảng nào gấu nhất, dám choảng lại giám thị, giám thị sẽ dùng mọi thủ đoạn dồn nó vào chân tường để nó phải liều lĩnh. Tới lúc đó một lưỡi dao, một phát súng, con chó ghê của xã hội, ngã gục trên vũng máu. Giám thị lôi cái xác hôi thối của nó vất lên hàng rào kẽm gai, rìa thêm vài tràng tiểu liên. Rồi hôm sau báo cáo: Con chó ghê toan... vượt ngục!

Chuyện đó, những ai đã bị vô trại Tế Bần đều biết hết. Khi James Dean Hùng vào phòng "đặc biệt" vua của phòng là thằng Tám Thọ. Tám Thọ nằm ở trại Tế Bần đã khá lâu. Nó là trùm du đãng Phú Thọ chỉ huy một trăm đàn em, chuyên bắt địa tại trường đua. Cảnh sát theo rồi nó nửa năm liên tiếp và đã thọt cổ nó ở nhà con nhân tình của nó. Tám Thọ vô Tế Bần, nếm 5, 7 trận đòn "dậy con từ thừa bơ vợ mới về" của giám thị. Nó chịu đau không nổi, đành khuất phục giám thị. Tuy thế hể giám thị ngược đãi đàn em của nó, máu du đãng nổi lên, nó lại ăn thua đủ với giám thị. Tám Thọ nhiều mưu mô, giám thị không dám thủ tiêu nó. Cuối cùng hai bên giảng hòa, giao trách nhiệm trông coi phòng "đặc biệt" cho nó. Bọn du đãng gộc thấy Tám Thọ đủ tư cách làm đàn anh bèn phong ngôi vua tặng nó. Thế là Tám Thọ làm vua.

Theo thông lệ của phòng "đặc biệt" mỗi lần có tên du đãng mới nào tới, bọn đàn em của Tám Thọ đều bắt tên du đãng mới làm lễ ra mắt vua Tám Thọ. James Dean Hùng cũng vậy, nó bị hai thằng chửi phủ đầu một hồi và lời xềnh xệch đến trước mặt Tám Thọ. James Dean Hùng mặc kệ lũ nhãi muốn làm gì thì làm. Nó giả dò hiền khô như một du đãng hạng bét. Tám Thọ nhìn James Dean Hùng, hất ớu:

- Tên mày kêu chi?

James Dean Hùng uể oải:

- Đại!

Tám Thọ há hốc miệng:

- Gì Đại?

James Dean Hùng thản nhiên:

- Trần Đại!

Tám Thọ lùi hai bước. Nó đổi giọng:

- Anh là Trần Đại?

James Dean Hùng gật đầu. Tám Thọ móc bao thuốc lá "Capstan" mời James Dean Hùng:

- Mời anh hút...

James Dean Hùng chìa tay rút một điếu. Tám Thọ quẹt diêm cho James Dean Hùng mời. Nhưng bất thần, nó liệng que diêm và đồng thời bồi vào bụng James Dean Hùng một quả bằng tay trái. James Dean Hùng đề phòng trước, né đòn một cách dễ dàng. Nó vẫn ngậm điếu thuốc trên môi, hít một hơi dài rồi nhả khói nhếch mép cười nói:

- Thế nào, cò phải là Trần Đại không hở ông bạn?

Bọn của Tám Thọ đã vây lấy James Dean Hùng. Tám Thọ quát:

- Chúng mày đang ra, đồ mù!

Nó chìa tay mời James Dean Hùng bắt:

- Xin lỗi anh, tôi thử xem có phải Trần Đại chính cống không. Anh tha lỗi chứ?

James Dean Hùng nắm chặt tay Tám Thọ. Trần Đại đã dạy nó cách bóp nút chai la ve để trộ đàn em, ở đây không có nút chai la ve. James Dean Hùng bóp tay Tám Thọ khiến ông vua phòng "đặc biệt" nhăn nhó:

- Thôi, đàn em chịu anh rồi.

Lẽ ra mắt vua Tám Thọ chấm dứt, James Dean Hùng được nó nhường ngôi vua. Ba chục tên du đảng gộc, khi biết James Dean Hùng là Trần Đại, phục sát đất. Chúng nó từng nghe tên Trần Đại hôm nay mới rõ con người và tài nghệ của Trần Đại. James Dean Hùng thuật lại vụ kho 18 cho phòng "đặc biệt" nghe. Máu nghĩa hiệp trong cơ thể dồn hết về tìm những tên du đảng khốn nạn. Tám Thọ hỏi:

- Vì thế anh bị chúng đẩy vô đây hả?

James Dean Hùng gạt tàn thuốc:

- Ừ.

- Sao anh không "dzọt"?

- Tao tình nguyện nạp mình!

Bọn du đảng gộc ngơ ngác. Tám Thọ dậm chân:

- Anh hieu quá đấy anh Trần Đại ạ!

- Tao liều để hai chục đàn em tao khỏi bị thộp thì sự liều của tao có gọi là quá không?

Chưa một đứa nào kịp trả lời, James Dean Hùng đã nói:

- Tao cần nói cho chúng mày biết tao không phải là Trần Đại, chỉ là đàn em của Trần Đại thôi. Tao là James Dean Hùng. Tao đánh lừa lão cò, nhận bừa mình là Trần Đại để dễ bề đánh đổi hai chục mạng đàn em của tao. Bây giờ đứa nào không phục James Dean Hùng cứ việc so tài. Bắt đầu là Tám Thọ...

Bọn du đảng gộc lại quây lấy James Dean Hùng. Vài giây suy nghĩ, Tám Thọ hiểu ngay nó không phải là đối thủ của James Dean Hùng. Một phát nắm tay vừa qua đã làm sáng mắt nó ra. Hơn nữa Trần Đại còn ở ngoài, hạ đàn em của hắn, chắc chắn hắn không để sống yên thân. Bọn đàn em trong phòng "đặc biệt" quây James Dean Hùng cho có lệ, chứ thực tâm, chúng nó đã "cảm" James Dean Hùng rồi. Câu chuyện sang Khánh Hội ăn thua với cai thầu phúc và cảnh sát, bênh vực công nhân kho 18 mà James Dean Hùng vừa kể khiến bọn du đảng nghĩ ngợi nhiều. Chúng nó đã thấy mình hèn hạ, dè tiện, xứng đáng bị nhốt vào trại Tế Bần. Chúng nó chưa từng chơi pha nào "hách" như James Dean Hùng. Thành tích du đảng của chúng không ngoài những vụ đánh thuê, chém mướn, bắt địa học trò, hãm hiếp thiếu nữ và lột bọn ngoại kiều say sưa. Chúng nó cũng chưa dám nạp mình cứu đàn em. Nhưng James Dean

Hùng đã dám. Chúng nó trôn trôn nhìn James Dean Hùng hút thuốc coi Tám Thọ và triều đình của vua phòng "đặc biệt" không đâu vào đâu cả.

James Dean Hùng đờn Tám Thọ tỏ thái độ. Ông vua phòng "đặc biệt" chỉ gật gù mà không nói. James Dean Hùng ném mẩu thuốc lá xuống sàn phòng lấy mũi giày dí mạnh:

- Một mình tao không địch nổi ba chục thằng một lượt đâu. Tao tin chúng mày ghét chơi đờn "hội chợ". Đờn "hội chợ" là đờn của bọn các ké. Đã bị giam ở phòng này, thằng nào cũng "chì" cả. Vậy tao bằng lòng chơi một lượt với năm thằng. Một chống năm. Đánh lai rai ngày này sang ngày khác cho tới khi nào chúng mày bước qua xác tao hoặc chúng mày phục James Dean Hùng thì thôi. Đồng ý không?

Tám Thọ nói:

- Anh là đàn em của Trần Đại, còn có ngày chúng ta ra ngoài làm ăn mà...

James Dean Hùng cười khẩy:

- Mày quên tao là đàn em của Trần Đại đi.
- Nhưng Trần Đại sẽ không quên.
- Ai nói mà Trần Đại nhớ?
- Thiếu gì, những thằng trong phòng này sẽ hờ môi...

James Dean Hùng muốn chinh phục bọn du đảng này bằng "tài nghệ" của nó để sau này, khi thoát khỏi cái địa ngục Tế Bần, nó sẽ sử dụng sức mạnh và nhiệt tình của chúng nó vào việc khác mà nó đang ấp ủ hơn là việc đâm đá, đâm chém nhau. James Dean Hùng tin tưởng nó sẽ "ăn" bọn này. Nó đem Trần Đại ra làm "ngáo ộp" dọa Tám Thọ và đàn em của nó trước để bọn này nhụt chí khí rồi mới thách thức sau. Quả nhiên Tám Thọ sa bẫy của James Dean Hùng. Nó búng tay:

- Cho tao điều thuốc nữa...

Tám Thọ quăng bao "Capstan", James Dean Hùng bắt lấy. Nó rút một điều rồi quăng trở lại. Tám Thọ quăng tiếp cho nó hộp quẹt. James Dean Hùng quẹt diêm mỗi lửa. Nó đút hộp quẹt vào túi:

- Tao biết luật ở đây tuy lần này là lần đầu vào đây. Đàn em tao thiếu gì thằng đã vào đây. Bạn tao là Năm Hòa Hưng còn nhớ từng viên gạch có vết ở phòng này. Tao biết rằng, chỉ hạ nổi Tám Thọ là tao làm vua. Nhưng tao không thích thế. Thành thực tao không thích thế. Tao muốn phá hủy cái luật âm ường này. Tao bằng lòng một chống năm, chúng mày chịu chứ?

Tám Thọ nổi máu tự ái, nó nghiêng rặng, hất hàm:

- Đưa trả hộp quẹt đây James Dean Hùng!

James Dean Hùng nhún vai:

- Hãy hạ tao mà đòi lại.

Tám Thọ cởi phăng áo ra. Khấp mình nó đầy nhưng vết dâm. Bọn du đãng trong phòng "đặc biệt" biết có chuyện so tài cao thấp rồi. Nhưng chúng nó không nghiêng cảm tình về bên nào. Tám Thọ cảm thấy bị mất mặt. Nó nhịn quá mức mà James Dean Hùng cứ dòn nó vào chân tường. Khiến nó nhịn hết nổi. Tám Thọ hét lớn:

- Cấm đánh "hội chợ"!

James Dean Hùng vững bụng lắm. Nó thừa hiểu du đãng khốn nạn tòi tệ ở mọi phương diện nào chứ không tội tệ ở điểm đánh "hội chợ" trong cuộc so tài. Vì thế, James Dean Hùng bình tĩnh chờ phát đấm đầu của Tám Thọ. Ông vua phòng "đặc biệt" biểu diễn vài đường lên bấp thịch rồi lăn xả vào địch thủ. James Dean Hùng chưa trả miếng vội. Nó chỉ né, miệng vẫn phì phào điều thuốc. Cử chỉ "thượng đài" của nó quyền rũ quá

làm cho bọn du đãng phòng "đặc biệt" suýt xoa âm ỹ. Tám Thọ càng tức. Nó hùng hục lao cả người, quyết thịt bằng được James Dean Hùng.

Người hùng của kho 18 sau khi nhìn rõ tài nghệ đâm đá của địch thủ, mỉm cười. Nó đã biết Tám Thọ chỉ đâm chém liều chứ không biết đâm đá. Sự liều lĩnh của Tám Thọ nếu bắt những thằng yếu sức và không kinh nghiệm "chiến trường" đầu hàng thì lại làm những thằng thừa kinh nghiệm "chiến trường" có nhu đạo, quyền Anh và võ Việt Nam như James Dean Hùng coi thường. Nghệ thuật trâu lăn của Tám Thọ chẳng áp đảo nổi địch thủ cỡ James Dean Hùng. Đợi nó hụt năm bảy cú liền. James Dean Hùng mới vất điếu thuốc hút dở, bảo nó:

- Tao nhường mày hơi nhiều đấy nhé! Bây giờ tao đánh mày đây Tám Thọ ạ! Đờ đi...

James Dean Hùng vừa dứt lời, một cú đâm đã trúng bụng Tám Thọ. Nó lờng lộn cơ hồ con trâu bị đốt đuôi chồm lên vồ lấy James Dean Hùng. Nó ăn thêm năm sáu quả liên tiếp. Tám Thọ trả miếng. Hai du đãng đâm nhau tới tấp Tám Thọ ăn đòn nhiều quá. Nó nhận năm trái, chỉ trả có một. Đấm nhau chừng mười phút, Tám Thọ đuối sức, lùi dần, James Dean Hùng dồn nó rồi đâm một trái quyết định. Tám Thọ ngã gục. James Dean Hùng bước tới dựng nó đứng lên đâm liên tiếp vào bụng nó. Tám Thọ lại ngã. James Dean Hùng lại dựng nó lên... Đến lúc Tám Thọ đứng không nổi, ông vua phòng "đặc biệt" máu miệng trào ra hai bên mép, thều thào:

- Đàn em... tặng anh... hộp quẹt...

James Dean Hùng rút khăn chùi miệng cho Tám Thọ. Nó ra lệnh:

- Thằng nào đi kiếm nước lạnh dùm tao đi!

Một tên du đãng đáp:

- Có mấy "ca" nước sẵn đây. Giờ này giám thị đâu có cho ra.

- Đưa đây.

Tên du đang xách hai "ca" nước lại. James Dean Hùng tưới nhẹ lên mặt Tám Thọ. Nó dùng khăn mặt, ấp nước cho Tám Thọ tỉnh lại. Lát sau, Tám Thọ mở mắt, chìa tay bắt tay James Dean Hùng:

- Đàn anh chơi... "trội" quá...

James Dean Hùng vờ lấy cái áo của Tám Thọ, móc bao thuốc lá rút ra một điếu. Nó lôi hộp quẹt, xòe diêm mời thuốc rồi cắm vào miệng Tám Thọ:

- Hút đi, hút xong ngủ cho ngon, sáng mai tao nói chuyện nhiều.

Nó đặt hộp quẹt vào tay Tám Thọ:

- Trả mày hộp quẹt đây...

James Dean Hùng đứng dậy:

- Tiếp tục cuộc so tài, chúng mày chọn 5 thằng "chì" nhất đi. Tao chưa mệt.

Một tên du đang nói:

- Xin anh hủy vụ này đi..

James Dean Hùng phũ bụi dính trên quần áo:

- Cứ so tài đi không giết nhau thôi chứ ngại gì?

- Đàn em phục anh hết rồi, so tài chi nữa.

James Dean Hùng búng tay:

- Ô kê, tôi có điều này muốn nói với các chú.

Bọn du đảng đã hết ngại cuộc so tài một chống năm chúng nó sán gần James Dean Hùng hơn. Hưng sư tử, tên du đảng gộc dưới nước Tám Thọ một chút, thay mặt cả bọn nói chuyện với James Dean Hùng:

- Anh muốn nói điều chi, đàn em sẵn sàng nghe đây.

- Tôi ở đây không lâu đâu, chức vua phòng này vẫn do Tám Thọ giữ. Có chú nào phản đối không?

Hưng sư tử thấy bọn mình yên lặng hết, nó đáp:

- Đàn anh đã dạy, còn đứa nào dám phản đối nữa.

James Dean Hùng gật đầu:

- Cám ơn các chú. Mới gặp các chú mà tôi đã tưởng như quen các chú lâu lắm rồi. Điều này chẳng có gì lạ vì chúng ta cùng là du đảng, cùng bị cuộc đời ghê tởm và cùng bị nhốt vào cái lò Tế Bần này. Tôi chắc không lâu la gì, chúng ta sẽ ra ngoài bấy giờ tôi sẽ bàn nhiều việc với các chú. Chúng ta vẫn là du đảng nhưng du đảng hách hơn: làm du đảng chánh trị.

Thấy bọn du đảng tròn xoe mắt. James Dean Hùng giải thích:

- Tôi nói thế các chú chưa hiểu à? Nói thế này các chú hiểu ngay: chúng mình sẽ đi làm cách mạng!

Hưng sư tử há hốc miệng:

- Làm cách mạng hả?

- Chứ sao, chú cho là điên rồ ư?

- Không điên rồ, song cảnh sát lại vỗ mình mặt anh ạ! Du đảng không có quyền gì hết, trừ đâm đá cho đỡ buồn.

James Dean Hùng cười:

- Vì đâm đá vẫn buồn nên chúng ta cần đi làm cách mạng cho đỡ buồn hơn. Các chú cứ hiểu như thế đã.

Không đứa nào hỏi thêm chuyện cách mạng. Hưng sư tử nói:

- Bao giờ anh "dzọt" khỏi nơi đây?

- Chưa biết. Có thể là mai và cũng có thể một năm sau.

- Nếu có cách "dzọt" anh nên "dzọt" đêm nay đi. Nếu không...

- Nếu không thì sao...

Hưng sư tử nhớ tới trận đòn thập tử nhất sinh tại văn phòng của giám thị, nó nghiêng răng ken két, mắt ngầu đỏ căm hờn:

- Thì giám thị sẽ gọi anh lên văn phòng. Nó sẽ đóng hết cửa lại, còng tay anh lại và dùng củi tạt hành hạ anh.

James Dean Hùng bước gần tới chỗ Hưng sư tử:

- Để xem...

- Bị đòn anh sẽ đau đớn ba tháng dòng dãi.

- Để xem.

- Anh sẽ không trả thù được nó.

- Để xem...

James Dean Hùng vỗ vai Hưng sư tử:

- Chú đi săn sóc Tám Thọ dùm anh. Quăng cho anh bao "Capstan" của Tám Thọ để anh hút đỡ. Anh cần ngủ một giấc dài để mai chịu đòn giám thị. Các chú đừng lo. Anh đã từng chịu đựng nhiều nỗi đau đớn. Có lẽ ra riết và tàn bạo hơn đòn của giám thị. Cần quái gì. Sống là phải nghiêng răng chịu đựng. Thôi các chú đi ngủ đi!

Bọn du đãng tuân lời James Dean Hùng răm rắp. Một tên lo chỗ nằm cho James Dean Hùng. Nó đặt mình xuống là ngủ liền vì vừa trải qua một ngày vất vả. Nửa đêm thức giấc, James Dean Hùng thấy một bóng người mò tới chỗ nó đắp tấm mền mỏng lên thân hình nó. James Dean Hùng nhắm mắt và cố nằm mơ một giấc mơ mà du đãng làm nên cách mạng.

Khi phòng "đặc biệt" thức giấc, James Dean Hùng vẫn còn ngủ. Như một vua con, James Dean Hùng được bọn du đãng vây quanh bảo vệ giấc ngủ cho nó. Du đãng chiêm ngưỡng người Hùng Khánh Hội. Chúng nó thấy trên khuôn mặt du đãng của James Dean Hùng toát ra một chất gì quyến rũ lạ lùng.

Tám Thọ cũng ngồi nhìn James Dean Hùng ngủ. Sau một đêm, đòn của James Dean Hùng đã tiêu tan. Nó đâm ra mền James Dean Hùng như mền một người anh cao cả. Tám Thọ đang suy nghĩ vẫn vơ thì có tiếng gõ cửa. Không bảo nhau, bọn du đãng cùng đứng hết dậy. Tiếng gõ cửa gấp hơn và lỗ xép trên cánh cửa hạ xuống. Khuôn mặt một tên giám thị xuất hiện. Hắn hỏi vọng vào:

- Thằng vô tội qua thức chưa?

Bọn du đãng phòng "đặc biệt" nín thình. Người giám thị réo tên Tám Thọ:

- Tám Thọ thức chưa?

Tám Thọ bước gần tới cửa.

- Tôi thức rồi.

- Thằng vô tội qua thức chưa?

- Hỏi nó làm chi?

- Ai cho mày hỏi lại tao. Mày chưa biết tao à? Tao mới vô đây thay giám thị Bấy. Tao không "chiều" mày như giám thị Bấy đâu!

Tám Thọ nhổ bãi nước miếng:

- Thì ông làm gì tôi?

Người giám thị nhếch mép cười:

- Tao sẽ vặn răng mày!

- Vô đây vặn đi coi nào...

- Chưa tới lượt mày, liệu hồn.

- Ông "ngon" dữ đa!

James Dean Hùng đã tỉnh ngủ. Nó nằm nghe giám thị mới át giọng Tám Thọ, suýt phá ra cười. James Dean Hùng cựa mình, Hừng sư tử lùi dần về chỗ nó rồi ngồi xuống.

- Đàn em nói đúng quá mà...

James Dean Hùng vươn vai, ngáp dài:

- Đúng gì?

- Giám thị kiểm anh! Anh lấy mùi xoa xé ra làm tư nhét vô hai hàm răng gấp đi. Nếu nó dăm mắt, đỡ bị rụng răng...

James Dean Hùng nắm chặt tay Hừng sư tử:

- Năm Hòa Hừng đã dậy tao điều này.

Anh đừng chống cự nó nghe chưa.

- Để xem...

- Anh thương chúng em, mình còn làm cách mạng cơ mà.

Hừng sư tử định dặn dò thêm nhưng người giám thị đã lớn tiếng:

- Tám Thọ tao biết mặt mày rồi. Hôm nay như thế là đủ. Mày gọi thằng Trần Đại giả hiệu ra đây tao hỏi nó vài câu.

James Dean Hùng đứng lên. Nó lững thững bước tới chỗ Tám Thọ, vỗ vai ông vua phòng "đặc biệt":

- Cho tao điếu "Capstan"!

James Dean Hùng tự tay móc thuốc của Tám Thọ quẹt lửa mỗi thuốc. Nó véo khế Tám Thọ một cái rồi lễ phép nói với giám thị:

- Thưa ông giám thị Trần Đại giả hiệu đây ạ!

Giám thị gật gù:

- Nhóc con, mày đang hoang lăm đấy James Dean Hùng ạ! Lát nữa lên văn phòng tao nói chuyện nhiều. Nhớ lên gấp nhé! Tao không muốn mang súng và nhiều người tới mở cửa lô mày ra đây.

Giám thị kéo cái lỗ xép lên, cài chốt lại. James Dean Hùng nhún vai:

- Lên thì lên, sợ gì nhỉ?

Tám Thọ nghiêng răng ken két. Hưng sư tử giậm chân vò đầu:

- Ngu quá, ngu quá!

James Dean Hùng quay lại:

- Ngu gì hở chú?

Hưng sư tử đáp:

- Biết nó là giám thị mới, em nhận đại là anh cho xong. Em ăn đòn giám thị quen rồi.

James Dean Hùng cười:

- Chú ngây thơ quá. Chúng nó có hình cả, bịp sao được chúng. Mà sao mấy chú có vẻ ngán đòn giám thị thế?

Tám Thọ rầu rĩ nói:

- Nó còng tay mình lại, đánh mình như đánh chó không ngán sao được. Nó giáo hóa mình thế thì thoát khỏi Tế Bần để gì mình bỏ nghề du đãng.

James Dean Hùng ném mạnh điều thuốc vào tường:

- Để tao xem chúng nó có những đòn gì. Các chú đừng ngại. Sống chết có số, dù là số phận khốn nạn, hẩm hiu, chó má của những thằng du đãng.

Hưng sư tử nói:

- Anh nhớ nhét giẻ vô hai hàm răng đấy nhé! Nó đánh thì rán chịu, đừng chống cự lại. Chịu nổi thì sống. Bằng không, anh đá nó được một cú, anh khó sống nổi.

James Dean Hùng mĩa mai:

- Sống như thế này hở?

Nó bỗng thấy nó vô lý, James Dean Hùng hỏi:

- Đã có thằng nào chống cự lại giám thị chưa?

Hưng sư tử đáp:

- Mới có một thằng.

- Thằng nào?

- Bạn của anh.

James Dean Hùng mỉm cười thỏa mãn:

- Năm Hòa Hưng kín miệng thật. Nó chưa kể cái điện tích này.

Nó vỗ vai Hưng sư tử:

- Chú đừng lo, Năm Hòa Hưng còn sống thì anh không thể chết được.
Để xem...

- Nhưng anh nhớ nhét khăn vào hàm răng.

- Anh nhớ.

- Đàn em hồi mới vô đây được anh em điểm chỉ. Vô đây tự nhiên thương nhau vô cùng anh ạ!

- Anh biết.

- Thoát khỏi đây anh định làm gì?

- Làm cách mạng!

- Thật à?

- Anh cóc thích nói dối. À, mình đến văn phòng giám thị bằng cách nào đây?

- Lát nữa có hai tên xách súng đến gõ cửa. Nó chỉ cần gõ cửa. Anh đi đến gần cửa nó mở khóa cho anh ra rồi khóa ngay lại. Nó nhìn qua lỗ xếp, đứa nào dở trò hỗn, nó xức liền.

James Dean Hùng đi đi lại lại. Bọn du đảng lo ngại cho số phận của nó. Hai mươi phút sau, có tiếng gõ cửa. Các động tác y hệt Hưng sư tử đã tả. James Dean Hùng lăm lăm rời khỏi phòng "đặc biệt". Hưng sư tử dặn vói:

- Nhớ đừng chống cự nghe anh!

Tám Thọ chạy theo năn nỉ:

- Nín đi, cố nhịn răng mà nín, đàn em van anh...

James Dean Hùng quay lại gật đầu chào anh em. Đôi mắt nó chớp mau và dường như nó muốn khóc. Tám Thọ quăng cho nó gói "Capstan". James Dean Hùng bắt lấy. Hưng sử tử cũng liệng hộp quẹt theo. Cánh cửa phòng hé mở. James Dean Hùng lách ra.

Hai người nhân viên ộp James Dean Hùng lên thẳng văn phòng giám thị đẩy cửa xô nó vào trong. James Dean Hùng móc thuốc hút. Nó đợi hơi lâu mà giám thị vẫn chưa xuất hiện. Tới lúc điếu thuốc cuối cùng ngậm trên môi nó, James Dean Hùng vừa quẹt diêm thì giám thị mở cửa vô. Hai người canh chừng James Dean Hùng vẫn đứng phía ngoài. Giám thị nhìn James Dean Hùng hút thuốc, khẽ nhếch mép cười. ông ta mở ngăn kéo lấy cái còng, còng tay James Dean Hùng lại. Nó không phản đối hay có cử chỉ gì chống đối. Điếu thuốc còn cháy trên môi nó. Giám thị xắn tay áo lên. James Dean Hùng nói:

- Để tôi hút hết điếu thuốc này đã, rồi hãy dở trò nghe chưa, người anh hùng của trại Tế Bần, kỹ sư tâm hồn của những tên du đảng!

Bị gây sự trước, giám thị mím môi, bứt điếu thuốc khỏi môi James Dean Hùng. Ông ta dụi tắt điếu thuốc lên trán của kẻ thất thế. James Dean Hùng được thưởng thức cú tàn nhẫn đầu tay của giám thị. Nó đau lắm. Dường như lửa cắn hờn từ đầu điếu thuốc lá đã truyền vào tim nó. James Dean Hùng cố gắng ngồi bất động. Giám thị gật đầu khen:

- Báo cáo của cảnh sát không sai một ly nào. Mà "chì" lắm. Há mồm ra tao coi!

James Dean Hùng dí mũi giày trên sàn gạch:

- Tôi hứa không nhét giẻ vào miệng đâu vì tôi tin ông chưa biết cách xin răng của tôi.

Giám thị tát James Dean Hùng một cái nẩy đom đóm mắt:

- Tao ra lệnh, mày chỉ được phép nghe. Há mồm ra!

James Dean Hùng chìa mặt ra:

- Ông không tin tôi à?

- Tao nhắc lại: Há mồm ra!

- Mồm tôi khó há lắm, ông bắt tôi há xem nào?

Giám thị dang thẳng tay đâm những trái đâm phũ phàng vào hàm James Dean Hùng. Nó ngậm miệng. Rồi bất thành linh phun một búng máu trúng mặt giám thị. Nó bắt đầu chửi giám thị:

- Đồ hèn! Mày có giỏi mở còng tay tao ra. Tao buộc một tay lại và chỉ đánh nhau với mày một tay thôi. Mày hành hạ tao cách này chẳng những tao không sợ mà còn khinh bỉ mày như một thằng cặc ké hèn hạ, khốn nạn, chó chết.

Giám thị đập lên ngực James Dean Hùng để trả lời nó. James Dean Hùng đứng lên:

- Rồi, tao sẽ dùng hai chân xử mày!

Giám thị cười hô hố:

- Tao sẽ đánh què hai chân mày.

- Đồ hôi thối!

- Mày rạch mặt cảnh sát nhiều quá, mày rạch mặt cả em tao nữa. Hôm nay tao cho mày biết đòn thù.

Giám thị chạy tới bàn giấy bấm nút chuông. James Dean Hùng đuổi theo. Nó đập mạnh chiếc bàn nhưng không ăn nhằm gì. Cánh cửa phòng đã mở. Hai nhân viên phụ tá của giám thị bước vào. Giám thị ra lệnh:

- Bắt thằng khốn nạn này ngồi xuống dùm tôi một chút.

Hai tên thợ chuyên nghiệp thộp cổ James Dean Hùng, lôi nó về chỗ cũ và ấn nó ngồi xuống ghế.

- Làm cho nó hết đứng lên.

Báng súng phang lia lịa vào cẳng James Dean Hùng. Mới đầu nó cảm thấy đau, sau tê đi và không còn cảm giác gì nữa. Giám thị búng tay. Hai nhân viên của ông ta bước ra. Giám thị rót một ly nước nóng, thổi phù phù. Ông uống được hai hớp, đưa cho James Dean Hùng.

- Chắc mày cần uống?

James Dean Hùng gật đầu. Giám thị hét:

- Đưa tay ra mà đỡ...

Rồi ông ta cười sảng sặc:

- Tao quên tay mày bị còng. Thôi há miệng ra ta cho uống.

James Dean Hùng há miệng ra. Giám thị trút cả ly nước nóng hồi vào miệng nó. James Dean Hùng nhổ không kịp. Giám thị tát nó:

- Mày chê à?

James Dean Hùng có cảm tưởng, lúc này đây, nó là con chuột, con chuột nằm ngoan ngoãn thảm thương dưới móng vuốt của con mèo già tinh ác. Nó không thèm hở miệng nữa.

- Tao hỏi mày không nói à?

-...

- Tao sẽ cho mày xơi món này ngon nhất đời.

-...

Giám thị dùng hai tay tát James Dean Hùng hai phút liền. Tới lúc máu mũi chảy vòng xuống mép tên du đãng thất thế, giám thị mới ngừng tay:

- Màỵ câm, tao sẽ giết màỵ.

James Dean Hùng nhổ bãi nước miếng đầy máu:

- Màỵ hèn thế, đâu dám giết tao!

- Câm mồm.

- Màỵ vừa muốn tao nói thôi.

- Tao bảo màỵ câm mồm.

- Tao không câm nữa. Tao phải chửi cha những thằng đê tiện hèn hạ như màỵ. Chúng màỵ giáo hóa chúng tao như thế này đây. Chúng màỵ thường nói đạo đức, thường tỏ vẻ thương xót chúng tao. Vào đây mới rõ bộ mặt thật của chúng màỵ, mới rõ tình thương của cái xã hội chó đẻ khốn nạn này. Nào, ra tay nữa đi, người anh hùng của trại Tế Bần, người đại diện cho xã hội nhân đạo, tử tế giáo dục du đãng.

Như một thùng dầu tưới vào đồng lửa, giám thị lăn xả vào đấm đá bao thịt người. James Dean Hùng bị đánh đau quá, nó biến thành con vật bầy nhầy dưới chân của giám thị. Giám thị càng đánh, James Dean Hùng càng chửi. Tới khi giám thị mỏi tay thì James Dean Hùng như tàu lá héo.

Giám thị chiêm ngưỡng tác phẩm của mình, mĩa mai:

- Tưởng màỵ không biết đau!

James Dean Hùng nín thình. Giám thị lại bước tới tát James Dean Hùng:

- Màỵ câm à?

-...

Tao bảo mày không được cầm.

-...

- Tao đánh cho mày mở miệng.

Giám thị đập James Dean Hùng hai ba cú liên tiếp. Biết nó đã hết sức chống cự, giám thị mở còng tay cho nó, thách thức:

- Nào, bây giờ dở trò đi?

-...

- Mày đâm đá "chì" lắm cơ mà?

James Dean Hùng gắng gượng phun một bãi nước miếng lẫn máu vào người giám thị. Giám thị bời một trái trời giáng vào bụng James Dean Hùng. Nó ngã gục, mặt mày sưng vù, tóc tai bơ phờ. Giám thị xách cổ nó kéo lên:

- Chưa hết nợ đâu con ạ! Tao đã hứa cho mày xơi món này ngon nhất đời để mai mốt ra ngoài con ngán Tế Bần mà bỏ nghề du đãng đi.

Giám thị bấm chuông, hai nhân viên phụ tá đẩy cửa bước vào. Giám thị ra lệnh:

- Lôi thẳng chó chết này xuống cầu tiêu!

Hai nhân viên phụ tá xách hai tay James Dean Hùng lôi nó đi xanh xệch. Tới cầu tiêu, một cái cầu gần phòng "đặt biệt" ngập đầy phân, giám thị đích thân dùng tay dúi mặt James Dean Hùng xuống sàn phân nhão nhét. Nhờ sự phụ lực của hai nhân viên, đòn cuối cùng của giám thị đã thực hiện chu đáo. Mặt James Dean Hùng be bét phân và máu. Nó chịu không nổi, nôn ra. Giám thị cười hỉ hả. Đôi tay sắt chưa buông cánh tay James Dean Hùng. Nó chẳng có cách nào vượt những tảng phân dính trên khuôn mặt. Giám thị nói:

- Đưa thằng chó chết về phòng.

Tiếng khóa mở lách cách. Bọn du đang phòng "đặc biệt" hồi hộp. Cách cửa mở rộng. James Dean Hùng mới được đẩy qua khỏi cửa, cánh cửa đã đóng rầm. Nó đưa tay vuốt mặt, bước vào. Nó đi được quãng ngắn thì ngã quỵ xuống. Bọn du đang chạy ủa lại. Khi nhìn thấy khuôn mặt của James Dean Hùng đầy phân, Hưng sứt hết lên:

- Quân dã man!

Nước mắt nó ứa ra. Tám Thọ dục đàn em:

- Thằng nào đi lấy nước và xà bông ra đây!

Hưng sứt cởi phăng áo. Nó lau khuôn mặt James Dean Hùng. Nhiều thằng khác bắt chước Hưng sứt cũng cởi áo, lau tay, lau mặt James Dean Hùng. Hưng sứt nghiêng răng:

- Đ. m. mày ông sẽ giết mày giám thị ạ! Ông sẽ tìm vợ con mày ông giết hết!

Tám Thọ rên hừ hừ mắt ngầu đỏ:

- Ông sẽ đốt nhà mày!

Nửa tiếng sau bọn du đang đã rửa sạch mặt, tóc và tay cho James Dean Hùng. Chúng nó lột quần áo của James Dean Hùng thay quần áo khác. Chúng nó đặt James Dean Hùng lên tấm mền dùm thay tấm "đờ ra" và đắp tấm mền khác cho James Dean Hùng. Khi James Dean Hùng mở mắt, nó thều thào:

- Nước... nước...

Hưng sứt bưng nước rót vào miệng nó. Tám Thọ hỏi:

- Anh còn ngửi thấy mùi thối không?

James Dean Hùng gật đầu. Tám Thọ réo:

- Thằng nào có dầu cù là không?

- Có đây.

- Đem lại đây.

Tám Thọ xoa dầu khắp mình James Dean Hùng:

- Rán chịu nóng nghe đàn anh. Chịu nóng để vừa hết mùi vừa bớt êm ấm. Nó đánh anh ác liệt quá!

Hưng sử tử luồn ngón tay vào miệng James Dean Hùng. Nó tròn xoe mắt:

- Lạ ghê, không gây cái răng nào!

Bỗng nó nghiêng răng:

- Chiều nay đàn em sẽ giết thẳng giám thị.

James Dean Hùng lắc đầu, nói rất yếu:

- Đừng, chú để anh xử nó.

- Anh đuối sức rồi, xử sao gấp được?

- Anh sẽ khỏe, anh sẽ hạ nó mấy hồi. Cám ơn tất cả anh em.

James Dean Hùng nhắm mắt lại. Mùi thối bay đâu mất. Nó chỉ còn ngửi thấy mùi dầu cù là và thoang thoảng mùi thơm tự những trái tim của những thằng du đảng khốn nạn trong phòng "đặc biệt" toát ra. James Dean Hùng ngủ lịm đi.

Mười lăm hôm sau, Năm Lửa gặp James Dean Hùng. Bọn Tám Thọ, Hưng sử tử định giết Năm Lửa. James Dean Hùng phải xin tha chết cho nó. Năm Lửa kể chuyện Trần Đại. Lòng James Dean Hùng nao nao. Nó thương nhớ Tường Vi vô vàn...

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 17

Tin Trần Đại hạ sát cai thầu Phúc trên xe hơi tại con đường vắng ở Saigon đã được các nhật báo khai thác triệt để. Trong cuộc phỏng vấn ông cò quận nhất, nhật báo "Tin Báo" cho độc giả biết, ông cò quận nhất đã nghi ngờ thủ phạm giết cai thầu Phúc là Trần Đại. Ông căn cứ vào vụ James Dean Hùng ở kho 18. Báo chí được dịp quay lại khúc phim kho 18. Dư luận bớt khe khắt với du đảng. Riêng vụ Trần Đại, nhật báo "Hy Vọng" còn viết một loạt bài tâm lý du đảng ký tên Thiên Chương. Tác giả "Đường Về" nói rất nhiều về Trần Đại. Ông ta đã tới nhà Trần Đại phỏng vấn cha và hai em gái của Trần Đại. Nhà văn Thiên Chương bênh vực Trần Đại. Trong khi đó, nhiều tờ báo khác kết tội Trần Đại một cách cay nghiệt.

Một mặt báo chí đưa lên bàn mổ, mặt khác cảnh sát ruồng bắt Trần Đại ráo riết hơn cả bao giờ.

Cảnh sát được lệnh bắt Trần Đại bằng bất cứ giá nào. Cha Trần Đại nguyên rủa hăn hết lời. Trần Đại đã làm tiêu ma sự nghiệp chính trị của ông ta. Hai người em gái không thể tìm hiểu nổi cái nguyên do nào đẩy Trần Đại vào con đường du đảng, giết người không góm tay. Vụ Trần Đại phóng dao gây thương tích trầm trọng cho một nhân viên cảnh sát ở ngã tư quốc tế mới đây không sôi nổi bằng vụ này. Mặc nhiên, dư luận đã đổ riết cho Trần Đại là thủ phạm hạ sát cai thầu Phúc.

Tình thế tới độ nguy ngập, Trần Đại rời "sào huyệt" sang Chợ Lớn. Năm Hòa Hưng thuê được một căn nhà ở xóm toàn người Trung Hoa. Sống trong xóm người Trung Hoa yên ổn nhất. Vì họ không có tính dòm ngó như người Việt. Trần Đại nằm lì xó nhà không bước ra ngoài đường nữa. Còn đi đâu, đã có Năm Hòa Hưng, Bốn bù loong hay Quyền Tân

Định. Tony Hải, sau một thời gian đi hoang, cảm thấy mệt mỏi. Nó không nhìn được tương lai. Lại sợ bị tù lây về vụ này nên nó đào ngũ. Trước khi "hồi hương" Tony Hải đã khóc sụt sùi xin phép Trần Đại. Nó phải khóc vì sợ Trần Đại nổi nóng giết nó. Nhưng Trần Đại để nó về với gia đình nó. Hãn còn khuyên Tony Hải làm lại cuộc đời bằng cách học hành chăm chỉ. Trần Đại không bắt buộc gì mà Tony Hải cũng thề không hé răng vụ này.

Một kẻ thân yêu là James Dean Hùng bị nhốt trong địa ngục Tế Bần và chắc chắn được ném đủ thứ "đòn thù", một tên đàn em ngoan ngoãn về với gia đình, quanh quần Trần Đại chỉ còn ba mạng thân tín. Và một người yêu. Song tình yêu đối với Trần Đại lúc này cơ hồ một ngọn đèn dầu trước gió. Ngọn đèn sẽ phụt tắt khi chiếc còng sắt khóa chặt tay Trần Đại đẩy hãn lên xe bút bùng dẫn hãn vào khám chờ ngày ra trước tòa đền tội. Trần Đại sẽ chết hay sẽ bị đẩy ra Côn Đảo. Hoặc hãn sẽ lãnh đủ đạn rồi gục trên vũng máu nếu hãn cứ chạy trốn.

Nửa tháng trời, Trần Đại chỉ liên lạc với Tường Vi bằng thư từ. Hãn gửi thư đi, không mong thư của người yêu trả lời, Trần Đại không dám ghi địa chỉ. Hãn trình bày mọi nỗi lo âu và kể cho Tường Vi nghe tại sao hãn hạ sát cai thầu Phúc. Trong những bức thư Trần Đại khuyên Tường Vi đừng buồn phiền, rán chăm chỉ học hành để hy vọng tương lai. Cẩn thận hơn, Trần Đại còn nhắc Tường Vi mua báo "Hy Vọng" đọc loạt bài của nhà văn Thiên Chương. Trần Đại muốn nhờ nhà văn Thiên Chương bào chữa hộ mình. Hãn đang ở vào lúc bối rối nên nghĩ quần, nghĩ quanh. Thực ra hãn thừa hiểu, Tường Vi đã nhận cuộc đời hãn nhập chung với cuộc đời nàng. Nàng đã biết hãn là du đảng, một thứ du đảng bị xã hội khai trừ và pháp luật theo rồi từng bước.

Trần Đại "cấm phòng" cho tới hôm báo chí chấm dứt các bài viết về hãn, hãn có ý định bước khỏi nhà. Gọi Quyền Tân Định, Trần Đại sai nó:

- Chú tìm quán có điện thoại công cộng kêu tòa báo "Hy Vọng" giùm anh.

Năm Hòa Hưng hỏi:

- Anh định "gây sự" với ai đấy?

Trần Đại buồn rầu đáp:

- Lúc này bó căng "gây sự" với ai được.

Năm Hòa Hưng cởi nút áo, phanh ngực để lộ bốn chữ HÐĐB xâm giữa trái tim rướm máu:

- Năm này còn sống đây, nếu anh bó căng ít lâu, Năm này sẽ vì anh chết trước.

Trần Đại ngăm cử chỉ của đàn em, đôi mắt hẳn chú ý đến bốn chữ tắt H.B.Đ.B.:

- Hôm nay mới biết Năm Hoa Hưng xâm mình. Xâm bao giờ thế? Bốn chữ ấy là gì?

Năm Hòa Hưng nghiêng răng:

- Hận đời Đen Bạc anh ạ! Năm xâm hồi anh Lang bị chúng nó bắn chết.

Trần Đại chợt nhớ đến cái chết thâm của Lang. Hẳn đâm ra lo sợ cho James Dean Hùng. Thấy đàn anh xanh xao mặt mày. Năm Hòa Hưng tưởng Trần Đại đang cảm hờn chuyện gì và cần giải quyết gấp, nó nói:

- Anh muốn "hạ" thằng nào nữa?

Trần Đại lắc đầu:

- Không, anh muốn chú gọi thằng hớt tóc vào đây. Anh cần thay đổi bộ tóc.

Năm Hòa Hưng chưa kịp hỏi thêm. Trần Đại đã bảo Quyền Tân Định:

- Chú kêu số 25.523 hỏi ông ký giả Thiên Chương xem chiều nay ông có mặt ở tòa báo hồi mấy giờ. Họ có hỏi mình là ai, trả lời mình là độc giả của ông Thiên Chương. Chú nhớ ăn nói cho lễ phép.

Quyền Tân Định đẩy cửa bước ra. Trần Đại nói:

- Anh muốn gặp ông ký giả Thiên Chương.

Năm Hòa Hưng ngạc nhiên:

- Về vụ gì?

- Về vụ James Dean Hùng. Anh nhờ ông ta lên tiếng để bọn chó chết khỏi thủ tiêu James Dean Hùng và nhân thể cảm ơn ông ta đã bênh vực anh.

Năm Hòa Hưng dẫn đi:

- Ra ngoài bây giờ "mệt" lắm.

- Chú kêu giùm thẳng thợ hớt tóc người Tàu ở đầu ngõ giùm anh đi. Rồi chú mua gập cho anh cặp kính đen với cái mũ phớt. Mình hoá trang qua mắt cảnh sát mà.

- Nguy lắm anh ạ!

- Chú đừng lo.

- Nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao?

- Anh đã bảo chú đừng lo mà. À, tháng này mục chủ tiệm Phú Lâm có "chi" đủ cho Bốn bù loong không?

- Đủ anh ạ! Bốn nó cũng không dám trở mặt.

- Chốc nữa Bốn nó về, chú dặn nó gửi về cho mẹ nó một ngàn nhé!

- Vâng.

Trần Đại vừa nhắc tới Bốn bù loong thì nó dẫn xác về. Hấn dục Năm Hòa Hưng:

- Chú lo giúp anh việc anh nhờ đi!

Năm Hòa Hưng lại đẩy cửa bước ra. Còn một mình Trần Đại và Bốn bù loong trong căn nhà hẹp tối tăm, ẩm ướt. Bốn bù loong mở gói nhật trình, đưa cho Trần Đại một hộp "Havatampa". Trần Đại trách Bốn bù loong:

- Chú tiêu phí thế?

Bốn bù loong cười xòa:

- Hai hôm nay anh "cai" thuốc. Tội gì mà "cai" hờ anh?

Trần Đại nói:

- Anh chưa bị tù nhưng coi như đã bị tù. Các chú phải dành giùm tiền, kéo túng bán làm liều, cảnh sát nó hót hết và hót luôn cả anh nữa. Chú có tin gì về James Dean Hùng không?

Bốn bù loong thở dài:

- Chưa có tin nào đúng cả. Thằng thì bảo anh ấy bị đi Côn Đảo thẳng thì lại bảo anh ấy vô Tế Bần. Có thằng nhất định bảo gặp anh ngồi trên xe bít bùng vào khám Chí Hòa.

Trần Đại mở hộp thuốc. Hấn cầm một điếu, bóc lớp giấy bóng bọc ngoài rồi ngậm trên môi. Bốn bù loong kiểm hộp quẹt. Nhưng Trần Đại bảo nó:

- Để anh hít không thế này thú vị hơn.

Hấn vẫy tay dục Bốn bù loong lại gần:

- Chú kéo cái ghế ngồi đây anh có chuyện cần nói với chú.

Bồn bù loong tuân lời Trần Đại. Nó hơi hồi hộp vì không hiểu câu chuyện cần mà Trần Đại sắp bàn với nó là chuyện gì.

- Bồn bù loong này!

- Dạ.

- Chú cho anh tí lửa đi. Nói chuyện với chú cần khói thuốc thơm.

Bồn bù loong quẹt diêm cho Trần Đại mời thuốc. Hít đã đời rồi Trần Đại mới mỉm cười hóm hình nhìn Bồn bù loong.

- Đi đến đâu rồi?

Bồn bù loong tròn xoe mắt:

- Đi đâu cơ ạ!

- Đi sang quán cà phê nghèo của con nhỏ bên Khánh Hội ấy mà...

Bồn bù loong thấy tai nó nóng bừng. Trần Đại trêu đàn em:

- Chú ngưng hờ Bồn bù loong?

- Dạ, không ạ!

- Không sao anh hỏi chú lặng thinh. Mặc cỡ cái nổi gì? Chú biết tên con nhỏ chưa?

- Rồi.

- Tên nó kêu chi?

- Ngọc Giàu...

- Chà cái tên nghe cải lương quá nhỉ! Con nhỏ này cũng sáng nước. Giá tập tành nghề cầm ca, anh dám hứa với chú nó ăn huy chương vàng là cái chắc.

- Thưa anh, không biết sao nó lại lấy cái biệt hiệu Ngọc Giàu trùng tên với một ca sĩ vọng cổ!

- Tên thật nó là gì?

- Nguyễn thị Hoành!

Trần Đại cố nín cười:

- À, nó mộng trở thành Ngọc Giàu đấy mà! Chú đừng buồn cái tên Hoành. Vô số tên thật các đào kép cải lương, tân nhạc nghe còn gớm ghiếc hơn. Thế chú đã cầm tay cầm chân nó chưa?

- Dạ rồi...

- Chú đã nói chú mệt nó chưa?

- Thưa anh...

- Gì?

- Thưa...

- Chú đốt giai đoạn rồi hử?

Bồn bù loong không hiểu đốt giai đoạn là gì. Nó ngờ ngác:

- Thưa anh, đốt giai đoạn...

- Là chú ngủ với con nhỏ chứ gì nữa.

Bồn bù loong giật mình đánh thót một cái. Ai nói mà Trần Đại biết nó đã ngủ với con nhỏ. Nó sợ Trần Đại sai sẽ nó. Nhưng không. Trần Đại nhẹ nhàng nói:

- Chú đã ngủ với nó thì phải lấy nó.

- Dạ.

- Anh sắp nói với chú về chuyện con nhỏ Ngọc Giàu đây. Chú có biết anh sắp nói chuyện gì với chú không?

- Thưa anh không ạ!

- Anh sắp nói về tương lai chú. Chuyện này cần lắm.

Trần Đại ngừng lại. Bốn bù Loong nóng lòng muốn biết Trần Đại định đoạt tương lai của nó ra sao. Nhưng Trần Đại bắt sang chuyện khác:

- Tuần này chú có về thăm má chú không?

- Dạ có.

- Má chú mạnh giỏi chứ?

- Dạ vâng.

- Anh vừa bảo Năm Hòa Hưng trích tiền đưa cho chú một ngàn để chú mang về biếu má chú.

- Cám ơn anh. Tiền anh cho tháng trước, má em tiêu thừa hết. Anh giữ lại chi dùng. Lúc này...

Bốn bù loong chưa nói hết câu, Trần Đại quắc mắt nhìn nó. Hắn kéo ống quần lên, xoa tay vào vết sẹo:

- Tội nghiệp thằng Bốn lơ xe...

Rồi hắn bảo Bốn bù loong:

- Anh rất ghét những đứa cãi lời anh, chú biết không?

Bốn bù loong ngu dốt nhưng nó cũng thừa hiểu câu trách móc của Trần Đại ngập đầy tình thương. Nó cúi mặt, nói rất khẽ:

- Thưa anh em biết.

Giọng Trần Đại trở nên u uất:

- Giá anh có một người mẹ già, nghèo khổ như chú, chắc đời anh sung sướng hơn. Này Bốn bù loong!

- Dạ.

- Sao chú chưa nghĩ chuyện trở về sống với má chú?

- Em không muốn bỏ anh.

- Theo anh chú cứ phải trốn trui trốn lủi thú vị nổi gì?

- Trốn nhưng mà sướng. Anh thương em, che chở em, bênh vực em, dạy dỗ em, cho em đi học nghề và cứu mạng má em. Ngoài anh ra, người ta coi em như thú dữ. Anh không coi em như thú dữ.

Trần Đại dụi điếu thuốc. Hắn nhìn vào đôi mắt sắp muốn khóc của Bốn bù loong:

- Bốn ơi!

- Chú có thương anh không?

- Em thương anh như thương má em.

- Thương anh chú có chịu nghe lời anh không?

- Anh dạy gì em cũng nghe.

- Chú có biết chuyện gì sắp xảy ra cho anh không?

Bốn bù loong lắc đầu. Nó đưa cánh tay áo quệt nước mắt. Trần Đại nói:

- Cảnh sát đang lùng bắt anh. Chưa biết hôm nào anh bị thộp, bị bắn chết. Anh bị gia đình từ bỏ, cha anh khinh tởm anh, các em ruột thịt của

anh ruồng rẫy anh, mẹ anh chết rồi, anh chẳng còn bổn phận đối với ai nữa. Nhưng mà chú thì khác, chú còn mẹ chú...

Bổn bù loong buột miệng:

- Anh còn chị Tường Vi!..

Trần Đại cảm thấy đau nhói ở tim. Hắn sẽ thở dài. Đưa hai tay lên bưng mặt suy nghĩ một lát. Trần Đại bảo Bổn bù loong:

- Chuyện của anh để anh tính. Riêng chú, chú có thể về Khánh Hội sống với con Ngọc Giàu...

Bổn bù loong toan nói. Trần Đại xua tay:

- Để im anh nói. Cấm chú không được nói. Khi nào anh hỏi chú hãy trả lời. Nhớ chưa?

- Chú đã ăn nằm với nó, yêu thương nó thì chú phải lấy nó làm vợ. Chú rước má chú lên ở với chú. Hai đứa chăm lo quán cà phê, chú cứ tiếp tục sửa máy xe hơi. Sau này chú có cái nghề kiếm cơm áo lương thiện để nuôi mẹ, nuôi vợ, nuôi con chú. Chú nghe anh. Chiều nay khăn gói sang Khánh Hội sống với con nhỏ đi.

- Thưa anh...

- Không bàn cãi gì nữa. Chắc gì anh còn sống để che chở chú mãi. Chú tập tành sống một mình cho quen đi. Nhớ đừng nổi máu du đãng mà đánh đập vợ nghe chưa? Có con rán cho nó học hành nên người.

Bổn bù loong khóc nức nở. Nó mếu máo:

- Xin anh đừng đuổi em, tội nghiệp em, em chưa làm gì nên tội. Anh đuổi em đi, em bơ vợ.

Trần Đại cố nén sự cảm động. Mặt hắn tái nhợt và lạnh nhạt chưa từng thấy. Hắn đứng lên:

- Anh nói hết điều phải trái mà chú không chịu nghe. Chú muốn bắt anh "nặng tay" với chú chằng?

Bồn bù loong vẫn nức nở:

-Thà anh đánh em, anh giết em đi còn hơn để em đi hoang chúng nó thọt em, hành hạ em...

Trần Đại quát:

- Ai bảo mày đi hoang? Tao bảo mày đi qua Khánh Hội sống với con Ngọc Giàu. Mày nói với tao mày thương nó. Mày đã nói dối tao hờ Bồn bù loong?

Bồn bù loong khóc tức tưởi hơn:

- Em đâu dám nói dối anh...

- Thế sao tao bảo mày lấy nó mày lại từ chối?

- Em đâu dám từ chối...

- Mày không từ chối mà nói mày không nghe?

- Thưa anh...

- Không anh em gì với mày nữa!

- Thưa anh...

- Tao đã nói không anh em gì với mày nữa!

- Thưa anh... Em không muốn bỏ anh lúc này...

Trần Đại quay mặt đi chỗ khác. Nước mắt hằn nhỏ giọt trên má vòng xuống miệng. Chua chát.

- Tao không cần mày thương tao. Bây giờ mày nên cút đi đừng để tao phải tống cổ mày ra nữa.

Bồn bù loong không dám hé răng nói thêm. Nó rời chỗ ngồi bước vào phía trong thu xếp quần áo. Mười lăm phút sau, Bồn bù loong đã xách cái "sắc" cũ, lồm lũi bước ra. Trần Đại vẫn đứng chôn chân một chỗ. Khi tiếng cửa kẹt mở, hẩn sực tỉnh, gọi đàn em:

- Bồn ơi!

Bồn bù loong quay lại. Nhưng đàn anh của nó không thèm ngoảnh nhìn nó. Bồn bù loong khép nép:

- Thưa anh...

- Nhớ đừng đánh đập con nhỏ nhé!

- Dạ.

- Chú hứa với anh, dù anh chết hay sống cũng phải giữ lời hứa nhé!

- Dạ, thưa anh..

- Gì?

- Nếu sinh con trai đầu lòng em xin phép anh đặt tên nó là Đại.

- Tùy ý chú. Tên Đại không hay gì đâu, lại mang tiếng quá nhiều rồi.

- Mặc kệ, nếu anh cho phép, em cứ dùng tên Đại.

Trần Đại móc ví lấy ra một tấm hình chụp bán thân. Hẩn tháo sợi giây chuyền bằng vàng của mẹ hẩn tặng hẩn dịp sinh nhật năm năm về trước. Rồi hẩn quay lại. Bồn bù loong mới thấy tình thương nhể nhãi trên khuôn mặt người đàn anh. Nó buông cái "sắc" rời bịch xuống nền nhà, chạy vội tới ôm chầm lấy Trần Đại. Hai tên du đãng khốn nạn truyền tình yêu cho nhau. Tiếng khóc của Bồn bù loong át cả tiếng lòng của Trần Đại.

Một chập, Trần Đại gơ tay Bốn bù loong ra:

- Anh tặng chú tấm hình và sợi giây chuyền làm kỷ niệm.
- Cám ơn anh.
- Chú đừng quên lời anh đã dặn chú.
- Trọn đời em, em sẽ quên hết nhưng không thể quên lời anh dạy dỗ.
- Chú coi như "gãy tay gãy chân" rồi. Hứa với anh đừng dấm đá nữa. Nín hết, nhịn hết để sống cho vợ con chú.
- Em hứa với anh.
- Anh chẳng còn gì để tặng chú cả.
- Anh cho em đòi em rồi anh ạ! Thừa thãi quá.
- Thôi chú sang Khánh Hội đi.

Bốn bù loong lừng thừng bước ra phía cửa. Nó nhấc cái "sắc" lên và đẩy cửa bước khỏi căn nhà tắm tối, Trần Đại gieo mình xuống ghế bố. Nước mắt hăn trào dâng xóa nhòa mọi hình ảnh của cuộc đời.

Trần Đại không có thì giờ ôn lại dĩ vãng. Quyền Tân Định đã về, thấy đàn anh nước mắt hoen mi, Quyền Tân định đoán rằng đàn anh của nó vừa khơi lại chút tâm sự u uất gì đây. Nó định ra phố. Nhưng Trần Đại gọi giật lại:

- Quyền Tân Định!
- Dạ.
- Chú gặp được chưa?
- Rồi anh ạ!

- Gặp ông Thiên Chương chứ?

- Vâng.

- Có đúng ông ta không?

- Ông ấy xưng là Thiên Chương.

- Chú hẹn ông mấy giờ tới tòa soạn báo "Hy Vọng".

- Em hẹn bốn giờ. Ông ta bảo năm giờ ông mới đi làm việc. Vậy năm giờ anh tới sẽ gặp ông ta.

- Ô kê. Này Quyền!

- Dạ.

- Anh vừa đuổi Bốn bù loong rồi...

Quyền Tân Định giật mình đánh thót một cái. Nó hỏi:

- Thưa anh, tại sao anh đuổi nó đi?

- Tại vì anh không muốn nó chết vì anh. Bốn lơ xe đã vì anh mà chết khốn nạn. James Dean Hùng đã vì anh mà đang sống tù ngục. Anh không muốn chú nào chết vì anh nữa. Quyền Tân Định ơi!

- Dạ.

- Bốn bù loong nó đi lập cuộc đời khác, cuộc đời du đãng với con nhỏ bán cà phê ở cổng kho 18. Các chú để nó yên thân nhé! Đừng sang bên đó quấy phá hạnh phúc của nó.

- Chúng em đâu dám phá nó. Thưa anh, anh đã giàn xếp cho nó hay xin đi như không Tony Hải?

- Anh cho nó đi. Nó năng nhạc đòi ở lại. Anh phải đuổi nó.

Nước mắt Trần Đại lại ứa ra. Hắn rút mùi xoa thấm khô và nói:

- Còn chú nữa!

Quyền Tân Định khoanh tay:

- Xin anh đừng đuổi em.

- Chú phải lo lấy đời chú, anh biết anh sắp hết thời.

- Còn khuya anh mới hết thời.

- Chú đừng ca ngợi anh nữa, anh biết anh. Sống thế này có khác chi mình đã chết. Nghe nói gia đình chú vẫn thương xót chú. Anh em mình quá nhiều tự ái. Chú nên về với gia đình thì tốt hơn là theo anh.

Quyền Tân Định dứt khoát:

- Em không về đâu, anh có giết anh thì giết!

Trần Đại vốn biết Quyền Tân Định là đứa bướng bỉnh khó mà bắt nó ròi mình ngay được, hắn gật gù:

- Chú sống với anh cũng được. Nhưng phải hứa với anh một điều.

- Em xin hứa.

- Khi anh bị cảnh sát bắn chết hay bị tù tội, chú phải về với gia đình làm lại cuộc đời nhé!

Quyền Tân Định lắc đầu:

- Điều anh muốn, em không dám hứa. Em về sợ cảnh sát không buông tha em. Bồn bù loong chưa "nổi tiếng" mấy nên chưa được cảnh sát ghi tên vào sổ đen. Chứ em và anh Năm Hòa dưng gây nhiều cực nhọc cho chúng nó quá rồi. Để gì chúng nó tha tội. Đẳng nào cũng trót lờ. Đời em còn gì nữa mà phải làm lại.

Trần Đại mở hộp thuốc lấy điếu "Havatampa" châm hút. Hắn thở vòng khói tròn rồi dụi giọng:

- Chú lằm rồi Quyền Tân Định ạ! Chú coi phim "Đập ngăn nước Thái Bình Dương" chưa?

Quyền Tân Định đáp:

- Thưa anh rồi ạ!

- Anh coi lâu lắm rồi nên không nhớ rõ. Hình như trong phim có một bà mẹ già trước khi đưa con sang Thái Lan lập nghiệp thì đã là một giáo sư dạy dương cầm.

- Đúng thế.

- Mãi xây mộng đắp đập ngăn nước Thái Bình Dương, bà mẹ quên cả đánh đàn phải không?

- Đúng thế.

- Tới một hôm biết mình xây ảo mộng, bà thất vọng. Thất vọng đâm ra buồn. Bà mẹ ngồi rượt lại vài khúc nhạc?

- Đúng thế.

- Cô con gái đứng nghe?

- Đúng thế.

- Và nói "Mẹ tập lại dương cầm"?

- Đúng thế.

- Chú còn nhớ bà mẹ trả lời sao không?

- Dạ, còn nhớ.

- Chú nhắc lại câu trả lời của bà mẹ cho anh nghe đi.

Quyền Tân Định trình trọng:

- Bà mẹ bảo "Ừ, mẹ tập lại, nếu cần thì mẹ làm lại tất cả".

Trần Đại nhắc hộp thuốc:

- Chú hít một điếu "Havatampa" nhé!

- Cám ơn anh.

Quyền Tân định rút một điếu thuốc. Trần Đại quẹt diêm để cho đàn em môi thuốc. Khi Quyền Tân Định hít được hai hơi, Trần Đại mới hỏi:

- Ngon không?

- Tuyệt lắm anh ạ!

- Tuyệt bằng câu trả lời của bà mẹ không?

Quyền Tân Định bối rối. Nó chưa hiểu nổi ý muốn của Trần Đại khi so sánh khói thuốc "Havatampa" với câu trả lời con gái bà mẹ trong phim "Đập ngăn nước Thái Bình Dương" thì Trần Đại đã nói:

- Một người mẹ già, đang trong cơn thất bại ê chề mà còn dám "làm lại tất cả". Huống chi chú hãy còn trẻ?

Quyền Tân Định toan mở miệng cãi. Trần Đại trừng nhìn nó:

- Cấm chú không được bào chữa.

Quyền Tân Định lễ phép:

- Thưa anh, em không dám bào chữa nhưng anh cho em hỏi một câu.

- Hỏi đi.

- Bà mẹ có bị cảnh sát theo dõi không?

- Cảnh sát không theo dõi bà ấy nhưng có một thứ nguy hiểm hơn theo dõi bà ta đêm, ngày, tháng, năm...

- Thừa thứ gì.

- Danh dự!

- Du đảng đâu còn danh dự nữa hở anh?

- Ai dạy chú nói thế?

- Cảnh sát! Mười lần em bị bắt là mười lần chúng nó coi em như chó. Không một lời giáo dục, không một chút xót thương. Chúng nó còn hèn hạ hơn ở điểm thẳng nào hành hạ du đảng cũng che mặt kín để đỡ bị du đảng trả thù.

- Chú có sống riêng với cảnh sát không?

- Cuộc đời đâu tử tế gì với anh em mình.

- Chú lầm, trước anh cũng lầm như chú. Chúng ta nhiều tự ái quá. Tự ái quá hóa ra quá khích. Chúng ta không nhận thấy chúng ta lầm lỗi.

Quyền Tân Định mỉm cười:

- Xin phép anh. Chắc anh thắm mệt?

Trần Đại nói:

- Anh thắm mệt thật. Anh không chối cãi. James Dean Hùng bị bắt làm anh thắm mệt. Báo chí kết tội anh làm anh thắm mệt. Cố vươn mình làm những việc tốt đẹp nhưng mình chỉ là du đảng thì việc tốt đẹp cũng biến thành tội tệt cả. Cuối cùng mình bị liệt vào giai cấp du đảng, giai cấp thối tha nhất của xã hội. Thôi anh không nói nhiều nữa, anh muốn chú bỏ rơi anh trước khi anh bị thộp cổ hay bị bắn chết đi!

Quyền Tân Định lắc đầu:

- Khó quá, bỏ rơi anh lúc này thì chó má quá, khổ nạn quá, em không thể chó má thế được.

Trần Đại búng tay tách một cái:

- Ai bảo chú khổ nạn?

- Bạn bè em, đàn em của em.

- Anh tin rằng chúng nó không đến nổi khắt khe như chú tưởng đâu.

- Chắc anh hiểu, du đãng không hề biết sợ ai nhưng lại sợ đàn em nguyên rủa.

- Anh hiểu chứ.

- Bị đời nguyên rủa chẳng sao. Chứ bị bạn bè, đàn em nguyên rủa thì hết đất sống. Anh đâu nỡ bắt em sống kiếp chó hoang cô độc!

Trần Đại chớp mắt lia lịa. Hấn dụi giọng:

- Chú không bỏ rơi anh rồi chú hồi không kịp đâu.

- Em chẳng có điều gì để hối hận.

Trần Đại nhún vai:

- Được rồi, chú ở với anh. Nhưng chú phải hứa với anh một điều.

- Vâng.

- Khi anh chết hoặc bị cảnh sát bắt, chú đừng lo rửa hận cho anh nhé! Không bao giờ rửa hết hận đâu. Nếu anh chết, chú nên trở về với gia đình. Chú làm ơn nhắc lại lời nói của bà mẹ trong phim "Đập ngăn nước Thái Bình Dương" cho anh nghe!

Quyền Tân Định nhìn Trần Đại. Nó không thể hiểu nổi Trần Đại nữa. Lúc thì tàn nhẫn tột độ, lúc thì thiết tha quá đỗi và lúc này lại chán nản,

rã rời. Quyền Tân Định đang phân vân. Trần Đại dục:

- Chú làm ơn nhắc lại đi!

Quyền Tân Định dụi mắt thuốc lá:

- "Nếu cần thì mẹ làm lại tất cả.."

Trần Đại đưa tay vuốt mặt:

- Phải, nếu cần thì làm lại tất cả, làm bằng bất cứ giá nào. Chú dám làm không?

- Làm gì ạ?

- Chú đừng kiểm cố lảng chuyện, làm cuộc đời mình chứ làm gì nữa.

- Thưa anh...

- Chú tưởng anh không muốn làm lại cuộc đời à? Chú biết anh đang yêu thương chị Tường Vi chứ? Lúc này là lúc anh muốn sống cuộc đời tầm thường, hèn mọn. Nhưng anh có nhiều vết tích quá, cảnh sát không để yên cho anh đâu. Anh sẽ phải trả giá rất đắt về những việc mình đã làm. Anh không hối tiếc việc anh đã làm, không ai cho phép anh hối tiếc trừ Chúa Jésus hay Phật Thích Ca. Tiếc thay lời nói yêu đương tha thứ chỉ nằm trên đầu lưỡi của những kẻ thương xót người có tội mà không nằm trong trái tim họ.

- Thưa anh...

- Chú cũng có vết, vết tích của chú hãy còn nhỏ bé so với của anh. Bất quá vài tháng tù là cùng. Chú hứa với anh khi anh già từ cuộc đời này, chú trở về làm lại cuộc đời chú nhé!

- Thưa anh...

- Anh không bi quan đâu nhưng anh hiểu cảnh sát đang truy tìm anh ráo riết. Ta có thể sống một tháng một năm nhưng ta không thể sống trọn

đời khi có kẻ bám sát lấy ta để sẵn tội ác của ta. Chú biết rồi chứ?

- Vâng.

- Thế là anh em mình đã đồng ý với nhau. Chú hứa nhé!

- Vâng, em hứa.

- Chú phải giữ lời hứa.

- Vâng.

- Chú nhắc lại lời chú hứa đi!

- Em sẽ không nghĩ chuyện rửa hận.

- Và trở về làm lại cuộc đời.

- Câu này còn tùy.

- Tùy gì?

- Tùy ở hoàn cảnh. Biết đâu gia đình em lại chả đóng chặt cửa?

- Nếu gia đình chú chịu mở cửa thì sao?

- Thì dù hé mở, em cũng cố lách vào.

Trần Đại sung sướng đến ứa nước mắt. Hắn dơ tay nắm chặt lấy bàn tay Quyền Tân Định. Chưa bao giờ hai tên du đảng khổ nạn cảm động đến thế, Quyền Tân Định hỏi:

- Còn anh Năm Hòa Hưng?

Trần Đại đáp:

- Năm nó biết lo đời nó, chú đừng ngại. Nó lớn lên ở viện mồ côi, khôn lên ở hè phố và khám và trại Tế Bần, chắc nó sẽ biết nó sẽ phải làm gì khi anh lâm nạn.

Trần Đại nói tiếp:

- Anh cần năm một mình suy nghĩ. Tuần này có phim "nỗ" hay lắm đấy, chú nên đi xem cho đỡ buồn.

Quyền Tân Định chiều ý đàn anh. Nó bước khỏi căn nhà ẩm mốc. Còn một mình, Trần Đại nằm vừa hút "Havatampa" vừa nghĩ về thân phận của hãn và những người bằng tuổi hãn.

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 18

Người tùy phái dẫn Trần Đại lên lầu. Hắn đeo cặp kính đen, đầu đội mũ phớt, miệng ngậm điếu "Havatampa". Trần Đại khoác thêm chiếc "veston". Trông hắn không khác gì một nhân vật sấm vai thảm tử trong cuốn phim gián điệp.

Lên tới lầu, người tùy phái chỉ tay về phía bàn kê ở góc phòng, nơi đó có một người chừng bốn mươi tuổi đang cắm cúi viết.

- Ông Thiên Chương đấy!

Trần Đại gật gù, mỉm cười tỏ ý cảm ơn người tùy phái. Hắn bước nhẹ tới bàn của nhà văn Thiên Chương:

- Thưa ông...

Nhà văn Thiên Chương ngừng viết, ngẩng đầu lên. Hơi ngạc nhiên một chút, rồi ông ta chợt nhớ ra:

- Chắc cậu hẹn tôi hồi sáng phải không?

- Vâng ạ!

- Mời cậu ngồi.

- Cảm ơn ông.

Trần Đại ngồi xuống ghế. Hắn nói:

- Thưa ông, có làm phiền ông không ạ?

Nhà văn Thiên Chương đặt bút lên trên trang giấy:

- Không phiền gì cả. Tôi rất sung sướng được tiếp đọc giả. À, còn cậu muốn "chỉ bảo" gì đây?

Thấy nhà văn Thiên Chương vui vẻ, Trần Đại khen ngợi ngay:

- Thưa ông. Ông viết cuốn "Đường Về" hay quá. Tôi đọc và muốn khóc.

- Cậu xúc động thế cơ à?

- Vâng ạ!

- Người ta đã chửi bới tôi rất nhiều khi đề cao các nhân vật du đảng. Ở giai cấp nào mà chẳng có người hùng, thằng hèn phải không cậu? Du đảng có những thằng khốn kiếp, ti tiện thì cũng có những thằng cao thượng chứ! Cậu có đọc loạt bài tôi viết về Trần Đại không?

- Thưa có.

- Cậu có thấy Trần Đại đáng thương không?

- Thưa, ông đã quá... thiên vị.

Nhà văn Thiên Chương đã rút điều Méliá vàng. Trần Đại nhanh tay móc diêm quẹt lửa cho ông mời thuốc. Nhà văn Thiên Chương hít một hơi thuốc, nhả khói rồi hất hàm nhưng miệng mỉm cười:

- Tại sao cậu bảo tôi thiên vị. Tôi thề với cậu rằng tôi chưa hề quen biết Trần Đại. Nhưng tôi yêu nó, tôi coi nó như cháu tôi. Tôi biết nó bị gia đình hắt hủi nên thù hận xã hội và đi làm du đảng. Tôi có một đứa cháu, nó cũng chán đời đi làm du đảng cho đỡ buồn. Và nó bị hạ chết. Nên tự nhiên tôi thương Trần Đại. Tôi có cảm tưởng nó đang bị bắt nạt.

Trần Đại ứa nước mắt. Qua cặp kính đen, hẩn nhìn nhà văn Thiên Chương bằng đôi mắt triu mến. Trên cõi đời nham nhở này, Trần Đại lại

gặp thêm một tâm hồn hiếu hân và bênh vực hân. Giọng Trần Đại tha thiết hơn cả lúc nói những lời yêu đương tha thiết với Tương Vi:

- Thưa ông, ông cho phép cháu gọi ông bằng chú.

Nhà văn Thiên Chương gật đầu:

- Tôi có nhiều độc giả bằng tuổi cậu, họ gọi tôi bằng chú và xưng cháu vì họ yêu tôi. Cậu cũng yêu tôi à?

- Vâng cháu yêu tâm hồn chú. Chú gọi cháu bằng cháu và xưng chú đi rồi cháu kể cho chú nghe một chuyện có thể viết thành tiểu thuyết được.

- Được rồi, chú nhận lời cháu.

- Thưa chú, chú có nhận ra cháu là ai không ạ?

- Chú chịu.

Trần Đại liếc nhìn cái "tít" lớn trên trang giấy đang viết của nhà văn Thiên Chương "Tại sao tôi bênh vực Trần Đại" hân hóm hình hỏi:

- Tại sao chú bênh vực cháu?

Nhà văn Thiên Chương tròn đôi mắt. Điều thuốc lá suýt rời khỏi đôi môi của ông:

- Cháu là Trần Đại?

- Vâng.

- Cháu dám tới đây?

- Vì cháu tin chú sẽ che chở cho cháu nếu cảnh sát theo dõi cháu. Xin lỗi chú cháu không dám bỏ mũ vì cháu mới cạo trọc đầu. Cháu lại đeo kính đen và khoác "veston" nên cảnh sát không nhìn ra cháu.

Nhà văn Thiên Chương nói nhỏ đủ để Trần Đại nghe thôi:

- Cháu đến đây có việc gì?
- Cháu đến để cảm ơn chú.
- Chỉ có thế?
- Và nhờ chú một việc.
- Cho cháu?
- Không, cho bạn cháu đang bị hành hạ trong địa ngục trại Tế Bần.
- Thằng Hùng hở?
- Vâng James Dean Hùng.

Nhà văn Thiên Chương đứng lên, vỗ vai Trần Đại:

- Chú hủy bài chú đang viết đi. Chú cháu mình lên "La Pagode" nói chuyện. Cháu rảnh chứ?
- Vâng.
- Cháu đến đây bằng gì?
- Tắc xi.
- Vậy đi bằng chiếc xe bốn bánh cà tàng của chú.

Nhà văn Thiên Chương dẫn Trần Đại xuống lầu. Hai người leo lên chiếc xe Simca cũ rích. Nhà văn Thiên Chương chở Trần Đại lên "La Pagode". Sau khi đã gọi đồ uống, nhà văn Thiên Chương dục Trần Đại:

- Cháu cần nói điều gì cháu cứ nói đi, chú sẵn sàng nghe cháu kể chuyện các cháu.

Trần Đại nhắc ly bia nốc một hơi. Nó đặt ly bia xuống bàn:

- Vụ kho 18 cháu chủ trương nhưng thằng đáng khen ngợi không phải là cháu.

- Vậy ai?

- James Dean Hùng.

- James Dean Hùng là đứa nào?

- Là đàn em của cháu. Là bạn tri kỷ thì đúng hơn. Trần Đại này chỉ còn hai người thành thực yêu thương cháu: James Dean Hùng và Tường Vi.

- Tường Vi là đứa nào?

- Là một đứa con gái đau khổ nhất đời. Nàng đã trốn nhà theo cháu.

- Nàng ở với cháu.

- Không, nàng ở nội trú Hòa Hưng. Nàng đang sống nhờ sự săn sóc của các bà phước.

- Nàng là...

- Con nhà tử tế chú ạ! Cháu xoay sở để nàng tiếp tục đi học. Chúng cháu chưa hề ngủ chung với nhau hay có ý nghĩ bậy bạ về nhau. Mặc dù cháu là thằng mà pháp luật đang bủa lưới.

Nhà văn Thiên Chương thấy chuyện của Trần Đại lạ lùng trên cả sự tưởng tượng của ông. Hiểu rõ sự lạ lùng ấy Trần Đại nói:

- Để cháu nói hết vụ kho 18 và James Dean Hùng rồi cháu kể chú nghe tại sao cháu đi làm du đãng.

Nhà văn Thiên Chương gật đầu. Trần Đại hỏi:

- Chú có thì giờ không?

Nhà văn Thiên Chương cười:

- Chú đang làm viết mà!

Trần Đại xoa tay:

- Cháu quên phứt mất rằng chú vừa là nhà văn vừa là nhà báo. Thưa chú, vụ kho 18 không phải cảnh sát thương cảng thộp được James Dean Hùng đâu. Nó tóm cổ một người cảnh sát làm con tin để mặc cả. Nó tình nguyện bị bắt cho đàn em nó thoát thân. Chuyện này lão cò thương cảng biết nhưng hãn không chịu tiết lộ. Thành thử báo chí loan tin và bình luận sai hết. Riêng chú, chú khen ngợi cháu thay vì khen ngợi James Dean Hùng.

- Chú sẽ bỏ khuyết điểm này.

- Chuyện ấy không quan trọng bằng chuyện này, James Dean Hùng bị đưa sang trại Tế Bần. Trưa nay có tên cùng phòng với nó được thả về, nó đến tiệm nhảy đầm lậu cho Năm Hòa Hưng biết tin rằng James Dean Hùng bị đánh đập tàn nhẫn.

- Sao lại có tiệm nhảy đầm lậu?

- James Dean Hùng giữ "an ninh" cho tiệm này, một tháng lãnh ba ngàn lương.

- Chú hiểu rồi. Còn Năm Hòa Hưng?

- Cũng là đàn em của cháu, nó thế chân James Dean Hùng.

- Rồi sao nữa.

- Giám thị đánh James Dean Hùng gần chết, dúi mặt nó xuống cầu tiêu...

Nhà văn Thiên Chương mỉm môi:

- Terrible.

- Vâng, khủng khiếp và dã man lắm. Đối với du đảng, trại Tế Bần là địa ngục trần gian. Chúng nó tưởng hễ đánh đau là du đảng tổn, bỏ nghề du đảng. Thực ra, càng đánh đau càng hận đời nhiều và du đảng càng liều lĩnh. Những đũa dâm giết người phần đông đều được tôi luyện trong địa ngục Tế Bần.

- Cháu nói tiếp đi!

- Thưa chú, thấy chú thương chúng cháu, cháu mới nhờ chủ một việc. Bạn cháu đã có đũa bị bắn chết ném lên hàng rào dây thép gai rồi bị khép tội toan vượt ngục nên bị bắn. Cháu sợ James Dean Hùng chống lại bọn giám thị rồi cũng bị thủ tiêu mất.

- Cháu muốn nhờ chú làm gì bây giờ?

- Chú viết một bài nói đến James Dean Hùng để bọn giám thị không muốn giết nó.

- Được rồi.

- Nếu chú rảnh, chú xin vào trại Tế Bần gặp James Dean Hùng để viết thiên điều tra thì nhất.

- Để chú tính lại đã.

- Và...

- Cháu đừng ngại, cứ đề nghị đi.

- Cháu có thể xoay được chút tiền, nếu chủ biết cách "đắm mồm" bọn giám thị để nó đừng hành hạ James Dean Hùng và cho nó sớm được ra.

- Để chú dò hỏi xem đã.

Tuy trả lời thế, nhà văn Thiên Chương cũng không khỏi ngạc nhiên. Ông tự hỏi chẳng biết Trần Đại xoay đâu ra tiền để ăn diện, để hút

"Havatampa", để hối lộ nhân viên của chính phủ hòng giải cứu cho đàn em.

Trần Đại đã nhắc cặp kính ra. Bấy giờ nhà văn Thiên Chương mới thấy đôi mắt thiết tha của tên du đảng. Đôi mắt Trần Đại như có một sức quyến rũ mãnh liệt thu hút hết cảm tình của người nhìn hẳn. Nhà văn Thiên Chương say sưa ngắm đôi mắt của Trần Đại. Ông sẽ gật gù mỉm cười.

- Thưa chú, chú cười gì đấy ạ!

- Chú đang nghĩ về đôi mắt của cháu.

- Đôi mắt cháu lưu manh lắm hở chú?

- Không, tha thiết lắm. Chẳng trách cháu nhiều đàn em.

- Cháu không tin chúng nó theo cháu vì đôi mắt đâu chú ạ!

- Thế lý do nào?

- Cháu cũng chẳng biết. Có điều cháu đối với chúng nó như chú đối với cháu.

Nhà văn Thiên Chương đột điều thuốc khác:

- Nếu chú có méo mó nghề nghiệp trong lúc tâm sự với cháu, cháu đừng trách chú nhé!

Trần Đại lắc đầu:

- Thưa chú, không bao giờ cháu dám trách chú cả.

- Vậy cháu cho chú biết tiền ở đâu mà cháu xài dữ thế?

- Mỗi đứa du đảng thứ "cậu" đều có ba bốn con bồ làm vũ nữ ở ba bốn tiệm khác nhau. Chúng nó cung phụng các cháu tiền bạc. Chúng cháu bảo vệ chúng nó. Ngoài ra những tiệm nhảy đầm bị du đảng cắc ké

quấy phá, "bắt đũa" khách hàng, đều muốn chúng cháu giữ an ninh. Bọn chủ trả lương tháng chúng cháu.

- James Dean Hùng có gia đình không?

Thưa chú có. Gia đình nó ở Đà Nẵng, học chương trình pháp. Cha nó là dược sĩ, mẹ nó là giáo học.

- Tại sao nó bỏ nhà?

- Nó coi gia đình như tù ngục.

- Nó đã trở về lần nào chưa?

- Có một lần đi hoang buồn nản quá, nó mò mẫm về. Nhưng gia đình nó coi nó như người xa lạ. Nó cô độc quá lại tìm vào sống với anh em.

Trần Đại có dịp tâng bốc James Dean Hùng:

- Nó hào hiệp lắm chú ạ! Không tin chú cứ hỏi bác sĩ Nguyễn lưu Niệm mà xem. Nó là "bạn" tri kỷ với bác sĩ Niệm đấy.

- Các chú quen cả với bác sĩ Niệm?

- Vâng.

- Trong trường hợp nào?

- Trường hợp hết sức éo le. Có dịp cháu sẽ kể cho chú nghe.

Nhà văn Thiên Chương không ngờ chuyện của tên du đãng lại hấp dẫn đến thế. Ông hỏi:

- Còn cháu, cháu đã về nhà lần nào chưa?

- Chưa.

- Cháu không hối hận à?

- Không. Cháu kính thờ gia đình cháu chứ có phải bị gia đình khinh thờ đâu. Khi cháu ra đi, ba cháu mới bắt đầu thờ cháu.

Giọng Trần Đại bắt đầu chở chất căm phẫn:

- Cháu ghê thờ gia đình, học đường và xã hội... Thôi để cháu kể chú nghe về cháu.

Trần Đại thuật lại quãng đời khốn nạn của hắn như hắn đã thuật cho Tường Vi nghe. Nhưng lần này, hắn kể thêm cả mối tình đau khổ tủi nhục của hắn. Hắn không quên kể cho nhà văn Thiên Chương trường hợp hắn quen bác sĩ Niệm. Rồi Trần Đại cũng kết luận:

- Và thế đấy, cháu đi làm du đãng. Chuyện của cháu dầm đầy máu và nước mắt. Cháu đang bị theo dõi. Rồi một hôm nào đó, chú sẽ thấy chúng nó bắn chết cháu, bắn què cháu hoặc đẩy cháu ra Côn Đảo xa hẳn cái xã hội nhơ nhớp nhưng có người yêu của cháu.

Nhà văn Thiên Chương bị xúc động mạnh. Ông nhấc ly bia nốc một hơi cạn hết. Ông nhìn cục đá còn trơ lại trong ly:

- Chú tưởng cuộc đời cháu bây giờ như một miếng đá thừa!

- Thừa chú, còn vô dụng hơn thế nữa.

Suy nghĩ một lúc lâu nhà văn Thiên Chương nói:

- Tập truyện "Đường Về" của chú còn thiếu sót nhiều quá.

- Thừa chú, cháu đã định bảo chú điều này.

- Chú sẽ viết cuốn khác, cháu giúp chú nhé!

Trần Đại cười, nét mặt của hắn đã trở nên khắc khổ:

- Thừa chú, chắc cháu còn sống đến ngày mai không?

Nhà văn Thiên Hương chợt nhớ tới hoàn cảnh hiện tại của Trần Đại. Ông nhìn thẳng vào đôi mắt thiết tha của hắn:

- Cháu sợ chết không?

Trần Đại gật đầu:

- Lúc này thì cháu sợ chết, vì cháu thèm sống, vì cháu biết cuộc đời vẫn còn nhiều người thương cháu như người yêu của cháu, như chú.

- Cháu muốn nhờ chú cứu?

- Không ai có thể cứu cháu được đâu chú ạ!

- Tại sao?

- Vì pháp luật không làm ngơ cho kẻ giết người. Dù một lý do nào đó thì cháu cũng đã giết người.

- Cháu quên rằng pháp luật sẽ khoan hồng cho cháu à?

Trần Đại nhún vai:

- Thưa chú, pháp luật có phải là chú đâu. Chú quên cháu đi chú hãy cứu James Dean Hùng,

- Nếu chú cứu được cháu, cháu có chịu ở tù một thời gian không?

- Năm mười năm trong khám, còn gì là đời nữa. Thà chết ngay còn hơn.

- Thế cháu không nghĩ tới Tường Vi của cháu ư? Cháu vào tù, ở ngoài nàng sẽ chết rũ vì buồn.

- Chác không?

- Cháu như một chiếc thang để nàng leo lên khỏi cái hố sâu của buồn tủi. Cháu là lẽ sống của nàng. Xa cháu, nàng bầu vú ai?

- Nhờ cháu bị bắn chết thì nàng bầu vú ai?

Trần Đại nín thính. Nhà văn Thiên Chương nói:

- Chú không dám khuyên cháu: nhưng đời cháu còn dài lắm. Thí dụ cháu ở tù năm năm thì mãn hạn, cháu vẫn chưa già cơ mà.

- Còn Tường Vi?

- Nếu cháu tin nơi, chú sẽ săn sóc nàng dùm cháu những ngày tháng cháu vắng mặt. Ý muốn của cháu là mong mỗi người yêu của cháu học hết bậc Đại Học. Thời gian ấy vừa tròn với thời gian cháu ôn lại chuyện đời trong khám.

Trần Đại lặng im nhìn miếng đá tan trong ly. Một lát sau hẳn nói:

- Thưa chú, lúc này cháu sẽ dẹp hết tự ái.

Nhà văn Thiên Chương gật đầu:

- Chú biết.

- Thưa chú cháu nên nạt mình cho cảnh sát?

- Nên lắm.

- Liệu chúng nó có trả thù cháu không?

- Không đâu.

- Có gì bảo đảm?

- Chú sẽ dùng tờ báo của chú bảo đảm cho cháu.

Trần Đại lắc đầu:

- Chú không bảo đảm cho cháu được đâu chú ạ!

- Tại sao?

- Trong bóng tối của những phòng tra tấn, chúng nó bịt mắt cháu, trả thù những vụn rạch mặt, chú biết đâu mà mò? Vụ nạt mình cho cảnh sát, chú để cháu nghĩ lại.

- Bao giờ cháu nghĩ xong?

- Thưa chú, bao giờ cháu nghĩ chín, cháu sẽ tìm chú.

- Chú mong sớm gặp cháu.

Thưa chú, cháu cũng mong thế. Ngộ trong thời gian chưa suy nghĩ kịp mà cháu bị nạn, cháu có thể nhờ chú một việc trước được không?

- Được

- Chí cố cứu James Dean Hùng và chuyển cho nó bức thư này.

Trần Đại móc trong túi ra một bức thư mà hẳn đã viết hồi trưa trao cho nhà văn Thiên Chương:

- Chỉ khi nào cháu bị bắn chết và James Dean Hùng thoát khỏi địa ngục Tế Bần chú hãy đưa nó chú nhé!

- Chú sẽ làm theo lời cháu dặn.

Nhà văn Thiên Chương biết Trần Đại sắp sửa cáo biệt, hỏi hẳn:

- Tối nay cháu rảnh không?

- Dạ rảnh.

- Chú muốn mời cháu đi Vũng Tàu chơi, sáng mai về sớm, cháu chịu không?

Trần Đại nhìn nhà văn Thiên Chương bằng đôi mắt hóm hỉnh:

- Chú muốn khai thác cháu?

- Chú hứa không khai thác gì cả.
- Chú muốn tìm hiểu cháu?
- Chú đã tìm hiểu cháu rồi.
- Chú muốn thuyết phục cháu?
- Chú không đủ quyền hành.
- Thế chú mời cháu đi Vũng Tàu làm gì?
- Đi tắm biển đêm. Thế thôi.

Trần Đại nhả một vòng khói tròn xuống miệng ly bia:

- Vâng, cháu đi với chú.
- Vậy mình khởi hành từ bây giờ.

Nhà văn Thiên Chương gọi bồi trã tiền. Hai người bước khỏi quán "La Pagode" ra chỗ xe đậu. Nhà văn Thiên Chương cho xe chạy ra xa lộ. Chiếc xe cà tàng chở nhà báo và tên du đãng đi Vũng Tàu.

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 19

TƯỜNG VI khóc sụt mướt. Trần Đại lặng thinh. Hắn nằm nhìn những giọt lệ rơi nhanh trên tà áo của người yêu. Mỗi giọt cơ hồ mỗi giọt nước nhỏ trên đầu trọc của Đại, kẽ bị tra tấn rớt xuống trái tim đau khổ của Trần Đại. Nhức nhối. Tường Vi khóc mãi không thôi. Nước mắt của nàng như nước mưa đại hạn, lâu ngày mới được dịp tuôn trào.

Trần Đại không dám ngắm người yêu khóc nữa. Hắn ngó hai chiếc va li đầy sách vở và quần áo của Tường Vi vừa mang tới. Lòng hắn hoang mang khôn tả. Trần Đại sai Quyền Tân Định đến nội trú dẫn Tường Vi gặp hắn không ngoài mục đích nói cho nàng quyết định của hắn.

Sau đêm cùng nhà văn Thiên Chương ra Vũng Tàu. Trần Đại chợt cảm thấy hắn phải trả giá tương lai rất đắt nên hắn muốn được sống hạnh phúc với Tường Vi. Hắn phải chịu đựng những nỗi ê chề thể xác và vất vả tâm hồn. Hắn không có quyền trốn tránh những hậu quả do hắn gây ra.

Trần Đại định bụng gặp Tường Vi chiều nay, sáng mai hắn sẽ trả lời nhà văn Thiên Chương rồi hắn nạp mình cho cảnh sát. Nhưng Tường Vi đến với hành lý của nàng. Đôi nhân tình chưa kịp hỏi han nhau thì Tường vi đã khóc nức nở...

Đợi người yêu vui niềm thốn thức, Trần Đại mới dỗ dành:

- Nín đi em! Khóc nhiều sưng mắt hết đẹp...

Tường Vi mếu máo:

- Em chả cần đẹp nữa. Em đọc báo biết hết chuyện rồi. Tại sao anh lánh mặt em? Anh sợ em tố cáo anh ư? Hay anh muốn bỏ rơi em?

Trần Đại dịu dàng:

- Sao em nặng lời thế?

Tường Vi vùng vằng:

- Vâng, em nặng lời đấy!

Trần Đại ngồi dậy. Hắn bước ra chỗ Tường Vi ngồi, ôm lấy nàng.

- Anh xin lỗi em...

Tường Vi không có cử chỉ gì chống đối. Nàng ngoan ngoãn trong vòng tay của người yêu. Trần Đại buông Tường Vi ra ngay. Hắn ngồi cạnh nàng:

- Em bằng lòng cho anh xin lỗi chứ?

Tường Vi gật đầu. Trần Đại rút khăn thấm nước mắt cho Tường Vi:

- Anh không bao giờ muốn bỏ rơi em cả. Anh chỉ muốn suốt đời gần em.

- Thế sao anh tìm cách trốn em?

- Anh trốn cảnh sát đấy chứ! Em chưa để ý tới cái đầu trọc của anh à? Em hứa đừng trách anh nữa, anh sẽ bàn với em chuyện này.

- Chuyện buồn không?

- Anh chưa biết em sẽ cho là buồn hay vui.

- Nếu là chuyện buồn, em van anh đừng kể nữa. Em bỏ học bỏ nội trú, bỏ tương lai, bỏ tất cả đến sống với anh. Em mong được hưởng

quãng ngày hạnh phúc dù ngắn, dù dài với anh tới khi anh bị chúng nó bắn chết hay anh bị chúng nó bắt vào khám.

Trần Đại gượng gạo cười tin tưởng:

- Anh không bị ai bắt cả.

Tường Vi lắc đầu:

- Anh đừng cố tình che dấu sự thật. Em biết cảnh sát đang ruồng bắt anh.

Trần Đại vỗ nhẹ lên vai Tường Vi:

- Em để anh nói hết rồi hãy kết luận chuyện buồn bay vui.

- Chuyện có liên hệ tới em?

- Liên hệ tới đời chúng ta, tới tương lai chúng ta. Vậy em nghe anh.

Trần Đại thuật lại chuyện gặp nhà văn Thiên Chương, những lời ông ta khuyên hẳn và ý định ra nộp mình cho cảnh sát rồi hỏi Tường Vi:

- Em nghĩ sao?

- Em không nghĩ gì cả. Em không muốn xa anh nữa dù xa anh một ngày hay một giờ. Em không muốn tương lai mình như ý mình muốn. Anh đừng nghĩ xa xôi hãy mặc kệ đời muốn ra sao thì ra.

- Không được.

- Tại sao không được?

- Vì em không muốn xa anh.

- Em bằng lòng sống cuộc đời lẩn trốn?

- Vâng.

- Nhưng lần trốn được mấy ngày?
- Em không cần biết.
- Em nên biết rồi hãy quyết định việc mình làm.
- Đã bảo em không cần biết mà.
- Tường Vi!
- Dạ...
- Em nghe anh.
- Thưa anh, em vẫn nghe anh.
- Em nghe anh gì đâu?
- Em đang nghe anh đây.
- Tường Vi!
- Dạ...
- Em còn thương anh không?
- ...
- Anh không nạt mình cho cảnh sát thì không sống suốt đời với em được.
- ...
- Như thế lỡ cả đời em.
- ...
- Muộn màng lắm là năm năm anh sẽ trở về. Bây giờ em cũng vừa tốt nghiệp.

Thấy Tường Vi lặng thinh không nói gì. Trần Đại không thuyết phục nàng nữa. Hai người ngồi bên nhau, nghe rõ hơi thở của nhau. Những giọt nước mắt của Tường Vi lại nhỏ trên tà áo của nàng. Trần Đại nắm lấy bàn tay người yêu:

- Em..

- Dạ...

- Em giận anh?

Tường Vi lắc đầu một cách chán nản. Trần Đại dỗ dành:

- Em đừng khóc nữa.

Tường Vi ngược nhìn Trần Đại bằng đôi mắt đẫm lệ:

- Vâng, em sẽ không khóc, sẽ không bao giờ khóc nữa. Nếu anh hứa với em một điều.

- Em bắt anh hứa điều gì?

- Anh hứa dẹp ý nghĩ nạp mình cho cảnh sát đi.

- Em.

- Anh đừng nói nhiều nữa. Em hiểu hết. Đời em đã lỡ, đã tưởng bỏ đi. Em không mong gì hơn được sống với anh...

- Dù chỉ một ngày?

- Vâng, dù chỉ một giờ. Nếu anh đi nạp mình, em sẽ có cách giải quyết đời em.

Trần Đại giật mình:

- Em muốn bỏ anh?

- Bỏ cuộc đời thì đúng hơn. Mình đâu biết trước được tương lai. Anh đừng quá thương yêu em mà tưởng rằng đúng thời hạn nào đó, hạnh phúc sẽ tới với mình. Anh không nghĩ rằng chúng nó sẽ giết anh ư?

- Có chú Thiên Chương rồi.

Tường Vi thở dài:

- Chú Thiên Chương của anh có bảo đảm anh khỏi chết bệnh không? Có lẽ anh nên nghĩ lại.

- Anh khỏe mạnh thế này, chết bệnh thế nào được.

- Anh đừng quá thèm sống mà chủ quan. Chúng nó sẽ dùng "đòn thù" đánh anh như đánh James Dean Hùng.

Trần Đại đang suy nghĩ, Tường Vi tấn công luôn:

- Nếu anh nghe chú Thiên Chương của anh, anh vừa đi nạp mình, em sẽ tự tử ngay. Nếu tự tử không chết, em sẽ tự tử nhiều lần cho tới khi chết.

Trần Đại cuống quýt:

- Em không nên làm thế.

- Anh vào tù, em sống với ai. Em không thích nhờ vả ai ngoài anh. Anh hiểu chưa?

- Anh hiểu.

- Hạnh phúc không bao giờ đến với kẻ đợi chờ năm này qua năm khác đâu anh ạ! Anh nghĩ lại đi.

- Em cho anh nghĩ hai ngày nhé! Bây giờ em nên trở về nội trú.

- Em không về nội trú nữa. Em không cần về đó nữa.

- Em ở đây?

- Hoặc anh muốn em chết mà ra nạp mình, hoặc anh yêu em không ra nạp mình, em vẫn không về nội trú nữa.

- Tường Vi.

- Dạ...

- Em còn nhớ bài thơ của anh?

- Muộn lắm rồi anh không còn thì giờ để đan lồng, sơn màu sắc sỡ nữa đâu. Chim bằng lòng sống trong chiếc giỏ anh ạ!

- Rồi em có trách không?

- Không bao giờ em trách anh cả.

Trần Đại nhìn đôi mắt sùng ửng của người yêu. Hắn ôm ghì lấy Tường Vi, gục đầu lên vai nàng:

- Anh nghĩ ngay khỏi cần hai ngày: Anh không nạp mình cho cảnh sát. Rồi ra sao thì ra.

- Vâng, rồi ra sao thì ra.

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 20

BA tháng trời trôi qua.

Ba tháng trong trại Tế Bần dài hơn ba năm đã trôi qua.

Thời gian đó đủ để những vết thương trên thể xác James Dean Hùng lành lặn. Và cũng để trái cảm hờn trong tim nó chín muồi.

Phòng "đặc biệt" bớt vẻ đặc biệt, James Dean Hùng khuyến nhủ bọn du đảng hãy tỏ cho giám thị Tám Đen biết chúng nó đã ngán Tám Đen.

Theo đúng chiến lược của James Dean Hùng, Hưng sư tử, Tám Thọ lần lượt lên văn phòng Tám Đen gây cảm tình. Chúng nó chịu khuất phục đòn giám thị, Tường du đảng thật sự kiêng mặt mình, giám thị Tám Đen xóa bỏ luật lệ của phòng đặc biệt.

Tám Đen thả vài tên lấy tiếng. Hẳn bỏ ngõ cửa phòng không khóa kín như trước nữa. Bọn du đảng phòng "đặc biệt" được hưởng qui chế giống các phòng khác trong trại. Chúng nó ngoan ngoãn đến nỗi sợ sệt. Tám đen đã thử lòng chúng, tạo cơ hội cho chúng nó trốn. Nhưng không một thằng nào dám trốn. Cả James Dean Hùng cũng không trốn.

Tám Đen yên trí rằng hẳn đã nắm được thuật trị du đảng. Song hẳn lầm. Vào đêm cuối tháng, James Dean Hùng, Tám Thọ và Hưng sư tử đợi đàn em ngủ hết, kéo nhau tới góc phòng ngồi dựa lưng vào tường hút thuốc lá.

Nửa tiếng đồng hồ liền, ba tên du đảng đốt gần hết bao "Capstan" mà vẫn im lặng chưa đứa nào nói một tiếng nào. Không khí ngột ngạt khói thuốc. Cảnh tượng có vẻ bí mật cơ hồ một phiên họp kín.

Hưng sư tử đập điều thuốc, mở đầu:

- Anh tính sao đây?

James Dean Hùng đáp:

- Còn đòn gì ê chề hơn đòn đập mặt xuống phân không?

Tám Thọ nói:

- Còn

- Đòn gì?

- Thay phiên nhau đi tiêu lên mặt mũi nó cho tới lúc nó chết sạch sụa.

- Còn đòn gì hay hơn nữa?

- Cắt gân nó!

Hưng sư tử cướp lời:

- Chơi lại cái đòn của nó.

- James Dean Hùng gạt đầu:

- Được lắm.

Tám Thọ hỏi:

- Dễ gì dụ khi đi một mình?

James Dean Hùng búng mẩu thuốc ra xa:

- Không khó đâu.

- Anh đã nghĩ kế chưa?

James Dean Hùng dẫn đò:

- Chỉ lo mỗi một việc.

- Việc gì?

- Bọn chúng nó phản bội.

Hưng sư tử cởi phăng áo ra:

- Đứa nào phản bội em moi tim nó.

James Dean Hùng cười khẩy:

- Anh sợ bọn giám thị moi tim chú trước.

Tám Thọ xắn tay áo:

- Anh tin đi, đàn em sống với chúng nó lâu hơn anh, đàn em hiểu chúng nó.

James Dean Hùng thở dài.

Hưng sư tử quả quyết:

- Quỷ quyết thì nó cũng phải chết.

James Dean Hùng đốt điếu thuốc lá khác:

- Nó chết đã đành, nhưng mình chết theo nó thì uổng quá. Giá nó đừng hứng tha một số thằng ra thì mình đỡ lo sự phản bội.

Tám Thọ nghiêng răng ken két:

- Anh nói cũng có lý.

Hưng sư tử hần học:

- Thế bỏ rơi vụ thanh toán này à?

James Dean Hùng cầm vỏ bao thuốc là bóp nát:

- Bỏ rơi thế nào được. Mỗi khi ăn cơm, nhớ tới "đòn thù" của Tám Đen, tao muốn mưa cả mặt xanh, mặt vàng. Thôi được, mai cứ dụ Tám Đen vô phòng này. Giết nó đã rồi tình chuyện phản bội sau. Vụ này để một mình tao. Có gì một mình tao lãnh đủ. Chúng mày lo chuyện phản bội.

Hưng sư tử hỏi:

- Anh đã nhận được mặt thẳng nào tính phản bội chưa?

James Dean Hùng lắc đầu:

- Bây giờ thì chưa có thẳng nào định phản bội cả. Tao sợ giết Tám Đen xong sẽ có đứa phản bội.

Tám Thọ nói:

- Đáng ngại thẳng Năm Lửa không?

- Tao đã nói bây giờ chưa thẳng nào có ý nghĩ phản bội cả.

- Thế bao giờ nó mới phản bội?

- Bao giờ thẳng Tám Đen gục ngã, bọn giám thị vừa dọa vừa dỗ sẽ có thẳng phản bội.

Hưng sư tử bẻ bảo tay răng rắc:

- Thẳng nào phản bội moi tim nó ra.

James Dean Hùng vỗ vai Hưng sư tử:

- Đó là nhiệm vụ của chúng mày. Muốn trị quân phản bội, chúng mày đừng dính vào việc trả thù Tám Đen.

Tám Thọ hỏi:

- Một mình anh chơi Tám Đen?

James Dean Hùng đáp gọn:

- Ừ!

- Không cần đến bọn này sao?

- Không, dụ được Tám Đen vào phòng thì tao chấp ba Tám Đen.

- Làm thế nào dụ khi được?

- Tao đã nói với mày rồi, tao đã có kế. Tao không muốn chúng mày giúp sức vì nhờ tao chơi nó không xong nó thủ tiêu tao thì còn chúng mày lo trả thù.

Hưng sư tử gật gù:

- Anh nghĩ đúng. Bằng bất cứ giá nào, chúng ta phải hạ thằng Tám Đen.

James Dean Hùng vươn vai:

- Chúng mày cứ tin tao đi, giết Tám Đen dễ như giết cóc. Nhưng giết nó xong tao sẽ lãnh đủ.

- Tại sao?

- Tao nói mãi mà chúng mày không hiểu. Sẽ có thằng trong phòng này tố cáo tao.

- Nó thù anh hay sao mà tố cáo anh?

- Nó không thù tao nhưng bọn giám thị sẽ dọa giết nó hay dụ nó làm công chức lương tháng vài ngàn.

Hưng sư tử và Tám Thọ không hỏi thêm gì nữa. Hai đứa ngồi thẩn ra suy nghĩ lời nói của James Dean Hùng. Một lát sau James Dean Hùng nói:

- Bữa nào tiện dịp hạ Tám Đen, chúng mày giả đò không biết chuyện gì nghe chưa?

- Ai sẽ giúp tay anh?

- Tao nhờ thằng Năm lửa hay những thằng khác.

- Chúng nó làm hỏng việc không?

- Chắc không hỏng đâu. Chúng mày kín tiếng chuyện này kéo nguy cả lũ.

Hưng sư tử chỉ tay vào miệng:

- Mẹ kiếp, kìm bẻ răng thì răng này gãy thôi chứ đừng hòng biết chuyện mật.

Tám Thọ tiếp lời Hưng sư tử:

- Tao giống mày đó Hưng sư tử ạ!

Hưng sư tử nghĩ tới chuyện "cách mạng" mà James Dean Hùng nói với nó nhiều lần. Nó thắc mắc:

- Không hiểu bao giờ mình mới làm cách mạng?

James Dean Hùng cười:

- Mày đang tập làm cách mạng đấy!

Hưng sư tử ngạc nhiên:

- Đâu?

- Giết một tên giám thị gian ác là làm cách mạng cũng giống như người ta nổi lên giết một lão Tổng Thống gian ác mà. Giết như vậy, người ta gọi là làm cách mạng.

James Dean Hùng cố giảng giải thật giản dị cho Hưng sư tử biết rõ hành động cách mạng. Tên du đảng này khoái chí:

- Thế thì phải giết sạch bọn giám thị mới được.

James Dean Hùng vỗ vai nó:

- Mở đầu bằng vụ hạ Tám Đen. Thôi chúng mày đi ngủ đi!

Hưng sư tử hỏi:

- Còn anh?

- Tao chưa muốn ngủ. Tao có một chút việc cần thức.

Hai tên du đảng nghe lời James Dean Hùng đi ngủ. Còn nó, nó ngồi ôn lại những kỷ niệm thơ ấu.

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 21

Buổi trưa ở trại Tế Bần im phăng phắc. Theo đúng kỷ luật, tên du đảng phòng nào về hết phòng ấy, không được gây náo động. Đứa nào bất tuân, giám thị sẽ lôi ra giữa sân nắng chang chang, bắt cởi áo, chỉ được mặt trần sì một chiếc quần sà lòn và tập thể dục liên tiếp hai tiếng đồng hồ.

Giám thị ngồi trong bóng mát, thối tu hít điều khiến các động tác của du đảng. Bị hình phạt này dù tên du đảng nào có là mình đồng da sắt cũng phải sốt hai ba ngày.

Những tên du đảng thứ cắc kè, thoát mới bước chân vô Tế Bần, đều được nếm phủ đầu ngón đòn êm ái nhưng ác liệt do bọn giám thị "sáng tác" ra. Và chúng nó đã tổn. Nói đến Tế Bần, nhiều đứa bỏ nghề du đảng đã lâu mà vẫn nổi da gà khắp mình mẩy.

Trong trại Tế Bần, giám thị phân loại du đảng để trừng trị. Du đảng thứ "chì" như Tám Thọ, Hưng sư tử, Năm Lửa, James Dean Hùng đã có những ngón đòn khốc liệt hơn dành cho chúng nó. Không một thằng nào ở phòng "đặc biệt" là không được giám thị gọi lên văn phòng còng tay lại, đánh một trận phủ đầu hộc máu mồm, gãy răng, trầy bả vai.

Khi một du đảng gộc mới nhập phòng "đặc biệt" kỷ luật của phòng khắt khe hơn, cửa đóng kín mít. Giám thị kiểm soát, lật cánh cửa sếp lên, nhòm vô. Sau, một thời gian, tên du đảng mới thuần phục, ngoan ngoãn, kỷ luật nói rộng. Cửa mở, trừ ban đêm thì phải khóa.

Trưa nay cơm nước xong đáng lẽ du đảng đánh giấc ngủ ngắn như thường lệ. Bất đồ, có hai tên ngựa ngày chân tay dấm đá nhau. Tám Đen

nổi giận. Hắn lôi hai tên khốn nạn ra giữa sân, bắt tập thể dục. Tám đen vừa hút thuốc vừa thối còi. Hắn say sưa ngắm "tác phẩm" của hắn được hai tên du đảng lột tả một cách rất trung trực thì Hoa rỗ, mặt tái mét chạy từ phòng "đặc biệt" ra.

Nó run run như cừu bị gọt lông trong ngày lạnh nhất. Tám Đen vung tay phát nó một cái nên thân vào lưng:

- Mà mò ra đây làm gì?

Hoa rỗ lắp bắp:

- Thưa ông giám thị....

Tám đen đứng lên. Hắn tạt trái bàn tay vào mặt Hoa rỗ:

- Gì?

Hoa rỗ không tránh đòn. Tám Đen hỏi dồn:

- Có chuyện gì?

- Thưa ông khủng khiếp lắm.

- Thưa ông thằng James Dean Hùng ...

- Nó trốn hả?

- Không.

- Thế sao?

- Tự nhiên nó trúng gió, chết quay lơ....

Tám Đen bỏ mặc hai tên du đảng giữa sân nắng. Hắn theo Hoa rỗ tới phòng "đặc biệt". Hơn một tháng nay, hết phòng "đặc biệt" đã ngán ngẩm và kính phục hắn, thỉnh thoảng Tám Đen vẫn bước vô phòng "giáo dục" bọn du đảng "gộc". Thoạt đầu, hắn mang theo hai người phụ tá có

súng. Về sau để chứng tỏ cho du đảng hiểu rằng hắn cũng là một anh hùng. Tám Đen tới một mình, hắn không gặp một trở ngại nào.

Bữa nay, Tám Đen đã quá quen thuộc. Hắn xăm xăm đẩy cửa bước vào. Bọn du đảng gộc trừ Hưng sư tử và Tám Thọ, đứa nào cũng tưởng James Dean Hùng chết bất thành linh. Chúng nó ngơ ngác nhìn xác James Dean Hùng được Tám Thọ phủ kín cái mền lên, vẻ buồn thảm hiện rõ trên khuôn mặt chai đá. Lầm lì của những thằng khốn nạn. Tám Đen nhổ bãi nước miếng văng tục:

- Mẹ kiếp, chết ở đâu không chết lại chết ở đây. Bắt tội các ông phải trình báo.

Tám Đen cúi xuống. Hắn lầm bầm:

- Lại có bác sỹ khám nghiệm, tòa án, tòa liếc lồi thôi lắm đấy. Cho một phát súng ném mẹ mày ra bờ rào kềm gai là yên chuyện.

James Dean Hùng nghe rõ từng tiếng nói về nhận đạo của giám thị Tám Đen. Nó nghĩ thầm:

- Bố mày chưa chết đâu con ạ!

Tám Đen lật tấm mền lên coi. James Dean Hùng chưa kịp thi hành thủ đoạn thì một chiếc mền khác đã trùm kín lấy đầu giám thị Tám Đen. Và Hưng sư tử như một con sừ tử xô chuồng phóng tới, dùng đôi tay sắt của nó khóa chặt lấy cổ Tám Đen.

James Dean Hùng vũng dậy. Nó trợn mắt trách Hưng sư tử:

- Ai khiến mày?

Hưng sư tử không trả lời James Dean Hùng. Nó dục anh em:

- Thằng nào ra đóng cửa, cài chốt lại dùm đi!

Bọn du đãng ngạc nhiên đến cực độ, Hoa rồ chạy ra ngó trước ngó sau và đóng cửa lại. Hưng sử tử vẫn xiết chặt cổ Tám Đen. Một thằng khác xông tới nắm chặt lấy hai chân giám thị. Tám Đen nằm chình ình trên nền nhà. Nó hất hàm:

- Thằng nào cho tao mượn cái khăn mùi xoa.

Tám Thọ quăng cho nó. James Dean Hùng bước lên cái xác nằm bất động của Tám Đen. Nó dùng hai chân đè lấy hai cánh tay của Tám Đen, cúi xuống nhắc tấm mền phủ kín mặt Tám Đen.

Nhìn rõ kẻ thù, Tám Đen nghiêng răng:

- À, ra mà...

James Dean Hùng nhổ bãi nước miếng trúng con mắt của Tám Đen:

- Ừ, tao đây.

- Rồi mà sẽ biết tay ông!

James Dean Hùng nhổ bãi nước miếng thứ hai vào con mắt bên kia của giám thị:

- Chắc gì mà còn sống?

Tám Đen bắt đầu chột dạ, James Dean Hùng nháy mắt ra hiệu cho Hưng sử tử:

- Căng họng nó ra nhét dùm tao cái khăn vào họng nó.

Tám Đen chớp mắt lia lại. Nhưng nước miếng dường như muốn bám chặt lấy mắt hắn. Hưng sử tử giáng một trái vào quay hàm Tám Đen. Hắn vờ kịp ối một tiếng, chiếc mùi xoa đã tống đầy miệng hắn.

James Dean Hùng bảo Hưng sử tử:

- Mà ra canh cửa đi.

Nó móc túi lấy quần băng keo mà nó cố ý "thôi" ở phòng y tế để dùng vào việc hôm nay. James Dean Hùng dán băng keo ngang dọc, chéo kín mồm Tám Đen. Nó vẫy tay:

- Chúng mày dạt ra, để tao thanh toán món nợ.

Bọn du đảng đề nghị:

- Chơi "hội chợ" đi!

James Dean Hùng lắc đầu:

- Không dính dáng gì đến chúng mày cả. Để tao trả nợ thẳng chó chết này.

James Dean Hùng nhảy ra chỗ khác. Bọn du đảng phụ tay nó hạ ngã Tám Đen cũng đã đứng về phía khán giả. Tám Đen hết bị đè cánh tay, hăn đưa tay quạt nước bọt làm mờ mắt hăn, Tám Đen lồm cồm bò dậy.

Khi hăn toan bóc băng keo trên miệng hăn, một cú đá ác liệt đã phóng tới cảnh cáo hăn. Tám Đen buông xuôi tay. James Dean Hùng đứng thủ thế:

- Mày đánh tao mày phải còng tay tao lại và hai thằng phụ tá của mày chĩa súng uy hiếp tao. Hôm nay bố mày thách mày cả hai chân hai tay. Nhào vô đi!

Tám Đen ngần ngại. Móng vuốt của hăn đã thu lại. Đứng một mình trong phòng "đặc biệt" hăn chỉ là con cọp trước muôn vàn họng súng của những tay thiện xạ.

James Dean Hùng chửi bới:

- Đồ hèn, đồ khốn nạn. Mày không dám đánh tay đôi thì tao cũng giết mày. Kêu cứu nghe coi, giám thị nhớ bản!

James Dean Hùng phóng người tới. Nó húc đầu vào bụng giám thị. Giám thị tránh đòn lùi dần. Tám Thọ ngửa chân đạp hẳn một cái chúi về phía trước. James Dean Hùng đá một cú trúng mặt Tám Đen. Nó nói:

- Tao cấm chúng mày đánh Tám Đen. Thằng nào động đến nó tao cắt gân.

James Dean Hùng khuyến khích giám thị:

- Mày hạ được tao thì mày sống, tao chết. Tao hạ được mày tao sẽ dúm đầu mày xuống phân cho tới khi mày chết.

Giám thị bị dồn vào thế không đánh lại James Dean Hùng không được. Hắn đã chịu trả miếng, James Dean Hùng đấm những trái ác liệt. Nó dụ giám thị tới gần, dùng thế võ nhu đạo quật giám thị ngã xõng xoài trên mặt đất.

Tám Đen đau điếng nhưng miệng bị bịt kín, kêu không được. James Dean Hùng phóng lại, dùng hết sức trả những cú đòn thù ba tháng về trước. Nó đá tới tập lên thân thể Tám Đen. Tám Đen quần quại dưới gót chân của James Dean Hùng.

Đôi mắt ngầu đỏ, James Dean Hùng cúi xuống nâng Tám Đen lên:

- Ông đánh cho mày tới lúc ngoắc ngoải!

Nó đấm vào bụng Tám Đen. Mỗi trái đấm, Tám Đen đều "hự" một tiếng. Như một con vật say chiến thắng, James Dean Hùng đánh Tám Đen không biết đau tay, không biết thương xót.

Tám Đen thoát đầu còn chống đỡ. Sau đuối dần và đành làm con vật hy sinh cho James Dean Hùng dày vò. Bọn du đảng những tên đã từng đâm chém không gớm tay, thấy James Dean Hùng dữ dội quá, đâm ra ngán. Năm lửa nhào ra ngán:

- Đủ rồi, James Dean Hùng!

James Dean Hùng tặng luôn Năm lửa một quả trứng mũi. Không đề phòng, Năm lửa lãnh đủ. Máu mũi ứa ra, Tám Thọ phải lôi nó ra, sợ James Dean Hùng nhớ tới thù cũ dám đánh chết cả Năm Lửa nữa.

James Dean Hùng không thèm đếm xỉa tới Năm Lửa. Nó đâm những trái chỏ đầy cằm phần vào mặt Tám Đen. Hể Tám Đen gục ngã, James Dean Hùng lại dựng hăn lên, đâm cho hăn ngã gục xuống. Tới lúc Tám Đen mềm nhũn như tàu dừa héo, James Dean Hùng dựng hăn lên mà hăn cũng không đứng lên nổi thì Hưng sư tử báo động:

- Có đũa sắp qua đây.

James Dean Hùng ngưng tay, nó dục bọn du đãng:

- Chúng mày ngủ đi, thằng nào nằm chỗ thằng ấy. Giả vờ ngáy lớn....

Bọn du đãng tuân lệnh răm rắp. James Dean Hùng kéo Tám Đen đến góc phòng, phủ kín tấm mền lên. Nó nằm lên cái xác như đòn của giám thị. Phòng "đặc biệt" đang sôi động, bỗng im phăng phắc. Tiếng chân người bước tới đã gần. Rồi cánh cửa sếp được mở ra. Một đôi mắt soi mói nhìn vào. Thấy không có gì khác lạ, cánh cửa sếp buông xuống. Và bước chân quay lại phía văn phòng các giám thị.

Bọn du đãng thở phào, Hoa rồ lồm cồm bò dậy nói trước:

- May quá.

James Dean Hùng hỏi

- May gì?

Hoa rồ run rẩy đáp:

- Chúng nó không hỏi hai thằng bị Tám Đen hành hạ giữa sân nắng.

James Dean Hùng gật đầu:

- Ừ, may thật.

Nó lật tấm mền phủ Tám Đen ra. Tên giám thị thất thế nhìn James Dean Hùng bằng đôi mắt van xin. Mồ hôi hãn chảy ướt đầm đìa. James Dean Hùng bóc lớp băng keo dán kín miệng Tám Đen lôi cái khăn nhét đầy mồm hãn ra, James Dean Hùng hất hàm:

- Mày kêu cứu tao nghe thử coi!

Tám Đen thều thào:

- Cho xin miếng nước.

James Dean Hùng nhún vai:

- Không được.

Tám Đen chấp tay lạy James Dean Hùng:

- Mày tha tao, tao sẽ thả mày khỏi Tế Bân.

James Dean Hùng phá ra cười:

- Im cái mồm hôi thối của mày lại, bố mày không dễ bị lừa đâu.

Nó phóng một cú đá vào cạnh sườn Tám Đen. Gã giám thị co người lại, quẫn quại. James Dean Hùng bảo Tám Thọ:

- Bưng cho nó ca nước.

Tám Thọ bưng ca nước cho Tám Đen. Hãn ngồi nhồm dậy bưng nước uống. Nhưng hãn chỉ kịp uống hai hớp, James Dean Hùng đã đá tung ca nước. Nước lạnh bắn tung tóe khắp phòng. James Dean Hùng hạch tội:

- Bố mày còn nhân đạo lắm đấy giám thị ạ! Mày đổ nước xôi vô họng bố mày, bố mày chưa quên đâu.

James Dean Hùng nói dứt, xốc Tám Đen dậy, đấm một chập nữa. Càng đấm Tám Đen, lửa hờn trong tim nó càng bốc cháy. Tất cả những

nổi hận thù cuộc đời, được James Dean Hùng trút vào người Tám Đen. Nó đâm đá đến khi Tám Đen học máu mồm, lê lết trên sàn phòng, mới dục Hưng sư tử:

- Ngó coi có thằng nào không?

Bây giờ đã quá một giờ, Hai tội nhân của Tám Đen trốn về phòng tù lâu. Sân Tế Bàn đầy nắng và trại Tế Bàn im lặng hơn cả lúc nào. Hưng sư tử đáp:

- Văng hoe.

James Dean Hùng bảo Năm lửa:

- Màỵ có thể giúp tao trị tội thằng Tám Đen được rồi đấy!

Năm Lửa hỏi:

- Nó gục rồi, trị tội gì nữa?

James Dean Hùng cười gằn:

- Màỵ ngu như chó ấy, nó vẫn còn sống đấy. Không bắt nó chết, nó sẽ giết hết phòng này.

Năm lửa mím môi:

- Rồi, tao phải làm gì đây?

- Màỵ phụ tao, lôi thằng hôi hám này tới cầu tiêu.

- Làm gì thế?

- Chúng nó chưa kể chuyện thằng Tám Đen cho tao ăn phân à?

- Chưa.

- Vậy tao trả thù nó đấy. Tao cũng cho nó xực phân.

Năm lửa tròn đôi mắt:

- Mà chơi lại đòn của nó hả?

Tám Thọ ngứa mắt quá, nó xông tới đấm Năm Lửa một trái vào bụng:

- Phòng này tao đã nhường quyền chỉ huy cho anh James Dean Hùng. Dưới ảnh, còn tao. Mà chỉ được tuân lệnh và cấm hỏi han lời thôi. Tao cấm mà "mày tao" với ảnh. Còn ở đây ngày nào, mày phải theo luật ở đây.

Năm Lửa cười gằn. Nhưng nụ cười của nó chấm dứt vội vàng khi nó thấy những con mắt đang nhìn nó một cách hằn học. Năm Lửa khiêm tốn hơn:

- Được rồi.

Tám Thọ dọa:

- Vụ này định đoạt tính mạng mày đó.

Năm Lửa chột dạ:

- Mày nói sao?

Tám Thọ nhổ bãi nước miếng lên cái xác mềm nhũn của giám thị Tám Đen. Nó đưa hai ngón tay quẹt ngang hai hàm răng:

- Rồi mày sẽ biết. Tao ở đây hơn một năm rồi, chưa thằng nào dám tính chuyện phản thù đâu. Mày biết hình phạt phản thù của bọn tao chưa?

James Dean Hùng không muốn Tám Thọ hạ tinh thần Năm Lửa nữa. Nó dục:

- Thời giờ gấp rút đấy.

Tám Theo ra lệnh:

- Năm Lửa, mày nên dính vào vụ này đi để khỏi mang tội phản thù.

Năm Lửa mím môi:

- Thằng năm này chưa phản thù ai đâu!

James Dean Hùng chiếu đôi mắt khinh bỉ vào đôi mắt long lanh giận hờn của Năm Lửa:

- Tao biết quá rồi.

Năm Lửa mắc cỡ, che dấu một tội lỗi:

- Nào, mời ông Tám Đen tới cầu tiêu.

Hưng sử tử gật đầu làm hiệu. James Dean Hùng và Năm Lửa khiêng Tám Đen ra khỏi phòng. Nhanh như những vụ chạy cảnh sát, hai tên du đãng đã mang con mồi tới cầu tiêu gần phòng "đặc biệt"

James Dean Hùng chợt nhớ tới những phút nhục nhã của ba tháng về trước. Vẫn cái cầu tiêu nhựa phân và nước tiểu này, Tám Đen đã cho nó thưởng thức ngón đòn có một không hai trên thế giới. Mỗi thù nuôi dưỡng ba tháng dòng dãi trong trái tim mà cảm hờn đã làm căn cỗi. Trái tim lại ở trong cái thể xác căng vù vì hình phạt của trại giáo huấn Tế Bần.

James Dean Hùng chỉ chợt nhớ đã điên lên. Nó vừa thở vừa bảo Năm Lửa:

- Lật sập thằng khốn nạn đi!

Hai tên du đãng chuyển tay. Khoảnh khắc, mặt Tám Đen đã bị dầm xuống khoảng phân bầy nhầy, lúc nhúc những ròi. Nó lấy chân dè mạnh lên gáy Tám Đen, nguyên rủa:

- Cho mày hưởng cái "sáng tác" độc đáo của mày!

Nó ngoắt tay dục Năm Lửa bước ra. James Dean Hùng đóng cửa cầu tiêu lại. Lát sau hai tên du đảng đã có mặt trong phòng "đặc biệt". Chuyện xảy ra êm thấm. Bọn Tám Thọ, Hưng sư tử hả hê vô cùng. Những đứa nhát gan khác thì trông chờ sự trả thù của bọn giám thị.

Hôm sau, trại Tế Bần mới phát giác cái chết bí mật của Tám Đen. Nhưng chưa biết đứa nào hoặc bọn nào giết Tám Đen thâm như thế. Bọn giám thị âm thầm điều tra. Hai tên du đảng bị đem ra tập thể dục giữa sân nắng buổi trưa hôm trước được thăm vấn đầu tiên. Hai thằng này biết Hoa rồ gọi Tám Đen. Song chúng nó hiểu rằng, đụng vào bọn gộc ở phòng "đặc biệt" không chết ở trong Tế Bần thì cũng chết ở ngoài đời, nên ngậm miệng, giả vờ chẳng biết gì cả.

Cuối cùng bọn giám thị "hỏi thăm" phòng "đặc biệt". Từng thằng một được "mời" lên văn phòng hỏi han. Đứa đi tiên phong là Hưng sư tử. Sau nửa tiếng đồng hồ, Hưng sư tử vác cái mặt sưng vù trở về phòng. Nó lão đảo đẩy cửa bước vào, chỉ kịp nói một câu ngắn:

- Chúng nó đánh đau quá...

Rồi ngã quy trên sàn phòng. Máu miệng ứa ra hai bên mép. Bọn du đảng chưa kịp săn sóc cho Hưng sư tử, Hoa rồ đã "mời" lên văn phòng sau Hưng sư tử.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Hoa rồ lại trở về. Nó không ngã quy. Nhưng khạc ra bàn tay hai chiếc răng vừa gãy. Hoa rồ ném hai chiếc răng về phía Năm Lửa:

- Thằng chó đẻ này chỉ điểm đây.... Ông giết mày....

Năm Lửa vừa hé miệng bào chữa, cửa phòng đã mở rộng. Lần này, Tám Thọ được "mời" lên văn phòng. Khi cánh cửa khép lại, trận đánh hội đồng khởi sự, Năm Lửa bị đấm đá tới bờ. Bọn du đảng toan bóp cổ Năm Lửa cho tới lúc chết. Nhưng James Dean Hùng đã cứu Năm Lửa. Nó quát:

- Buông nó ra!

Hoa rở dậm chân đành đạch:

- Thằng chó đẻ phản thùng mà anh?

James Dean Hùng mặt lạnh như tiền:

- Tao bảo chúng mày buông nó ra!

Bọn du đãng đãng xấu xí Năm Lửa, ngừng đấm đá, dạt hẳn về một phía. Năm Lửa đứng dậy phủi quần áo. Nó nhăn nhó:

- Thằng Năm này chưa phản thùng ai đâu!

James Dean Hùng khó chịu cái giọng Năm Lửa quá. Nó nhặt cái ca ném bộp vào tường.

- Câm họng mày lại...

Năm Lửa toan phân trần. Nhưng cánh cửa đã hé mở, và Tám Thợ lê lết từ ngoài vô. Nó hỗn hển, lưỡi lè ra, rớt rãi chảy đầm đìa cảm y hết một con chó bị nhốt lâu trong cũi mùa hạ. Tám Thợ lấp bấp:

- Nước nước

Rồi nằm chết dí một chỗ, mặt gục xuống nền đất. Đến lượt Năm Lửa "được mời" lên văn phòng. Năm phút sau nó trở về ngay. Bọn du đãng thấy Năm Lửa không bị tra tấn, đổ riệt cho nó là thằng phản thùng. Chúng nó chưa biết xử trí thế nào với Năm Lửa thì James Dean Hùng "được mời". Năm Lửa cầu cứu:

- Chúng nó sẽ đập chết tao James Dean Hùng ơi!

James Dean Hùng ra lệnh:

- Để tao trị thằng Năm Lửa. Cấm chúng mày mó vào người nó.

Bọn du đãng thay phiên nhau khạc nhổ trên thân thể Năm Lửa.
Chúng bỏ rơi kẻ bị nghi ngờ phản thùng sẵn sóc Hưng sư tử, Tám Thọ.

Một giờ, hai giờ, ba giờ trôi qua. James Dean Hùng không trở lại,
Hoa rở đe:

- Tối năm giờ mà anh James Dean Hùng chưa về, chúng tao sẽ cắt
gân mày Năm Lửa ạ!

- Năm Lửa bưng mặt, lắc đầu:

- Tao có làm gì đâu?

Hoa rở vắn:

- Tại sao bọn khốn kiếp không đánh mày?

- Tao không biết.

Hoa rở đã đi kiếm lưỡi dao cạo mà nó giấu dưới gấu quần từ dạo mới
vô Tế Bàn. Lưỡi dao đã bị di nhưng vẫn còn bén. Nó chạy tới trước mặt
Năm Lửa:

- Ông sẽ cắt gân mày!

Năm Lửa không dám nói năng nữa. Nó hiểu, lúc này mà phân trần chỉ
tổ làm cho bọn Hoa rở phát ghét. Nó úp mặt vào đôi tay, gục xuống đầu
gối. Đúng năm giờ chiều, khi tiếng keng trại khua lạnh lạnh James Dean
Hùng trở về. Hoa rở hất hàm.

- Chúng nó có xin anh chiếc răng nào không?

- Không.

- Chúng nó đánh anh đau không?

- Không.

- Thế chúng nó làm gì anh lâu thế?

- Tao gặp một ông nhà báo.

Hoa rở và bọn du đãng ngạc nhiên hết chỗ nói. Nó hỏi:

- Nhà báo "phỏng vấn " anh hả?

- Ừ

- Anh dám nói cho nhà báo hay chuyện anh bị Tám Đen đâm mặt xuống phân không?

- Không.

- Tại sao không?

- Giám thị dặn tao không được nói gì. Nếu tao nói, chúng nó sẽ lôi từng thằng ở phòng này lên đập cho què.

- Nhà báo hỏi chuyện gì anh?

- Chuyện riêng.

- Liệu giám thị có "hỏi thăm" anh nữa không?

- Bõ bảo.

- Ông nhà báo bảo lãnh anh à?

- Không.

- Không thì giám thị sợ gì?

- Ông ta đã viết mấy bài báo về tao. Ông ấy bảo ông ấy biết chuyện tao bị Tám Đen cho ăn đòn thù. Ông ấy hứa sẽ can thiệp với ông Tổng Giám Đốc Cảnh Sát. Tao vô tội, tao chẳng có tội gì cả....

- Thế ai có tội?

- Đàn anh tao.

- Trần Đại?

- Ừ, anh ấy hạ thẳng Cai thầu Phúc rồi.

- Còn tụi này, anh tính sao?

- Ông ấy hứa gì không?

- Không.

- Hoa rở thờ dài, tuyệt vọng. Nó nghiện răng ken két.:

- Hơn một năm sống trong cái địa ngục khốn nạn này rồi. Biết ngày nào mới thoát đây.

James Dean Hùng an ủi nó:

- Tao cũng đã chắc gì được ra.

- Nhưng anh có hy vọng hơn tụi này.

James Dean Hùng vỗ vai Hoa rở:

- Hy vọng của tao là hy vọng chúng mày. Tao thoát khỏi đây, tao sẽ bám riết ông nhà báo thì rồi chúng mày cũng sẽ lần lượt giã từ cái địa ngục khốn nạn này.

Nhớ tới Tám Thọ và Hưng sư tử, James Dean Hùng hỏi Hoa rở:

- Chúng mày chăm sóc hai thằng chưa?

- Rồi.

- Đau lắm không?

- Đau lắm.

James Dean Hùng mím môi:

- Tao muốn giết thêm vài thằng giám thị nữa.

Hoa rở nói:

- Giết thằng ác này lại có thằng ác khác. Chỉ khi nào trên đời không có trại Tể Bân mới hết giám thị tàn nhẫn.

- Tao đã nghĩ điều ấy.

Ngừng một lát, James Dean Hùng hỏi:

- Này Hoa...

- Gì anh?

- Mày thoát đây mày sẽ làm gì?

- Việc trước tiên đàn em phải điều tra nhà tên giám thị xơi của em hai cái răng.

- Mày tính giết vợ con nó?

- Không.

- Thế mày sẽ giết nó?

- Đàn em không đủ thứ như anh nên không trả thù này ngay trên đất của chúng nó. Đành đón đường xin nó lại đủ hai chiếc răng thôi.

- Được đấy.

- Anh định số phận thằng Năm Lửa ra sao?

- Mày nghi nó phản thùng à?

- Vâng?

- Đừng nghi oan. Tao ghét nó nhất hạng song ở đây tao chưa muốn nện nó. Để ra ngoài tao sẽ cho nó một bài học.

- Tạo sao giám thị không đánh nó?

- Tạo sao giám thị không đánh tao?

- Vì có nhà báo.

- Nó cũng vậy. Tao khuyên mày đừng hăm hè với Năm Lửa, mày không phải là địch thủ của nó đâu.

- Đàn em biết nó là vua phóng dao Khánh Hội.

- Tao không dọa mày nhưng một chọi một nó sẽ nuốt mày như rắn nuốt ngóe!

- Nếu nó phản thùng thật thì ngóe, đàn em cũng chơi..

- Hãy đợi xem nó có phản thùng không đã. Ở trong này hãy nên dồn hết cảm hờn vào bọn giám thị.

Hoa rỏ nín thình. James Dean Hùng dục nó:

- Mày về chỗ nằm nghỉ đi. Tao ngại lát nữa giám thị sẽ hỏi thăm sức khỏe mày đó.

Hoa rỏ lủi thủi về chỗ. James Dean Hùng bước tới gần Năm Lửa. Nó ngồi xuống cạnh Năm Lửa, thân mật hỏi:

- Mày còn thuốc lá không?

- Hết rồi.

- Uống quá, tao đang thèm, À, Năm Lửa...

- Gì?

- Lúc tao vắng mặt có đứa nào đánh mày không?
- Không, chúng nó chỉ xỉ nhục tao thôi.
- Xỉ nhục thế nào?
- Chúng nó chửi bới và nhổ nước miếng khắp người tao.
- Mày thù không?
- Mày biết nước miếng còn đau hơn đấm đá và cắt gân chứ?
- Biết.
- Vậy tao sẽ làm gì?
- Mày định làm gì?
- Tao chưa nghĩ ra.
- Tao cho rằng mày nên quên đi thì hơn.
- Không có mày chắc chúng nó giết tao rồi.
- Tao biết.
- Chúng nó nghĩ bậy bạ.
- Nghi ngờ thì bao giờ chả bậy bạ.
- Mày có nghi tao phản thù không?
- Không.
- Thật chứ?
- Thật. Nhưng tao sẽ hạ mày....
- Chuyện gì?

- Chuyện Khánh Hội.

- Trần Đại đã tha thứ cho tao rồi. Chính tao đi hạ cai thầu Phúc bị nó phản thù hại tao.

- Trần Đại tha mà ừ?

- Ừ.

- Mà hồi hận lắm hả?

- Tao nghèo đói, ham tiền, có chi mà hồi hận.

- Vậy tao không tha mà.

- Mà nhất định hạ tao?

- Ừ.

- Bằng gì?

- Bằng dao, ngón sỏ trường của mà.

- Tùy mà đấy.

James Dean Hùng bỗng đổi thái độ:

- Tao thích kết nạp những thằng như mà.

Năm Lửa ngạc nhiên:

- Mà bỏ ý định hạ tao rồi à?

- Ừ.

- Sao vậy?

- Vì mà can đảm hơn những thằng khác.

Năm Lửa nhếch mép cười:

- Tao can đảm ở cái khố nào?

- Ở cái khố số mạng mày nắm trong tay tao mà mày vẫn không thèm lạy lục tao.

- Mày cay tao hả?

- Không, tao khoái mày.

Năm lửa chìa bàn tay ra. James Dean Hùng nắm chặt lấy bàn tay của vua phóng dao Khánh Hội. Hai tên du đãng đã ngồi sát bên nhau. Năm Lửa nói:

- Ra khỏi Tế Bần tao phải giết thẳng cai thầu Phúc.

James Dean Hùng khoác tay lên vai Năm Lửa:

- Khỏi cần giết nó.

- Mày nói gì?

- Tao bảo khỏi cần giết nó.

- Đâu được.

- Nó chết cha nó rồi còn đâu nữa mà tính giết.

- Ai đã giết nó?

- Trần Đại.

- Trần Đại à?

- Ừ, Trần Đại.

Năm Lửa yên lặng. Nó nhớ đến một đêm, Trần Đại toan thủ tiêu nó để rửa hận cho James Dean Hùng. Rồi Trần Đại nghe Năm Lửa kể lại

chuỗi quá khứ đau khổ của nó, hẳn chẳng những đã không nỡ giết Năm Lửa mà còn có ý muốn cứu mạng Năm Lửa nữa.

Năm Lửa tuân lệnh của Trần Đại đi giết cai thầu Phúc. Bị cai thầu phúc trở mặt. Kết cuộc phải vô trại Tể Bần. Năm lửa đã thề khi thoát khỏi cái đị ngục này nó sẽ giết cai thầu Phúc bằng bất cứ giá nào. Nhưng nó không ngờ Trần Đại đã hạ cai thầu Phúc. Nó khẽ gật đầu:

- Anh Trần Đại đã trả thù cho mày, cho tao, tiếc quá.

James Dean Hùng hất hàm:

- Tiếc gì?

- Đáng lẽ tao phải giết thẳng khốn nạn đó mới phải.

- Mày hận nó thế cơ à?

- Không hận lắm.

- Thế tiếc làm gì?

- Tao muốn giết nó để đền ơn anh Trần Đại.

James Dean Hùng nói lảng sang chuyện khác:

- Lát nữa ông nhà báo rời khỏi Tể Bần, bọn giám thị sẽ không quên "hỏi thăm" phòng này đâu.

- Ông nhà báo tên gì?

- Thiên Chương.

- Ông làm ở nhà báo nào?

- "Hy Vọng".

James Dean Hùng chợt nhớ có lần Trần Đại tâm sự với nó rằng Trần Đại muốn viết văn. Hẳn đã khuyên James Dean Hùng tìm đọc cuốn "Đường Về" của Thiên Chương. Bây giờ Năm Lửa hỏi, nó mới biết nó đã gặp nhà văn tác giả "Đường Về". Bất giác, James Dean Hùng lại thương Trần Đại vô bờ bến. Chắc hẳn Trần Đại đã vận động với nhà văn Thiên Chương cứu nó.

James Dean Hùng trạnh nghĩ, không hiểu lúc này đây giết cai thầu Phúc rồi, bị cảnh sát truy nã, Trần Đại sẽ lánh mình nơi nào. Và Tường Vi, nàng sẽ sống thế nào? Nàng sẽ nghĩ thế nào khi nàng biết người yêu dấu của mình đã trở thành sát nhân?

James Dean Hùng nghiêng răng ken két. Mắt nó tự dừng ngẫu đò. Giá trước mặt nó có một tên giám thị, nó sẽ giết chết ngay cho trút bớt nỗi buồn. Rồi ra sao thì ra. James Dean Hùng đứng lên:

- Nghỉ lưng một lát, chốc nữa mà chịu đòn...

Trái với dự đoán của James Dean Hùng và bọn du đảng phòng "đặc biệt", chuyện cái chết của Tám Đen bị bọn giám thị bỏ rơi. Khiến James Dean Hùng không hiểu bọn giám thị định chơi cái đòn gì?

Ngày đầu, du đảng phòng "đặc biệt" còn bị căng thẳng đầu óc. Chứ mấy ngày sau chúng quên dần và tưởng chừng nhà báo Thiên Chương "tống giẻ rách" vào mồm giám thị Tế Bàn và chích thuốc tê vào mạch máu chúng nên chúng buông thả phòng "đặc biệt".

Nhưng hai tuần lễ sau, cũng đúng giữa trưa, cả cái "lực lượng" Tế Bàn viếng thăm phòng "đặc biệt". Cái chết của Tám Đen được nhắc lại. Bọn du đảng giật mình. Hoa rở hết nghi ngờ Năm Lửa, nay lại chiếu những tia mắt hẳn học về phía ông vua phóng dao Khánh Hội.

Các giám thị, thoát đầu, thay phiên nhau dụ dỗ những đứa biết hung thủ hạ sát Tám Đen tố cáo với họ. Giám thị hứa hẹn, nếu đứa nào tố cáo hung thủ, đứa ấy sẽ được trả tự do ngay. Ra khỏi trại Tế Bàn, kẻ dám tố

cáo còn được cấp nhà ở, cấp tiền và chính phủ cho việc làm lương tháng năm nghìn.

Những lời hứa thơm, ngon rót vào tai bọn du đảng. Đứa nọ đưa mắt nhìn đứa kia. Chân tay chúng bủn rủn. Trái tim chúng đập thành thịch. Nhiều đứa bị nhốt ngót nghét hai năm, nhắm mắt mường tượng ra khung cảnh náo nhiệt ngoài hàng rào kẽm gai ở trại Tế Bần. Nhiều đứa nhớ tới tiệt nhảy đầm, nhớ những con nhân tình nho nhỏ. Nhiều đứa nghĩ ngay đến các xóm nhỏ, nhớ những ả giang hồ ranh con. Và chúng nó bấn loạn tinh thần....

Chờ chất ngọt thấm vào tim chúng, vào tâm hồn chúng, vào mạch máu chúng, giám thị Tư Vô mới hỏi:

- Chúng mày nghĩ sao?

Năm Lửa tiến lên vài bước. Nó chưa kịp mở mồm thì Hoa rồ đã chữa thề:

- Đ.m. mày Năm Lửa!

Giám thị Tư Vô chạy lại thộp lấy Năm Lửa:

- Mày thích làm giám thị không?

Năm Lửa lắc đầu, giám thị Tư Vô vỗ vai Năm Lửa:

- Tại sao thằng Hoa rồ chửi mày? Mày biết đứa giết giám thị Tám Đen hả?

Năm Lửa lắc đầu. Tư Vô vuốt ve nó:

- Nói đi mày, tao thương mày nhất, tao sẽ tha mày ngay.

Năm Lửa hất bàn tay Tư Vô ra:

- Tôi không biết gì cả?

Giám thị Tư Vồ gật gù ra chiều đắc ý. Hắn cười hề hề, để lộ mấy chiếc răng vàng:

- Tốt, tốt, lên văn phòng nói chuyện chơi....

Và hắn kéo Năm Lửa đi, Hoa rồ giận sôi ruột. Nó toan chửi mấy câu cho hả dạ. Nhưng James Dean Hùng hăng giọng, Hoa rồ kịp nín. Cánh cửa phòng "đặc biệt" đã khép kín. "Lực lượng" mang Năm Lửa về "căn cứ". Ba phút sau, sóng gió nổi lên ở phòng "đặc biệt".

Hoa rồ là thằng đầu tiên chửi bới Năm Lửa. James Dean Hùng làm thinh, mặc kệ cho bọn du đảng thay phiên nhau tố khổ Năm Lửa. Một lát sau James Dean Hùng mới nói:

- Nó không phản thùng đâu!

- Sao anh biết?

- Rồi chúng mày sẽ biết.

- Thế nó định bước lên làm gì?

- Nó ngứa chân.

- Nó hại anh thì có.

- Rồi chúng mày sẽ biết.

Bọn du đảng thôi chửi bới. Chúng nó lo lắng cho James Dean Hùng. Trong số đó, cũng còn vài đứa nhắm mắt tưởng tượng chuyện xóm nhỏ và những ả gian hồ ranh con. James Dean Hùng nằm dài hút thuốc "Capstan". Nó chỉ thèm mỗi điếu "Havatampa".

"Rồi chúng mày sẽ biết", câu nói của James Dean Hùng làm Hoa rồ suy nghĩ. Nửa tiếng sau, bọn du đảng phòng "đặc biệt" biết Năm Lửa được trả về phòng. Có ngậm miệng cho tới lúc vào giữa phòng, nhìn Hoa

rõ bằng đôi mắt trách móc rồi mới nhổ bãi nước miếng đỏ lòe máu.
Trong bãi nước miếng, hai chiếc răng hàm văng ra.

Năm Lửa đưa cách tay áo quyết ngang miệng. James Dean Hùng dụi vội điều thuốc lá, đứng dậy, chạy đến an ủi Năm lửa. Nó nhếch mép cười khinh bạc:

- Chúng mày đã biết chưa?

Hoa rõ xấu hổ. Nó dí ngón chân trên nền đất:

- Tao xin lỗi mày, Năm Lửa ạ!

Năm Lửa gật đầu. Nó nói:

- Nhét giẻ vào miệng đi, giám thị sắp diễn lại trò tuần trước đó. Đ.m. bọn chó đẻ!

Năm Lửa vừa cảnh giác anh em thì bọn Tư Vồ đã xuất hiện. Hắn ném một lô còng tay kêu lèng xèng:

- Còn đứa nào muốn gãy răng nữa?

- Tư Vồ móc gói thuốc "Lucky" ném cho một tên du đảng:

- Chắc mày không chê thuốc Mẽo.

Tên du đảng đỡ lấy gói thuốc. Nó liệng sang chỗ James Dean Hùng:

- Tôi không thích hút thuốc Mẽo. Thằng này thích hơn ông giám thị ạ!

James Dean Hùng chộp gói thuốc lá, bóc ra ngay. Nó búng ngón tay rất ngạo nghễ:

- Đúng lúc quá. Tao đang thèm thuốc là, có thằng nào có hộp quẹt không?

Tư Vô góm gờm nhìn James Dean Hùng. Hắn đưa tay vào túi móc chiếc bật lửa. Rồi bất thần, Tư Vô ném mạnh vào mặt James Dean Hùng:

- Hộp quẹt đây!

Tên du đãng "gộc" đã đề phòng từng cử chỉ của Tư Vô. Nó tránh kịp. Chiếc bật lửa trúng tường, nghe bộp một tiếng nhỏ. James Dean Hùng tặc lưỡi:

- Uống ghê! có thuốc mà không có lửa.

Tư Vô nghiêng răng ken két:

- Màỵ chọc tức tao hả thằng chó đẻ?

James Dean Hùng nhún vai:

- Đâu dám, thưa ông Tư Vô....

- Màỵ biết đòn tao chưa?

- Chưa, nhưng tôi đã biết đòn của ông Tám Đen.

James Dean Hùng nhấn rõ:

- Ông Tám Đen còng tay tôi, đánh tôi gần chết và dầm mặt tôi xuống phân tiểu. Ông chắc không thích đòn hèn này?

Tư Vô chửi thề:

- Mẹ chúng màỵ, cam bố miệng dơ bẩn của chúng màỵ lại.

James Dean Hùng búng điếu thuốc "Lucky" chưa đốt xuống đất:

- Tám Đen thích đập chớ không thích chửi. Ông lại thích chửi chứ không thích đập!

Bọn du đãng phòng "đặc biệt" ngỡ ngác đến rụng rời. Từ Hoa rồ sắp đi, đứa nào cũng trách thầm James Dean Hùng. Bướng bỉnh với giám thị chỉ có ồm đòn thôi. Chúng nó không hiểu tại sao James Dean Hùng dờ chứng trêu chọc Tư Vồ. Mà Tư Vồ chưa dám ra tay. Chúng nó hồi hộp chờ đợi hình phạt của trại Tế Bần. Nhưng Tư Vồ nín thinh. Tuy đôi mắt hấn long lanh sự tức giận.

- Ông không thích đánh tôi à? Tại tôi mình đồng da sắt hử?

Nó hỏi đàn em:

- Đứa nào cho tao mượn hộp quẹt đi!

Hoa rồ tới chỗ Tám Thọ nằm, rờ túi nó, lấy hộp quẹt đưa cho James Dean Hùng. Tên du đãng "gộc" quẹt diêm đốt thuốc trước "lực lượng" Tế Bần. Nhả khói thuốc đầu, James Dean Hùng nói:

- Tối biết các ông "kiềng" tôi vì tôi quen ông nhà Thiên Chương.

Nó quăng gói thuốc và hộp quẹt cho bọn đàn em:

- Hút đi, quà của ông Tư Vồ đó!

Bọn du đãng không đứa nào dám hút thuốc. James Dean Hùng hăng giọng:

- Các ông có thể nện tôi như tử, có thể dầm mặt tôi xuống phân vại lần nữa nhưng các ông không dám thủ tiêu tôi đâu.

Tư Vồ lồng lộn:

- Câm mồm lại.

James Dean Hùng vênh mặt:

- Sao lại câm? Bị ông đập là cùng chứ gì. Tôi đã nói với ông nhà báo là chúng tôi bị đe dọa thủ tiêu rồi. Như thế cho ăn kẹo các ông cũng cóc dám thủ tiêu.

Tư Vô chạy tới vung tay tát bốp vào má James Dean Hùng:

- Tao bảo mày cầm mồm lại.

James Dean Hùng chìa luôn má bên kia:

- Tôi làm theo lời Chúa dạy, ông có thể tát một phát nữa đấy!

Tư Vô vung tay lần thứ hai đáp lời mời của James Dean Hùng. Chưa đã cơn giận, hắn đập James Dean Hùng một cái té nhào. Tên du đảng "gộc" đứng lên phúi quần áo:

- Tao đã hứa với báo "Hy Vọng" là sẽ viết cho họ thiên hồi ký về trại Tế Bần. Mày yên chí, tao sẽ nhắc nhở tên tuổi và đòn thù của mày.

James Dean Hùng khạc một bãi đờm xuống nền phòng nó lấy chân di lên:

- Chúng mày không khác gì đờm rải đâu, đồ khốn kiếp!

Tư Vô hét lớn:

- Cầm mồm hôi thối của mày lại.

James Dean Hùng đưa tay sờ vết tát đỏ hằn trên má nó:

- Liệu mày ra lệnh mãi chằng?

Tư Vô nhào tới, James Dean Hùng không nín nữa. Nó dấm liên tiếp hai trái vào bụng Tư Vô. Bọn giám thị ào lại giữ chặt James Dean Hùng. Họ dùng còng khóa chặt lấy tay nó. Tư Vô dấm trả nợ James Dean Hùng hai trái. James Dean Hùng gục ngã.

Tư Vô vờ luôn một thằng du đảng dấm đá thẳng này không ngừng. Khi thân thể thằng du đảng nhàu nát, Tư Vô quát:

- Thằng nào giết giám thị Tám Đen?

- Tôi không biết.

- Thằng James Dean Hùng hả?

- Tôi không biết.

- Không biết thì ở đây tới ngày rục xương nghe không con!

Tư Vô vỗ thằng khác. Hắn cũng lại đánh phủ đầu một chập rồi hạch:

- Thằng nào giết giám thị Tám Đen?

- Tôi không biết.

- Không biết thì mai đi Nông Sơn.

Tư Vô "hành nghề" một tiếng đồng hồ liền. Hắn say sưa đánh đấm và không biết mệt là gì. Bọn du đảng phòng "đặc biệt" những thằng nào chưa được thưởng thức đòn một tuần trước tại văn phòng, lần lượt bị Tư Vô thăm hỏi hết. Nhưng hứa hẹn đường mật, tra tấn tàn nhẫn, dọa nạt đủ điều vẫn không có kết quả gì cả. Tư Vô và "lực lượng" Tế Bần hậm hực rời phòng "đặc biệt". Ngay sau đó kỷ luật thép được áp dụng cho bọn du đảng "gộc".

Chờ nửa đêm James Dean Hùng đánh thức cả phòng dậy. Nó bắt tay từng thằng một và cảm ơn rối rít. James Dean Hùng thú tội:

- Tao cứ nghĩ tiền bạc và sự tự do làm lung lạc chúng mày. Nhưng tao nhầm. Chưa bao giờ tao nhầm, Thế mà lần này tao nhầm. Tao xin lỗi chúng mày.

Hoa rồ nói:

- Chuyện anh em mà!

James Dean Hùng trầm giọng:

- Đời tao, phút cảm động nhất là phút này. Tao muốn khóc quá song hận thù đã làm khô ráo hết nước mắt của tao rồi.

Hùng sư tử cố gắng góp tiếng:

- Miễn là đàn anh sống lo chuyện cách mạng là tụi này mừng.

James Dean Hùng ngồi cạnh Tám Thọ:

- Mà y bớt đau ngực chưa?

Tám Thọ đáp:

- Ít nhất vài tháng nữa mới bớt.

James Dean Hùng cầm tay Tám Thọ:

- Có lẽ mai một hoặc vài tuần nữa tao rời khỏi đây tao trả mày chức vua. Mày nên thương yêu anh em, đừng đánh phủ đầu những thằng lính mới nữa, bỏ cái lệ khốn nạn đấy đi.

Tám Thọ nắm thật chặt tay James Dean Hùng:

- Thằng Tám này sẽ ghi lời anh dặn vào tim phổi...

Tới gần sáng chúng mới ngủ. Giấc ngủ của chúng rất hồn nhiên tuy chúng biết sáng mai Tư Vô sẽ lại tới phòng đánh đập chúng để tìm hung thủ giết Tám Đen.

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 22

TƯỜNG VI dậy muộn hơn mọi ngày. Mấy hôm rầy này biếng ăn và hay nôn ọe. Trời tự nhiên trở lạnh cơ hồ những hôm chớm thu ngoài Bắc. Trần Đại tưởng thời tiết thay đổi làm Tường Vi bị cúm. Hăn vội vàng sai Năm Hòa Hưng mua “Aspro” về, khuyên nhủ Tường Vi uống. Nhưng nàng lắc đầu, bảo cảm xoàng và không chịu uống.

Từ ba tháng nay, Tường Vi sống chung với bọn Trần Đại, Năm Hòa Hưng, và Quyền Tân Định. Nàng đã ngăn cản ý định nạp mình của Trần Đại. Tường Vi thèm sống và thèm yêu. Nàng không muốn đóng khung cuộc đời trong nội trú và mừng tượng ra một tương lai xa lắc xa lơ. Nàng muốn tìm thấy hạnh phúc ngay ở hiện tại dù rất mong manh. Nàng muốn cắn trái hạnh phúc xanh chua. Chua ê rang và xót linh hồn. Nàng linh cảm rằng, đợi trái hạnh phúc chín mùi, chẳng bao giờ được hưởng cả. Thà là hái trái xanh. Tâm tay nàng quá ngắn mà cây đời càng ngày càng cao. Một ngày nào đó, nhìn trái hạnh phúc chín, nàng đành múa vu vơ cho đến khi đôi tay múa hết nổi. Trái hạnh phúc không khi nào rụng trúng miệng kẻ thèm khát. Nàng sẽ tuyệt vọng, sẽ thua hẳn số năm tháng chờ đợi.

Nàng muốn cắn trái hạnh phúc xanh chua. Trong nỗi chua xót, nàng khám phá ra hương vị thơm tho, ngọt ngào của tình yêu. Nàng đã được dâng trọn tâm hồn và thể xác cho người yêu dấu. Ba tháng bên Trần Đại đủ làm cho nàng sung sướng. Rồi mai một, Trần Đại bị bắn chết, cơn hạnh phúc phù du của chàng và nàng có biến thành bọt nước, nàng cũng không còn oán trách gì nữa.

Tường Vi đã nghĩ thế trong những giờ phút tâm tư rối loạn, trong những giờ phút sợ hãi, cô độc và cô đơn. Nhưng hôm nay, triệu chứng

biếng ăn, nôn ọe và thèm đồ chua khiến nàng rụng rời. Tường Vi biết cái triệu chứng này mấy năm trước hồi nàng ăn nằm với chàng sinh viên Y Khoa Nguyễn Lưu Niệm. Nàng đã có mang với Trần Đại.

Nàng đã có mang. Nàng sẽ có con. Đứa con của tình yêu chân thành và tha thiết, không giống đứa con của sự gài xếp, lừa gạt và tình cờ. Tường Vi mong mỏi nó ra đời. Song Trần Đại đang chập chờn trước ngưỡng cửa của tử thần. Tương lai nàng không đáng kể nhưng tương lai của đứa bé thì sao. Nó sẽ mồ côi khi còn trong bụng mẹ hay mới lọt lòng. Nó sẽ ra sao? Tường Vi toát mồ hôi mỗi lần tự hỏi như vậy. Và sáng nay nàng nằm lì trên giường, đắp chăn kín mặt để lo sợ và khóc thầm.

Trần Đại chưa biết hẳn sắp có một đứa con. Thấy người yêu cảm cúm, hẳn buồn. Trần Đại buồn đến độ không muốn nghĩ ngợi đến chuyện sắp xảy ra trong vài tiếng đồng hồ. “Rồi ra sao thì ra”, Trần Đại nhớ như in vào tim phổi câu nói của Tường Vi. Hẳn phải nhớ để sống dù sống từng ngày từng phút.

Hắn đã bỏ hút xì gà “Hamvatampa”. Bây giờ, Trần Đại hút thuốc “Basto” đỏ. Hắn cố gắng tiết kiệm, bớt xa hoa để đề phòng những ngày đói rách, những ngày sa sút mà Trần Đại biết chắc sẽ làm Tường Vi ghen ngào.

Năm Hòa Hưng và Quyền Tân Định đã xuống phố từ sớm. Còn một mình Trần Đại ngồi uống nước trà nóng và hút thuốc lá đen. Hắn có vẻ nhàn nhã như một thi sĩ ngồi ngắm hình ảnh. Trần Đại đã viết được một trăm trang cuốn hồi ký “Những ngày đi hoang”. Tuy hắn không chịu nạp mình cho cảnh sát nhưng nhà văn Thiên Chương vẫn quý mến hắn. Ông năng tới nhà Trần Đại chơi. Biết mỗi tình oan nghiệt và đầy nước mắt của Trần Đại và Tường Vi, nhà văn Thiên Chương rất cảm động. Ông thông cảm Trần Đại. Vào trường hợp ông, ông cũng khó lòng đi nạp mình.

Nhà văn Thiên Chương khuyến khích Trần Đại viết văn. Thiên hồi ký của Trần Đại được ông sửa giùm rồi quảng cáo rùm beng trước khi đăng tải trên nhật báo “Hy Vọng”. Tác phẩm của Trần Đại làm cho “Hy Vọng” lên được vài trăm số. Nhờ đó Trần Đại có tiền tiêu xài. Nhà văn Thiên Chương hy vọng rằng, Trần Đại viết xong, ông sẽ tiết lộ tên tuổi tác giả để gây xúc động với nhà chức trách và xin giảm tội cho Trần Đại.

Ông có nói ý nghĩ ông với Trần Đại. Hẳn phần khởi. Hẳn cố viết thật hay, thật thực, thật cảm động vì hẳn cho rằng hồi kí của hẳn sẽ thay lời hẳn biện hộ trước tòa án đời và pháp luật. Trần Đại tin tưởng. Song tin tưởng trong sự mơ mộng. Khi hẳn nghĩ nhiều về thực tế, hẳn đắm xuống tinh thần và tiêu tan mọi ước vọng. Tường Vi nói đúng, công lý không phải là chú Thiên Chương, hiểu hẳn, thương hẳn. Công lý là những hình phạt nặng nề đã và đang vô tư đến tàn nhẫn đối với kẻ có tội.

Đang ngâm nga ly trà tàu, nghe tiếng Tường Vi thở dài. Trần Đại dập diều thuốc là đen rồi đứng dậy bước về phía giường Tường Vi. Hẳn vén màn chui đầu vào, đặt tay lên trán Tường Vi:

- Em cảm nặng rồi đấy. Không chịu uống thuốc thì phải đi bác sĩ....

Tường Vi kéo bàn tay của Trần Đại ấp lấy ngực mình:

- Đã bảo em không cảm mà.

- Sao trán em nóng thế?

- Tại em.... Đắp chăn.

Tường Vi trở mình, Nàng buồn nôn, Tường Vi vội đưa tay bịt miệng, ọe thật nhỏ. Rồi nàng nói:

- Giun sáng “xuống phố” đòi hỏi quà sáng đấy anh ạ! Chiều qua ăn ít, giờ đói ghê.

- Anh đi mua phở nhé?

- Thôi.

- Hay mua bánh cuốn?

- Thôi.

Tường Vi nhìn Trần Đại, cười hóm hỉnh:

- Anh đi mua phở ở bót quận mấy?

Trần Đại chột nhốt, hãnh mồm cười chua chát:

- Ừ nhỉ!

Tường Vi thấy thương Trần Đại vô cùng. Nàng kéo hãnh nằm cạnh mình và đắp chăn cho hãnh:

- Trời lạnh đắp chăn thú hử anh?

- Ừ.

- Ở ngoài Bắc, về mùa đông anh có cái thú gì?

- Ngồi bếp lửa.

- Thú ấy không độc đáo.

- Ngồi nghe tiếng than củi kêu tí tách êm tai lắm chứ?

- Nhưng không độc đáo.

- Thế em có cái thú gì?

- Thú đọc tiểu thuyết....

- Đắp chăn đọc tiểu thuyết thì có gì là độc đáo?

- Em chưa nói hết.

- Em thử nói hết anh nghe nào?

- Và...ăn lạc rang.

Trần Đại cười thích thú. Tường Vi véo hãnh một cái:

- Cười cái gì?

- Cười lạc rang.

- Lạc rang sao?

- Anh hay tưởng tượng nhầm lẫn em ạ!

- Anh đã tưởng tượng thấy gói lạc rang của em à?

- Ừ....

- Chắc lạc rang ngon hử anh? Lạc mua của ông Tàu già ở hồ Gươm.

- Anh bảo anh tưởng tượng mà....

- Thì cứ nói đi!

- Anh tưởng tượng thấy gói lạc rang của ông Tàu già ở hồ Gươm của em có vài hột... thối

- Ờ, cũng có anh ạ!

- Thế nhờ em say mê đọc tiểu thuyết mà bốc nhầm phải hột thối bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến thì em phải làm gì?

- Em vất vợi truyện tung chăn kiếm guốc chạy xuống bếp nhổ ra rồi xúc miệng chứ còn làm gì nữa.

- Mất thú vị chín mươi năm phần trăm.

- Anh nói lạ.

- Đang ấp áp truyện đang tới hồi gay cấn mà vất cả sự ấm áp lẫn gay cấn đi thì uổng quá.

Tường Vi kéo cánh tay Trần Đại, cắn hẳn một cái:

- Nhảm thật. Biết vậy em nói khác xong.

- Thì cho em nói lại.

- Thật nhé!

- Ừ....

- Nếu vớ nhầm hột lạc thối thì em nuốt bừa.....

- Nuốt bừa, mùi thối còn phảng phất ở miệng rồi lên mắt dính vào tiêu thuyết.

- Em có cách làm hết mùi thối.

- Cách nào?

Tường Vi nhồm người dậy, đặt lên môi Trần Đại một cái hôn nồng cháy:

- Cách này!

Trần Đại lùa đôi tay vào mái tóc rối của người yêu:

- Cách này thì em thiệt to.

Tường Vi nũng nịu:

- Đâu có thiệt gì.

Bốn con mắt nhìn nhau. Không chớp. Bóng hạnh phúc đã che lấp hết nỗi lo âu của hai người. Họ đã sống hồn nhiên, sung sướng như thế mấy

tháng trời. Buổi sáng im lặng một cách dễ chịu. Trong căn hầm âm thấp, thiếu ánh sáng hai người nghe rõ tiếng đập của trái tim.

Một lát sau, Tường Vi kéo tay áo Trần Đại đặt lên bụng mình:

- Anh đã nghĩ chuyện đan chiếc lồng cho chim con chưa?

Trần Đại giật mình:

- Em đã có mang!

- Hình như thế.

- Sao lại hình như?

Tường Vi ngượng ngập:

- Triệu chứng của thèm ăn chua.

Đôi mắt Trần Đại sáng ngời:

- Em có mang thật rồi.

Tường Vi hất tay Trần Đại khỏi bụng mình:

- Anh vui hay buồn?

Trần Đại không trả lời đúng câu hỏi của Tường Vi. Hắn nói:

- Jams Dean Hùng biết em sắp có con chắc chú ấy mừng lắm.

- Còn anh, anh có mừng không?

- Anh bối rối lắm.

- Sao lại bối rối?

- Vì....vì....anh...sắp được làm bố! Anh không biết được làm bố mình sẽ phải như thế nào.

Tường Vi bịt miệng để che dấu một nụ cười:

- Anh ngây thơ quá!

Trần Đại chớp mắt lia lịa:

- Có lẽ anh ngây thơ thật em ạ!

Hắn tự đặt tay lên bụng Tường Vi:

- Sao không thấy chim nhỏ cựa quậy?

Tường Vi nghiêng người, ôm chặt lấy Trần Đại:

- Mới có ba tháng mà.

- Máy tháng nó mới cựa quậy?

- Sáu, bảy tháng cơ.

- Thế bao giờ nó biết khóc?

- Chín tháng, em hỏi lại nhé!

- Ừ.

- Có con anh có mừng không?

- Chắc anh sung sướng.

- Em muốn anh nói sung sướng chứ không muốn anh nói chắc.

Trần Đại đặt chiếc hôn nhẹ lên môi Tường Vi:

- Anh sung sướng lắm.

Tường Vi nghe rạo rức cả tâm hồn. Nàng nín thính để hưởng những cảm giác tuyệt thú của tình thương. Một lúc lâu, nàng khẽ nói:

- Chắc con giống anh.

- Anh muốn chim con giống mẹ.

- Không, em muốn con mình là con trai, con trai mới đủ sức bênh vực mẹ anh ạ! Anh định đặt tên con là gì?

- Anh muốn nhường việc đặt tên con cho Jams Dean Hùng.

Nỗi vui mừng chợt chìm xuống, nhưng chỗ cho nỗi buồn hiện lên, Tường Vi chép miệng:

- Chẳng biết Hùng còn sống không?

Trần Đại đáp:

- Chú Thiên Chương cam đoan sẽ xin được James Dean.

- Nhưng bị đánh đau thế, liệu Hùng chịu nổi thế không

- Anh biết chú ấy chịu nổi.

- Em sợ lắm.

- Sợ gì?

- Sợ ra khỏi Tế Bần, Hùng sẽ mang bệnh. Em thương Hùng.

- Anh cũng thương chú ấy.

- Liệu Hùng được trả tự do không anh?

- Được mà.

- Em không tin người ta trả tự do cho Hùng đâu anh ạ!

- Chú Thiên Chương đã hứa với anh.

- Chú đâu có quyền, chú ấy chỉ có lòng.

- Anh chỉ cần chú ấy có lòng thôi. Hôm nọ chú đã vô Tế Bàn, đã gặp Hùng rồi. Chú bảo Hùng vẫn mạnh khỏe.

Muốn xua tan nỗi buồn này đi, Trần Đại nói lảng sang chuyện khác:

- Anh sẽ nhờ chú Thiên Chương đỡ đầu con chúng mình mới được.

Tường Vi buột miệng nói:

- Có con rồi chúng mình sẽ ra sao?

“Chúng mình sẽ ra sao”. Năm tiếng đó cơ hồ năm tiếng sét lớn nổ tung đầu óc Trần Đại. Mắt hấn hoa lên, chân tay hấn bủn rủn. Hấn nhắm mắt lại cố xua đuổi những hình ảnh què quặt. Nhưng hình ảnh nhà tù, hình ảnh còng sắt, hình ảnh một gã chạy trốn bị bắn gục dẫy dựa trên vũng máu cứ hiện ra rõ rệt.

Trần Đại đưa hai tay bưng mặt. Nước mắt hấn ứa ra. Hấn lẩm bầm.

- Con mình sẽ ra sao?

Tường Vi hồi hận. Niềm vui chợt đến như bóng râm trong cơn nắng hạ. Bóng râm vừa đem sự mát mẻ tới đã vội vàng lột khỏi con đường nóng bỏng. Nàng nhẹ nhàng nói:

- Đừng nghĩ ngợi nữa anh ạ!

Nước mắt Trần Đại càng ứa nhiều. Giọng hấn thê thảm:

- Đừng nghĩ ngợi sao được.

Hấn nhắc lại:

- Con mình sẽ ra sao?

Tường Vi khẽ đáp:

- Con sẽ giống anh...

Trần Đại quay đầu lại. Tường Vi cũng đang ứa nước mắt. Hắn tung mền bước khỏi giường. Trần Đại ra chỗ bàn nhỏ, ngồi im lìm trên chiếc ghế gỗ hút thuốc lá. Tường Vi đi theo hắn. Đôi mắt sầu thương. Trần Đại nhìn Tường Vi:

- Anh sắp làm khổ em.

Tường Vi đưa cánh tay áo thấm nước mắt:

- Em không trách anh đâu.

Trần Đại lại hỏi:

- Con mình sẽ ra sao?

Tường Vi nhắc lại:

- Con sẽ giống anh.

Trần Đại đập điếu thuốc:

- Anh không muốn con giống anh. Con giống anh thì con sẽ đi hoang như anh.

Tường Vi giận dữ:

- Sao anh nỡ nói thế!

- Vì hôm nay không phải là hôm mà anh em mình đã vẽ tương lai khi đưa em vào nội trú. Hôm nay anh là kẻ sát nhân. Pháp luật đang theo dõi anh.

Tường Vi nín thinh. Trần Đại nói tiếp:

- Anh sẽ bị bắt, anh sẽ mang án giết người. Không biết con anh lớn lên có kinh bỉ anh không?

- Con sẽ ca ngợi anh.

- Em nói thật mà.

- Tường Vi!

- Dạ...

- Có lẽ đã đến lúc anh phải nghe lời chú Thiên Chương em ạ!

- Anh định ra nọp mình?

- Ừ.

- Anh muốn mất tự do?

- Sống lén lút thế này có khác gì mất tự do.

- Nhưng còn có em.

- Anh biết. Khốn nỗi nay mai chúng ta có con. Anh phải có nghề nghiệp đàng hoàng chứ không thể sống nổi bằng tiền “bắt địa” được nữa.

- Anh vào tù liệu em sống nổi trong sự cô độc không?

- Em rán chờ anh.

- Chắc khó lắm anh ạ!

Tự nhiên một ý nghĩ lạ lùng sáng lóe trong đầu óc. Trần Đại ngập ngừng:

- Hay là....

- Hay là sao hờ anh?

- Anh đưa em về nhà sống với các em anh.

- Không được đâu?

- Tại sao lại không được.

- Em không muốn vào địa ngục lần thứ hai.
- Gia đình anh sẽ thương em.
- Sao anh biết?
- Nếu anh biết chắc như thế, em có bằng lòng về nhà anh chờ đợi anh không?
- Làm sao anh biết chắc?
- Đêm nay anh trở về nhà.
- Đừng anh ạ!
- Anh trở về xin lỗi cha anh.
- Đừng, em van anh đừng vì em mà phải khổ sở....
- Bây giờ không những vì em mà con chúng ta nữa. Vì em và vì con, anh sẽ biết cần rằng chịu nhục. Em mặc anh...
- Nếu không xong?
- Em sẽ tới với chú Thiên Chương. Anh tin rằng ba anh sẽ tha thứ cho anh vì chính ông cũng là người có tội.
- Tại sao mình không sống thế này được ngày nào hay ngày ấy.
- Còn con thì sao? Nó sẽ phải ra đời, sẽ lớn sẽ phải được học hành dạy bảo tử tế, và phải làm được những việc hơn cha nó. Nó không thể bị khinh bỉ như cha nó. Em nhớ chưa?
- Em nhớ rồi.
- Tường Vi!
- Dạ....

- Lại đây anh bảo.

Tường Vi ngoan ngoãn bước lại gần Trần Đại. Hắn đứng lên, ôm lấy nàng nói rất nhỏ:

- Anh yêu em, anh yêu em...

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 23

GIÁM THỊ Tư Vồ chỉ chiếc ghế bảo James Dean Hùng:

- Chú em ngồi xuống

James Dean Hùng nhếch mép cười rất khinh bạc:

- Cảm ơn ông giám thị. Sao hôm nay ông tử tế thế?

Tư Vồ dở tờ bì đựng giấy tờ có đóng dấu đỏ chóa, móc ra một tờ:

- Chú em được tha rồi, tôi mừng cho chú em!

James Dean Hùng đưa tay sờ hai bên má:

- Đáng mừng thật vì tôi chưa mất cái răng nào.

Tư Vồ không để ý tới sự mỉa mai của James Dean Hùng. Hắn ta rút thuốc lá mời nó hút:

- Hút đi, vừa hút vừa nói chuyện.

James Dean Hùng nhìn bao thuốc “Capstan”, nó lắc đầu:

- Tôi chán hít loại thuốc này lắm rồi.

- Chú em muốn hút loại gì?

- Giá ông giám thị cho một điếu “Havatampa”.

Giám thị Tư Vồ gật gù:

- Bên đây không có bán “Havatampa” chú em ạ! Giá đây la khám Chí Hòa, anh sẽ chiều chú em.

Tư Vô đốt thuốc. Hắn nhìn James Dean Hùng. Đôi mắt hắn không ngẫu đờ như hôm hắn nện James Dean Hùng và bọn du đảng ở phòng “đặc biệt”. James Dean Hùng không muốn kéo dài cuộc đối thoại buồn tẻ này. Nó cũng không tỏ vẻ mừng rỡ vì nó biết chắc sẽ có ngày hôm nay. Nhà văn Thiên Chương đã hứa với nó. James Dean Hùng chẳng lưu luyến gì cái địa ngục Tế Bần này nhưng khi biết tin mình sắp thoát nơi đây, lòng nó tự dưng man mác buồn. Nó nghĩ đến Hưng sư tử, Tám Thọ, Hoa rở, Năm Lửa và tất cả những thằng du đảng ở phòng “đặc biệt”. Chúng nó đã chia xẻ ngọt bùi với James Dean Hùng và tặng James Dean Hùng một kỷ niệm mà suốt đời nó, James Dean Hùng sẽ không bao giờ quên được.

Ngó giám thị Tư Vô, thấy hắn đang muốn nói gì với mình, James Dean Hùng nói:

- Không có chuyện chi cần ông cho tôi về phòng

Tư Vô cười:

- Chú em “mết” đấy à?

- Không “mết” đây, nhưng “mết” đám bạn của tôi.

- Chú em không giống bọn hôi hám đó, “mết” chúng nó làm chi cho vậy bản?

James Dean Hùng bẻ tay răng rắc:

- Sao ông biết tôi không giống bọn nó?

Tư Vô nhe mấy cái răng vàng chóc, cười hềnh hệnh:

- Biết chứ!

- Ông “hành“ tôi có phần “nặng tay” hơn bọn nó...

Tư Vô cướp lời James Dean Hùng:

- Hồi đó tôi chưa hiểu chú em.

“Hồi đó”, hai tiếng này giám thị Tư Vô đã làm cho James Dean Hùng lợm giọng. Hẳn tưởng mấy tháng qua thuộc về dĩ vãng xa lắc xa lơ rồi. Hẳn tưởng vậy song James Dean Hùng không thích tưởng tượng. Nó tưởng nó mới bị trà đạp hôm qua, vừa mới xong và đang bị cư xử tàn nhẫn. Mỗi căm thù đã khắc trên từng đốt xương của nó. Đã hòa tan trong máu, đã nhuộm trong tủy nó. Mỗi căm thù này, James Dean Hùng biết chỉ có cách đi làm cách mạng mới mong thoát toán nổi.

James Dean Hùng đã tâm sự với Năm Hòa Hưng một sáng sớm tại kho 18 bên Khánh Hội. Nó cũng ngờ ý cho Trần Đại biết. Trần Đại chê cách mạng và hứa sẽ nói chuyện cách mạng cùng nó. James Dean Hùng chưa được nghe ý kiến của Trần Đại thì nó bị vào Tể Bần. James Dean Hùng hơi lạ lùng. Nó không hiểu tại sao Trần Đại lại khôi hài khi nó ngờ ý nó muốn đi làm cách mạng. Có lẽ Trần Đại chưa từng vào tù, vào Tể Bần chưa từng ăn những trận đòn thập tử nhất sinh của giám thị loại Tám Đen hay Tư Vô. Phải bị còng tay hết cửa quây để thắng người khác có uy quyền đâm đá mình thê thảm rồi đập mặt mình xuống phân tiểu, trái tim mình mới mừng mủ hận thù. Và mới muốn làm cách mạng để chôn vùi những uy quyền vô nhân đạo và những thằng người không tâm hồn xuống hố sâu thẳm của cuộc đời.

James Dean Hùng cúi nhìn chân mình nó mĩa mai:

- Hồi này ông hiểu tôi à?

Tư Vô đáp:

- Tôi đã hiểu chú mình.

James Dean Hùng ngẩng mặt lên:

- Ông hiểu được cái gì?

- Tôi hiểu chú mình không thuộc thành phần “đá cá lặn dưa”!

- Thế tôi thuộc thành phần gì?

- Chú mày con nhà gia giáo, học hành khá. Ra khỏi đây, nên tu tỉnh lại cuộc đời kéo phí tuổi xanh nghe em út...

James Dean Hùng muốn khắc vào mặt Tư Vồ một bãi đờm. Nó nói:

- Ông dạy tôi đấy hử ông giám thị?

Tư Vồ dơ tay, ba hoa:

- Giáo dục các chú em là nhiệm vụ của đàn anh trong đây.

James Dean Hùng kê luôn tủ đứng vô miệng Tư Vồ:

- Tiếc rằng ông đã giáo dục bằng tay chân quá tàn nhẫn trước khi giáo dục bằng mồm.

Tư Vồ chép miệng:

- Ồ, chuyện đã qua nhắc lại làm gì nữa chú em.

James Dean Hùng cũng chép miệng:

- Vâng, chuyện đã qua nhắc lại làm gì nữa. Vậy ông giám thị cho tôi về phòng chào anh em.

- Khoan đã.

- Ông muốn hỏi thêm điều chi?

- Muốn tâm sự với chú em:

- Du đãng không có tâm sự. Mà có cũng không thích tâm sự với giám thị Tế Bần đâu ông ạ!

- Chú em có vé còn giậm anh?
- Điều đó tự ông hiểu.
- Tôi đã biểu chú em rằng trước đây tôi hiểu lắm.
- Tôi đã nghe rồi.
- Chú em đừng để bụng nhé!
- Nhưng xin ông cho tôi về phòng.
- Được, chú em sẽ về phòng. Tôi nói với chú em vài câu thôi.
- Ông nói nhanh lên.
- Ra khỏi đây chú em đừng kể chuyện gì ở đây nhé!

James Dean Hùng làm bộ ngơ ngác:

- Ở đây có chuyện gì?

Tư Vô cười hóm hỉnh?

- Chú em nên thành thật một chút.
- Ông bảo tôi không thành thật à?

Tư Vô đánh trống lảng:

- Ở đây chúng tôi không muốn cư xử “nặng tay” với các chú. Chẳng qua là bắt buộc mà thôi.

- Ai bắt buộc ông?
- Thì đủ mọi thứ nó bắt buộc mình.
- Ông thí dụ một thứ xem nào?

- Lệnh chả hạn.
- Tôi không tin.
- Chú em không tin thì thôi.
- Tôi không tin vì khi ông đánh tôi có cấp trên của ông chứng kiến đâu.

James Dean Hùng định xỉ nhục Tư Vô cho hả giận. Nhưng nó đã nhịn. Nó đứng lên:

- Thôi, tôi nghe ông nói đây.

Tư Vô ân cần mời mọc:

- Chú em hãy ngồi chút đã.
- James Dean Hùng miễn cưỡng làm theo ý Tư Vô. Hăn lập lại điều dặn dò James Dean Hùng:

- Ra khỏi đây chú em đừng kể chuyện gì ở đây nhé!

- Được rồi.

- Nhà báo “Hy Vọng” có hỏi thăm chú đời sống trong này, chú nói phiên phiến giùm nhé!

Biết Tư Vô dọa mình, James Dean Hùng vẫn lờ đi:

- Được rồi.

- Tôi chỉ dặn chú em thế thôi.

- Ông cho tôi về phòng.

- Chú về đi, sửa soạn mau mau, tôi lái xe “díp” đưa chú em qua Saigon.

- Tôi muôn nói với ông một điều.

- Chú nói đi.

- Khi tôi ra ngoài, chắc chắn là tôi không làm du đãng nữa nhưng tôi xin ông đừng hành hạ phòng “đặc biệt”. Tôi mong ông sẽ “hiểu” chúng nó. Nếu không ông sẽ hối hận đó.

Tư Vồ nhếch mép cười:

- Chú cũng biết dọa à?

- Tôi nói thật. Tôi sẽ làm một việc hách hơn làm du đãng. Chừng đó ông giám thị sẽ biết. Bây giờ ông cho tôi về phòng.

Giám thị Tư Vồ đưa cho James Dean Hùng tờ giấy phóng thích:

- Chú em cầm lấy.

James Dean Hùng đỡ tấm giấy. Nó nhét vào túi rồi lầm lũi bước khỏi văn phòng giám thị. Tới cửa phòng “đặc biệt”. James Dean Hùng ngó quanh một lúc rồi mới đẩy cửa bước vào. Bọn du đãng “gộc” ngạc nhiên. Chúng nó thấy James Dean Hùng mỉm cười.

Hưng sừ tử hỏi trước:

- Nó không đánh anh à?

James Dean Hùng nhún vai:

- Nó “kiềng” mặt tao rồi.

Tám Thọ tròn đôi mắt:

- Lại có chuyện đấy?

James Dean Hùng cười thích chí:

- Thằng con nhà Tư Vô mời tao hút thuốc “Capstan”.

Hoa rở mau miệng:

- Anh hút chứ?

James Dean Hùng xua tay:

- Hôm nay tao lại chê mới chết chứ!

Hưng sư tử vui vẻ:

- Thằng khốn chắc phải nổi giận?

- Ngược lại nó “làm thân” với tao. Chúng mày biết nó “hót” tao thế nào không?

Cả bọn nhao nhao:

- Không....không....

James Dean Hùng “diễn thuyết”:

- Nó bảo nó nện tao vì nó hiểu nhầm.

Bọn du đảng cười rộ. Hoa rở chửi thề:

- Mả bố nó. Hiểu nhầm vài bận thì các ông nội nó rụng hết răng!

James Dean Hùng tiếp tục:

- Nó bảo giờ nó hiểu tao rồi. Nó nói làm tao cảm động quá!

Tám Thọ có vẻ bất bình:

- Cảm động cơ à?

James Dean Hùng gật đầu:

- Ừ, cảm động đến nỗi tao muốn dầm mặt nó xuống phân tiểu như thằng chó chết Tám Đen.

Khuôn mặt James Dean Hùng biến đổi. Nét vui vẻ biến mất nhường cho bóng râm của sự buồn phủ lên. James Dean Hùng móc tấm giấy phóng thích trong túi quần ra:

- Tao được tha rồi....

Bọn du đảng ngấn ngơ một lát. Hưng sư tử thở dài:

- Anh thoát địa ngục, may mắn hơn bọn này.

James Dean Hùng chớp mắt thật mau:

- Chưa chắc đã may mắn. Tao chẳng vui gì khi chia tay với chúng mày. Tao ra, nếu không gặp Trần Đại, tao lại vô đây với chúng mày.

Hưng sư tử gạt ý nghĩ của James Dean Hùng:

- Đừng vô đây nữa. Thép “tôi” hai lần vô ích. Anh đã nói gì với đàn em anh còn nhớ không?

- Còn.

- Trên đời này còn những Tám Đen. Tư Vô và còn trại Tế Bần thì không hết du đảng đâu. Chắc anh đã hiểu bọn này dấm đá chỉ vì quá buồn. Anh ra ngoài nghĩ xem có gì đỡ buồn hơn dấm đá thì đừng quên anh em trong này.

- Mày “cay cú” cách mạng hờ Hưng sư tử?

Hưng sư tử đưa tay vuốt tóc:

- Nghe nói cách mạng là loại trừ những thằng tàn bạo cỡ Tám Đen, đàn em cảm thấy thích thú. Loại trừ những thằng đó kể cũng đỡ buồn thật.

James Dean Hùng bước lại gần Hưng Sư Tử, vỗ vai nó:

- Tao sẽ giới thiệu mày vào đảng “Đờ Buồn” của nhóm Chu Tử, Bếp nhỏ, Đùa Dzai Minh-Vồ mới được

Hưng sư tử ngạc nhiên:

- Có đảng “Đờ Buồn” à?

- Ừ.

- Đảng đó có đấm đá không?

- Không, chỉ đấm...gió và chọc cười!

Tám Thọ cắt đứt chuyện đờ buồn của Hưng sư tử:

- Bao giờ anh bỏ tụi này?

James Dean Hùng chưa trả lời Tám Thọ. Nó chìa tay:

- Cho tao một điếu “Capstan”.

Đốt xong điếu thuốc. James Dean Hùng nói:

- Tao có thể ra ngay bây giờ nhưng tao muốn ở đây với chúng mày đến tối.

Hưng sư tử hỏi:

- Anh ở lại làm gì?

- Tâm sự với chúng mày.

- Ra ngay thì hơn, ở lại nhờ giám thị đối ý thì sao?

- Khỏi lo. Tối tao ra tìm Năm Hòa Hưng mới biết chỗ Trần Đại ẩn cảnh sát. Mấy tháng sống với chúng mày chỉ đủ thì giờ ăn đòn và dưỡng

bệnh. Hôm nay tao muốn tâm sự với chúng mày tại sao tao trở thành du đãng....

Bọn du đãng quây quanh James Dean Hùng. Đôi mắt đứa nào đứa nấy đều vương vương một chút khói buồn. Chúng nó lắng tai nghe James Dean Hùng kể chuyện mình...

Khi James Dean Hùng sang tới Saigon thì thành phố bắt đầu lên đèn. Nó không khỏi buồn cười thấy giám thị Tư Vồ đã cư xử với nó như một thứ “quý tù”. Tư Vồ giữ đúng lời hứa. Hắn đích thân lái xe “díp” đưa James Dean Hùng về tận nhà. Nhưng nó yêu cầu được xuống đại lộ Lê Lợi vì chúng nó chẳng biết nhà nó bây giờ ở đâu.

Chiếc “díp” của trại Tế Bần khuất mắt, James Dean Hùng thở phào khoan khoái. Mấy trăm bạc vẫn còn nằm trong túi quần sau. Tám Đen và Tư Vồ chưa kịp “lột” nó. James Dean Hùng xà vào hàng bán thuốc lá. Nó mua mười điếu “Havatampa” nhét cộm túi áo.

Ngậm điếu xì gà, James Dean Hùng bách bộ trên hè phố. Đi một lúc cho đỡ xương, James Dean Hùng tới chợ cũ ăn uống. Sau đó nó gọi tắc xi xuống Phú Lâm kiếm Bốn bù loong.

James Dean Hùng đến hơi sớm nên Bốn bù loong chưa có mặt. Nó Lặng lẽ kiếm chiếc bàn ở chỗ thật tốt ngồi uống bia. James Dean Hùng trà trộn vào mấy đám trẻ đọt sống mới. Thành thử bọn bồi bàn không nhận diện được nó.

James Dean Hùng nóng lòng gặp Bốn bù loong. Nó không thiết nhảy nhót. Nửa giờ sau, Năm Hòa Hưng xuất hiện. James Dean Hùng gọi lớn:

- Năm.

Năm Hòa Hưng chạy vội lại. Nhận ra James Dean Hùng, nó ôm chầm lấy bạn:

- Mày được ra, tao mừng....

James Dean Hùng kéo ghế:

- Ngồi xuống đi! Bỗng bù loong đâu?

- Nó đi lấy vợ.

- Nó xin đi?

- Anh ấy đuổi nó đi... Anh ấy....

James Dean Hùng vỗ lấy cánh tay Năm Hòa Hưng:

- Anh ấy ở đâu?

Năm Hòa Hưng sững sờ giây lát. Nó đáp:

- Ông Thiên Chương bảo gặp mày thì đưa mày tới gặp ông ở tòa báo “Hy Vọng” anh Trần Đại ở với ông.

- Mày biết nhà riêng ông ta không?

- Không.

Thấy giọng của Năm Hòa Hưng khác lạ và thấy điệu bộ của nó có vẻ lúng túng khi trả lời mình. James Dean Hùng sinh nghi:

- Bốn bù loong lấy ai?

- Nó lấy con Ngọc Giàu bán cà phê ở kho 18.

- Thật chứ?

- Thật.

- Tao sang đó ngay bây giờ.

- Mày sang đó tụi cai thầu giết mày. Mày biết chuyện anh Trần Đại giết cai thầu Phúc chưa?

- Rồi!

- Vậy mà đừng sang đó nữa.

- Nay Năm.

- Gì?

- Mà đang nói dối tao hở?

- Không.

- Thế anh Trần Đại còn sống không? Anh bị bắt chưa, bị giết chưa?

- Năm Hòa Hưng ứa nước mắt:

- Ông Thiên Chương bảo mà gặp ông, ông nhắc tao thế.

James Dean Hùng gất:

- Tại sao mà không trả lời tao? Tại sao mà khóc?

Nó đứng lên rồi thình lình chụp lấy áo Năm Hòa Hưng:

- Hở?

Năm Hòa Hưng từ từ gỡ tay James Dean Hùng ra. Nó cúi gầm mặt xuống bàn, nói khẽ:

- Tao đã hứa với ông Thiên Chương.

James Dean Hùng cúi tiết:

- Mà không dám nói thật với tao à?

Năm Hòa Hưng ngược nhìn James Dean Hùng bằng đôi mắt đăm lệt?

- Anh Trần Đại...

- Sao?

- Anh ấy chết rồi!

Như một tiếng nổ tung đầu óc. James Dean Hùng gieo người xuống chiếc ghế gỗ!

- Mà nói sao?

Năm Hòa Hưng mím môi để khỏi buột ra tiếng khóc:

- Anh Trần Đại chết rồi!

James Dean Hùng tóm lấy ly bia. Nó bóp mạnh đến nỗi chiếc ly thủy tinh vỡ nát. Mảnh thủy tinh đâm vào lòng bàn tay nó. Máu tươi rỉ ứa ra. Nó đứng lên, vờ cái vỏ chai bia, đập vỡ đôi.

Căn hầm sa hoa đang nhộn nhịp bỗng im phăng phắc. Từng cặp tài hoa sơn trẻ, dạt hết về một phía. Âm nhạc chết vội vàng. Bà chủ tiệm kêu cứu:

- Năm Hòa Hưng đâu? Anh Năm đâu?

Nhưng Năm Hòa Hưng ngồi yên bất động. James Dean Hùng cầm nửa đầu chai vỏ chai bia tiến ra giữa sàn nhảy. Nó gầm lên:

- Tại sao Trần Đại lại phải chết?

Nó đập nát nửa chiếc vỏ chai trên sàn nhảy, tiến lại nắm cổ một cậu đợ sóng mới:

- Tạo sao mà không chết? Tại sao cả tụi chúng mà không chết hết đi. Cả cái xã hội khốn kiếp, đê tiện này không chết hết đi để Trần Đại sống? Mà bố chúng mà quân sâu bọ!

Cậu đợ sóng mới run rẩy, James Dean Hùng cười khanh khách:

- Trả lời tao đi, tạo sao Trần Đại chết?

Cậu đột sổng mới ấp úng:

- Tôi ...tôi...không.....biết....

James Dean Hùng buông cậu ta ra, dấm cho một cú trời giáng vào bụng cậu. Cậu đột sổng mới ngã ngửa ra sàn nhầy, ôm bụng nhăn nhó. Bà chủ tiệm đã nhận ra “khách quý”. Bà bước tới gần James Dean Hùng:

- Ô, James Dean Hùng mà tưởng ai?

James Dean Hùng khạc một bãi nước miếng vào mặt bà chủ tiệm:

- Cút đi, đồ bẩn thiu!

Năm Hòa Hưng chạy vội lại, kéo bà chủ tiệm ra.

- Nó điên đấy?

- Sao nó điên?

- Trong Tế Bần bị đánh đau quá nó hóa điên.

James Dean Hùng gườm gườm nhìn mọi người. Nó quát:

- Cút hết đi, tao giết chúng mày hết bây giờ!

Đám khách nhảy đột sổng mới từ từ linh dần. James Dean Hùng phóng chân đạp một phát. Dàn máy hát bị lật đổ. Đĩa hát rơi bừa bãi. Chưa đã cơn giận, nó đưa tay gạt những chiếc vỡ chai trên mặt bàn. Nó hét. Nó cười, nó cời tung quần áo cắn xé lung tung và đòi uống rượu. Bà chủ tiệm trao cho nó chai “Whisky” uống đỡ.

James Dean Hùng mở nút chai tu ừng ực. Nó uống “Whisky” như uống nước lã. Nỗi sầu đau biến con người James Dean Hùng thành sắt đá, thành con vật vô liêm sỉ. Nó chửi tục, nói nhảm. Chán chê, nó lăn xuống sàn nhà cười như con nít.

Khi men rượu đã ngấm vào máu, James Dean Hùng vùng lên phá phách. Nhưng Năm Hòa Hưng đã đấm nó ngã xõng xoài. Căn hầm lúc ấy yên lặng vô cùng. Năm Hòa Hưng bảo bà chủ tiệm:

- Xong rồi, bà có thể về được. Mọi việc để tôi lo.

Bà chủ tiệm giao chìa khóa cho Năm Hòa Hưng. Nó đỡ lấy đút vào túi. Sau đó Năm Hòa Hưng bế James Dean Hùng đặt lên chiếc ghế bố, chiếc ghế mà hồi Trần Đại bị cảnh sát bắn què cẳng đã nằm dưỡng bệnh. Năm Hòa Hưng lấy khăn nhúng nước đá lạnh thấm lên mặt James Dean Hùng. Rồi nó kiểm vải đắp kín người James Dean Hùng.

Rượu đã làm cho James Dean Hùng quên sâu đau một quãng thời gian. Nó ngủ say như chết. Nửa đêm James Dean Hùng thức giấc.

Nó ngạc nhiên khi thấy mình nằm trên chiếc ghế bố. Bàn tay phải nó bị nhức nhối. James Dean Hùng nhấc cánh tay lên. Nó không thể nắm bàn tay được. Nó không hiểu những chuyện gì đã xảy ra. James Dean Hùng đang cố nghĩ lại, thì nó nghe tiếng nói:

- Mà y tỉnh rồi à?

- Tao đây, Năm Hòa Hưng đây.

- Năm Hòa Hưng đấy à?

- Ừ, mà y tỉnh chưa?

- Tao đã làm gì?

- Mà y nổi điên đập phá lung tung và uống rượu khủng khiếp.

- James Dean Hùng đã nhớ ra, nó rên rí:

- Ôi, buồn quá.

Năm Hòa Hưng lấy khăn ướt lau mặt cho James Dean Hùng:

- Ăn cam hay ăn táo?

- Cho tao trái cam.

Năm Hòa Hưng bóc trái “sunkit” đút từng múi vào miệng James Dean Hùng. Ăn hết một trái cam, James Dean Hùng nhăn nhó:

- Tay tao đau quá!

- Mà bóp vỡ cái ly. Tao đã lấy hết mảnh thủy tinh và xối rượu mạnh vào rồi. Sớm mai tới bác sĩ nhờ ông băng bó và chích thuốc cho.

- James Dean Hùng gượng ngồi dậy. Nó bảo Năm Hòa Hưng:

- Bật đèn lên!

- Chưa dọn dẹp, đồ vỡ lung tung.

- Bật đèn lên cho tao xem sự đổ vỡ.

Năm Hòa Hưng chiếu ý bạn. Ngọn đèn nê ông bật sáng. James Dean Hùng mở to đôi mắt nhìn sự đổ vỡ do nó đập phá lúc chập tối. Ngắm nghĩa “tác phẩm” của mình một lúc, James Dean Hùng lại buông ba tiếng nã nê:

- Ôi! Buồn quá.

Im lặng, Sự im lặng nghe rõ tiếng nứt rạn của trái tim. James Dean Hùng chớp mắt mau. Nước mắt nó ứa ra. Tâm hồn nó trống trải hơn cả bao giờ. Những giọt nước mắt vòng vô miệng nó. Cay đắng. James Dean Hùng gọi nhỏ:

- Năm Hòa Hưng!

- Gì đó?

- Lại đây nói chuyện.

Năm Hòa Hưng bước tới. Nó ngồi cạnh James Dean Hùng.

- Mà xem mấy điều “Havatampa” ở túi áo còn không.

- Còn đây!

Năm Hòa Hưng móc túi đưa điều thuốc cho James Dean Hùng. Hai điều “Havatampa” đã đốt cháy. Khói thơm làm ấm hân căn hầm. James Dean Hùng hỏi:

- Anh Trần Đại chết ra sao?

- Anh ấy định ra nạ mình. Nhưng.....

- Gì?

- Chị Tường Vi không cho anh ấy nạ mình. Chị ấy bỏ nội trú ra sống với anh ấy.

- Rồi sao nữa?

- Anh ấy viết cho báo “Hy Vọng” rồi chẳng hiểu sao cách đây một tuần, anh ấy mò về nhà.

- Ban đêm hay ban ngày?

- Đêm.

- Rồi sao nữa? Cảnh sát bắn chết anh ấy à?

- Không.

- Thế sao? Mà nói nhanh lên!

- Anh ấy leo tường vào nhà. Chưa nhảy xuống kịp thì giầy đèn đường đứt chạm vào anh ấy.

James Dean Hùng hét:

- Đau đớn quá, khủng khiếp quá!

- Ừ, chết thế đau đớn quá. Tại sao không bị cảnh sát bắn nhỉ?

James Dean Hùng trầm giọng:

- Anh hùng thường chết như vậy đó.

- Tội nghiệp anh ấy!

- Ừ, tội nghiệp anh ấy.

Đôi mắt James Dean Hùng đã ngầu đỏ. Đôi tai nó nóng rực. Năm Hòa Hưng sợ bạn mình sắp nổi cơn điên thứ hai, nó vỗ vai James Dean Hùng:

- Anh ấy nhắc đến mày luôn nhất là Tường Vi.

James Dean Hùng đưa hai bàn tay lên bưng lấy mặt:

- Ôi! Buồn quá!

Rồi bất thần nó đứng lên, Năm Hòa Hưng nắm lấy cánh tay nó:

- Tao van mày, đập phá cũng đến thế thôi. Anh Trần Đại không sống lại nữa đâu.

James Dean Hùng trừng trừng nhìn Năm Hòa Hưng:

- Tại sao anh ấy phải chết?

- Tao không biết.

- Tại sao mày không chết?

Nó rống lên:

- Tại sao tao không chết? Tại sao những thằng khốn nạn trong cuộc đời nham nhở, đê tiện này không chết đi để Trần Đại sống?

Nó chửi thề văng tục luôn miệng:

- Mà bố chúng nó, giết một thằng chó đẻ, giết một thằng bóc lột xương máu mồ hôi, nước mắt của những người công nhân nghèo khổ đã không được gắn huy chương thì thôi, lại còn bị kết tội! Luật chi khốn kiếp thế!

Biết bạn mình đã nổi cơn điên, nói năng lảm nhảm, Năm Hòa Hưng định khoác vai nó dìu ra ngoài sân. Nhưng James Dean Hùng hất cánh tay Năm Hòa Hưng khỏi vai mình!

- Tao chưa điên đâu. Chừng nào tao điên sẽ tự đi Biên Hòa.

Nó tiếp tục chửi bới:

- Khối đũa công khai giết người sao pháp luật không dám truy tố và kết tội? Tại chúng nó ở trong đoàn thể nọ, tổ chức kia, chúng nó có súng ống, lơ tơ chúng nó bắn cho bỏ bố nên pháp luật ngán chúng nó. Pháp luật chỉ bắt nạt những kẻ cô thế, chỉ dờ bộ luật cũ rích này, bộ luật cũ rích kia “úm” anh em mình thôi. Tao tởm, tao tởm hết, tởm cả cuộc đời, tởm cả luật lệ của cuộc đời và người đời.

- James Dean Hùng!

- Mày im mồm đi! Giá Trần Đại kéo một đạo quân về giết thằng cai thầu Phúc, treo đầu lâu nó lên cổng chợ Bến Thành. Trần Đại cướp luôn chính quyền, nắm luật pháp trong tay, anh ấy đã trở thành anh hùng, trở thành chiến sĩ cách mạng rồi. Nhưng anh ấy chỉ là một tên du đảng có lòng nên anh ấy, thay vì trở thành anh hùng, pháp luật lại bảo anh là hung thủ giết người.

James Dean Hùng phá ra cười. Nó nằm lăn trên sàn nhà, cười rũ rượi, cười ngật nghẻo. Khi nó dứt tiếng cười, Năm Hòa Hưng tới đỡ nó dậy thì thấy đôi mắt nó đăm lẹ.

Lòng Năm Hòa Hưng se lại. Nó lay lay bạn:

- James Dean Hùng!

- Tao cũng thương anh ấy như mày....

James Dean Hùng để mặc cho Năm Hòa Hưng đỡ mình dậy. Nó thở dài thườn thượt rồi lại buông ba tiếng nũng nùng:

- Ôi! Buồn quá!

- Tao cũng buồn lắm.

Năm Hòa Hưng rút khăn thấm nước mắt cho bạn.

James Dean Hùng nói:

- Sớm mai tao đi.

Năm Hòa Hưng ngạc nhiên:

- Mày đi đâu?

- Mày quên câu chuyện tao kể với mày một buổi sáng sớm ở kho 18 rồi à?

- Chuyện cách mạng hả?

- Ừ, chuyện cách mạng. Tao chưa điên, thực tình tao chưa điên. Tao còn muốn sống, tao cần sống để trả thù cho anh Trần Đại. Mày có theo tao không?

Năm Hòa Hưng phân vân một lát rồi đáp:

- Không.

- Mày sợ tù đày, tra tấn rồi à?

- Không.

- Thế sao mày không dám đi?

- Tao chỉ tuân lời anh ấy.

- Anh ấy dặn mày cái gì?

- Anh ấy biết trước có ngày anh ấy sẽ chết nên bắt chúng tao hứa khi nào anh ấy chết, chúng tao phải bỏ con đường du đăng, trở về làm lại cuộc đời.

- Và mày giữ lời hứa.

- Tất cả anh em, Bốn bù loong bị đuổi đi lấy vợ. Tony Hải xin về, Quyền Tân Định mới về nhà ba hôm nay, Quế cao về Cần Thơ cả rồi. Còn có tao vẫn giữ “an ninh” ở đây cố ý đợi mày.

James Dean Hùng suy nghĩ một lát rồi nói:

- Anh ấy đã khuyên đúng. Tao cũng không muốn đi làm du đăng nữa, tao phải đi làm cách mạng. Làm cách mạng khác với làm du đăng. Mày hiểu chưa?

- Rồi.

- Thế mày nhất định không theo tao à?

- Ừ.

- Rồi mày sẽ làm gì ngoài cái nghề giữ “an ninh”.

- Ông Thiên Chương hứa xoay việc cho tao. Tao thì thích đi lính. Súng đạn chắc sẽ làm tao thích thú. Nghe nói có binh chủng biệt kích cần tuyển những người liều lĩnh, can đảm, tao muốn cầu may một phen.

- Đi lính này sẽ tìm thấy lý tưởng đấy.

- Tao chưa biết lý tưởng là cái gì, tao hy vọng sẽ tìm ra lý tưởng.

- Bao giờ mày đăng lính?

- Mai một.
- Sớm mai tao đi.
- Mà không muốn gặp ông Thiên Chương?
- Vô ích.
- Còn chị Tường Vi?

Trái tim James Dean Hùng bị nhói một cái mạnh. Tê tái. Nó nghĩ tới người con gái đã sầu đau vì người tình vừa vĩnh biệt cuộc đời. Đột nhiên, James Dean Hùng hỏi:

- Dàn máy hát còn chơi được không?
- Được.

James Dean Hùng đi tới kiểm đĩa hát “trouble in the word “. Năm Hòa Hưng hỏi:

- Mà đến thăm chị Tường Vi không?
- Có.

Đĩa hát đã bắt đầu quay. Giọng ca rên rỉ, bi ai, xé nát lòng của người nữ danh ca da đen khiến James Dean Hùng không dám thở mạnh. Nó nhìn vào khoảng trống mờ mờ tượng ra khuôn mặt đau khổ của Trần Đại. James Dean Hùng lết tới chiếc ghế bố. Nó gieo cái thể xác mệt mỏi của nó xuống. James Dean Hùng nói nhỏ:

- Tắt đèn đi Năm Hòa Hưng!

Bóng tối trở về căn hầm. Tiếng hát xé nát lòng của người nữ danh ca da đen vẫn tiếp tục. James Dean Hùng nói trong hơi thở:

- Vĩnh biệt anh, Trần Đại kính mến...

ĐIỀU RU NƯỚC MẮT

Duyên Anh
dtv-ebook.com

Chương 24

JAMES Dean Hùng ngủ một mạch tới chiều hôm sau. Tỉnh thoảng nó cũng thức giấc nhưng nó lại cố nhắm mắt để quên hết mọi chuyện đổ vỡ. Năm Hòa Hưng dục nó đi ăn. James Dean Hùng không thèm trả lời. Năm Hòa Hưng đi mua bánh mì, cafe về, James Dean Hùng chẳng muốn nhấp nháp.

Tay nó vẫn đau nhức. James Dean Hùng mím môi chịu đựng. Rồi nỗi đau nhức trong tim nó đã thắng nỗi đau nhức ở bàn tay bóp nát ly thủy tinh. Nó nằm ngửa mặt lên nghiền ngẫm sự đau nhức.

Năm Hòa Hưng đã cắm điếu ‘Havatampa’ vào đôi môi khô héo của James Dean Hùng. Nó bỏ mặc bạn một mình suy tư, lén ra ngoài. Dưới căn hầm tối chỉ còn James Dean Hùng và điếu xì gà đang tỏa khói thơm. Nó vừa hút thuốc vừa nghĩ đến con đường nó sắp đi. Cắm hờn đã thành một lớp mỡ bao bọc kín trái tim của nó. Nó nghĩ đến Trần Đại chết co coấp vì điện giật. Nghĩ đến những thằng khốn nạn của nó sống như heo chó trong phòng “đặc biệt” trại Tế Bần.

James Dean Hùng đập dội điếu thuốc lá. Nó toan vùng dậy đập phá một chập nữa. Song một hình ảnh nào nùng kịp hiện ra. James Dean Hùng chớp mắt thật mau. Nó nhìn quanh quẩn. Nó kiểm tìm. Nó thở dài. Hình ảnh đó chỉ hiện ra trong tâm tưởng nó. James Dean Hùng buột miệng kêu nhỏ:

- Tường Vi, chị Tường Vi....

Con chim bồ câu của Trần Đại rũ cánh, lạc lông đậu trên một cành cong. James Dean Hùng đưa tay bưng lấy mặt:

- Ôi! Buồn quá!

James Dean Hùng lại nhắm mắt. Nó không muốn mở nữa. Nó muốn nhắm mắt luôn. Nó chán nản đến tận tận độ. James Dean Hùng gọi lớn:

- Năm Hòa Hưng!

Năm Hòa Hưng tưởng bạn mình đã nổi cơn điên, đẩy cửa chạy vào:

- Tao đây.

James Dean Hùng nói:

- Châm giùm tao điếu thuốc.

Năm Hòa Hưng ngạc nhiên:

- Đã hút hết rồi cơ à?

James Dean Hùng lắc đầu:

- Tao mới dập đi.

- Tại sao đang hút lại dập đi?

James Dean Hùng chép miệng:

- Tại tao buồn quá không thích hút nữa.

- Giờ mà hết buồn rồi hả?

- Chưa.

- Thế hút làm gì?

- Hút cho đỡ buồn

Năm Hòa Hưng tròn đôi mắt:

- Tao chịu, không hiểu nổi mày nữa. Từ tối hôm qua, mày làm tao muốn điên cái đầu.

James Dean Hùng nhếch mép cười. Nụ cười của nó méo mó, tang thương. Năm Hòa Hưng ái ngại:

- Chắc bọn giám thị toàn nện mày ở đâu phải không?

- Không, chúng nó đánh ở bụng.

- Đánh ở bụng sao mày có vẻ mất trí thế?

- Tao mất trí hờ?

- Ừ.

James Dean Hùng phá ra cười sặc. Năm Hòa Hưng cười theo. James Dean Hùng cười sặc sụa, cười như điên như dại, cười chảy nước mắt. Nó lặp lại câu hỏi Năm Hòa Hưng:

- Tao mất trí hờ?

Và nó tiếp tục cười, Năm Hòa Hưng kinh ngạc:

- Mày bị ma ám rồi....

James Dean Hùng há hốc miệng:

- Tao bị ma ám hờ?

- Ừ.

James Dean Hùng nhìn Năm Hòa Hưng trừng trừng khiến Năm Hòa Hưng rợn người. Nó ngỡ James Dean Hùng bị ma ở Tế Bần ám ảnh. Nhiều thằng du đảng bị giám thị thủ tiêu, hồn nó lẫn quần gàn đó, chờ dịp phá phách những người tốt. Ma du đảng “ngán” những thằng xấu, chỉ trêu chọc những người tốt thôi. Năm Hòa Hưng nghĩ thế. Và nó đâm ra sợ hãi James Dean Hùng.

Nhưng nỗi sợ của nó tiêu tan ngay khi James Dean Hùng dụ giọng:

- Năm này!

- Gì?

- Tao không bị ma ám đâu.

- Thế hả?

- Châm giùm tao điếu thuốc đi, lấy điếu thuốc mới ấy.

Năm Hòa Hưng móc điếu “Havatampa” khác, châm lửa rồi cắm lên môi James Dean Hùng:

- Hút đi, anh Trần Đại mấy tháng nay chỉ hút thuốc lá đen.

- Tại sao vậy?

- Anh ấy tiết kiệm tiền.

- Để làm gì.

- Quyền Tân Định bảo với tao rằng anh ấy lo có ngày chị Tường Vi đổi.

James Dean Hùng dập ngay điếu “Havatampa” mới hút được ba hơi. Năm Hòa Hưng hỏi:

- Mà lại buồn rồi à?

- Không.

- Thế sao mà đang hút vôi dập đi.

- Hút xì gà hết ngon rồi. Tao cũng phải hút thuốc đen mất.

- Mà biết địa chỉ tòa báo của ông Thiên Chương chứ?

- Biết.

- Ở đâu?

- Hòa Hưng.

- Mà về Hòa Hưng rồi à?

- Ừ, thằng Quế cao cho mà cái xe “Rumi” tao lấy Sài Đờ.

- Cho mà luôn đấy Năm Hòa Hưng ạ!

- Tao đi xa không cần xe “Rumi”

- Mà nhất định đi làm cách mạng hả?

- Buồn quá, không làm cách mạng sao đỡ buồn được. James Dean Hùng sợ Năm Hòa Hưng kéo dài câu chuyện nó sẽ chẳng thể trả lời cho bạn mình hiểu nổi tại sao nó quyết định già từ cuộc đời du đặng đi làm cách mạng, nó cắt đứt.

- Mà cho tao vài bò.

Năm Hòa Hưng dúi vào tay James Dean Hùng hai tấm giấy năm trăm:

- Nếu đi thì tối nay du hí với tao một đêm đã nhé!

- Ừ.

- Mà đi làm cách mạng, tao đi lính biệt kích. Rồi chúng mình còn gặp nhau không?

James Dean Hùng không đáp. Nó bảo bạn:

- Chờ tao về Hòa Hưng. Tắm rửa và thay quần áo sẽ lại tòa báo “Hy Vọng” kiếm ông Thiên Chương.

Hai thằng du đãng chui khỏi căn hầm. Năm Hòa Hưng xách xe “Rumi” chở James Dean Hùng về Hòa Hưng.

Nhà văn Thiên Chương thuật lại cho James Dean Hùng nghe cái chết thê thảm của Trần Đại. Giọng ông rầu rĩ đến nỗi James Dean Hùng suýt nổi điên. Nó đã cắn chảy máu môi dưới để trấn tĩnh. Nhà văn Thiên Chương biết James Dean Hùng đau đớn lắm. Ông không hỏi han gì nó, ra hiệu cho nó đứng lên. Một già một trẻ rời tòa báo.

Bấy giờ nắng đã tắt hẳn. Thành phố dưới mắt James Dean Hùng, đang ngả màu xám chết. Tâm hồn James Dean Hùng tê dại. Nó quên cả cảm ơn nhà văn Thiên Chương, người đã cứu nó thoát địa ngục Tế Bần. Hai người nhìn nhau. Thông cảm.

Nhà văn Thiên Chương mở cửa xe dìu James Dean Hùng vào. Ông rồ máy, chạy từ từ. James Dean Hùng cúi gằm mặt. Nhà văn Thiên Chương vỗ vai nó:

- Trần Đại hồi còn sống gọi tôi bằng chú và xưng cháu. Cậu không muốn xưng hô thế cũng chả sao.

James Dean Hùng ngược lên. Nó ngăm ngúa nhà văn Thiên Chương. Lúc ấy ông ta đang lách xe trên con phố ngổn ngang ô tô nên không chú ý đến nó. James Dean Hùng nói:

- Trọn đời cháu, cháu sẽ mang ơn chú.

Nhà văn Thiên Chương đã cho xe chạy sang phố khác:

- Cháu mang ơn Trần Đại mới đúng. Thằng nhỏ tới nhờ chú cứu cháu.

- Thưa chú...

- Cháu cứ hỏi đi.

- Tại sao anh Trần Đại lại về nhà?

- Điều này chú không biết. Có lẽ cháu phải hỏi Tường Vi.
- Chú có biết cháu căm thù cuộc đời tới độ nào không?
- Chú biết.
- Chú khuyên cháu nên làm gì bây giờ?
- Cháu nên gặp Tường Vi.

Nhà văn Thiên Chương phóng xe về miệt Tân Định. Trước khi mở cửa xe bước xuống, ông bảo James Dean Hùng:

- Trần Đại gửi cho cháu một bức thư. Không hiểu sao nó lại đòi lại. Cháu cho phép chú nói một câu nhé!

- Dạ, chú cứ chỉ dạy.

- Người ta không thể làm cuộc đời mình bằng sự căm thù đâu. Chú hy vọng cháu sẽ thấy đám mây buồn tan biến. Và trời sẽ sáng.

Nhà văn Thiên Chương nắm tay James Dean Hùng dẫn nó vào một con ngõ.

Tới căn nhà quét sơn xanh, ông dặn nó:

- Cháu gõ cửa vào thăm Tường Vi một lát. Chú đi đặng này, lát nữa chú trở về.

Nhà văn Thiên Chương quay ra đường ngay. James Dean Hùng đứng phân vân một lúc lâu. Mãi nó mới dám gõ cửa. Tiếng người bên trong yếu ớt vọng ra:

- Cứ vào.

James Dean Hùng bước nhẹ nhàng vịn nắm đấm rồi hé cửa bước vào. Căn nhà tối um, lạnh lẽo như một căn nhà hoang. James Dean Hùng đứng chết dí một chỗ. Nó chờ Tường Vi lên tiếng hỏi. Nhưng nàng vẫn

nằm im trên giường, đôi mắt mở thật lớn nhìn lên trần nhà. James Dean Hùng hiểu Tường Vi cũng đang mang nỗi sầu đau như nó. Nàng không biết uống rượu, không dám đập phá thì nỗi sầu đau còn tê tái gấp bội.

James Dean Hùng hăng giọng. Tường Vi chợt nhớ ra có người. Nàng hỏi:

- Anh Năm hở?

James Dean Hùng đáp:

- Không, tôi đây chị ạ! Hùng đây....

Tường Vi vùng dậy, giựt đứt tấm ri đô vải:

- Hùng đây à?

- Vâng, Hùng đây chị ạ!

Tường Vi òa lên khóc. James Dean Hùng để mặc nàng khóc. Chừng nước mắt đã làm người con gái sầu muộn bớt cơn xúc động, James Dean Hùng nói:

- Chị cho phép Hùng bật đèn.

Tường Vi vẫn nức nở:

- Đừng, Hùng đừng bật đèn. Tôi sợ ánh sáng lắm, sợ lắm....

James Dean Hùng đành ngồi xuống ghế. Tường Vi bảo nó:

- Hùng lại đây ngồi.

Nó mang chiếc ghế gỗ về phía giường của Tường Vi. Nàng lắc đầu:

- Khỏi cần ghế, Hùng ngồi đây, còn rộng chán.

James Dean Hùng có vẻ ngượng ngập:

- Chị cho phép.

Tường Vi lấy khăn thấm nước mắt:

- Hùng khách sáo quá.

James Dean Hùng đã ngồi xuống giường, cách Tường Vi khá xa. Nó rút điếu “Havatampa” cuối cùng, châm lửa đốt. Ánh lửa và que diêm tỏa ra đủ để James Dean Hùng thấy khuôn mặt xanh xao và đôi mắt thâm quầng của Tường Vi. Lòng nó se lại, James Dean Hùng muốn ngỏ lời an ủi Tường Vi song cổ họng nó cơ hồ cái gì bít kín lại. Nó nhả khói thuốc nói băng quơ:

- Trời cuối năm lạnh quá chị ạ!

Tường Vi nín thinh. Mãi lúc lâu nàng mới hỏi:

- Nghe nói Hùng bị đánh đập tàn nhẫn lắm phải không?

- Vâng.

- Chắc đau lắm nhỉ?

James Dean Hùng khẽ lắc đầu:

- Còn nhiều nỗi đau đớn hơn đòn của trại Tế Bần chị ạ!

James Dean Hùng định thí dụ nỗi đau đớn mà nó cho là đau đớn hơn đòn Tế Bần. Nhưng nó thấy Tường Vi không hề hé môi nhắc tới Trần Đại. James Dean Hùng sợ khơi nỗi buồn Tường Vi không đủ sức để chịu đựng nổi. Và có thể, nàng sẽ tìm cách vĩnh biệt cuộc đời.

James Dean Hùng đốt cháy quá nửa điếu thuốc. Điều nó muốn hỏi nó vẫn chưa dám. Đột nhiên Tường Vi nói:

- Hùng biết chỗ chôn anh Trần Đại chưa?

- Chưa.

- Đám ma sang trọng đáo đẽ. Ba anh ấy hồi hận đã trót từ anh ấy, hai cô em gái anh ấy khóc suốt mướt. Họ hàng nhà anh ấy thương hại anh ấy.

Tường Vi cười khanh khách:

- Cảm động quá nhỉ? Người ta đã chôn một tên du đãng một kẻ sát nhân chung đất với những nhà đạo đức!

Nàng đập mạnh nắm tay xuống giường:

- Khống nạn, khốn nạn hết. Giả dối, đê tiện hết!

Bỗng nàng dịu giọng:

- Phải không Hùng?

James Dean Hùng đã dập điều thuốc:

- Vâng.

Hùng có biết tại sao anh Trần Đại chết không?

- Anh ấy bị điện giật.

- Tại sao anh ấy bị điện giật?

Nàng nói luôn.

- Anh ấy mơ mộng lắm Hùng ạ! Anh ấy về nhà dọn đường cho tôi về. Anh ấy nghĩ chuyện mười, hai mươi năm sau... Chắc khi anh ấy leo tường, anh ấy nhắm mắt mơ mộng cái lồng do anh ấy đan, sơn nhiều màu sắc sỡ để nhốt chim của anh ấy. Đến nỗi chết vì điện giật. Buồn cười nhỉ?

James Dean Hùng thương hại Tường Vi vô vàn. Giọng nói của nàng thiếu não như một con chim mái rĩa rói khi nhìn con chim trống bị gã thối ống xì đồng hạ rút khỏi cành cây. Nó an ủi Tường Vi:

- Mỗi cuộc đời đều có một kết luận. Kết luận của đời anh ấy là sự thâm cảm của anh ấy.

Tường Vi lại nức nở khóc. James Dean Hùng nói:

- Chị cứ khóc đi. Phải chị Hùng cũng khóc được như chị.

Bên ngoài, bóng tối đã phủ. Bên trong bóng tối phủ kín tâm hồn hai người trẻ tuổi từ lâu. Tường Vi khóc mãi không ngừng. James Dean Hùng ngồi nghe nước mắt đổ vào lòng nó. Ánh đèn nhà hàng xém bò qua khe cửa sổ lọt vào căn phòng tối càng làm tăng thêm vẻ thâm lương. Tường Vi ngược nhìn James Dean Hùng:

- Giá không có mang, tôi đã không gặp Hùng nữa.

James Dean Hùng giật mình:

- Chị sắp có cháu?

- Vài tháng nữa Hùng ạ!

James Dean Hùng đưa môi dưới vào giữa hai hàm răng. Nó cắn mạnh, không biết đau. Lòng dạ James Dean Hùng rối bời. Tường Vi nói:

- Hôm tôi báo tin cho anh ấy hay, anh ấy bảo Hùng biết tin sẽ mừng lắm.

Hai giọt lệ đã ứa đôi mắt James Dean Hùng. Nó đưa tay xoa mặt:

- Vâng, Hùng mừng lắm!

- Anh ấy bảo để Hùng đặt tên cháu đấy:

James Dean Hùng khẽ thở dài:

- Anh ấy thương Hùng quá!

- Hùng nghĩ sao?

- Nghĩ gì cơ ạ!

- Hùng có bằng lòng đặt giùm tên cháu không?

Tiếng nói của James Dean Hùng chìm trong nỗi buồn:

- Mai Hùng đi rồi chị ạ!

Tường Vi hơi sững sờ:

- Hùng đi đâu

- Chưa biết nhưng chắc chắn Hùng đi xa lắm.

- Hùng đi xa một lần rồi đấy, cả anh Trần Đại nữa.

Hai người im lặng. James Dean Hùng suy nghĩ câu nói của Tường Vi. “Hùng đã đi xa một lần rồi đấy “. Phải James Dean Hùng đã đi xa một lần, Tường Vi cắt đứt ý nghĩ của nó:

- Bốn bù loong thành nghề thợ máy rồi. Nó lấy vợ bên Khánh Hội, Hùng biết chưa?

- Rồi chị ạ!

- Tony Hải xin về gia đình, Hùng biết chưa?

- Rồi chị ạ!

- Quyền Tân Định trồng cây xăng cho chú nó, Hùng biết chưa?

- Rồi chị ạ!

- Năm Hòa Hưng sắp đi lính, Hùng biết chưa?

- Rồi chị ạ!

- Đàn em của anh Trần Đại thương anh ấy hết lòng. Họ đã nghe lời anh ấy. Còn Hùng, Hùng định đi xa làm gì?

James Dean Hùng đứng lên:

- Chị cho phép bật đèn?

Tường Vi ngả lưng xuống giường:

- Đừng, tôi sợ ánh sáng lắm.

James Dean Hùng bước tới chỗ cũ. Nó kéo chiếc ghế nhìn khoảng tối. Nó không hiểu tại sao nó không dám cho Tường Vi biết là nó sắp đi làm cách mạng. James Dean Hùng gục đầu trên mặt bàn. Những kỷ niệm xưa hiện ra. Nó nhớ những gì nó đã nói về một người yêu mộng tưởng của nó với Tường Vi và Năm Hòa Hưng. Tim nó đập mạnh, cơ thể nó rân rân cơ hồ có hàng ngàn con kiến bò lên.

Nó ngẩn đầu quay về phía Tường Vi:

- Hùng định thế này chị ạ!

Giọng Tường Vi yếu đuối.

- Hùng định gì?

- Đặt tên cháu là Trần Đại.

Tường Vi vội vàng ngồi dậy. James Dean Hùng nói tiếp:

- Hùng tin rằng cháu sẽ là cháu trai.

Tường Vi như nhìn thấy rõ tiếng nói của James Dean Hùng. Nàng hỏi hột hột nó:

- Hùng không đi xa nữa?

- Không chị ạ! Đi xa một lần đủ rồi. Hùng muốn nói điều này.

- Hùng nói đi!

James Dean Hùng do dự mãi mới mở miệng:

- Chị cho phép thì Hùng sẽ ở đây với chị, săn sóc chị và dạy dỗ cho cháu sau này nên người như cha cháu đã ước mơ.

Tường Vi giục James Dean Hùng:

- Hùng có thể bật đèn được rồi đấy.....

Tường Vi nói dứt, nắm vật xuống khóc nức nở. James Dean Hùng ngồi yên bất động. Nó lại gục đầu trên mặt bàn. Tiếng khóc của Tường Vi làm nó nao nao tâm hồn. James Dean Hùng có cảm tưởng nước mắt của Tường Vi đã rửa sạch những nỗi hận thù in hằn trong trái tim nó từ bao lâu nay. Và tiếng khóc của nàng y hết một điệu ru của mẹ nó ru nó ngủ thở còn thơ ấu.

James Dean Hùng ngủ một giấc rất thoải mái. Nó đã quên đôn trại Tế Bần, quên chuyện làm cách mạng, quên hết căm hờn.....

DUYÊN ANH

(GIA ĐỊNH, ngày 6 tháng I năm 1965)